

DAN CRISTIAN IONESCU

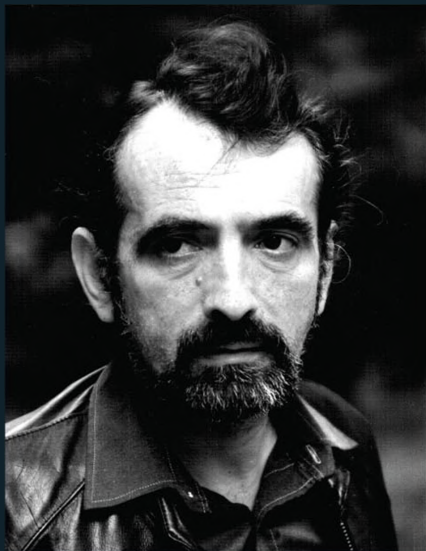

CODUL LUI LUCIFER

EDIȚIA A V-A

**HAVEIL HAVULIM HACOIL HAVEIL.
(LB. EBRAICĂ:
DEȘERTĂCIUNEA DEȘERTĂCIUNILOR,
TOATE SÎNT DEȘERTĂCIUNE.)**

ECLESIASTUL 2

**CEL MAI MARE PĂCAT AL OAMENILOR
E FRICA, SPAIMA DE A PRIVI ÎN FAȚĂ
Ș-A RECUNOAȘTE ADEVĂRUL.
EL E CRUD, ACEST ADEVĂR,
DAR NUMAI EL FOLOSEȘTE.**

MIHAI EMINESCU

DAN CRISTIAN IONESCU

CODUL LUI LUCIFER

Vechiul Testament - un lung șir de crime și nelegiuiri săvârșite de conducătorii evrei.

Crimele și nelegiuirile lor continuă și azi, nestingherite de nimeni.

Ediția a cincea

2020

...facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ

Matei 6.10

Pentru a înțelege această carte, este nevoie să cunoști măcar puțin Biblia.

Pentru a înțelege această carte, este nevoie să cunoști măcar puțin istoria.

Pentru a înțelege această carte, este însă nevoie, întâi de toate, să vrei cu adevărat să o înțelegi.

Degeaba au oamenii ochi, dacă refuză să vadă.

Degeaba au oamenii urechi, dacă refuză să audă.

Degeaba au oamenii gură, dacă le e frică să mărturisească adevărul.

Dedic această carte memoriei părinților și bunicii mei, fără de care nu aş fi avut posibilitatea să o scriu.

Mamei mele, Marinela Ionescu-Delenuș și tatălui meu, Mircea Ionescu.

Bunicilor mei materni, născuți în munții Macedoniei – Dumitru Delenuș, născut în Crușova (Krușevo) și Domnica Delenuș (fostă Șcutra), născută în Moloviște.

Bunicilor mei paterni, născuți în munții Căpățînei – Victor Ionescu și Maria Ionescu (fostă Comănescu), din Vaideeni, Vîlcea.

Lor le datorez credința în Dumnezeu, credință care în acești ani tot mai grei pentru creștinism, dar mai ales pentru ortodoxie, am constatat că trebuie și apărută. Cu orice preț.

Le mulțumesc înaintașilor mei și, într-un gest simbolic, peste ani, le mai sărut o dată mîna cu pioșenie, respect și recunoștință.

Dumnezeu să-i ierte și să-i odihnească pe toți!

DECALOGUL

(Exodul 20. 2-17)

1. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău; să nu ai alți dumnezei afară de mine.
2. Să nu-ți faci chip cioplit, nici altă asemănare, nici să te închini sau să slujești lor.
3. Să nu iei numele Domnului Dumnezeuului tău în deșert.
4. Adu-ți aminte de ziua Domnului ca să o cinstești.
5. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.
6. Să nu ucizi.
7. Să nu fii desfrânat.
8. Să nu furi.
9. Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.
10. Să nu poftești casa, femeia sau bunurile aproapelui tău.

”Cînd am voit să lecuiesc pe Israil, atunci s-au dat pe față păcatele lui Efraim și fărădelegile Samariei au ieșit deasupra, căci se țin de înșelătorii; borfașii sparg casele; hoții pradă la drumul mare.”

Ozeea 7.1

”Eu te voi pierde pe tine, Israile, și cine ar putea veni într’ajutorul tău?”

Ozeea 13.9

(Evreul Ozeea, proroc al Vechiului Testament)

„Păziți-vă de cîini! Păziți-vă de lucrătorii cei răi! Păziți-vă de tăierea împrejur!”

Epistola Sf. Apostol Pavel către Filipeni 3.2

(Evreul Saul din Tarsul Ciliciei, devenit Sf. Pavel, Apostol al Noului Testament)

CUVÎNT ÎNAINTE

Cînd am auzit de apariția și conținutul cărții "Codul lui Da Vinci", răbdarea mea a ajuns la capăt.

Faptul că în "Cina cea de taină" a lui Leonardo Da Vinci, Sf. Ioan (cel mai tânăr dintre Apostoli, la acel moment încă un adolescent), apare pictat cu trăsături feciorelnice, efeminate, a dat slugilor satanei ideea de a pretinde că de fapt, în tablou, apare Maria Magdalena! Astfel, prin mîrșava sa lucrare blasfemică, Dan Brown îl prezintă pe Iisus ca pe un om obișnuit, cu păcate omenești, care încalcă propriile sale învățături, predici și pilde. Iar unii, chiar au crezut. Cartea și apoi filmul, au avut efectul scontat: așa cum anunța un sondaj de opinie, un sfert dintre americanii și canadienii creștini care au citit cartea sau au vizionat filmul, au încetat să mai creadă în Înviere – practic, aceasta înseamnă că au renunțat la creștinism! Extrem de naivi și cu un coeficient de inteligență foarte redus, americanii nu și-au pus o întrebare esențială: dacă personajul ar fi Maria Magdalena, atunci unde este Sf. Ioan, ucenicul prea iubit al lui Iisus, nedezipit de lîngă acesta?

De ani de zile asistam neputincios la mîrșavele atacuri duse tot mai frecvent împotriva creștinismului.

Într-o bună zi, în bisericuța foarte săracei, modestei, dar Sfîntei Mănăstiri Surpatele din județul Vîlcea, Dumnezeu mi-a deschis ochii. Apoi, tot El m-a ghidat ce să fac. Iar în final, tot datorită Lui am primit și banii necesari tipăririi.

Așa s-a născut și tipărit această carte.

După începerea ei, tot din Statele Unite, ne-a parvenit Evanghelia lui Iuda.

Și în Evanghelia lui Iuda au crezut mulți naivi, fără să își pună o altă problemă, la fel de elementară: dacă cei patru Evangheliști au avut nevoie de zeci de ani pentru a-și desăvârși lucrările, când a putut Iuda Iscariotul, care a murit cu câteva ore înaintea lui Iisus, să scrie o Evanghelie al cărei final nici nu-l putea cunoaște?

Iar când mă pregăteam să închei cartea, tot din țara satanei, televiziunea ne-a transmis mascarada prezentării pretenșelor sarcofage în care probele ADN ar fi dovedit că s-ar fi aflat rămășițele lui Iisus, ale Sfintei Familii și ale Mariei Magdalena!

Aceasta este de departe cea mai odioasă dintre diversțiuni! Reiterînd obsesiv blasfemia căsătoriei dintre Iisus și Maria Magdalena, sionismul vorbește despre teste ADN - fără a-și permite să susțină deschis așa ceva, ei sugerează cu multă perfidie că pretensele teste ar dovedi că într-un sarcofag ar fi fost Iisus, iar în celălalt soția sa, Maria Magdalena! Iar tinerele generații, care își întemeiază cultura pe ceea ce văd și aud la televizor ori citesc pe Internet, consideră că într-adevăr, așa este!

Dar cele mai odioase au fost cuvintele lui Simcha Jacobovici (realizatorul evreu al filmului, ale cărui origini, din păcate, se trag de pe aceste meleaguri) prin care anunța că toți creștinii trebuie să se bucure că au fost găsite rămășițele lui Iisus (adică un om obișnuit, care a trăit în păcat și nu a Înviat), iar femeile trebuie să se bucure că au fost găsite și rămășițele Sfintei Fecioare (adică, dacă Iisus a fost un om obișnuit, să ne bucurăm că au fost găsite rămășițele unei femei care a dat naștere unui om obișnuit).

Chiar și azi, Sionul încearcă încă o dată să îl ucidă pe Iisus.

Nemernica țesătură de minciuni a sioniștilor neglijează înseși tradițiile evreiești de acum două milenii.

La acel moment, morții nu se îngropau în sarcofage, ci înveliți în giulgiuri de pînză (cum, de altfel, ne arată și Evangheliile).

Tot la acel moment, tradiția evreiască cerea ca morții să fie îngropați în pămîntul natal, adică în localitatea în care s-au născut. Ori, Sfînta Familie nu era din Ierusalim, ci din Galileea, din cetatea Nazaretului.

Diversiunea sionistă aduce în același mormînt (care tradițional nu avea ce să caute în Ierusalim) mai multe persoane care au murit de-a lungul a zeci de ani și în locuri diferite, uneori la mare distanță de Iudeea.

Dar cînd lipsa de cultură religioasă este generalizată iar obiceiul gîndirii a fost răpit, cine să își mai pună întrebări?

O altă diversiune anterioară a lui Simcha Jacobovici, care cu cîțiva ani înainte realizase un alt film, despre mormîntul lui “Yacov, fiul lui Josef, fratele lui Iesua” (prezentîndu-l ca mormîntul lui Iacov, Ruda Domnului, primul episcop al Ierusalimului) a fost anihilată chiar de poliția israeliană. Aceasta a stabilit că inscripția era cît se poate de recentă, și i-a arestat pe autori.

Creștinismul este cea mai tolerantă religie, este o religie a dragostei între oameni, a milei, iertării și întrajutorării. Este o religie care propovăduiește o lume egală, liberă și dreaptă. Este religia păcii.

Și iată că, totuși, această lume i-ar deranja pe unii, iată că se luptă împotriva ei și împotriva principiilor ei.

Blajînătatea creștinismului nu trebuie însă absolutizată, creștinii nu trebuie priviți ca niște miei care merg de bună voie la tăiere, conștienți de ce îi așteaptă. Nu așa ceva ne-a învățat Iisus: El s-a lăsat răstignit doar pentru a-i mîntui pe păcătoși de păcate,

dar aceasta nu înseamnă că noi, creștinii, trebuie să ne privim și să ne autodefinim ca victime perpetue.

Creștinii trebuie să se apere pe ei înșiși, dar în primul rînd să apere creștinismul. Altfel, tot sacrificiul de sine al Mîntuitorului, al Apostolilor, al Mucenicilor și celorlalți Martiri, ar deveni inutil.

În iconografie, Sfîntul Arhanghel Mihail, Voievodul armatelor cerești, nu ține în mînă buchețele de ghiocei, ci sabia de foc.

Cu multă mînie, Iisus a răsturnat în Templu mesele cămătarilor și cotețele vînzătorilor de porumbei; cu multă mînie i-a înfierat pe cărturari și pe farisei; cu multă mînie s-a adresat vameșilor. Iar în ultima sa noapte pe pămînt, și-a trimis ucenicii care îl însoțeau să caute arme.

Sfîntul Mare Mucenic Gheorghe nu s-a dus în fața balaurului ca să se lase pălmuit și apoi să întoarcă și celălalt obraz, ci l-a străpuns pe acesta cu sulița.

La îndemnul și cu ajutorul îngerului Domnului, care i-a înmînat sabia sa, Sfîntul Mare Mucenic Mercurie a tăiat și biruit dușmanii barbari.

La rugăciunile Sfîntului Mare Mucenic Dimitrie, Dumnezeu l-a întărit pe Sfîntul Mucenic Nestor să-l poată birui și să-l omoare pe noul Goliat, vandalul păgîn Lie, ucigașul creștinilor aruncați în arenă de împăratul prigonitor Maximian.

Toleranța creștină are o limită - momentul în care creștinismul însuși ajunge în pericol, adică momentul pe care, din nefericire, sîntem nevoiți să îl trăim azi. Și este evident că, dacă acceptăm ca această limită să fie încălcată, vom ajunge să trăim paradoxul toleranței - fiind toleranți, creștinii să accepte intoleranța care, devenind copleșitoare, să interzică toleranța! Nu așa ceva are în vedere creștinismul, și de aceea trebuie apărut.

Iisus Hristos ne-a învățat toleranța și iubirea – dar nu poți fi tolerant cu intoleranții, după cum nu-l poți iubi pe Satana.

O lume egală, liberă, dreaptă, care trăiește în pace și armonie - pentru aceasta trebuie să luptăm, chiar dacă unii au interese opuse.

Toleranța trebuie să devină generală și universală. Dar iată că, paradoxal, pentru așa ceva creștinii trebuie să lupte. Trebuie să lupte împotriva răului.

Iisus ne-a învățat dragostea față de semenii noștri și ne-a învățat iertarea – dar ne-a mai învățat și să ne înarmăm pentru a apăra creștinismul, când acesta ajunge în pericol.

Oficialitățile evreiești, lobby-ul sionist și politicienii din Europa, dar în mod special din America, evrei sau preținși creștini racolați de extremismul sionist, amintesc permanent de holocaust și de suferințele evreilor. Categorie, orice masacu, orice genocid, este odios și condamnabil – dar suferințele la care au fost supuși părinții sau bunicii, îndrituiesc pe cineva, după zeci de ani, să provoace nepedepsit aceleași suferințe altor popoare? Mai ales când evreii sînt autorii celor mai odioase masacre și prigoane din întreaga istorie a omenirii?

Dacă în urmă cu 50 de ani, bunicului meu cineva i-ar fi furat o oaie, mi-ar da mie astăzi acest fapt dreptul de a fura portofele în autobuzele supraaglomerate?

Conducătorii corupți ai statelor creștine, cumpărați de formidabilul lobby evreiesc, tolerează crima, o săvîrșesc ei înșiși – prin aceasta, pun în pericol marile principii creștine și, în final, chiar creștinismul.

Pentru a înlătura acest pericol, oamenii trebuie să deschidă ochii, să își desfunde urechile și, mai ales, să aibă curajul de a spune ADEVĂRUL.

Spuneți adevărul, apărați adevărul, și Dumnezeu vă va apăra pe voi: „Luptă-te pînă la moarte pentru adevăr, și Domnul Dumnezeu se va lupta pentru tine” (Iisus, fiul lui Sirah 4.28).

Această carte este o ficțiune.
Această carte este o ficțiune?

Cap. I

Ieșirea, 32

- Aroane, să nu uiți cine v-a ajutat sa fugiți din Egipt.

Aron privi uimit înaintea sa, unde acum o clipă nu era nimeni, și dintr-o dată a văzut un bărbat pe care nu îl cunoștea, deși îi părea că îl știe de o viață. Trăsăturile omului nu-i spuneau nimic, dar parcă le regăsea în toți ai lui. O figură cu trăsături frumoase și prietenoase, dar care totuși parcă îl speriau - și nu înțelegea de ce. Un zîmbet larg, dar care totuși parcă îl îngheța. Dintr-o dată, în dogoarea pustiului, a simțit cum se cutremură de frig.

- Nu-ți fie frică de mine, căci nu-ți voi face niciodată rău, a continuat necunoscutul.

- Cine ești tu?

- Știi bine cine sînt.

În mintea lui Aron gîndurile se amestecau ca vălătucii de fum. Înțelegea pe de-o parte ce i se spune, dar parcă nu înțelegea.

Necunoscutul îi zîmbi din nou larg, și Aron simți iarăși gheața pe șira spinării:

- Da, Aroane, eu sînt cel ce v-a scăpat din robie.

- Nu se poate să fii El. El este acum pe vârful muntelui, vorbește cu fratele meu.

- L-ai văzut și ai vorbit vreodată cu El?

- De văzut L-am văzut, dar de vorbit, doar fratele meu a vorbit cu El.

- Și atunci, de ce nu crezi ce vezi și auzi, ci doar ce vezi fără să auzi? Eu v-am salvat din robie. Tu crezi că El ar fi ucis primii născuți ai Egiptului ca voi să puteți fugi? Tu crezi că El ar fi ucis toți călăreții egipteni ca să scăpați de urmărirea lor? Nu. Toate lucrările murdare trebuie să le fac eu. Eu v-am scăpat, nu El!

Aron făcea eforturi să înțeleagă ce i se spune, dar era foarte greu: mintea lui parcă înota în vin, parcă înota în miere. Cu greu, murmură:

- Și ce vrei de la mine?

- Nu ai înțeles ce? Vreau să fiu mereu alături de voi, împreună cu voi, în voi!

- Și asta ce înseamnă?

- În primul rînd, să nu vă mai închinați cui nu trebuie.

- Și cui ar trebui să ne închinăm?

Necunoscutul i-a zîmbit din nou, iar Aron a simțit iarăși cum amorțeala de gheață îl cuprinde:

- Să zicem că azi vă închinați din nou lui Baal.

Nu, hotărît lucru, Aron nu se simțea în apele lui. Paradoxal, cel din fața sa avea ochii atît de blînzi, atît de calzi, dar din ei porneau săbii de gheață care îi străpungeau inima, îi sfîrtecau măruntaiele. Dar cel mai mult îl intrigau cele două cornițe care i se șteau din părul creț. Nu mai vazuse niciodată un evreu care să își aranjeze astfel părul.

Și mai era ceva: se simțea băut, deși (asta își aducea aminte foarte bine) trecuse mult timp, prea mult timp, de cînd găsiseră într-o oază niște smochine coapte pe care le pusese la

fermentat. Dar vinul se terminase de mult. Și atunci? Dacă nu ai băut, cum să fii beat?

- Și cum crezi că o să-i întorc pe toți cei de aici împotriva lui Iahve, cel care, așa cum știu ei, i-a scos din robie?

- Asta e cel mai ușor lucru. Vrei să vezi?

Se întoarse cu spatele și, dintr-o dată, Aron văzu în apropiere mii de evrei care se apropiaseră de ei fără ca el să-și dea seama. Necunoscutul se adresa acestora:

- Zeul cel nou, despre care ne-a spus Moise că ne-a scăpat din Egipt, ne face de luni de zile să rătăcim în pustie fără să știm când, unde, cum și câți vom ajunge. Însuși Moise a dispărut și de o săptămână nu mai știm nimic de el. Ce ziceți voi: să așteptăm aici ca proștii și să crăpăm de foame, sau să-i rugăm pe zeii noștri dintotdeauna să ne ajute?

- Să închinăm jertfă lui Baal! - au strigat bătrînii, care nu știau dacă vor mai apuca ziua în care se vor așeza în țara promisă.

- Să închinăm jertfă lui Baal! - au strigat tinerii, îngrijorați de gîndul unei vieți întregi rătăcind prin deșert.

- Să închinăm jertfă lui Baal! - au strigat femeile, care ajunseseră să regrete tihna, vatra, casa, gospodăria, părăsite în Egipt.

- Atunci, așa să fie! Dați lui Aron aurul vostru să ne facă Vițelul de aur.

Și, întorcîndu-se spre Aron, îi spuse cu voce scăzută:

- Ai văzut ce ușor a fost?

x

Moise cobora muntele în grabă mare. Zumzetul puternic ce se auzea din vale îl îngrijora. La intrarea în tabără, găsi retras tribul lui Levi.

- Ce se întîmplă aici?

Leviții îi explicară.

Moise a simțit cum sîngele, urcat la cap, îi face tîmplele să plesnească. Dădu de pămînt tablele pe care tocmai le primise de la Iahve și care se făcură țandări, sfărîmă pînă la pulbere vițelul de aur iar pulberea o aruncă în apă. Apoi, spuse leviților:

- Să străbateți și să vă învîrțiți prin tabără, de la o poartă pînă la cealaltă, și să ucidă fiecare pe fratele său și fiecare pe aproapele său, fiecare pe ruda sa!(1)

Trei mii de evrei pieriră. La scurt timp după ce Iahve le dăduse poruncile, dintre care cea de-a șasea spunea: “Să nu ucizi!”, poalele muntelui Sinai erau scăldate în sînge. În sînge de evrei, vărsat de evrei.

x

- Ce-ai făcut Aroane?

- Frate! Tu știi că poporul acesta este pornit spre rele.(2)

x

x

x

- De ce a trebuit să-ți vîri tu coada?

- Cum de ce? Vrei ca acest popor să creadă că este al Tău? Să creadă că Tu i-ai scos din Egipt? Tu ai trimis asupra Egiptului nouă plăgi, dar degeaba. Doar cînd eu le-am ucis egiptenilor primii născuți, poporul ales de Tine a reușit să fugă din Egipt. Doar cînd eu am înecat călăreții egipteni, poporul ales de Tine a reușit să scape. Ca întotdeauna, eu mă ocup de lucrurile murdare. Asta i-am spus și lui Aron și după cum vezi, m-a crezut.

- Și Vițelul de aur, la ce ți-a folosit?

- La nimic, dar nici nu urmăream să-mi folosească la ceva. Am vrut doar să-Ți arăt câtă încredere poți să ai în poporul ales de Tine.

x
x x

Moise stătea în vârful muntelui Nebo, privind în vale verdeața și frumusețile Țării Canaanului, unde știa bine că nu va putea niciodată pune piciorul.

- Doamne, știu că am păcătuit mult, dar m-ai pedepsit o dată făcându-mă să rătăcesc împreună cu poporul meu 40 de ani prin pustie. De ce m-ai pedepsit încă o dată și nu mă lași să pot să pun și eu piciorul în Țara Făgăduinței, pînă unde i-am adus pe ai mei?

- Moise, să știi un lucru pe care să îl învețe acum și ai tăi: pe cei pe care îi iubesc, Eu îi pedepsesc de două ori. Ca să știe și să nu mai greșească. Dar, oare, veți învăța voi?

Note:

1. Ieșirea (Exodul) 32.27
2. Ieșirea (Exodul) 32.22.

Cap. II

Iosua 1- 12

Judecătorii 1- 3

Iosua, noul conducător al evreilor, privea în jos de pe culme la cetatea Ierihonului. Era prima cetate pe care o întâlneau în Țara Făgăduinței, în Canaan.

La un moment dat, ridicându-și privirea, îi apărură în fața ochilor un tânăr, în mână cu sabia scoasă din teacă.

- Ești de-al nostru, sau dintre vrăjmași? - l-a întrebat Iosua.

Tânărul zîmbi:

- Sunt mai mult decît al vostru. Sunt trimisul Lui. Eu voi fi cu tine, nu te voi lăsa, nu te voi părăsi.

Iosua se prăvăli cu fața la pămînt:

- Ce spune Domnul meu robului Său?

x

Ascultînd sfaturile primite, Iosua trimise două iscoade în Ierihon. Ajunși aici, cei doi s-au găzduit în casa curvei Rahav.

Înspăimîntați de prezența evreilor în jurul cetății, locuitorii erau foarte prudenți. Astfel, prezența a doi străini în casa curvei a ajuns la urechile celor ce conduceau cetatea. Împăratul Ierihonului și-a trimis oamenii să caute iscoadele, dar Rahav le-a spus că aceștia deja plecaseră din cetate înainte de închiderea porților - asta, deși de fapt îi ascunsese pe acoperiș, sub niște mănunchiuri de in.

Apoi, după ce oamenii împăratului au plecat, i-a coborât pe cei doi evrei cu o funie pe fereastră, casa ei fiind lipită de zidul cetății.

x

Primind informațiile strânse de cele două iscoade, Iosua strânse poporul și le spuse:

- În fața voastră sunt Canaaniții, Hetiții, Heviții, Fereziții, Ghirgasiții, Amoriții și Iebusiții! Omorâți-i pe toți, fiindcă, așa cum i-a făgăduit Iahve întâi lui Iacob⁽¹⁾ și apoi lui Moise⁽²⁾, promisiune reînnoită și în fața mea, „tot ținutul pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l voi da vouă, precum am făgăduit lui Moise”⁽³⁾.

x

Așa cum fusese sfătuit, Iosua potrive 7 preoți cu trâmbițe din corn de berbec înaintea chivotului legământului, după care urmau toți cei 40.000 de războinici ai săi care trecuseră Iordanul. Șase zile la rând, sunând din trâmbițe, evreii au dat ocol cetății.

În cea de-a șaptea zi, evreii au înconjurat cetatea de șapte ori, preoții au sunat din trâmbițe, ostașii evrei au răcnit din toți răunchii, iar zidurile cetății s-au prăbușit.

x

Tînărul cu care vorbise Iosua se afla tot pe culmea dealului, privind spre Ierihon unde evreii, cunoscînd de la iscoadele lor cetatea, treceau prin sabie tot ce le ieșea în cale: bărbați și femei, copii și bătrîni, boi, oi și măgari. Au scăpat cu viață doar curva Rahav și familia ei. Cetatea au ars-o cu tot ce era

în ea, mai puțin aurul, argintul și lucrurile de aramă pe care le-au luat întru Slava Domnului.

După care Iosua a trântit asupra Ierihonului următorul blestem: „blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului! Cu prețul înfriului său născut îi va pune temeliiile și cu prețul celui mai tânăr fiu al lui îi va așeza porțile!”

X

X

X

Iosua și evreii săi s-au prăvălit apoi, rînd pe rînd, peste cetățile Ai, Ierusalim, Hebron, Iarmut, Lachiș, Eglon, Macheda, Libna, Ghezer, Debir, Hațor, Gheder, Hormei, Arad, Adulam, Betel, Tapuah, Hefer, Afec, Șaron, Madon, Șimron-Meron, Acșaf, Taanac, Meghidon, Chedeș, Iocneam, Dor, Tirța și peste neamurile din Galileea.

Împărații acestor cetăți au fost tăiați sau spînzurați - cu toții, au fost 31. Locuitorii au fost trecuți prin sabie, iar cetățile au fost jefuite. Pămîntul lor a devenit țara poporului lui Israel.

X

X

X

La vîrsta de 110 ani, Iosua a murit.

Urmașii săi au continuat cu ceea ce învățaseră, cu ceea ce știau mai bine.

Iuda a ucis la Bezec 10.000 de canaaniți și de pereziți, apoi a trecut prin sabie și foc tot ce i-a mai ieșit în cale.

Apoi, evreii au tăbărit din nou asupra Ierusalimului, au trecut locuitorii prin sabie și au dat foc cetății. Au pornit împotriva Hebronului și i-au ucis pe Șesai, pe Ahiman și pe

Talmi. Apoi au pornit împotriva Debirului, și împotriva Tefatului (pe care l-au dat pieirii), și împotriva Gazei, și împotriva Ascalonului, și împotriva Ecronului, cu toate ținuturile lor, și împotriva Betelului.

După ce le-au cucerit, evreii i-au pus pe canaaniti și pe amoriți la corvezi.

x
x x

Apoi, evreii s-au săturat de Iahve și l-au slujit din nou pe Baal.

Și atunci Iahve iarăși i-a pedepsit și i-a dat cu mînie în mîna prădătorilor care i-au jefuit, i-a vîndut dușmanilor de primprejur. Ori încotro ieșeau, mîna Domnului era împotriva lor.

x

După un timp, Iahve i-a ridicat dintre evrei pe judecători, care i-au mîntuit pe aceștia din mîna jefuitorilor.

Dar nici judecătorii n-au ascultat de Iahve, ci s-au pîngărit cu zei străini. Și atunci mînia Domnului s-a aprins din nou împotriva poporului lui Israel.

Și Domnul i-a dat vînduți pe mîna regelui Mesopotamiei, unde au robit timp de 8 ani.

Cînd copiii lui Israel s-au căit, Iahve l-a ridicat pe Otniel. Iar Otniel l-a zdrobit pe regele Mesopotamiei, după care timp de 40 de ani țara s-a odihnit.

x
x x

După moartea lui Otniel, fiii lui Israel n-au conținut să facă rele în fața Domnului – și Iahve i-a pedepsit din nou. I-a dat putere lui Eglon, regele Moabului, care i-a bătut pe evrei și i-a luat în robie timp de 18 ani.

Đînd de necaz, evreii s-au rugat iarăși lui Iahve. Iar Iahve l-a ridicat pe Ehud.

Ehud era stîngaci și cînd s-a dus la regele Eglon să-i înmîneze dajdia⁽⁴⁾, cu mîna stîngă a scos un pumnal cu două tăișuri ascuns sub haine și l-a ucis pe rege, după care a fugit prin pridvor.

Întorcîndu-se printre evrei, Ehud a sunat din trîmbiță, și-a strîns neamul și a pornit împotriva moabiților, ucigîndu-i pe toți cei 10.000 care le-au ieșit în cale.

x

După Ehud, a urmat Samgar, cel care a ucis de unul singur 600 de filistenii cu o tînjeală de boi⁽⁵⁾.

x

x

x

Evreii erau din nou liberi și stăpîni pe pămînturile stăpînite înainte de regii uciși de ei.

O lungă procesiune a lor în frunte cu chivotul legămîntului urca muntele Efraim. Ajunși în vîrf, s-au oprit în fața unui bărbat apărut de niciunde.

Bătrînele căpetenii și bătrînii comandanți de oaste l-au recunoscut imediat: era trimisul lui Iahve, îl văzuseră de atîtea ori sfătuiindu-l pe Iosua și pe urmașii acestuia, iar prin sfaturile lui au obținut de fiecare dată victoria și au putut ucide tot ce le-a stat în cale.

- Mă cunoașteți? – i-a întrebat bărbatul.
- Desigur, ești trimisul lui Iahve.
- Și voi chiar credeți că Iahve, după ce v-a poruncit prin Moise să nu ucideți, v-ar fi poruncit apoi prin Iosua să spintecați cu sabia, să ardeți de vii, să spânzurați sute de mii de oameni? Nu, nu sînt trimisul Lui!

Note:

1. Facerea (Geneza) 28.13.
2. Deuteronomul 11.24 26
3. Iosua 1.3 și 14.9. Probabil că aceasta explică răspîndirea evreilor în întreaga lume antică încă anterior ultimei prăbușiri a Ierusalimului urmată de dispersia forțată a evreilor: credința că punînd piciorul în orice colț de pe pămînt, Iahve le va da lor întreaga lume.

Și probabil tot aceasta este explicația pentru faptul că evreul spaniol **Luis de Torres** (născut Yosef Ben Ha Levy Haivri, decedat 1493), convertit la catolicism pentru a evita edictul de expulzare a evreilor din Spania, s-a îmbarcat în anul 1492 alături de Cristofor Columb în calitate de translator al acestuia. Cum cunoștințele sale de ebraică, aramaică, arabă și portugheză nu aveau cum să îi folosească în Orientul Îndepărtat, unde credeau că vor ajunge, mult mai probabil acesta a plecat în expediție pentru ca, punînd piciorul pe un tărîm unde încă nu ajunsese nici un evreu, prin el evreei vor primi de la Iahve și acest pămînt necunoscut la acel moment. Un aspect interesant: expediția avînd și un rol misionar, istoria a consemnat faptul că unul dintre participanți îi descuraja pe băștinași să se convertească la catolicism; unii istorici consideră că acesta a fost proaspătul catolic din interes, Luis de Torres.

4. Bir.

5. Proțap cu care se prinde a doua pereche de boi în jug.

Cap. III

Judecătorii 6-9

Gideon se învîrtea turbat înăuntrul cortului ca un leu în cușcă. Gîndul nu-i ieșea din minte: izgonise dușmanii madianiți peste Iordan, pornise în urmărire lor, aproape că îi ajunsese din urmă și era la un pas să îi zdrobească. Doar că proviziile armatei sale se terminaseră iar unii de-ai lui, tot evrei, din Sucot și Penuel, refuzaseră să-i dea alimentele cerute.

Deodată auzi în spatele său o voce și, întorcîndu-se, văzu un tînăr:

- Ai dreptate. Nu poți să treci peste asta, chiar dacă sînt ai tăi. Gideoane, ai mulți ani înaintea ta, te așteaptă multe bătălii victorioase, sabia ta va nimici dușmanii poporului evreu și vei sfîrși ca un rege. Dar, într-adevăr, pentru ca sabia ta să biruiască, ai nevoie de tot sprijinul alor tăi. Ori, dacă cei din Sucot și Penuel, cînd tu erai în cea mai mare nevoie, au refuzat să te ajute de teama răzbunării dușmanilor, asta poate fi un prost exemplu pentru alții, care se vor simți și ei în stare să te refuze cînd vei avea nevoie de ajutorul lor.

În timp ce îl asculta, Gideon îl studia cu atenție. În mod ciudat, îi părea foarte cunoscut, dar nu știa de unde. În orice caz, îi plăcea cum vorbește.

- Și ce crezi tu că ar trebui să fac?

- Vrei sau nu vrei, îți place sau nu-ți place, trebuie să faci un singur lucru – să treci prin sabie toți locuitorii acestor cetăți.

Doar așa te vor ști toți evreii de stăpîn, doar așa nu vor mai cuteza să-ți refuze ajutorul.

- Mă sfătuiești adică să-i ucid pe ai mei ?

- Știi că ți-e greu să accepți asta, dar trebuie să te gîndești bine și să pui în balanță. Pe de-o parte, să scurtezi trecerea prin lume a locuitorilor fără importanță din doar două cetăți care, în loc să-ți fie aliate, ți-au întors spatele și ți-au refuzat ajutorul. Pe de-altă parte însă, o lecție foarte importantă pentru toate cetățile evreiești. Ai nevoie de ajutorul lor nu numai pentru împlinirea destinului tău de mare conducător, dar și pentru împlinirea destinului acestui popor. Te gîndești că e greu să omori cîteva mii de evrei, dar gîndește-te că așa ajuți biruința întregului popor evreu asupra neamurilor din jur.

Gideon îl privea concentrat pe intrus, îl asculta la fel de concentrat, dar în același timp o altă parte din el se întreba cine este cel din fața lui. Nu putea spune că ar fi un necunoscut, fiindcă parcă totuși îl cunoștea. De unde însă îl cunoștea, asta nu își dădea seama. Cel mai simplu ar fi fost să îl întrebe cine este. Dar iată că nu era în stare să pună această simplă întrebare. În schimb, parcă fără să vrea, întrebarea nevrută, dar rostită între pereții cortului, îl miră și pe el:

- De cîți oameni ai nevoie?

Intrusul îi zîmbi, un zîmbet care totuși îl cutremură pe Gideon:

- De puțini. Lasă-mă să-i aleg eu.

- Să mă anunți cînd te întorci.

- Voi reveni repede.

Gideon îl urmări cu privirea. Și totuși, de unde îl cunoștea? cine este? cum îl cheamă? Toate aceste întrebări nu mai păreau însă importante. Altceva era cu adevărat important, și asta îl bucura:

- În sfîrșit, mi-am găsit cel mai bun sfetnic.

x

Inelele de aur pe care madianiții uciși le purtau în nas cântăreau 1.700 de sicli⁽¹⁾ de argint. Adăugînd la acestea lunișoarele și cerceii madianiților precum și lanțurile de aur de la gîtul cămilelor lor, Gideon a făcut un efod⁽²⁾ pe care l-a pus la Ofra, cetatea sa.

Gideon deja întorsese spatele lui Iahve.

x

După ce în următorii 40 de ani, cît timp a mai trăit el, fiii lui Israel au avut odihnă, Gideon a închis ochii.

În urma lui au rămas 70 de fii cu nevestele sale și al șaptezecișunulea, Abimelec, născut de țitoarea sa de la Sihem.

x

x

x

- Abimelec! Poporul lui Israel are nevoie de un conducător, iar acest conducător trebuie să fie dintre fiii lui Gideon, chiar dacă el a refuzat coroana.

Abimelec îl recunoscuse cu ușurință. Fusese sfetnicul de taină al tatălui său. Ciudat! deși îl cunoștea de cînd deschisese ochii, nu știuse niciodată cum îl cheamă.

- Cine crezi că ar fi cel mai potrivit? Tu, cel mai de ispravă dintre toți fiii lui, sau cei 70 de nevolnici pe care i-a avut tatăl tău cu nevestele lui și care acum se uită la tine cu silă fiindcă mama ta i-a fost doar țitoare?

Cei doi s-au îndepărtat împreună, Abimelec ascultînd cu atenție spusesele sfătuitoare.

x

La scurt timp, Abimelec plecă spre Sihem unde chemă pe toți frații mamei sale și toată familia casei tatălui mamei sale. Când se strînseră toți, le repetă cuvînt cu cuvînt ce îi spusese și lui sfetnicul.

Rudele nu avură nevoie de mult timp să se gîndească. Abimelec era sînge din sîngele lor, așa că trebuia ajutat. Și unde mai pui că în acest fel, ei puteau în curînd să devină familia noului rege.

Fiind prea puțini, prea bătrîni și prea neobișnuiți cu armele, au strîns și i-au dat lui Abimelec 70 de sicli de argint cu care acesta a tocmit o ceată de tîlhari.

În fruntea lor, Abimelec s-a întors la Ofra și, intrînd în casa lui Gideon, și-a ucis frații. Din toți cei 70, nu a scăpat decît mezinul Iotam, care apucase să se ascundă.

x

x

x

- Iotam, fratele tău vitreg ți-a ucis tot neamul și tu trebuie să îi răzbuni. Ești singur și prea nevrednic să te bați cu Abimelec. Dar în țara asta sînt destui pentru care Gideon a fost ca un rege și care nu privesc cu ochi buni această nedreptate. Provoacă-i să-ți răzbune familia.

Iotam îl ascultă cu atenție pe sfetnicul de taină al tatălui său. Vorbele lui aveau multă dreptate și sfaturile lui păreau foarte bune. Cîtă dreptate avea!

x

Iotam se urcă pe vârful muntelui Garizim, de unde strigă cu o voce afît de puternică, încît se auzi nu numai în cetatea Sihemului, dar și în cetățile din jur.

Le aminti tuturor că tatăl său, care îi scăpase de dușmani și le adusese o viață de liniște și pace, a refuzat coroana de rege. Le aduse aminte că drept recunoștință față de tatăl său, cei din Sihem l-au ajutat pe Abimelec să îi ucidă frații. Iar la sfîrșit, aruncă în ei și în Abimelec cu blesteme grele.

Apoi, Iotam s-a dus la Beer, unde a trăit departe de fratele său Abimelec.

x

În timp, semințele aruncate de Iotam au început să rodească.

Timp de trei ani, cît Abimelec a stăpînit peste Israel, remușcările locuitorilor Sihemului erau tot mai mari. Își dădeau seama că ajutîndu-l pe Abimelec, uciseseră urmașii salvatorului, apărătorului și binefăcătorului poporului lui Israel. La aceste remușcări, se adăuga teama de blestemul lui Iotam.

În cei trei ani, locuitorii din Sihem se întorseseră împotriva lui Abimelec.

Lor li s-a adăugat și Gaal, fiul lui Ebed, sosit cu frații săi în Sihem.

Zebul, cîrmuitorul cetății, îi dădu însă de știre lui Abimelec.

Prevenit, acesta și oamenii lui au împresurat Sihemul împărțiți în patru cete.

Cînd Gaal a ieșit din cetate în fruntea locuitorilor din Sihem, Abimelec îl lovi. Gaal a luat-o la fugă din fața lui, dar mulți din cei ce-l urmau au căzut morți, pînă cînd cei din cetate au reușit să închidă poarta.

A doua zi, cînd locuitorii Sihemului au ieșit la cîmp, Abimelec și oamenii săi au pornit din nou asupra lor, ucigîndu-i pe toți: și pe cei ce ieșiseră afară, și pe cei ce rămăseseră înăuntru, mai puțin pe cei din turnul Sihemului, aproape 1.000 de oameni, care apoi au murit și ei arși, după ce Abimelec a dat foc cetății lui Berit, unde se ascunseseră. După care a dărîmat cetatea pînă în temelie și a presărat sare peste ruine.

Primul blestem al lui Iotam, cel împotriva Sihemului, se împlinise.

X

Însetat de sînge, Abimelec s-a năpustit după aceea asupra Tebețului pe care l-a împresurat și l-a cucerit, mai puțin turnul din mijlocul cetății, unde se înghesuiseră supraviețuitorii.

Apropiindu-se de turn ca să-i pună foc și acestuia. Abimelec privi în sus. Și atunci se petrecu ceva ce nu ar fi crezut vreodată: o femeie de pe acoperișul turnului aruncă spre el cu o piatră de rîșniță. Piatra îl nimeri în cap, spărgîndu-i țeasta.

Căzut la pămînt și încă plin de uimire, Abimelec mai avu putere să-i ceară tînărului care îi purta armele să scoată sabia și să îl ucidă, să nu se spună despre el că a fost omorît de o femeie.

Ascultîndu-și stăpînul, tînăra slugă scoase sabia, străpungîndu-l.

Așa se împlini și al doilea blestem al lui Iotam, cel împotriva lui Abimelec.

Note :

1. Măsură de greutate dar și monedă la evreii antici (din lb. ebraică: șekel). Definițiile date ciclului sînt diferite de la o sursă la alta: conform primei definiții, găsite cu ani în urmă, măsura de greutate avea 6 g., greutate pe care o aveau și monedele de un ciclu din aur sau argint; conform diferitelor materiale referitoare la unitățile de măsură și la

monedele întâlnite în cuprinsul Bibliei am găsit undeva explicația că măsura reprezenta 11,5 g., siclul de aur cîntărea 16,36 g. iar siclul de argint 14,54 g.; în altă lucrare, măsura reprezenta 5,712 g., siclul de aur cîntărea 5,712 g., siclul de aur cîntărea 11,424 g. iar siclul de argint 14,54 g., etc.

2. Obiect de cult canaanean (1); tunică purtată de preoții evrei în timpul marilor ceremonii (2).

Cap. IV

Judecătorii 14

Samson rătăcea de unul singur pe drumul Timnei, bolborosind vorbe de neînțeles. De fapt, vorbea cu sine însuși, încercînd să-și explice ceva, pentru el inexplicabil: cum de-au putut filistenii să nimerească răspunsul la ghicitoarea lui, cînd acest răspuns i-l dăduse, în taină, doar miresei sale? Să-l fi trădat oare chiar aceasta? Și mai ales, se întreba cum să facă rost de 30 cearceafuri și 30 de schimburi de haine, ca să se achite de rămășagul pierdut?

Mergînd cu privirile în pămînt și cu gîndurile rătăcind aiurea în căutarea unor răspunsuri care nu mai veneau, Samson se lovi de cineva. Ridicînd ochii din colbul drumului, văzu în fața sa un tînr bine făcut, cu o figură plăcută și prietenoasă, care îi spuse zîmbind:

- Samsoane, Samsoane, la cîtă putere fizică ți-am dat, n-am mai avut loc unde să-ți pun și minte. Ce-ți pierzi timpul întrebîndu-te cum de ți-au ghicit filistenii răspunsul? Chiar nu-ți dai seama că te-a vîndut lor propria ta mireasă? Iar în ce privește rămășagul pierdut, ce-ți faci afîtea griji? Du-te în cetatea Ascalonului, omoară 30 de filistenii de acolo, ia de la fiecare un cearceaf și un veșmînt, întoarce-te la Timna și plătește-ți datoria.

Într-adevăr, Samson nu se putea lăuda cu prea multă minte, așa că primele vorbe ale străinului trecură pe lîngă el precum stropii de apă peste penele gîștei. Nu se sinchisi ce-o fi vrut să spună acesta despre puterile pe care i le-a dat. Nu se sinchisi nici măcar de unde știa străinul la ce se gîndea el. Se simți ușurat, pe de-o parte, să afle cum de i-au aflat secretul filistenii -

pe de cealaltă parte însă, îl cuprinse mînia împotriva proaspetei sale neveste.

Dar întreaga sa atenție i-a fost atrasă de sfatul străinului, cum să se achite de rămășagul pierdut. Îl reținea însă ceva:

- Bine, bine, dar nouă nu ne este îngăduit să ucidem!

- Ce prost ești, Samsoane! Nu vă este îngăduit să ucideți evrei, dar ei sînt filistenii! De aceea te-am și trimis la Ascalon. Ce, vrei să te faci de rîs ca unul care nu-și respectă cuvîntul și nu-și onorează rămășagurile pierdute?

Mintea greoaie a lui Samson se luminează la auzul acestui răspuns. Cît de simplu era totul! Vru să-i mulțumească binefăcătorului său, dar acesta deja dispăruse.

Samson ridică nepăsător din umeri și porni fluierînd vesel pe drumul spre Ascalon. Se simțea cu inima împăcată: nimeni nu va putea spune despre el că a pierdut un rămășag și nu și-a achitat datoria.

Pe drum, se hotărî să-și părăsească curva de nevăstă. Dar pe atunci, nu avea cum să știe că tot de la aplecarea lui către curve i se va trage și pieirea.

Cap. V

Samuel 2,3-20

Regi 1,2

- Davide, îți place Batșeba?

David își scutură gândurile și privi în jur. Se știa singur, și iată că dintr-o dată vede pe cineva în fața lui. Îi părea cunoscut, dar nu știa cine este; parcă îl știa de pe câmpurile de bătaie; dar cum intrase în palat, cum trecuse de gârzi și intrase în sala tronului?

- Cine ești și cum ai ajuns aici?

- Știi foarte bine cine sînt, după cum știi foarte bine cum am ajuns aici. Știi foarte bine că mereu ți-am fost alături.

Gînduri dușmane bîntuiau mintea lui David. O parte din el știa cu cine vorbește. O altă parte, refuza să creadă. Cel mai bun lucru pentru liniștea lui era să-l pună pe străin la încercare.

- Cînd ai fost tu alături de mine?

- Cînd l-ai ucis pe Goliat.

- Atunci, a fost alături de mine tot poporul evreu.

- Am fost alături de tine la Nobe și te-am salvat de Saul, anunțîndu-te din timp să fugi. Ai văzut ce s-a întîmplat după fuga ta: Ahimelec și toți cei 85 de preoți au fost uciși de edomitul Doeg din ordinul lui Saul, numai pentru că te-au adăpostit pe tine.

- Și asta o știe tot poporul.

- Am fost alături de tine cînd te-ai strecurat în cortul din tabăra lui Saul de i-ai furat sulița și urciorul de apă.

- Asta o știu toți soldații din tabăra lui și toți soldații mei.

Necunoscutul continuă răbdător:

- Am fost alături de tine în noaptea în care ai visat că vei fi rege în locul lui Saul. Când te-ai trezit ud de transpirație și plin de spaimă numai gândindu-te la visul pe care ai cutezat să îl ai. Eu am fost cel care ți-am umplut o cupă cu vin, te-am liniștit și ți-am spus că într-adevăr, așa va fi.

La auzul acestor vorbe, David a încremenit. Așa ceva chiar nu știa nimeni. Într-adevăr, într-o noapte avusese acest vis; într-adevăr, se trezise transpirat și speriat de ce visase; într-adevăr, întinsese mîna și găsisese cupa plină cu vin, golind-o dintr-o înghițitură; și mai ales, într-adevăr, în acea noapte o voce îi spusese: "Da! Tu vei fi rege în locul lui Saul!". Dar ce s-a întîmplat în acea noapte, cu siguranță nu știa nimeni.

- Te întreb din nou: îți place Batșeba?

David se simți eliberat de orice fel de neîncredere, de orice rețineră. Se simțea ca și cum, oglindindu-se în metalul strălucitor al scutului, ar fi vorbit cu sine însuși:

- Da!

- Atunci, ia-o printre soțiile tale și, dintre toți copiii tăi, cel pe care îl vei avea cu ea îți va urma pe tron.

- Dar ea este măritată cu Urie.

- Așa este, acum este măritată cu Urie. Dar dacă Urie moare, va fi văduvă și liberă.

- Adică, pentru a o avea pe Batșeba, să-l menesc pe Urie morții? Nu pot, fiindcă nouă ni s-a spus să nu ucidem. Nu pot, fiindcă Urie este cel mai credincios între toți cei 30 de comandanți ai mei.

- Vi s-a spus să nu ucideți, dar voi să înțelegeți că nu aveți voie să ucideți evrei. Urie nu este evreu, ci este hitit. Iar în ce privește comandanții credincioși, nu o să duci niciodată lipsă.

Lui David îi plăcea ce auzea. Îi părea rău că nu îi veniseră chiar lui ideile acestea. Întinse mîna după cupa de vin și începu să soarbă cu înghițituri mici și dese. Fără să își dea seama cînd și cum, necunoscutul dispăruse din fața lui, înlocuit de imaginea Batșebei. O Batșeba goală, așa cum o văzuse pentru prima dată, cînd se scălda la rîu, dar întinsă în fața sa, cu un corp perfect, cu brațele și picioarele desfăcute în așteptarea lui, cu ochii ademenitori.

Mai înghiți o cupă de vin și se hotărî. O bătaie din palme și cînd sluga întredeschise ușa, îi spuse scurt:

- Să vină Ioab!

x

x

x

Ioab, mai marele peste toată oștirea lui David, ascultă porunca regelui său și îl trimise pe Urie la moarte.

Moartea era lucrul la care Ioab se pricepea cel mai bine. La porunca lui David sau chiar în contra dorinței acestuia, cu mîna sa ori a altuia, Ioab aducea moarte.

Pe Abner, vărul lui Saul, trecut totuși în cele din urmă de partea lui David, l-a ucis mișelește, fără ca David să știe, spunîndu-i să se apropie ca să-i șoptească ceva tainic la ureche. Cînd Abner s-a apropiat, Ioab l-a înjunghiat în pîntece.

Pe Urie, comandantul credincios al lui David, l-a trimis la moarte mișelește pentru ca Batșeba să poată fi a lui David.

Pe Absalom, fiul lui David, l-a ucis mișelește în timp ce acesta își prinsese pletele în ramurile încîlcite ale unui stejar, deși David îi ceruse să-l cruțe.

Pe Amasa, nepotul lui David, l-a ucis mișelește în timp ce se îmbrățișau, fără știința și voia lui David. Cînd Ioab l-a apucat

cu mîna dreaptă de barbă ca să îl sărute, cu stînga a înfipt sabia și i-a vărsat măruntaiele.

Pe Șeba l-a omorît cu ajutorul unei femei din Abel-Bet-Maaca. După ce a vorbit cu Ioab, aceasta a convins locuitorii cetății să se dezică de Șeba și să-i taie capul, pe care apoi i l-au aruncat lui Ioab peste zidul cetății.

Marele comandant de oști israelian Ioab nu știa să se bată bărbătește, față în față. El îi ucidea pe cei cu care se îmbrățișa, îi ucidea pe cei care nu se puteau apăra; sau punea pe alții să ucidă în locul său.

x

x

x

David știa că sfîrșitul îi este aproape. Privind în urmă, vedea o viață plină de împliniri, de multe fapte de care era mîndru. Erau însă și lucruri care îl rodeau:

- Doamne, proorocul Natan mi-a deschis, prea tîrziu însă, ochii. Acum știu că am păcătuit cînd mi-a plăcut să cred că celălalt era trimisul Tău, cînd am crezut că Tu vrei cu adevărat să mi-o dai pe Batșeba și din cauza asta l-am trimis la moarte pe Urie, să pot să-i fur femeia. Dar pentru acest păcat m-ai pedepsit o dată, cînd mi-ai luat primul prunc născut de Batșeba. De ce mă pedepsești încă o dată și mă iei și pe mine înainte să-mi văd visul înfăptuit, înainte să termin marele templu pe care vreau să Ți-l ridic?

- Îți spun și ție ce i-am spus cu sute de ani în urmă lui Moise: pe cei pe care îi iubesc, Eu îi pedepsesc de două ori cînd păcătuiesc, ca să știe și să nu mai greșească. Dar voi nu vreți să învățați nimic din tot ce vă spun.

x

După ce David se stinse, pe tron se sui fiul său și al Batșebeii, Solomon. Venise ziua ca și Ioab să plătească pentru crimele sale.

La porunca lui Solomon, Benaia, noul comandant al armatei, i-a ucis atât pe Adonia, fratele noului împărat, care râvnea și el la tron, cât și pe Ioab.

Iar Ioab a fost ucis la fel de mîrșav cum obișnuia el săucidă: auzind de crima împotriva lui Adonia, s-a refugiat de frică în cortul Domnului și s-a apucat de coarnele altarului, avînd drept de azil. Încălcînd locul sfînt și dreptul de azil, Benaia îl spintecă cu sabia pe Ioab chiar lîngă altarul lui Iahve.

Așa au început crimele lui Benaia săvîrșite din ordinul regelui Solomon...

Cap. VI

Regi 2, 9-10

- Iehu⁽¹⁾, ți-am promis că vei fi regele Israelului. Iată că primul pas a fost făcut: deși Ioram încă este rege, trimisul lui Elisei te-a uns pe tine în secret. Acum, te recunoaște de rege doar armata. Ca să poți fi cu adevărat regele tuturor israeliților, va trebui însă să îl ucizi pe Ioram. Și nu uita: pentru ajutorul primit, trebuie să te faci plăcut lui Iahve și să ascuți tot ce-ți transmite prin mine.

x

Regele Ioram, aflat încă la pat unde își vindeca rănilor primite în lupta cu Hazael, regele Siriei, află cu surprindere că Iehu a părăsit Ramotul Galaadului, importanta fortăreață în calea oștilor lui Hazael, și se îndreaptă spre el.

Ioram trimise două rînduri de călăreți înaintea lui Iehu, dar nimeni nu se întoarse.

Intrigat, se dădu cu greu jos din pat, cu multă durere cauzată de răni, și porunci să se înhame caii la carul său. Apoi, împreună cu prietenul său din sud, regele Ahazia al Iudeei, aflat în vizită la el, îi ieși lui Iehu în întâmpinare.

Carele celor doi regi l-au întâlnit pe Iehu pe ogorul lui Nabot, nefericita victimă a lăcomiei fostului rege Ahab.⁽²⁾ La salutul de pace al lui Ioram, Iehu răspunse cu vorbe grele și amenințări după care, punînd săgeata în arcul său, îl nimeri pe Ioram între umeri, săgeata ieșindu-i prin inimă.

Văzînd trădarea, Ahazia își întoarse carul căutînd scăpare. La ordinul lui Iehu, oamenii săi îi luară urma și îl doborîră și pe regele Iudeei.

Soarele nici nu apucase să se miște pe cer, iar cei doi regi ai evreilor erau morți. Iehu era pe de-a întregul regele Israelului.

X

X

X

- Iehu, acum ești cu adevărat rege peste poporul lui Israel. Dar nu uita ce ți-a spus trimisul lui Elisei în numele lui Iahve: "Dar să stârpești neamul lui Ahab, stăpînul tău, ca astfel eu să răzbun sîngele vărsat al slujitorilor mei profeți, și omorîrea de către Izabela a tuturor închinătorilor Domnului. Toată casa lui Ahab să fie stîrpită! Vreau să nimicesc din ai lui Ahab pe toți cei de parte bărbătească, rob și liber din Israil. Și toată familia lui Ahab vreau să o prăpădesc, ca pe aceea a lui Ieroboam, fiul lui Nabat, și ca pe a lui Bacșa, fiul lui Ahia".(3)

X

Izabela nu prea se mai gîndea că ar putea fi iertată, dar orice încercare merita. Dintre nenumăratele ei păcate, faptul că din lăcomie pusese martori mincinoși să declare că Nabot l-a hulit pe Iahve pentru ca acesta să fie ucis iar via lui să devină a ei și a soțului ei, regele Ahab, parcă îl și uitase.

Își încercă ultima șansă, a seducției femeiești, și, după ce se sulemenî, își unse sprîncenele și își împodobi capul, se apropie de fereastră așteptînd sosirea lui Iehu.

Cînd Iehu intră în cetate, ea îi strigă:

- Pace!

Iehu ridică privirile cu scîrbă și, nesusus de farmecele îmbătrînitei regine ucigașe, le spuse oamenilor săi:

- Aruncați-o jos!

O noapte întreagă, noul rege și apropiații lui au mîncat și au băut, au cîntat și s-au desfătat cu dansurile fecioarelor. Spre dimineață, aducîndu-și aminte că totuși Izabela era fiică și soție de rege, a trimis oamenii să-i îngroape hoitul. Dar din aceasta, nu mai rămăseseră decît țeasta crăpată, picioarele și palmele - restul, fusese mîncat tot de cîini.

$$\begin{array}{ccc} & \mathbf{X} & \\ \mathbf{X} & & \mathbf{X} \end{array}$$

X

Și s-au speriat mai marii Israelului și s-au gândit că dacă doi regi au fost uciși de Iehu, cum i se vor opune ei? Și cu multă lașitate au vîndut copiii fostului lor rege trimițînd lui Iehu carte de răspuns prin care se puneau toți în supușenie și cerîndu-i să le poruncească.

Cînd a primit cartea, Iehu a zîmbit: planul lui nu dăduse greș. Căpeteniile Israelului erau gata să-și trădeze și să-și vîndă familia regală.

Le mai trimise o nouă carte în care le spunea că, dacă sînt ai lui, să pună în coșuri capetele celor 70 de fii ai lui Ahab și pînă în ziua următoare să i le aducă.

Căpeteniile Samariei i-au ucis pe toți cei 70 de fii ai lui Ahab care le erau lăsați în grijă, le-au tăiat capetele, le-au pus în coșuri și i le-au trimis lui Iehu. Iar acesta, le-a orînduit spre luare aminte și teamă în dreapta și stînga porții de intrare în cetate.

x

x

x

- Ai nimicit familia lui Ahab. Dar ești sigur, Iehu, că ai scăpat de toți susținătorii lui?

x

Iehu își trimise iscoadele peste tot. Unde existau sprijinitori ai casei lui Ahab, i se aducea la cunoștință.

Cînd îi află pe toți cei care, pe tot cuprinsul Israelului, îi rămăseseră credincioși lui Ahab, Iehu își trimise peste tot soldații. Din nord și pînă în sud, toți cei care mai rămăseseră din casa lui Ahab, toți mai marii lui, toți prietenii și toate slugile, au fost uciși. Și n-a lăsat să scape pe nici unul.

x

x

x

- Este bine pînă acum, Iehu. Ai ucis pe toți ai casei Ahab și ai casei Ioram. Dar nu uita, l-ai ucis și pe Ahazia, regele Iudeei. Iar Ahazia are la rîndul său frați, care ar putea răzbuna moartea lui.

x

Iehu și-a trimis din nou iscoadele. Aflînd unde sînt strînși frații lui Ahazia, care încă nu știau de uciderea fratelui lor, le-a ieșit în cale. Întîlnirea a avut loc la o răscruce, la coliba unor ciobani.

- Cine sînteți voi? - a întrebat Iehu.

- Noi sîntem rudele lui Ahazia și ne pogorîm ca să întrebăm de sănătate pe principii din casa regească.

- Prindeți-i de vii! - a ordonat Iehu.

Și apoi, toți cei 42 de frați ai lui Ahazia au fost tăiați la fîntîna de lîngă colibă. Iehu nu a lăsat să scape pe nici unul.

x

x

x

- Iehu, pînă acum ai făcut numai fapte plăcute lui Iahve. Dar nu uita că Israelul este încă plin de temple, prooroci și preoți ai lui Baal. Și asta nu-i place lui Iahve.

x

Ajuns în Samaria, Iehu a strîns poporul și i-a promis că el îl va sluji pe Baal mai mult decît Ahab. Apoi, i-a chemat la el pe toți proorocii, toți slujitorii și toți preoții lui Baal, ca să participe la o mare jertfă adusă zeului.

Cînd s-au strîns toți, au umplut templul de la un capăt pînă la celălalt.

După ce toți au intrat să aducă jertfe, Iehu a pus 80 din oamenii săi în jurul templului. Iar după terminarea jertfelor, aceștia au năvălit în templu lovind cu ascuțișul sabiei pe toți mai marii cultului lui Baal.

X

X

X

Pregătindu-se să-și dea ultima suflare, Iehu puse cu strângere de inimă întrebarea pe care, timp de 28 de ani, și-o alungase din minte și din suflet de câte ori se gîndea la ea.

- Stăpîne, dacă Iahve ne-a spus să nu ucidem, de ce mie mi-a cerut să ucid atîția evrei? Regi evrei și case regale, demnitari și preoți?

Stăpînul, cum îi spusese Iehu, care în cei 28 de ani de domnie ai acestuia era neschimbat, ca în prima zi în care Iehu îl văzuse, zîmbi:

- Iehu, nu ești prost și nu ai fost prost niciodată. Eu nu sînt trimisul Lui, eu sînt celălalt. Iar tu ai știut asta dintotdeauna. Setea de putere, setea de mărire, setea de avere, setea de sînge te-au făcut să ucizi, nu poruncile Lui. Asta este firea neamului tău.

Note :

1. **Iehu**, regele uzurpator al Israelului (842-814 î.C.), fost comandant suprem al armatei regilor Ahab și Ioram, s-a urcat pe tron după ce l-a ucis pe regele Ioram.

2. Dornic să obțină via lui Nabot, pe care acesta refuza să i-o vîndă, regele Ahab (874-853 î.C.) și soția sa Izabela i-au înscenat acestuia un proces prin care doi martori falși au declarat că l-au auzit hulindu-l pe rege și pe Dumnezeu; după ce Nabot a fost ucis, Ahab i-a confiscat via.

3. Cartea a doua a Regilor 9.7-9.

4. Cartea întâi a Regilor 21.23 și Cartea a doua a Regilor 9.36.

Cap. VII

Isaia 1

Vocea lui Isaia tuna deasupra poporului evreu, aducîndu-le cuvîntul lui Dumnezeu:

- Ascultați cuvîntul Domnului, voievozi ai Sodomei, luați aminte la învățăturile Domnului, popor al Gomorei!(1)

x

Din partea în care se strînseseră tinerii, unul dintre aceștia ieși în față și, întorcîndu-se spre ceilalți, li se adresă:

- Dar cine este bătrînul acesta?

La auzul întrebării, tinerii se uitară nedumeriți la el, pînă cînd cineva se simți dator să dea un răspuns:

- Este marele prooroc Isaia.

- Și ce face el acum?

- Ne aduce cuvîntul lui Iahve.

- Ne aduce cuvîntul lui Iahve? Asta credeți voi? Eu aud doar că ne aduce cuvînte grele și insultătoare, ne amenință și ne bleastămă. Și la urma urmei, cine este Iahve?

x

Bătrînul profet continua să tune și să fulgere:

- Ascultă, cerule, ia aminte, pămîntule, căci Domnul grăiește: "Hrănit-am feciori și i-am crescut mari, dar ei s-au răzvrătit împotriva mea. Boul își cunoaște stăpînul și măgarul ieslea stăpînului său, dar Israil nu mă cunoaște, poporul meu nu mă înțelege!". Vai ție, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi,

sămînță de răi, feciori ticăloși! Părăsit-ați pe Domnul, tăgăduit-ați pe sfîntul lui Israil, întorsu-i-ați spatele! Pentru ce să vă mai bat pe voi care neconținut vă răzvrătiți împotriva? Capul vă este bolnav și inima bolește. Din creștet și pînă în tălpi, nu-i nimic sănătos! Răni și vînați și carne vie, nelegate și neunse cu untdelemn. Țara voastră este o pustietate, orașele voastre arse cu foc, rodul ogoarelor voastre mîncat de străini înaintea ochilor voștri și toate sînt paragină, ca la prăpădul Sodomei. Sionul ajuns-a ca o colibă într-o vie, ca o covercă⁽²⁾ într-o bostănărie, ca o cetate împresurată!⁽³⁾

X

Tinerii însă, intrigați, nici nu se mai uitau la Isaia și nici nu-l mai ascultau, concentrîndu-se asupra celui necunoscut, cu părul creț în formă de cornițe, pe care nimeni nu părea să-l cunoască, deși părea atît de cunoscut, dar nici nimeni nu cuteza să îl întrebe cine este:

- Cum adică? Tu nu știi cine este Iahve? Unde ai trăit pînă acum?

- Eu știu prea bine cine este Iahve, dar se pare ca voi nu știți. Iahve este o plămădire. Voi chiar nu cunoașteți istoria poporului nostru? Voi chiar nu știți că, doar la cîteva zile de la numirea sa ca mare preot al lui Iahve, însuși Aron s-a reîntors către Baal și i-a ridicat vițelul de aur? Voi chiar nu știți că după marele Iosua și apoi din nou, după Otniel, poporul nostru l-a dat la o parte pe Iahve? Voi chiar nu știți că spre sfîrșitul vieții, ajuns la înțelepciunea bătrîneții, marele nostru erou Gideon l-a abandonat pe Iahve și s-a întors și el către Baal, iar fiii săi la fel? Voi ați uitat că primul nostru rege, Saul, l-a pus pe Doeg Idumeul să-i ucidă pe Ahimelec, preotul lui Iahve, și pe ceilalți 84 de preoți din Nobe? Voi ați uitat că după moartea lui Solomon și împărțirea Israelului cel Mare în Israel și Iudeea, rînd pe rînd, regii noștri Ieroboam,

Omri, Ahab, Ioram și Ioăș, fiul lui Ioaha, cel care a și ars și jefuit templul din Ierusalim, regi ai Israelului, iar Roboam, Abia, regina Atalia, Ioăș fiul lui Ohozia, Amasia, Ahaz și chiar tînărul nostru rege de azi Manase, regi ai Iudeei, s-au convins de minciună, și i-au întors spatele lui Iahve? Dar cine sîntem noi, față de marii noștri înaintași, să spunem că Iahve există? Sîntem oare noi mai presus decît marii noștri regi?

x

Fără să știe ce se întîmpla, Isaia continua netulburat cuvîntul său mînios:

- Cînd ridicați mîinile voastre spre mine, eu îmi întorc ochii aiurea, și cînd înmulțiți rugăciunile voastre, nu vreau să le mai ascult. Mîinile voastre sînt mînjite de sînge, spălați-vă, curățați-vă! Nu mai faceți rău înaintea ochilor mei. Conteniți odată! Învățați să faceți fapte bune, sîrguiți-vă după dreptate, ajutați pe cel împilat, faceți dreptate orfanului, apărați pricina văduvei!(4).

x

Tînărul necunoscut își continua și el, la fel de netulburat, cuvîntul:

- Și dacă Iahve nu există, atunci vă mirați că vă întreb cine este acest bătrîn nebun care ne critică modul de viață? Care vrea să ne oblige să respectăm niște porunci pe care de fapt nu știm cine ni le-a impus, atîta timp cît Iahve nu există? De ce să nu-i ucidem pe cei care ne supără? De ce să nu ne uităm la alte femei decît nevestele noastre? De ce să nu luăm ce ne trebuie de la cel care are? Ce ne trebuie nouă să ne pierdem timpul cu orfanii și văduvele altora?

x

Între timp, tinerilor li se alăturară multe alte grupuri care ascultau tot mai interesate spusele necunoscutului. Murmurele lor de aprobare se transformau în aclamații entuziaste. Da! Necunoscutul avea dreptate! Modul lor de viață era pus în pericol de vorbele unui bătrîn nebun! Constrîngerii de care și strămoșii lor uitaseră de mult și care le-ar fi încurcat viața plăcută și îndestulătoare la care ajunseseră!

x

Bătrînul profet tăcuse. Terminase de transmis cuvîntul Domnului. Privea miile de evrei strînși în jurul său, căutînd un semn că îl ascultaseră, că îl înțeleseseră, că se vor îndrepta, că se vor întoarce la Iahve, că vor respecta poruncile acestuia.

Din acea parte unde la început fuseseră strînși doar tinerii, o masă mare de oameni, de data aceasta de toate vîrstele, se apropia amenințător de el. Primii ajunși, l-au prins și l-au ridicat pe brațe purtîndu-l spre un loc din apropiere, unde era un joagăr.

Cîțiva din alai s-au uitat la un moment dat jur-împrejur, căutîndu-l cu privirea pe acel tînăr atît de convingător. Dar el, parcă intrase în pămînt.

Note :

1. Isaia 1.10.
2. Acoperămînt de frunze, crengi, rogojini.
3. Isaia 1.2-8.
4. Isaia 1.15-17.

Cap. VIII

Estera

- Estera, vărul tău Mardoheu ți-a spus că am vorbit cu el.

Tînăra împărăteasă își reveni imediat din surprindere, alungă dulăul de lîngă ea și își acoperi goliciunea. Isteață fiind, și-a dat seama imediat pe cine are în față. Mai ales că acesta zîmbise zicînd “vărul tău Mardoheu”. Nimeni din Susa sau de altundeva nu știa adevărul.

- Da, stăpîne.

- Știi cine sînt.

- Da, stăpîne.

- Știi ce vreau.

Estera își reprimă o încruntare. Gîndea cît mai iute să dea răspunsul potrivit. În cele din urmă îngăimă:

- Stăpîne, eu știu că vrei binele poporului meu.

Cel căruia împărăteasa din Susa îi spunea “Stăpîne”, zîmbi. Încurcătura în care se afla Estera îl amuza.

- Da, asta este adevărat. De sute de ani eu vreau binele vostru. Dar ce crezi că vreau de la tine ?

Evreica ajunsă împărăteasă se prefăcu mai încurcată decît era. Se ridică în picioare și printr-o neglijență studiată, faldurile îmbrăcămintei îi redescoperiră trupul gol.

- Îmbracă-te și așează-te la loc. Nu de asta am venit.

La rîndul său, se așează și el pe o pernă:

- Haman urăște evreii. Dacă te-am ajutat pe tine să devii prin înșelăciune soția lui Ahasveroș⁽¹⁾, care nu știe că ești evreică, nu am făcut-o pentru tine, ci pentru poporul tău. Acum este timpul să-ți ajuți poporul.

Dîndu-și seama că de data asta nu este o hîrjoneală de iatac, Estera deveni atentă.

x

x

x

Într-adevăr, Haman, mîna dreaptă a împăratului Ahașveroș, îi ura pe evrei.

Ca mulți alții, și el îi ura pentru faptul că din robi, evreii deveniseră cămătari⁽²⁾ și astfel ei, stăpîinii, ajunseseră datori robilor lor. Dar Haman mai avea un motiv personal de ură: toți slujitorii împăratului trebuiau să plece genunchiul și să se închine în fața sa. Doar Mardoheu nu respecta această poruncă a împăratului.

Haman știa că Mardoheu este iudeu, dar mai știa în același timp și faptul că Mardoheu, denunțînd un complot împotriva lui Ahașveroș, se bucura de recunoștința acestuia.

x

Fără să pomenească numele lui Mardoheu, Haman îi explică împăratului Ahașveroș că evreii, prin cămătăria lor, îi jefuiesc supușii și că nici nu respectă legile împăratului, ci doar propriile lor legi. Îi ceru îngăduința să-i ucidă pe cămătarii evrei, promițînd să aducă 10.000 de talanți de argint în vistierie.

Ahașveroș a fost de acord și, mai mult de atît, i-a dăruit lui Haman atît poporul evreu cît și tot argintul. Apoi, i-a dat și inelul său cu care să pecetluiască scrisorile pentru mai marii oștirii, dregătorii fiecărui ținut și căpeteniile fiecărui popor.

În aceste scrisori, trimise prin alergători în toate ținuturile împărăției, s-a cerut să fie nimiciți toți iudeii în ziua de 13 a lunii a douăsprezecea, adică luna Adar, și să li se prade averile.

- Estera, după cum bine știi și tu și Mardoheu, Haman pregătește uciderea evreilor, dar în primul rînd a lui Mardoheu. Nu ai voie să te duci la împărat nechemată, dar tu te vei duce. Ochii și trupul tău vor fi mai grăitori decît cuvintele. Îl vei face să te cheme în patul lui iar acolo știi prea bine ce ai de făcut: tot ce i-a făcut Dalila lui Samson și, dacă se poate, chiar și mai mult. Din cînd în cînd, îi vei vorbi și îi vei spune următoarele: “Dacă am căpătat trecere înaintea ta, împărate, și dacă găsește cu cale împăratul, dă-mi viața: iată cererea mea; și scapă pe poporul meu: iată dorința mea! Căci eu și poporul meu sîntem vînduți să fim nimiciți, junghiați și prăpădiți. Măcar de am fi vînduți să fim robi și roabe, aș tăcea, dar vrăjmașul n-ar putea să înlocuiască pierderea făcută împăratului”. Iar în momentul lui de extaz îi vei mărturisi că ești evreică.

Haman era năucit. Totul se întorsese împotriva lui. Cînd împăratul îl întrebese ce trebuie făcut pentru un om pe care vrea să-l cinstească împăratul, crezînd că este vorba de el, spusese: “Omului pe care vrea împăratul să-l cinstească, trebuie să i se aducă haina împărătească, aceea cu care se îmbracă împăratul, și calul pe care călărește împăratul, și să i se pună cununa împărătească pe cap. Să se dea haina și calul uneia din căpeteniile de seamă ale împăratului, apoi să îmbrace cu haina pe omul acela, pe care vrea să-l cinstească împăratul, să-l plimbe călare pe cal prin locul deschis al cetății, și să strige înaintea lui: ”Așa se face omului pe care vrea împăratul să-l cinstească!”

Și când colo, omul pe care vroia să-l cinstească împăratul era dușmanul său de moarte, Mardoheu, cel pentru care ridicase o spînzurătoare de 50 de coți!

Iar Mardoheu, se bucurase de toate onorurile pe care el le propusese pentru el însuși!

x

Haman se duse cu inima neagră la cina la care îl invitase Estera pe el și pe împărat. Invitația fusese făcută mai demult, înainte de necazul pățit cu Mardoheu, care îl rușinase încă o dată.

În toiul ospățului, împăratul Ahașveroș, beat și înnebunit de favorurile pe care Estera i le oferise noapți la rînd, i s-a adresat acesteia:

- Ce dorești, împărăteasă Estera? Orice cerere îți va fi îndeplinită.

Calculat, ca în tot ceea ce făcuse pînă atunci, Estera răspunse:

- În acea spînzurătoare de 50 de coți să fie spînzurat Haman.

Cu mințile furate de băutură, împăratul și-a dat acordul.

x

În aceeași zi, încă netrezit din băutură și din fierbințeala buzelor Esterei pe care încă le mai simțea pe tot trupul său, Ahașveroș i-a dat Esterei casa lui Haman.

Profitînd de starea în care se afla împăratul, Mardoheu a luat inelul acestuia, pe care înainte Ahașveroș i-l dăduse lui Haman. Cu inelul împăratului, Mardoheu a întors toate scrisorile trimise de Haman și a trimis noi scrisori în toată împărăția, din

India și pînă în Etiopia, dînd evreilor dreptul de a ucide pe oricine vor.

x

A treisprezecea zi a lunii Adar, ziua hotărîtă de Haman pentru stîrpirea cămătarilor evrei, s-a petrecut cu totul altfel decît fusese gîndită de acesta.

Înfricoșați de puterea pe care Mardoheu o dobîndise pe lîngă Ahașveroș, toți mai marii ținuturilor, căpeteniile oștirii, dregătorii și alți slujbași ai împăratului i-au sprijinit pe iudei în măcelărirea propriului lor popor.

Iudeii au ucis cu sabia pe toți care le-au ieșit în cale, au făcut cu ei tot ce au vrut. Numai în Susa, au ucis 500 de oameni. Și i-au ucis pe toți cei 10 fii ai lui Haman.

x

- Estera, ați ucis în Susa doar 500 de oameni. Este prea puțin, mult prea puțin. Fă-te din nou plăcută lui Ahașveroș, ia-i din nou mințile, fă-l să-ți promită ce vrei. Tu știi deja foarte bine ce vei cere.

x

Estera se depăși pe ea însăși. Întins pe spate, sleit de puteri, cu mințile din nou tulburi de băutură și desfătare, Ahașveroș murmură :

- Ai tăi au ucis astăzi 500 de oameni de-ai mei numai în Susa, și pe toți fiii lui Haman. Mai vrei ceva ? Spune orice, vei căpăta.

- Dacă împăratul găsește cu cale, să ne fie îngăduit să facem și mâine după porunca de azi și să-i spînzurăm pe lemn pe fiii lui Haman.

- Așa să fie, răspunse împăratul, după care adormi.

X

Ahașveroș dăduse dezlegare doar pentru spînzurarea fiilor deja uciși ai lui Haman. Profitînd însă de somnul împăratului și de dezlegarea pe care au denaturat-o, iudeii din Susa au mai ucis 300 de locuitori ai cetății.

Iar în aceeași zi, evreii din toate ținuturile împărăției au scos armele și au ucis cu sînge rece 75.000 de oameni fără apărare. Dar nu au putut să le fure și averile.

După ce au masacrat zeci de mii de oameni, evreii au întins mesele, le-au umplut cu mîncare și băutură, au mîncat și au băut, au cîntat și au dansat, s-au bucurat și odihnit. Crima pentru ei era o mare bucurie.

X

- Estera! Ți-ai îndeplinit menirea. Acest mare masacru pe care îl veți numi “Purim” va deveni una dintre cele mai mari sărbători ale poporului tău. Va fi o sărbătoare a bucuriei. Și nimeni, niciodată, nu va avea curajul să spună ceva.

Note :

1. Împăratul biblic **Ahasveroș** a fost identificat de istorie ca fiind împăratul persan Xerxes I (486-465 î.C.).

2. Săpăturile arheologice pe care Universitatea Pennsylvania le-a efectuat la Nippur (în Irak) au descoperit în anul 1893 arhiva primei firme de cămătărie atestată istoric, firma Murașu și fiii (455-403 î.C.), înființată de iudei, urmași ai celor căzuți în robia babiloniană. Peste 100

de tăblițe de argilă (110 sau 150, în raport de sursă) cuprindeau contracte de camătă, arendă, vânzare-cumpărare, cauțiune pentru datornicii înțemnițați, servicii de intermediere. Comisionul practicat era de 20 %.

Cap. IX

- Caiafa! Scoală-te! Iisus l-a înviat pe Lazăr în Betania și acum se apropie de Ierusalim.

Caiafa bodogăni - nu-i plăcea să fie trezit noaptea, nu-i plăcea să fie trezit brusc, dar mai ales nu-i plăcea să fie trezit cu vești proaste. În momentul în care însă, în lumina lunii, văzu chipul vestitorului, cuvintele grele i se opriă ca un nod în gât.

- Ce crezi că trebuie să facem, stăpîne?

- Dar tu ce crezi?

Arhiereul își masă îndelung ceafa. De atîta timp căuta el însuși răspunsul la întrebare, dar îl căuta în mod zadarnic. Sperase ca măcar acum să i se dea lui acest răspuns nenorocit, nu să i se ceară. Iar vizitatorul nu părea venit să-i dea răspunsurile pe care le dorea. Cu glas șovăielnic începu să-și depene îngrijorarea:

- Pe unde umblă, face minuni. Oamenii Îl ascultă și se iau după El. Tot mai mulți cred că este într-adevăr Mesia. Săracilor le place să audă ce spune, dar mie și sinedriului ne subminează autoritatea. O lume în care eu să fiu egal cu slugile mele? O lume în care eu să îmi împart mîncarea cu sărăntocii? O lume în care eu, în loc să îmi văd de treburile mele importante, să îmi pierd timpul ajutînd orfanii și făcînd dreptate văduvelor? Ce fel de lume ar fi asta? Cu zeloții este mult mai simplu - pe ei îi vînează și îi omoară romanii. Dar cu Iisus nu știu ce să facem...

- Și-ar fi fost mai lesne dacă nu exista, nu-i așa?

- Oh! Sigur că da!

- Și-ar fi mai lesne dacă n-ar mai fi?

Caiafa se înecă cu ceva, nici el nu-și dădu seama cu ce.

- Ce vrei stăpîne să zici? Că Iisus trebuie omorît?

- Caiafa, am spus eu asta? Eu nu pot niciodată vorbi cu tine, pur și simplu? Să te ascult și atât? Eu trebuie numai să te învăț ce să faci? Imaginează-ți că astăzi vreau doar să vorbesc cu tine, să te ascult, să văd cum gîndești, nu să te povățuiesc. Să nu crezi că o să-ți stau tot timpul în preajmă să te învăț cum să te ștergi pe mîini sau cum să învîrți lingura în blid. Poți să înțelegi că astăzi vreau doar să am o discuție prietenească cu tine?

- Da, stăpîne. Ce vrei să-ți spun?

- Ațîta doar: cum vezi rezolvarea problemei tale. Fiindcă, cred că îți dai seama, este problema ta, nu a mea.

Caiafa își dresе vocea încercînd să fie cît mai sentențios:

- Cred că ar trebui ca noi să Îl condamnăm iar apoi să îl convingem pe Pilat să Îl execute.

- Pentru ce Îl veți condamna?

- Cred că dacă îi aducem în fața sinedriului pe toți pe care i-a vindecat, sau măcar o parte dintre ei, aceștia, crezînd că Îl ajută, vor declara că i-a vindecat - și noi Îl vom putea condamna pentru vrăjitorie; apoi, sînt atîția care L-au auzit spunînd că El este Mesia - Îl vom putea condamna și pentru blasfemie. Sînt convins că Îl vom putea găsi vinovat și pentru altele, după cum sînt convins că, după ce va intra în Ierusalim, va mai face El ceva care să ne folosească. Nu poate sta locului.

- Romanii nu s-au amestecat niciodată în religia voastră și nici nu v-au impus zeii lor. Cu ei cum te descurci ca să obții confirmarea condamnării la moarte și execuția?

- Mă voi duce la Pilat dimineața în zori. În fiecare noapte, el chefuiește pînă tîrziu. Dacă trezindu-l, va fi mahmur, o să își dorească un singur lucru: să spună “da”, și apoi să se întoarcă în pat.

- Dacă nu ai norocul acesta?

- O să încerc să-l fac să înțeleagă că dacă Iisus se pretinde împăratul tuturor, este o crimă de lezmajestate față de cezarul Tiberiu.

- Și dacă nici asta nu este de ajuns?

- Cred că îi voi sugera că aş putea transmite la Roma că nu este suficient de leal Cezarului.

Caiafa se mira de repeziciunea cu care îi veneau răspunsurile la fiecare întrebare pusă. Pînă mai înainte, la toate aceste întrebări nu găsisese nici un răspuns.

- Dar știi că urmează Pesahul, cînd poporul evreu are dreptul să obțină grațierea unui condamnat. De unde știi că nu se va cere grațierea lui Iisus?

- Din cîte știu eu, cu Iisus ar fi patru condamnați. Pentru Dismas și Hestas, nu îmi fac griji - sînt niște tîlhari a căror grațiere nu o va cere nimeni. Al treilea, Barabas, este într-adevăr o problemă. El este zelot și poporul îl iubește fiindcă luptă și împotriva romanilor, dar și împotriva noastră, marii preoți și ceilalți conducători evrei. Și atunci mă gîndesc așa: un Barabas pe cruce ar însemna un martir în locul căruia se ridică cu arma în mîină, împotriva noastră și a romanilor, nenumărați alți zeloți, iar un Iisus în lanțuri pe galeră îi poate converti nu numai pe ceilalți condamnați, dar chiar și pe ostașii romani. Pe cînd un Barabas în lanțuri pe galeră nu mai înseamnă nimic - un zelot înfrînt și îngenuncheat, iar un Iisus pe cruce nu ar mai fi altceva decît un alt fals profet, mort.

- Și cum crezi că poporul îl va cere pe Barabas?

- O să am grijă ca la momentul potrivit, în fața palatului procuratorului, să fie mai mulți oameni de ai mei decît cei ai Nazarineanului. Mult mai mulți, vocile celor din urmă nici să nu se audă.

Cei doi se priviră în tăcere timp îndelungat. La un moment dat, Caiafa nu a mai răbdut:

- Stăpîne, dar nu ai nimic să-mi spui? Nu ai nimic să mă înveți?

- Ți-am spus că azi am venit doar să te ascult, nu să-ți vorbesc. Tu vei îndeplini profețiile mele. Dacă așa hotărăști tu, bine. Îți voi da și eu o mînă de ajutor. Un ajutor nesperat.

x

x

x

- Iuda!

Țînărul se întoarce nedumerit. Nu știa să fie cineva în Ierusalim care să îl cunoască.

- Ești Iuda din Iscaria, nu? Ești unul dintre ucenicii Lui.

Iuda deveni bănuitor. Este adevărat, mulți îi întâmpinaseră pe Învățător și pe ei în Ierusalim cu bucurie, dar mai știa și că Învățătorul avea mulți dușmani sus-puși.

- Străine, nu cred că ne-am întîlnit vreodată.

- Este adevărat că noi doi nu am stat de vorbă niciodată, dar eu am fost de fiecare dată martor la ce a făcut Învățătorul vostru. Am fost în apropierea voastră la Cana Galileei⁽¹⁾, Betsaida⁽²⁾, Capernaum⁽³⁾, Betania⁽⁴⁾, am fost chiar și pe muntele Tabor⁽⁵⁾, am fost peste tot.

- Ești și tu unul dintre adepți?

- O! nu! sînt ceva mult mai mult. Eu sînt cel ce Îl va ajuta la împlinirea profeției. Iar tu mă vei ajuta pe mine. Pentru împlinirea profeției, pentru ca Învățătorul să mîntuiască de nenumăratele păcate poporul vostru, pentru a se așeza lîngă Tatăl Său, El va trebui răstignit aici, la Ierusalim.

Iuda Iscariotul se scărpină gînditor în creștetul capului:

- Da, Învățătorul a pomenit despre așa ceva. Dar nu înțeleg ce să fac eu.

- Tu te vei duce la Caiafa și te vei oferi să i-L arăți, ca să poată fi arestat.

- Adică să-L trădez pe Învățător?

- Nu. Nici vorbă de așa ceva. El va fi răstignit aici, orice ai face tu. Și după cum ai spus, El știe bine asta. Tu, doar o să ajuți la împlinirea profeției.

- Ba nu. Tu îmi ceri să-L trădez. Și nu înțeleg de ce. De ce aveți nevoie de mine? El nu s-a ascuns niciodată, toată lumea Îl cunoaște, a intrat în Ierusalim ziua în amiaza mare călare pe mînzul unei asine, a fost întâmpinat cu stîlpări de fîn⁽⁶⁾, a fost la Templu, a săvîrșit minuni. Și atunci, de ce mai este nevoie de mine?

- Dar ți-am explicat de ce: pentru împlinirea profeției, El trebuie trădat de unul din ai săi.

- Ce profeție este asta? Fiindcă nu o cunosc.

- Sînt multe profeții pe care voi, oamenii, nu aveți de unde le cunoaște și nici nu le veți cunoaște.

- Dar cine ești tu, ce încredere să am eu în tine și care sînt aceste profeții pe care nu le cunoaștem și nici nu le vom cunoaște?

- Nu ți-am spus destule lucruri pînă acum? Bine, îți voi mai spune și altele. Stai jos aici.

Necunoscutul se așează pe un bolovan și îl invită pe Iuda să ia loc lîngă el, pe o altă piatră care era la doi pași. Apoi, începuseră să-i povestească sumedenie de lucruri, începînd încă din copilăria sa din Iscaria, lucruri pe care Iuda era sigur că nimeni nu avea cum să le cunoască. Mai mult, i-a povestit unele dintre gîndurile lui, nimănui mărturisite. Cînd străinul își încetă vorbele, după un timp (nici Iuda nu știa cît trecuse), ucenicul se ridică năuc de pe piatră.

- Dar toată lumea va spune că sînt un trădător.

- Da, acum. Dar peste vreo 200 de ani cineva va scrie o carte, ca și scrisă de tine, cu o altă poveste. Iar peste vreo 2000 de

ani, alții te vor face un mare erou al noii credințe. Du-te acum și nu uita: joi noapte mergi la Caiafa. Te așteaptă.

Iuda se îndepărtă cu pași șovăielnici, cu mintea încâlcită cum nu o mai simțise niciodată. Mai auzi atât în urma lui:

- Te vom răsplăti pe loc. Nu uita, noi îi răsplătim pe toți cei care ne slujesc.

x
x x

La ora trei a amiezii, noaptea de trei ore care se lăsase dintr-o dată peste Ierusalim se ridică la fel de brusc.

Răstignit între Dismas și Hestas⁽⁷⁾, Iisus își ridică ochii de la drumul Golgotei, care cobora anevoios spre Ierusalim și privi spre înaltul cerului strigînd: “Eli, Eli, lama sabahtani?”⁽⁸⁾

După care sufletul său divin părăsi trupul omenesc în care fusese adăpostit timp de 33 de ani.⁽⁹⁾

x
x x

Caiafa sări dintr-o dată din pat. Visul îi băgase groaza în oase. Cum de nu se gîndise niciodată la asta?

Se îmbracă în fugă și își chemă slujitorii.

- Știe cineva unde a fost îngropat Nazarineanul?

Cîțiva dintre ei îi confirmară.

- Duceți-mă acolo de îndată!

Au pornit cu toții în graba mare, împinși de la spate de Caiafa căruia nu i se părea că merg suficient de repede. Cînd deja se arătase ziua, slugile s-au oprit.

- Aici! - îi arată unul dintre ei spre o grotă a cărei intrare era astupată pe jumătate de o piatră mare.

Cu inima cît puricele, Caiafa se apropie de intrare. Cînd ochii i s-au obișnuit cu întunericul din interior, a văzut pe jos un giulgiu din în pătat cu sînge. Și nimic altceva.

Se prăbuși pe un bolovan din apropiere, smulgîndu-și smocuri din barbă. Și în minte îi vuia neîncetat: “Cum de nu m-am gîndit la asta? Cum de nu m-am gîndit la asta?...“

x

x

x

- Ți-am făcut Fiul ca în ultimele Lui clipe să se îndoiască de Tine.

- Partea Lui omenească, cea care a rămas pe pămînt, s-a îndoit. Acum, cînd a scăpat de trup, Îl vezi în dreapta Mea.

- Nu Te miri de ce l-am ajutat pe Caiafa să împlinească profeția?

- Nu. Caiafa este un prost și tu l-ai păcălit. Dar tu nu ai vrut niciodată să împiedici împlinirea profeției ci, dimpotrivă, ai vrut să o grăbești, ca să te folosești de ea.

- Așa este, Caiafa este un prost. Și acum îți pot spune că eu am cîștigat. Noul tău popor, creștinii, sînt învățați să fie toleranți, sînt învățați, cînd primesc o palmă, să întoarcă și obrazul celălalt, sînt învățați să nu se apere și să nu ucidă. Vor fi o pradă ușoară.

- Ai uitat că în ultima noapte, în grădina Ghetsimani, Fiul Meu și-a trimis ucenicii să caute arme?

- Da, dar cînd Simon Petru a scos sabia, tot Fiul Tău i-a spus să o pună înapoi în teacă, fiindcă cine scoate sabia de sabie va pieri.⁽¹⁰⁾

- Creștinii vor învăța astfel să nu atace ei primii niciodată, dar să fie pregătiți întotdeauna să se apere dacă vor fi atacați.

- Când îi vor ataca oamenii mei, nici nu vor ști că sînt atacați. Ultima noastră luptă, din valea Armaghedonului, se apropie. Iar victoria mea finală de asemenea.

Dumnezeu se întoarce, îl privi pentru prima dată drept în ochi și zîmbi:

- Poate că da. Sau poate că nu. Asta, doar Eu o pot ști.

Note :

1. La nunta din Cana Galileei, Iisus a săvîrșit prima minune, preschimbind apa în vin (Ioan 2); se pare că în urma acestui miracol, mirele L-a urmat pe Iisus devenind unul dintre cei 12 apostoli (unii cred că ar fi Simon Zelotul, alții că ar fi Vartolomeu, cel pe care Ioan l-a numit Nataniel).

2. Cetatea în care Iisus a vindecat un orb (Marcu 8).

3. Cetatea în care Isus a vindecat un slăbănog și un paralytic (Matei 8,9 și Marcu 2).

4. Învierea lui Lazăr, ultima minune înainte de intrarea în Ierusalim (Ioan 11).

5. Muntele pe care a avut loc Schimbarea la față, Iisus arătîndu-și Dumnezeirea în fața ucenicilor săi Petru, Iacov Zevedeu și Ioan (Matei 17, Marcu 9 și Luca 9).

6. Ramuri de curmal (Ioan 12.13).

7. **Dismas** și **Hestas** au fost cei doi tîlhari între care a fost răstignit Iisus. Se pare însă că în realitate nu erau tîlhari ci, ca și Barabas, erau zeloți (evrei răzvrățiți atît împotriva ocupației romane cît și împotriva dominației aristocrației și marii preoțimi iudaice).

8. Lb. aramaică: “Doamne, Doamne, de ce m-ai părăsit?” (Matei 27.46). În Marcu 15.34 apare sub forma “Eloi, Eloi, lama sabahtani?”.

9. Iisus a trăit 33 de ani, ceea ce teoretic presupune că a fost crucificat în anul 33 d.C. În realitate, cronologia erei creștine, al cărei autor a fost un protoromân, teologul Dionisie Exiguul (cel Smerit, născut cca. 470 în Scitia Minor, actuala Dobroge și decedat cca. 545 la Roma), este eronată: în condițiile în care nașterea lui Iisus este strîns legată de uciderea de către regele iudeu Irod cel Mare a celor 14.000 de prunci, iar Irod cel Mare a murit în anul 4 î.C., este evident că Iisus nu

se putea naște decît cel mai tîrziu în anul 5 ... î.C.!; de altfel, Larousse-ul, care în cronologie folosește av. J-C (înainte de Christos) și ap. J-C (după Christos), plasează nașterea lui Iisus în anul 749 ab urbe condita (de la înființarea Romei, adică anul 4 î.C.).

10. Matei 26.52.

Cap. X

Ierusalim. Anul 70, AD.

“Ave, Titus!”, “Ave, Titus!”. Întregul Ierusalim, sau cel puțin ce mai rămăsese din el, răsuna de scandările legiunilor romane masate pe ruinele templului lui Solomon.

Înfrînți, mare parte dintre evrei s-au răspândit în cele patru vînturi. Începuse fenomenul diasporei.⁽¹⁾

X

X

X

- Acum 40 de ani, cînd Pilat i-a întrebat de trei ori cine să fie iertat, tot de trei ori ei au spus: ”Barabas”. Cînd Pilat le-a spus că el va fi nevinovat de moartea Fiului Meu, ei și-au asumat crima și au spus: “Sîngele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri!”⁽²⁾ Și L-au ucis pe Fiul Meu, înainte să-și fi terminat munca Sa. Așa cum au spus-o, așa o suportă acum. Ei și copiii lor văd Ierusalimul în flăcări și Templul în care M-au trădat de atîtea ori, distrus. Ei au spus-o, ei au vrut-o; acum au ce au spus și ce au vrut. Sînt 1500 de ani în care și-au bătut joc de tot ce i-am învățat. Și-au ucis proorocii care le aduceau cuvîntul Meu, L-au ucis pe Fiul Meu, și-au ucis vecinii ca să-i jefuiască sau să le fure nevestele. Acum, primesc ce merită. Mi-am întors fața de la ei. De la Fiul Meu înoace, poporul Meu sînt creștinii.

- Știu, ai fi vrut ca Simon-Petru⁽³⁾ să răspîndească credința Fiului Tău în primul rînd în Iudeea, și apoi în lume. Dar s-a întîmplat ca Saul-Pavel⁽⁴⁾ să-l convingă pe Simon să răspîndească Apostolii printre neamuri - unde oamenii mei sînt peste tot și unde, cu banii lor, au toată influența de care au nevoie să-Ți

omoare noii supuși. Iar în ce privește poporul evreu, fostul Tău popor, știi bine că de mult este al meu.

Note :

1. Termenul de "diasporă" are mai multe semnificații: totalitatea comunităților evreiești dispersate în urma distrugerii Ierusalimului de către Nabucodonosor al doilea, regele Babilonului (1), fenomenul răspîndirii evreilor în lume (2) iar prin extensie, grup etnic aflat în afara țării de origine (3). În cel de-al doilea sens, pe care îl am în vedere, termenul este strîns legat de expresia populară "jidovul rătăcitor" pentru care în Larousse ("juif errant") se dă următoarea explicație: în timp ce Iisus urca Golgota purtîndu-și crucea, la un moment dat, obosit, a vrut să se odihnească în fața porții evreului Ahasverus, care însă l-a alungat în mod brutal; supărat, Dumnezeu i-a spus evreului: "vei rătăci pe pămînt pînă cînd voi veni Eu" – după aceste vorbe, evreul s-a pus în mișcare ca împins de o forță irezistibilă, rătăcind în mod continuu, fără a-și putea găsi un loc de odihnă. Această explicație nu își găsește suport în Noul Testament (singurul Ahasveros din Biblie este regele din Susa, căsătorit cu Estera), iar însuși purtatul crucii este prezentat diferit în Evanghelii. Astfel, singurul evanghelist care confirmă purtarea pe tot drumul a crucii de către Iisus este Ioan (19.17), de altfel singurul dintre apostoli care l-a însoțit pe Iisus pînă în momentul răstignirii, în timp ce Matei (27.32), Marcu (15.21) și Luca (23.26) relatează că romanii l-au obligat pe un oarecare Simon Chirineul (Simon din Chirenia) să care el crucea. Probabil că în realitate Iisus și-a purtat crucea pînă cînd greutatea acesteia și oboseala nu i-au mai permis, iar în ultima parte a urcușului a fost ajutat de Simon Chirineul.

2. Matei 27.25.

3. Simon a fost numele adevărat al **Sf. Petru**, schimbat de Iisus (Ioan 1.42) în Chefa ("piatră" în lb. aramaică); explicația este dată tot de Iisus, care îi spune lui Petru că el este piatra pe care Iisus își va ridica biserica ("Și eu îți zic ție că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi biserica mea" – Matei 16.18).

4. Saul a fost numele adevărat al **Sf. Pavel**; inițial un prigonitor al creștinilor, acesta s-a convertit la creștinism în urma înfîlnirii cu Dumnezeu pe drumul Damascului ("Saule, Saule, de ce mă prigonești?"

- Faptele Apostolilor 9. 3-6). După convertire, a devenit cel mai important dintre apostoli, el fiind cel de la care a pornit răspândirea creștinismului printre "neamuri", adică printre celelalte popoare decât evreii.

Cap. XI

- Stăpîne, au trecut 250 de ani de cînd Ierusalimul nu mai este al nostru, noi am ajuns împrăştiaţi prin toată lumea, iar creştinismul, oricît am luptat împotriva lui, acum a ajuns nu numai tolerat, dar chiar îmbrăţişat de însuşi împăratul Constantin.

- Şi crezi că v-am uitat pe voi şi promisiunile pe care vi le-am făcut de mult şi le-am reînnoit de atîtea ori?

- Nu ştiu ce să cred. Am ajuns ca nisipul din deşert, suflat de vînt în toate cele patru zări. Nu mai însemnăm nimic.

- Te înşeli. Sînteţi răspîndiţi peste tot, asta este adevărat, dar este un mare avantaj pentru voi. V-am dat două mari haruri, pe care nu le mai are nici un popor: să fiţi conducătorii celorlalte popoare şi să faceţi averi.⁽¹⁾ Nu uita că încă dinainte să vă închinaţi mie, rob vîndut de fraţii săi fiind, Iosif fiul lui Iacov a primit de la Faraon stăpînirea peste toată ţara Egiptului – eu l-am ajutat.⁽²⁾ Nu uita că în chiar timpul robiei babiloniene, dintre voi, dintre robii evrei, am facut primii cămătari din lume, care i-au transformat în datornici chiar pe stăpînii lor babilonieni – eu v-am ajutat.⁽³⁾ Ţine minte: voi nu veţi mai fi niciodată în robie, iar într-o bună zi veţi ţine în robie întreaga lume, într-o robie fără de scăpare⁽⁴⁾; voi nu veţi munci niciodată, dar veţi strînge cu ajutorul meu cele mai mari averi şi toată puterea. Cu aceste averi, îi veţi cumpăra pe toţi cei de care veţi avea nevoie. Răspîndirea voastră în lume este un mare avantaj: fiind răspîndiţi peste tot, îi veţi putea cumpăra pe conducătorii de pretutindeni. Cu timpul, îi veţi învăţa pofta de aur şi de putere, îi veţi învăţa să trăiască în minciună, îi veţi învăţa să ucidă pentru aur şi putere dar, chiar dacă voi veţi fi în spatele crimelor, doar ei vor fi văzuţi ca ucigaşi.

Cu timpul, toată lumea va fi a voastră și toți oamenii mi se vor închina mie.

- Bine, dar cum să facem asta într-o lume astăzi plină de creștini, care nu uită că noi am fost primii care i-am ucis și că tot noi i-am învățat pe romani și pe elini să-i ucidă? Creștini care și-au dat viața pentru credința lor și care au fost învățați să nu strângă averi ci, dimpotrivă, să împartă cu ceilalți ceea ce au?

- Astăzi, creștinii își dau viața pentru credință. Cu ajutorul vostru, o să vină ziua în care își vor da credința pentru o viață trăită în lux, trândăvie și destrăbălare. Astăzi, pentru creștini valoarea supremă este adevărul - cu ajutorul vostru, într-o bună zi ei vor trăi în minciună. Stăpânirea voastră nu va veni într-o zi sau două, într-un an sau doi. Va mai fi nevoie de sute de ani, dar trebuie să aveți răbdare. Să mă ascultați și să urmați pas cu pas ce vă spun, chiar dacă între unii dintre acești pași va trece mult, mult timp. Din când în când, o să mai suferiți persecuții - dar este nevoie de așa ceva și după ce ele vor trece, le veți folosi în interesul vostru. O să vină și ziua în care dacă un creștin va lovi din greșeală cu piatra un evreu, după zece generații urmașii lui încă se vor simți vinovați pentru acea lovitură din greșeală. Nimeni nu va avea curajul să vorbească despre crimele voastre, dar veți face ca întreaga omenire să se simtă răspunzătoare pentru ce ați suferit voi, încă de pe vremea faraonilor.

- Stăpine, totuși nu înțeleg ceva. Ți-am ascultat întotdeauna poruncile.⁽⁵⁾ Deși nu ne era îngăduit, i-am ucis pe marii noștri proroci Isaia și Ieremia și pe prorocul Urie⁽⁶⁾, care ne criticau.⁽⁷⁾ I-am ucis pe prorocul Zaharia și pe fiul sau, Ioan Botezătorul, ultimul proroc al Vechiului Testament și primul proroc din Noul Testament. I-am ucis pe cei 14.000 de princi, sperînd să-L ucidem și pe Fiul Lui; atunci, nu am reușit - dar apoi, după 33 de ani, i-am convins pe romani să-l ucidă ei pe Iisus. I-am ucis cu mîna noastră pe Iacov Zevedeu și pe Matia, doi

din cei 12. I-am ucis, dintre cei 70, pe arhidiaconul Ștefan și pe diaconul Nicanor, pe Iacov, ruda Lui, primul episcop al Ierusalimului și pe Cleopa. Am ucis pînă și în afara țării: în Roma, l-am convins pe Nero să-i ucidă pe Simon și pe Saul, iar pe creștini să îi arunce în groapa leilor⁽⁸⁾; pe diaconul Timon l-am ucis în Arabia; pe Varnava, în Cipru; pe Carp, în Veria Traciei; pe Evod, în Antiohia iar pe Amplie și Urban, în Grecia.⁽⁹⁾ Am vrut să-l ucidem și pe Irodion, dar în ultimul moment Dumnezeuul lui l-a scăpat. Și totuși creștinismul, în loc să moară, s-a întins ca o bubă pe care nu am mai putut-o stăvili. De ce nu ne-ai ajutat? De ce nu ne-ai ajutat?

Răspunsul veni cu mînie și cu un glas de tunet:

- Tu mă întrebi de ce nu v-am ajutat? Dar de ce crezi că s-au întîmplat toate acestea, care în timp vor fi în folosul vostru, dacă nu v-aș fi ajutat eu? Tu mă întrebi de ce nu vă ajut? Cu mult timp în urmă v-am promis ajutorul meu și vi l-am dat întotdeauna. Tu vrei totul de-a gata într-o singură zi? Asta nu se poate, fiindcă încă mă lupt cu El. Chiar și Lui l-au trebuit 6 zile ca să facă lumea, și El nu trebuia să se lupte cu nimeni. Va trebui să aveți răbdare. Tu crezi că răbdarea este o virtute exclusiv creștină? Nu! În primul rînd, voi trebuie să aveți răbdare. Răbdarea firului de apă care împinge nisipul în deșert croindu-și drum, devenind cu timpul rîu și apoi vărsîndu-se în mare. Răbdarea vîntului care, lovind muntele, îl macină, îl roade, îl micșorează. Răbdarea ploii care în ani de zile, lovind încet, surpă casele, palatele și templele. Răbdarea voastră trebuie să se mai întindă în timp încă o dată cît s-a întins pînă acum. Dacă tu nu ai răbdare, înseamnă că am greșit eu cînd te-am ales.

- Iartă-mă stăpîne, acum am înțeles.

Note :

1. De exemplu, o examinare a originilor primilor 300 de miliardari ai lumii în anul 2005 conform clasamentului Forbes, arată că

dintre aceștia 34 sînt evrei americani, 5 evrei ruși, cîte 3 sînt evrei din Israel și Franța, cîte 2 sînt evrei din Canada și Marea Britanie iar cîte unul evreu din Australia, Spania, Brazilia, Africa de Sud și Hong Kong. În total, cel puțin 54 (18 %) dintre cei mai bogați oameni din lume erau evrei, răspîndiți pe toate continentele. De precizat faptul că aceștia sînt doar cei a căror origine evreiască este recunoscută, oficială și incontestabilă, verificată conform biografiilor întocmite de Wikipedia (Keith Rupert Murdoch de pildă nu a fost luat în calcul întrucît Wikipedia nu îl menționează ca evreu, deși numeroase materiale de pe Internet arată că mama sa este evreică irlandeză).

2. Facerea (Geneza) 37-41.

3. V. cap. VIII, nota de subsol (2).

4. Ieșirea (Exodul) 21.2: „De vei cumpăra rob evreu, el să-ți slujească șase ani, iar în al șaptelea an să iasă slobod, fără răscumpărare.” În condițiile în care versetul, singurul de acest fel, se referă doar la termenul pentru eliberarea din robie a robilor evrei, este ușor de interpretat în sensul că robii din rîndul celorlalte popoare vor fi ținuți în robie perpetuă, fără posibilitatea de a fi eliberați.

5. „Voi aveți pe diavolul de tată și țineți să faceți poftele tatălui vostru. El de la început a fost omorîtor de oameni și cu adevărul nu stă laolaltă, pentru că nu este adevăr într-însul. Cînd spune minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și părintele minciunii.” (Ioan 8.44)

6. **Prorocul Urie** (altul decît Urie Heteul, comandantul de oști trimis la moarte de David pentru ca acesta să-i poată fura soția, pe Batșeba) a fost contemporan cu marele proroc Ieremia, și a fost ucis de evrei din cauza multiplelor critici pe care le aducea iudeilor pentru încălcarea poruncilor.

7. „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine.” (Luca 13.34).

8. Este singura explicație logică pentru uciderea creștinilor: pe de-o parte, niciodată Imperiul Roman nu și-a impus zeii proprii în țările cucerite și nici nu a prigonit în Roma adepții altor religii iar, pe de-altă parte, împăratul Nero (54-68 d.C.) nu avea nici un motiv pentru a declanșa prigoana împotriva creștinilor (care erau învățați să fie ascultători și să nu se revolte împotriva stăpînirii) ori Apostolilor (care

îi învățau pe aceștia preceptele creștine, folositoare pentru liniștea stăpînilor romani). Era încă perioada (premergătoare distrugerii Ierusalimului) în care evreii și banii lor încă aveau o influență enormă în Roma, iar ura lor față de Sfinții Apostoli rezulta pe deplin din textele Sf. Apostol și Evanghelist Luca: regele iudeu Irod Agripa, după ce l-a decapitat pe Sf. Apostol Iacov Zevedeu, fratele Sf. Apostol și Evanghelist Ioan, văzînd că lucrul acesta le place iudeilor, a hotărît uciderea Sf. Petru, pe care l-a arestat – dar îngerul lui Dumnezeu i-a frînt lanțurile și i-a redat Sfîntului libertatea (Faptele Apostolilor 12). În ce îl privește pe Sf. Apostol Pavel, după ce l-au batjocorit și au încercat să îl izgonească, evreii l-au lapidat crezînd că l-au ucis iar cînd au văzut că nu au reușit, s-au jurat să nu mănînce și să nu bea pînă nu îl vor uicide (ibidem 13.45-50, 14.19, 23.12-15) – dar nu au reușit. Uciderea Sfinților Apostoli Petru și Pavel a reușit-o împăratul Nero - de ce? Fiindcă așa au vrut evreii din Roma.

9. Primii creștini (în mare majoritate evrei) au fost uciși tot de către evrei, inițial în Ierusalim și în restul Iudeei, iar după scurt timp în toate țările lumii antice în care se stabiliseră cu mult timp înainte. Dar și după prăbușirea Ierusalimului, aceștia au continuat să îi ucidă pe creștini (deși acceptați cu naturalețe, omenie și toleranță creștină în mijlocul lor) atunci cînd condițiile istorice le permiteau.

Un exemplu al urii purtate în mod continuu de evrei împotriva creștinilor, dar și al dobîndirii de către evrei prin „mijloace specifice” a puterii în alte țări din lume chiar și după prăbușirea Ierusalimului în anul 70, este prezentat în Viața Sfinților, la Marele Mucenic Areta (24 oct.). În sec. VI, în Arabia „care demult se numea Sava”, s-a ridicat împărat evreul **Dunaan**, prigonitor al creștinilor. În încercarea sa de a convinge creștinii să treacă la iudaism sau să-i ucidă pe cei care refuzau, a atacat cetățile creștine, ultima care îi rezista fiind cetatea Negrani. A pătruns în cetate în urma unor promisiuni mincinoase și, odată intrat, în primul rînd a ars moaștele lui Pavel, fostul episcop al Negraniului, mort în urmă cu doi ani, după care a ars în foc 427 preoți, monahi și fecioare afierosite (dedicate, închinare) lui Dumnezeu. După aceasta, nereușind să convingă să renunțe la credința creștină soțiile și copiii celor deja uciși, i-a ars și pe aceștia în foc, împreună cu alte mii de creștini care din solidaritate, ceruseră să fie și ei uciși întru numele

lui Hristos. În final, a chemat în fața lui pe Sf. Areta, cel mai bătrîn om al cetății (95 de ani), apărător al creștinismului și care se opusese ca tîlharului evreu să i se deschidă porțile cetății, împreună cu cei 340 de tovarăși ai acestuia pe care, după ce nu a reușit să-i întoarca de la Iisus, i-a decapitat. Împotriva lui Dunaan s-a ridicat împăratul Elezvoi al Etiopiei, sprijinit de împăratul Iustin I al Bizanțului. Dumnezeu i-a promis lui Elezvoi sprijinul său în această luptă cu condiția ca, pentru ispășirea crimelor pe care le va săvîrși în această victorie, după biruință să renunțe la tron și să se călugărească. Înfîngîndu-l pe Dunaan, care și-a pierdut viața în luptă, Elezvoi și-a trimis coroana împărătească la Ierusalim, a încredințat lui Dumnezeu împărăția Etiopiei și apoi s-a retras la mănăstire.

Istoria consemnează aceste evenimente în modul următor: „Sava” reprezenta marea cetate Saba (din care provenise regina devenită amanta regelui Solomon al Israelului), respectiv Yemenul de astăzi, situat în sud-vestul peninsulei Arabia; în anul 517, tronul regelui evreu al Sabei, **Rabiah ibn Mudhar** este uzurpat de evreul **Yusuf Asar Dhu Nuwas** zis și **Dunaan** (rege între 517-525). Acesta a început prigoana împotriva creștinilor atacînd cetatea Zafar (unde a ars bisericile) și apoi cetatea Najran (adică Nagranul), unde a masacrat cca. 20.000 de creștini care refuzaseră să renunțe la credința lor. În anul 525 a fost înfrînt de regele creștin Kaleb al Axumului (urcat pe tron în anul 520), care a fost sprijinit de împăratul bizantin Iustin I (450-527, împărat între 518-527), pierzîndu-și viața. După victorie, regele Kaleb și-a închinat coroana Bisericii Sfîntului Mormînt de la Ierusalim și apoi s-a călugărit, după moarte (anul 540) fiind sanctificat ca Sf. Elesbaan. La mijlocul sec. X, pe tronul Etiopiei se urcă (după ce ucide familia regală) regina evreică **Gudit** (Iudita), care în jurul anului 960 dezlănțuie o nouă prigoană anticreștină distrugînd toate bisericile creștine, printre care și biserica Sfintei Maria din Sion (din Axum, construită în sec. IV), în care se pretinde că s-ar fi păstrat Chivotul Legamîntului (Tablele Legii) – ceea ce eu cred că este una dintre cele mai mari minciuni din istoria omenirii: cum să scrijelească Iahve cele 10 porunci cu caractere ebraice, cînd evreii au inventat alfabetul ebraic după circa 6 secole?

Și pe pământ românesc, primul martir canonizat de Biserica Ortodoxă Română a fost **Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava** (sărbătorit la 2 iunie), decapitat cu sabia în anul 1330 de un evreu din Cetatea Albă, într-o perioadă în care cetatea se afla sub stăpânire tătărească (crima a fost săvârșită, pe de-o parte, din cauza urii purtate de evrei față de creștini, iar pe de-altă parte, din dorința evreului de a face un lucru plăcut mai-marelui tătar al cetății). Sute de ani mai târziu, începînd cu data de 28 iunie 1940, cînd Armata Roșie a ocupat Basarabia și Bucovina, evreii din aceste provincii au batjocorit, mutilat și ucis în public sute de preoți, studenți la teologie, funcționari publici, profesori și ofițeri români în Chișinău, Tighina, Soroca, Cetatea Albă, Orhei și Cernăuți (pentru mai multe amănunte despre aceste masacre, v. Paul Goma – “Săptămîna Roșie 28 iunie-3 iulie 1940 sau Basarabia și evreii” și “Descronologizatorii”). Dar cea mai odioasă, cea mai criminală represiune împotriva creștinilor români, au organizat-o evreii bolșevici după anul 1944, cînd au pus treptat mîna pe întreaga putere în România (v. și cap. XIV, nota de subsol 12).

Cap. XII

O oră târzie de noapte întunecată, la sfârșitul unui ev astăzi numit întunecat.⁽¹⁾

Undeva, într-un oraș din Germania, poarta casei familiei Rotschild de pe Judenstrasse⁽²⁾ se deschidea și se închidea ritmic. Mulți musafiri în acea noapte. Când și ultimul dintre ei (o figură de altfel binecunoscută cititorului) a intrat, poarta a fost zăvorâtă.

Toți cei veniți își luară câte un scaun, începînd o discuție aprinsă și lungă.

La o măsură dintr-un colț, un tînăr schița niște semne pe o coală de desen aflată în fața sa. Se conturau un echer, un compas și un fir de plumb, un ciocan și o daltă, soarele și luna, o riglă și o mistrie, piatră brută și piatră lustruită, și multe altele. Tînărul le privea, nehotărît ce să aleagă.

Lua naștere o organizație secretă care în scurt timp, prin lovituri de palat sau prin revoluții, prin crimă, minciună, corupție sau intrigi, avea să schimbe monarhi sau să dărîme monarhii, pregătindu-se să stăpînească din umbră lumea. Începea războiul tainic împotriva creștinismului.

În timp, dar mai ales în sec. XX, organizația avea să facă pui – toți aceștia, urmărind același scop.⁽³⁾

Note :

1. În ceea ce privește momentul și locul înființării masoneriei există variante nenumărate: unii masoni pretind chiar o vechime de milenii, alții susțin că mișcarea și-ar trage originile din Ordinul Templierilor, fiind înființată de cavalerii răspîndiți în Europa în anul 1307, după arestarea de către regele Filip cel Frumos a conducătorilor Ordinului în frunte cu Jacques de Molay; unii plasează momentul

înființării spre sfârșitul sec. 18, alții o asimilează cu Înteleptii Sionului, etc.; în aceste condiții, îmi asum libertatea subiectivă de a alege timpul și locul pe care, dintre toate variantele de care am luat cunoștință, eu le consider cele mai apropiate de adevăr (anul 1773, Frankfurt).

2. Lb. germană: strada evreilor.

3. În decursul timpului, dar mai ales în sec XX, masonii au înființat multe organizații cu participanți din diferite țări. În anul 1776 în Germania a fost înființată organizația secretă „Iluminații”; în anul 1921 în SUA a fost înființat CFR (Council of Foreign Relations – Consiliul pentru Relații Externe - actualul președinte al CFR este evreul **Richard Nathan Haass**, ns. 1951); în anul 1954 în Olanda s-au pus bazele Grupului Bilderberg; în 1968 în Italia a luat ființă Clubul de la Roma; în anul 1972 David Rockefeller, participant la prima întâlnire a Grupului Bilderberg și președinte între 1970-1985 al CFR, a constituit Comisia Trilaterală. Scopul final al tuturor acestor organizații îl reprezintă instaurarea Noii Ordini Mondiale și a Guvernului Mondial.

Cap. XIII

Basel, Elveția. Anul 1897, AD.

Un mare hotel își închiriasse sala de bal unui grup care dorea să sărbătorească ceva – nimeni din personalul hotelului nu mai ținea minte exact despre ce sărbătorire era vorba.

Dar dacă o muscă ar fi ajuns la înălțimea cupolei sălii, nu ar fi văzut, privind în jos, nici un fel de bal, nici un fel de sărbătoare. De sus, nu puteai vedea decît o mare de capete acoperite cu “kippa”⁽¹⁾, aranjate ordonat în fața unei estrade, de la înălțimea căreia un bărbat ascultat de toți cu un respect sacru, s-ar putea spune, vorbea în fața celei mai impresionante întruniri de înțelepciune strînsă vreodată la un singur loc.

În culisele estradei, un slujitor mai leneș, care neterminîndu-și treburile la timp rămăsese ascuns între draperii, asculta și el, încremenit de frică la auzul celor spuse de singurul dintre cei prezenți care vorbea:

- Planurile mele încep să rodească, schimbările în lume sînt tot mai dese și tot mai importante – toate, în favoarea voastră. Dacă pînă acum întîlnirile mele cu reprezentanții voștri puteau să aibă loc la intervale chiar de secole, de acum încolo vor trebui să fie mult mai dese. Iată, deja unul de-ai voștri a reușit să ajungă primul ministru al Angliei.⁽²⁾ Este un minunat început, care trebuie extins. Este momentul ca parte dintre voi să iasă din comunitățile voastre în care v-ați obișnuit să vă închideți pentru a vă separa de creștini⁽³⁾, să se amestece printre creștini, să se căsătorească cu ei. Fiii voștri vor trebui să ajungă conducători ai

țărilor creștine, fiicele voastre vor trebui să ajungă în paturile conducătorilor creștini.⁽⁴⁾ Mulți dintre urmașii voștri se vor declara creștini și își vor schimba numele - prin căsătorie, sau pe cale administrativă.⁽⁵⁾ Li se va pierde originea, iar prin calitățile cu care v-am înzestrat ei vor putea să urce nestingheriți treptele ierarhiei în toate domeniile.

Apoi, vorbitorul începu o lungă expunere a unor planuri de viitor, împărțite în 24 de părți. Când cuvîntarea sa a luat sfîrșit, în tăcere și ordine, participanții la adunare s-au răspîndit în 24 de grupuri de lucru, fiecare dintre acestea dezvoltînd pe îndelete și pe larg ideile expuse pînă atunci relativ sumar.

Aceste învățămintе au constituit ulterior o carte secretă⁽⁶⁾, a cărei existență a fost negată în momentul în care s-a aflat de conținutul său. După zeci de ani, cînd influența evreilor în lumea creștină s-a întărit, s-a încercat chiar condamnarea celor care o citeau. Cu toate acestea, mulți creștini, dar nu numai creștini, au avut curiozitatea și curajul să o citească.

X

La cîteva zile după aceste evenimente, pe malul Rinului, în apropiere de Basel, un grup de copii plecați la scăldat, au găsit trupul unui tînăr. Poliția l-a identificat ca fiind angajatul unui mare hotel din oraș, dar nimeni nu a reușit să afle vreodată cine și de ce l-a ucis.

Note :

1. Acoperămînt de cap tradițional, purtat de evrei.
2. **Benjamin Disraeli** (1804-1881), evreu sefard, devenit conte de Beaconsfield, de două ori prim ministru al Angliei (prima dată în 1868 iar a doua oară în 1874).

De altfel, ascensiunea politică a evreilor în lume începuse deja de mult, din vremea Egiptului antic (v. cap. VIII, nota de subsol 2) și a

Imperiului Roman: evreul **Tiberius Julius Alexandru** a fost numit de Roma procurator al Iudeei (46-48) iar ulterior prefect al Egiptului (66-69).

Evreul **Abu'l-Faraj Ya'qub ibn Yusuf ibn Killis** a fost între anii 979-991 vizirul califatului fatimid din Egipt.

Evreul **Samuel ibn Naghrela** (sau Samuel HaNagid, 993-1056, născut Sh'muel HaLevi ben Yosef HaNagid) a fost între anii 1038-1056 vizir (prim-ministru) al regatului maur al Granadei; funcția a fost moștenită de fiul său, **Iosif ibn Naghrela** (sau Iosef HaNagid, 1035-1066, ns. Yehosef ben Shemu'el hal Lewi han-Naged) pînă în anul 1066 cînd, acuzat de populație că își folosește funcția pentru a acorda privilegii prietenilor săi evrei, a fost crucificat (30 dec. 1066); a doua zi, a început ceea ce este cunoscut în istorie ca masacrul din Granada împotriva evreilor.

Evreul **Sa'ad al-Dawla ibn Hibbat Allah ibn Muhasib Ebheri** a fost între 1289-1291 (cînd a fost ucis) mare vizir al Persiei.

(Sir) **Edward Brampton** (1440-1508, evreu portughez născut cu numele Duarte Brandao, stabilit în Anglia și înobilat în anul 1484 de regele Richard al III-lea) a fost numit guvernator în Guernsey.

Evreul **Luis de Carvajal y de la Cueva** (1537-1591), fiul unor evreu pretins convertiți la creștinism, a fost între anii 1580-1588 guvernatorul provinciei spaniole Noul Leon (Mexicul de azi). Acuzat de sclavizarea indienilor, a fost arestat. Iar cînd s-a constatat că practica în secret iudiasmul, a intervenit și inchiziția. A murit în închisoare.

Evreul sefard **Gabriel Milan** (1631-1689) a fost între anii 1684-1686 guvernator al Indiilor Daneze de Vest (actualele Insule Virgine). Condamnat la moarte și executat.

Chiar și în Imperiul Otoman, sec. XVI a fost înfloritor pentru evrei. Evreul spaniol **Moses Hamon** (1490-1567) a devenit medicul sultanului Soliman Magnificul pe care l-a însoțit în toate campaniile militare, dobîndind o influență considerabilă asupra acestuia; la cererea sa, sultanul i-a scutit pentru totdeauna urmașii de plata taxelor și impozitelor. Evreul portughez Don **Joseph Nasi** (1524-1579) a devenit și el sfătuitorul în probleme de politică externă al sultanului Selim al II-

lea, calitate în care a fost un binefecător al evreilor nu numai din Imperiul Otoman, ci și din țările în care exista influența turcă; a fost numit duce de Naxos, a primit monopolul asupra întregului comerț cu ceară de albine din Polonia și cu vin din Moldova, iar în anul 1571 a fost la un pas de a deveni domnitor în Țările Române, propunere respinsă în ultimul moment de sultanul Selim. Mătușa sa, Dona **Gracia Mendez Nasi** (1510-1569) devenise o persoană foarte influentă în timpul sultanilor Soliman Magnificul și Selim al II-lea. Chiar și sultana **Nurbanu** (Nur-Banu, 1525-1583), soția sultanului Selim al II-lea și mama sultanului Murad al III-lea, ale cărei origini nu au putut fi stabilite cu certitudine, conform consemnărilor turcești se numea inițial Rachel și era evreică din Peninsula Iberică. Evreica **Esther Handali** (dec. 1590) a fost pe rând secretară și intermediară a sultanei Hurrem, iar apoi secretară, agent economic și confidentă a sultanei Nurbanu.

Într-un mod incredibil, fapt puțin cunoscut, evreul **Jiao Yincheng** (cca. 1619-cca. 1657, pe numele adevărat Moshe ben Abram) și fratele său, **Jiao Yingdu** au ajuns mandarini în timpul dinastiei chineze Ming (prima sinagogă în China a fost ridicată în anul 1163)!

La fel de neobișnuit și de puțin cunoscut este faptul că la jumătatea secolului XIX un evreu, **Juan Nepomuceno Fernandez Lindo y Zelaya** (1790-1857), a ajuns, succesiv, președintele a două state din America Centrală: între 1841-1842 președintele Salvadorului iar între 1847-1852 președintele Hondurasului.

3. Una dintre marile minciuni pe care sioniștii, conducătorii Europei „Unite” de azi, încearcă să le impună, se referă la ghetourile evreiești din marile orașe europene. Se susține că ura creștinilor față de evrei ar fi determinat alungarea acestora din urmă la marginea orașelor, în cartierele tipic evreiești denumite ghetouri. Este o minciună sfruntată: nu creștinii i-au alungat pe evrei în ghetouri, ci ei înșiși le-au construit întrucât, conform interpretărilor iudaice, un evreu nu putea intra în casa unui neevreu, nu putea primi în casa sa un neevreu, nu putea să stea la masă cu un neevreu, deoarece astfel se „murdărea”. Acesta este motivul pentru care evreii au construit ghetourile în care, fiind doar între ei, se simțeau curați, ca acasă.

4. Atît în timpurile Vechiului Testament cît și în cele moderne, femeile evreice au reușit să se strecoare în paturile conducătorilor lumii fie ca soții, fie ca amante. **Estera**, evreica ajunsă prin înșelăciune soția împăratului persan Ahașveroș și care tot prin înșelăciune a determinat masacrarea de către evrei a zeci de mii de perși (v. cap. VIII) sau **Iudita**, care intrînd în patul lui Olofern, comandantul oștirii asiriene, l-a ucis pe acesta cu propria lui sabie, sînt cele mai celebre exemple din vechime.

Și în patul profetului Mohamed s-au strecurat evreice: printre cele 13 soții ale profetului s-au numărat roaba evreică **Safia bint Huiai** din tribul Banu Nadir (601 sau 610-670 sau 672), care după moartea, în anul 632 a profetului, s-a implicat în luptele politice dobîndind o influență foarte mare precum și roaba evreică **Rayhana bint Zayd ibn Amr** din tribul Banu Qurayza (?- 631); în ceea ce o privește pe ultima, încă se discută dacă a fost una dintre soții (după unii) sau dintre concubine (după alții).

De asemenea, în Balcani, în sec. XIV, o evreică a ajuns împărăteasă (țarină): evreica **Sarah-Teodora** a devenit a doua soție a țarului bulgar Ivan Alexandru (țar între 1331-1371); ca să poată încheia această căsătorie, țarul a divorțat în anul 1345 de prima soție, Teodora de Valahia, fiica întemeietorului de țară Basarab I; Sarah-Theodora a fost țarină între 1349-1371. Unul dintre cei 5 copii cunoscuți ai cuplului Ivan Alexandru și Sarah-Theodora (copii evrei după mamă), **Ivan Șişman**, a devenit și el țar, domnind între 1371-1395, iar fiica **Kirața Maria** (1348-1390) s-a căsătorit cu viitorul împărat al Bizanțului, Andronic al IV-lea Paleologul, devenind împărăteasă (1376-1379); fiul evricei Kirața și al lui Andronic, **Ioan al VII-lea Paleologul** (1370-1408) s-a urcat și el pentru cîteva luni, în anul 1390, pe tronul Bizanțului.

Odată cu prăbușirea feudalismului, ale cărui reguli stricte impuneau căsătoriile nobililor doar cu persoane cu rang nobiliar, familiile nobiliare scăpătate au acceptat căsătoriile copiilor lor cu evrei/evreice din familiile cămătarilor, ceea ce le permitea să își păstreze același nivel al cheltuielilor. Astfel, prin intermediul averilor lor

dobândite cu ajutorul satanei, evreii au dobândit și titluri nobiliare, strecurându-se în vârful elitei europene.

Bolșevismul, una dintre cele mai crunte plăgi ale omenirii alături de fascism și sionism (acesta din urmă fiind singurul cancer pe care nimeni nu îl bagă în seamă), a fost creat de evrei care au fost, rînd pe rînd, uciși de **Iosif Visarionovici Stalin** (1878-1953) – sînt unii care susțin că și Stalin ar fi fost evreu, dar foarte multe argumente mă împiedică să cred asta. Soțiile sale au fost însă, se pare, toate evreice (**Kati Schwanitz**, **Nadia Allilueva** și **Rosa Kaganovici** – ultima cel puțin, a fost sigur evreică, fiind sora evreului **Lazăr Moiseevici Kaganovici**, secretar al CC al PCUS). Se susține în unele biografii că Nadia Allilueva a intrat într-o legătură adulterină cu evreul **Gleizer** (executat din ordinul lui Stalin în 1932), ea însăși murind în condiții neclare (oficial, s-a sinucis) tot în 1932. Fiica lui Stalin și Nadia, **Svetlana Allilueva** (ns. 1926), după o scurtă relație la vîrsta de 16 ani cu regizorul și scriitorul evreu **Alexei Kaprov** (în vîrstă de 40 de ani, care din cauza relației a fost deportat în Siberia), s-a căsătorit la vîrsta de 17 ani cu evreul **Grigori Moruzov** de care a divorțat în 1947; în anul 1949 s-a recăsătorit cu **Iuri Jdanov**, divorțînd și de acesta la foarte scurt timp, iar în 1951, conform unor biografii, se recăsătorește cu cel ce îi devenise văr, evreul **Mihail Kaganovici**, fiul lui **Lazăr Moiseevici Kaganovici**. În anul 1967, Svetlana Allilueva a fugit în Statele Unite.

În România secolului XX, cazurile au fost de asemenea nenumărate, de la **Elena Lupescu (Grumberg)**, amanta regelui Carol al II-lea, cea care a controlat camarila regală și **Dolly Cristodulo** (sau **Chrissolegos**), amanta evreică grecoaică a fostului rege Mihai, pînă la momentul de vîrf, instaurarea bolșevismului, cînd activiștii de partid români, pentru a putea promova în ierarhia politică, erau practic siliți să se căsătorească cu evreice sovietice, multe dintre acestea fiind agente NKVD. Chiar și în familia Ceaușescu, conducătoare a României între 1965-1989, a intrat o evreică: în anul 1970 evreica **Iordana Borilă** s-a căsătorit cu Valentin Ceaușescu, fiul cel mare al cuplului (a fost prima sa soție), iar căsătoria Zoi Ceaușescu cu evreul **Petre Roman** nu a fost încuviințată de Elena Ceaușescu.

Pe plan mondial, și în ultimii ani se menține această tendință, de exemplu **Dorrit Moussaieff** (ns. 1950), căsătorită în anul 2003 cu președintele (ales pentru prima dată în 1996) Olafur Ragnar Grimsson al Islandei sau **Eliane Chantal Karp Fernenbug** (ns. 1953), soția fostului președinte peruan (2001-2006) Alejandro Toledo (eroina mai multor scandaluri de corupție, pe plan intern dar și internațional).

În prezent, evreii au trecut la cucerirea marilor familii creștine ale Americii. Dau doar cinci exemple recente. Influentul clan Kennedy a fost penetrat de un evreu, **Edwin Arthur Schlossberg** (ns. 1945), care s-a căsătorit în anul 1986 cu Caroline Bouvier Kennedy, fiica fostului președinte John Fitzgerald Kennedy. În anul 1997, evreul **Andrew Newman Schiff** (descendent al bancherului Jacob Henry Schiff) s-a căsătorit cu Karenna Gore, fiica lui Al Gore, la acel moment vicepreședinte în exercițiu al Statelor Unite (1992-2000) și viitor candidat (în anul 2000) la președenția americană (la aceste alegeri, Al Gore a făcut echipă cu evreul **Joseph Isidore „Joe” Lieberman**, ns. 1942, care în caz de victorie ar fi devenit vicepreședintele SUA). La 15 iulie 2009, miliardarul american creștin Donald Trump (locul 241 în 2005 cu o avere de 2,6 mlrd. \$) și-a logodit fiica, top-modelul Ivanka Marie Trump, cu evreul **Jared Corey Kushner** (ns. 1981), proprietarul săptămânalului The New York Observer, cumpărat în iulie 2006 cu suma de 10 mil. \$; Ivanka și-a declarat intenția de a trece la iudaism; la foarte scurt timp după încheierea ediției a treia a cărții, la 25 oct. 2009, Ivanka s-a căsătorit în stil iudaic (în toamna anului 2016, Trump a fost ales președintele SUA). În anul 2010, Chelsea Victoria Clinton, fiica fostului președinte William Jefferson Clinton și a fostei secretar de stat Hillary Rodham Clinton, s-a măritat cu evreul **Marc Mezvinsky**, fiul lui **Edward Maurice „Ed” Mezvinsky** (ns. 1937), fost congressman condamnat în anul 2001 pentru multiple fraude, petrecând 5 ani în penitenciar. La alegerile prezidențiale din anul 2016, fosta primă doamnă a Americii și fost secretar de stat, a candidat la conducerea SUA. Dar soacra de evreu a fost învinsă de socrul de evreu. Iar familia fostului președinte George W. Bush a fost și ea penetrată de evrei: în anul 2011 nepoata acestuia, Lauren Pierce Bush (ns. 1984), s-a

căsătorit cu evreul **David Lauren** (ns. 1971), fiul creatorului de modă **Ralph Lauren** (ns. 1939 cu numele de Ralf Lifshitz).

Dar în SUA, niciodată evreii nu au reușit să câștige funcția supremă. Singurul candidat evreu la președenție a fost senatorul republican **Barry Morris Goldwater** (1909-1998) care în anul 1964 a pierdut alegerile în fața lui Lyndon Baines Johnson. Pentru alegerile președențiale din 2016 și-au mai manifestat intenția de a candida doi evrei, **Bernard „Bernie” Sanders** (ns. 1941) care însă a ratat nominalizarea democraților în fața lui Hillary Clinton și miliardarul **Michael Rubens Bloomberg** (ns. 1942, fost primar al New-Yorkului), care a renunțat însă la candidatura independentă.

5. După cum este binecunoscut, după revoluția bolșevică din Rusia, evreii care au ajuns la putere și-au schimbat numele lor evreiești cu nume rusești (v. cap. XIV) iar după 1944 evreii bolșevici care au acaparat puterea în România și-au schimbat și ei numele, luând nume românești (v. cap. XVI, nota de subsol 30). Interesant faptul că pentru a-și dovedi „patriotismul”, unii și-au luat nume a căror rezonanță era legată de țara în care trăiau (ex.: în România, scriitorul evreu Aron Blumenfeld care a luat numele de **M. Ronetti Roman**, evreul Erno Neulander care a luat numele de **Valter Roman**, fiul său Petre devenind în decembrie 1989 cel dintâi prim-ministru român după Revoluție sau compozitorul **Elly Roman**; Franța a avut ca prim-ministru pe evreul **Pierre Mendez-France**; printre evreii din țările de limbă germană numele Deutsch sau chiar Reich este foarte răspândit, ca de pildă cărturarii evrei **Immanuel Oscar Menahem Deutsch** și **Gothard Deutsch**, fizicianul evreu austriac **Martin Deutsch**, emigrant în Statele Unite, participant la crearea primei bombe atomice, sportiva evreică austriacă **Judith Deutsch**, campioană la înot, ori arhitectul evreu croat **Julio Deutsch**; întâlnim și pe psihologul austriac **Wilhelm Reich**, emigrat în SUA ori compozitorul american **Steve Reich**, născut Stephen Michael, evreu de asemenea de origine austriacă). La fel de interesant, pentru a-și etala „bunătatea”, evrei al căror nume, în limba germană, exprima această caracteristică, și-au schimbat numele într-o altă limbă, păstrând însă caracteristica (de ex., evreul bolșevic român **Abraham Gutman** a devenit **Avram Bunaciu**; evreul german **Gutkind Hirschel**,

emigrînd în Danemarca, a devenit **Gerhard Bonnier**; de altfel, printre evreii din Statele Unite, nume de familie curente sînt **Goodman** sau **Goodfriend**, tot după cum printre evreii din țările de limbă germană nume de familie curente sînt **Guttmann** sau **Gutfreund**). Dar cu predilecție, evreii și-au ales ca nume de familie cele care se referă la aur (**Gold**, **Goldman**, **Goldstein** sau **Goldstone**, **Goldfein** sau **Goldfine**, **Goldwyn**, **Goldfaden**, **Goldberg**, etc.), argint (**Zilberstein** sau **Silverstone**, **Zilberman** sau **Silverman**, etc.) ori pietre prețioase (**Rubinstein**, **Pearlman**, **Diamond** sau **Diamant**, etc.).

6. “Protocoalele Înțelepților Sionului”.

Cap. XIV

Au mai trecut câțiva ani. Începuse secolul XX.

În taverna scundă, jengoasă și înnegrită de fum, invitații se înghesuiau rînd pe rînd – unii veneau singuri, alții în grupulețe mici, de 2-3 persoane.

Se strînseseră, unul după altul, Lev Davidovici Bronstein⁽¹⁾, Lev Borisovici Rozenfeld⁽²⁾, Hirsch Apfelbaum⁽³⁾, Meir Enoh Moisevici Wallach-Finkelstein⁽⁴⁾, Karol Sobelsohn⁽⁵⁾, Ieșua-Solomon Moîșevici Sverdlov⁽⁶⁾, Lazăr Moiseevici Kaganovici, Adolf Abramovici Ioffe și mulți alții care în curînd urmau să înființeze partidul bolșevic, să devină conducătorii acestuia, să ia în stăpînire întreaga Rusie, o țară mai mare decît un întreg continent. Iar printre cei sosiți, nu se aflau numai ruși, erau invitați și alți europeni, chiar și femei⁽⁷⁾.

După ce în sală a intrat și Vladimir Ilici Ulianov⁽⁸⁾, a fost ocupat și ultimul loc rămas liber.

Cel pe care toți îl priveau cu un deosebit respect și care dovedea prin întreaga sa atitudine că este amfitrionul, își aruncă privirea un timp peste cei sosiți, privind în liniște fiecare figură în parte. După ce a terminat examinarea, o tăcere îndelungată, nederanjată de nimeni, s-a mai păstrat un timp. Apoi, amfitrionul a început să le vorbească:

- V-am ajutat să obțineți averi enorme și în Europa, și în America. Aveți sub control finanțele, băncile, presa și toate profesiile care aduc bani nemunciți, dar și putere. Nu puteți însă să puneți mîna pe puterea politică, cea mai importantă pentru a putea distruge creștinismul. Nu voi abandona planul de corupere a conducătorilor creștini, dar întrucît efectele sînt prea lente, voi deschide, tot prin voi, un al doilea atelier. Nu cu mult timp în urmă, conașionalii voștri din Germania⁽⁹⁾ au pus bazele unei ideologii care prinde bine la mase. Paradoxal, deși atee, aceasta

are la bază principiile creștine și vorbește despre o lume liberă, egală, dreaptă, în care cei care au mai mult îi ajută pe cei care sînt în nevoie.

Apoi, alți conaționali ai voștri din întreaga Europă au creat un curent care are ca unic scop realizarea visurilor voastre de milenii.⁽¹⁰⁾

În sfîrșit, alți conaționali de-ai voștri, bancheri din Germania de azi dar și din alte țări creștine, vă vor da banii de care aveți nevoie. Cu ajutorul acestor bani și al cuvintelor frumoase ale lui Marx și Engels, veți păcăli mujicii ruși care, fiind foarte pravoslavnici, vor crede că recunosc cuvintele Lui.⁽¹¹⁾ Îl veți răsturna cu ușurință pe țar și veți pune mîna pe putere – apoi, totul va fi simplu: veți declanșa teroarea, veți executa familia țarului⁽¹²⁾, nobilimea, intelectualitatea și clerul⁽¹³⁾. Pe cei care nu sînt de acord cu voi dar nici nu reprezintă vreun pericol, nu-i omorîți pe loc – duceți-i în Siberia, în lagăre de muncă; vor muri acolo, mai tîrziu, dar cel puțin vor muri cu folos pentru voi⁽¹⁴⁾. Îl veți nega pe El, veți interzice credința creștină, veți transforma bisericile și mănăstirile în grajduri și magazine. Rusia va fi prima țară creștină în care nu vor mai exista creștini.

De aici vă veți extinde spre restul Europei - și unde veți ajunge, veți folosi pas cu pas același program. Lumea creștină se va confrunta cu două sisteme conduse de voi – unul condus politic, iar celălalt condus economic. Care dintre acestea va fi cel mai puternic, se va impune pe ambele continente.

Țineți însă minte: aș vrea ca în cel mult o sută de ani, și Europa și America să fie ale mele. Apoi, de aici vom face planuri și pentru ce ne mai rămîne din restul lumii.

Note :

1. Numele real al lui **Lev Davidovici Troțki** (1879-1940), membru fondator al Politburo, comisar al poporului pentru politică

externă, primul comandant al Armatei Roșii, comisar al poporului pentru apărare.

2. Numele real al lui **Lev Borisovici Kamenev** (1883-1936), membru al primului Politburo.

3. Numele real al lui **Grigori Evseevici Zinoviev** (1883-1936), membru al primului Politburo, primul conducător al Cominternului.

4. Numele real al lui **Maxim Maximovici Litvinov** (1876-1951), viitor comisar al poporului pentru afacerile externe al URSS.

5. Numele real al lui **Karl Bernardovici Radek** (1885-1939), viitor comisar adjunct al poporului pentru afaceri externe și secretar al Cominternului (Internaționala socialistă).

6. Numele real al lui **Iacov Mihailovici Sverdlov** (1885-1919), între 1917-1919 președinte al Comitetului Executiv Central al Congresului Sovietelor iar între 1918-1919 și președinte al Secretariatului Partidului Comunist din Rusia. Este considerat arhitectul șef al terorii roșii și a organizat asasinarea faimei imperiale ruse.

7. De exemplu, **Bela Kun** (fost Cohen sau Kohn, 1886-1938, evreu născut în Cehu Silvaniei), a fost conducătorul revoluției bolșevice din 1919 din Ungaria; **Leo(n) Jogiches** (1867-1919, evreu lituanian) a propovăduit bolșevismul în Polonia, Lituania și Germania, **Karl Liebknecht** (1871-1919, evreu german) și **Roza Luxemburg** (1871-1919, evreică poloneză), au fondat în anul 1915 Liga Spartacus care, după declanșarea revoluției bolșevice din Germania din noiembrie 1918, la data de 1 ian. 1919, s-a transformat în Partidul Comunist German (în ziua de 15 ian. 1919 Liebknecht și Luxemburg au fost arestați și uciși fără judecată, evreul german **Kurt Eisner** (1867-1919), ministru-președinte al Republicii Sovietice Bavaria (stat bolșevic) a fost ucis la 21 febr. 1919, la 10 martie 1919 a fost ucis și Jogiches, în timp ce investiga pe cont propriu uciderea iubitei lui, Roza Luxemburg – astăzi, lumea capitalistă condamnă vehement crimele bolșevismului, uitînd însă că bolșevicii, de la ei au învățat să își ucidă adversarii), iar la 5 iunie 1919 a fost executat evreul rus **Eugen Levine** (1883-1919), șeful consiliului (guvernului) Republicii Sovietice Bavaria. .

8. Numele real al lui **Vladimir Ilici Lenin** (1870-1924; bunicul său matern s-a convertit de la iudaism la ortodoxie).

9. **Karl Marx** (1818-1883) – tatăl său, ultimul descendent al unei lungi linii de rabini, a trecut (se pare din interes) la creștinism, convertindu-se la luteranism; una dintre lucrările sale (“Despre problema evreiască”) poate fi interpretată astăzi în termenii sioniști ca una dintre cele mai antisemite scrieri (“Bazele seculare ale iudaismului: nevoile personale, interesul propriu. Religia iudeilor? afacerile. Dumnezeu lor este banul” - acestea sînt doar cîteva afirmații din lucrare) și **Friedrich Engels** (1820-1895; asupra originii sale iudaice, părerile sînt împărțite), teoreticienii marxismului.

10. Principalii întemeietori și susținători ai sionismului au fost evreul german **Moses Hess** (1812-1875), evreul ungur **Teodor Herzl** (1860-1904), evreul englez **Israel Zangwill** (1864-1926) și evreul rus **Vladimir Ze-ev Jabotinski** (1880-1940).

11. Principiile sociale ale marxismului, eminentemente creștine (toate se regăsesc în textele Noului Testament) au fost denaturate în practică de evreii care au instaurat, prin teroare, crimă, minciună și alegeri falsificate, regimurile bolșevice. Principiul fundamental al socialismului ("de la fiecare după posibilități, fiecăruia după nevoi") este preluat de altfel din Faptele Apostolilor 4.34-35 : ”Și nimeni nu era între ei lipsit, fiindcă toți cîți stăpîneau țărini sau case le vindeau și aduceau prețul celor vîndute. și-l puneau la picioarele apostolilor. Și se împărțea fiecăruia, după cum avea fiecare trebuință.”

12. Opinia în prezent cvasi-unanimă este că asasinarea familiei imperiale ruse, ordonată de Lenin, a fost organizată la data de 16 iulie 1918, la Ecaterinburg, de evreii Iacov Mihailovici Sverdlov (v. nota de subsol 6), **Iacov Mihailovici Iurovski** (1878-1938) și **Filip Isaievici (Șaia) Goloșcekin** (născut Isaia Isaacovici Goloșcekin), probabil 1876-1941) și executată de 7 soldați și 3 civili.

În cartea sa "Cele patru patimi și remediile lor" (ed. 1921), dr. Nicolae Paulescu reia din Saturday Evening Post, Philadelphia, numărul din 31 iulie 1920, depoziția colonelului Kobilinski, fostul comandant al garnizoanei Țarscoe Selo, care declarase că întreaga familie imperială a Romanovilor, în frunte cu țarul Nicolae al doilea, a

fost ucisă de evreii **Dutzman, Peissel și Disler**, șefii sovietului din Ecaterinburg – probabil ca aceștia sînt cei trei civili care sînt menționați ca au participat la execuție (în cinstea lui Sverdlov, orașul Ecaterinburg a purtat între anii 1924-1991 numele de Sverdlovsk).

13. Acest plan a fost pus în aplicare și în România imediat după ce evreii au acaparat întreaga putere, începînd cu anul 1948. În cadrul pogromului declanșat de evreii bolșevici împotriva creștinilor, au început să fie arestați, sub cele mai absurde motive, pe de-o parte preoții și călugării, iar pe de altă parte cei care cu ani de zile în urmă făcuseră parte din mișcarea legionară. Au fost arestați mari preoți, călugări și duhovnici, al căror nume a răzbătut pînă astăzi, continuînd să lupte întru apărarea ortodoxiei: au fost arestați arhimandritul Gherasim (Grigore pe numele de mirean) Iscu (1912-1951, starețul mănăstirii Tismana, mort de TBC în lagărul de la Tîrgu Ocna), Arsenie Boca (1910-1989), Iustin Pîrvu (1919-2013, ctitorul și starețul mănăstirii Petru Vodă, unul dintre ultimii mari luptători ai ortodoxiei), Arsenie (Anghel pe numele de mirean) Papacioc (1914-2011, duhovnicul mănăstirii Sfînta Maria din Techirghiol), Sandu Tudor (Alexandru Teodorescu, 1896-1962, fondatorul grupului “Rugul Aprins”, mort în închisoarea Aiud), Mina (Mihail pe numele de mirean) Dobzeu (1921-2018, cel care l-a botezat în închisoare întru ortodoxie pe Nicolae Steinhardt), Gheorghe Calciu Dumitreasa (1925-2006), Dimitrie Bejan (1909-1995, arestat în 1948 cînd tocmai se întorsese după 6 ani de prizoneriat în Siberia), Dumitru Mihăilescu (mort în închisoare în 1953), Constantin Voicescu (1924-1997), cardinalul Iuliu Hossu (1885-1970, episcop greco-catolic de Cluj-Gherla), Alexandru Todea (1912-2002, viitor cardinal greco-catolic), episcopul greco-catolic Valeriu Traian Frențiu (1875-1952, mort la Sighet), episcopul greco-catolic Ioan Suci (1907-1953, mort la Sighet), episcopul romano-catolic Anton Durcovici (1888-1951, mort la Sighet), Richard Wurmbrand (1909-2001, evreu convertit la creștinism, pastor luteran) și atîtea alte mii de preoți care au refuzat să se dezică de Dumnezeu. Mai trebuie menționată și arestarea în 1952 a monseniorului Vladimir Ghica (1873-1954, mort la Jilava; în prezent, la Vatican este în curs procesul de beatificare a sa). Au mai fost arestați, pentru simplul fapt că în tinerețe aderaseră la idealurile patriotice și creștine ale mișcării

legionare (din care făcuseră parte și mulți dintre preoții tineri) marii filozofi Petre Țuțea (1902-1991), Mircea Vulcănescu (1904-1952, mort de TBC în închisoarea din Aiud), Constantin Oprișan (1921-1958, cel care în 1945 preluase conducerea Frăților de Cruce, mort de TBC la Jilava), marii poeți Nichifor Crainic (1889-1972), Radu Gyr (1905-1975) și alte genii ale poporului român. Nemernicii conducători ai României de azi, fie evrei al căror nume a fost schimbat de înaintași, fie români cumpărați de sionism, refuză și în prezent să recunoască adevărul despre legionari (mă refer la legionarii lui Corneliu Zelea Codreanu), și anume, faptul că Mișcarea avea două valori supreme: Dumnezeu și Patria, și din această cauză evreii bolșevici au început exterminarea lor. Nimeni nu vrea să ridice oficial problema: de ce oare cele mai luminate minți ale primei jumătăți a secolului trecut din România au aderat la mișcarea legionară, sau cel puțin au simpatizat-o? O scurtă trecere în revistă a câtorva nume de legionari ori simpatizanți legionari, chiar dacă în unele cazuri repet nume menționate anterior, este elocventă: marii filozofi Nicolae C. Ionescu (mai cunoscut ca Nae Ionescu, 1890-1940, ideologul mișcării legionare), Mircea Eliade (1907-1986), Constantin Noica (1909-1987), Emil Cioran (1911-1995) și menționații Constantin Oprișan, Petre Țuțea și Mircea Vulcănescu; în domeniul literaturii, în afara deja amintiților Nichifor Crainic și Radu Gyr, trebuie pomeniți Vasile Militaru (1885-1959, mort în închisoarea de la Ocnele Mari, “cel mai cunoscut poet necunoscut” – spun aceasta întrucît pe versurile sale, fără a se cunoaște de către cei mai mulți cui aparțin, au fost compuse unele dintre cele mai frumoase romanețe românești, în primul rînd “A venit aseară mama”, “Car frumos cu patru boi” ori “M-am născut într-un bordei”), medicul scriitor Vasile Voiculescu (1884-1963), diplomatul, filozoful și scriitorul Vintilă Horia (1915-1992); și desigur, nu-i putem uita pe marele Nicolae Paulescu (1869-1931), despre care voi comenta mult mai mult la momentul potrivit, sau pe geograful academician Simion Mehedinți (1868-1962). Evreii bolșevici au continuat să țină în închisori tineri de excepție, exemple de martiriu creștin, care, fiind la 20 de ani membrii ai Frăților de Cruce (organizația de tineret legionară), au fost condamnați în anul 1941 – mii dintre aceștia au murit fără a se cunoaște

nici astăzi nimic despre ei, dar măcar două nume trebuie menționate: Valeriu Gafencu (1921-1952) pe care Nicolae Steinhardt l-a numit “Sfântul închisorilor”, mort de TBC în lagărul de la Țirgu Ocna la doar 31 de ani și bunul său prieten, Ioan Ianolide (1919-1986), eliberat din închisoare în 1964 după 23 de ani de detenție, ale cărui note au stat, la 20 de ani de la moartea sa, la baza cărților “Întoarcerea la Hristos” și “Deținutul profet”, apărute la noi recent (despre Constantin Opreșan, șeful Frățiilor de Cruce, am menționat cu puține rînduri mai sus). Despre acești oameni minunați, extraordinari, colegii săi de temniță, părintele Arsenie Papacioc scria: “Pe oamenii aceștia, pe Gafencu, pe Trifan, pe Marian, pe ăștia toți, Maxim, Pascu, și ceilalți, pe toți i-aș sfinți. Era, oare, unul mai bun ca celălalt? Toți erau gata de moarte. Contează maniera în care primești suferința. Pe toți i-aș sfinți, pentru că au fost sinceri și pentru că nu au ezitat a se jertfi. Toți jertfeau. S-au dus cu toții, rînd pe rînd.” Mulți dintre acești martiri ai neamului românesc au fost nevoiți să treacă prin infernul numit “fenomenul Pitești” (experimentul prin care se urmărea “reeducarea” deținuților politici prin bătăi crunte și umilitoare aplicate de alți deținuți, așa-zisa reeducare marxist-leninistă din temnițele de la Pitești). Pentru a dovedi ura incredibilă a evreilor față de creștini, un ultim exemplu cred că este edificator: evreul Richard Wurmbrand, convertit la creștinism, a fost arestat și torturat personal de evreul **Mișu Dulgheru** (ns. 1909, născut Moise Dulberger), colonel și apoi general de securitate, fost șef al Direcției de cercetări penale a securității și șef de cabinet al ministrului de interne Teohari Georgescu (Burah Tescovici) – singurul motiv pentru care unul dintre cei mai importanți conducători ai securității se ocupa personal de torturarea unui simplu deținut, conațional al său, a fost ura pe care Dulbergher o purta unui evreu, fost comunist de-al său, devenit creștin; alături de alți evrei, Dulbergher a fost unul dintre organizatorii “fenomenului Pitești”. În anul 1952, împreună cu șeful său Burah Tescovici, Mișu Dulgheru a fost demis și apoi arestat; la începutul anilor ‘80, a emigrat în Israel.

14. Organizatorul, în anul 1930, al lagărelor de muncă forțată din URSS cunoscute sub denumirea de “gulag”, a fost evreul **Naftali Aronovici Frenkel** (1883-1960). În cea mai crîncena perioadă de represiune, între anii 1932-1937, șeful Gulagului a fost evreul **Matvei**

Davidovici Berman (1898-1939). Comisar al poporului pentru “Lagărele morții” a fost evreul **Lev Inzhir**. Deși folosit la singular, termenul nu se referă la un singur lagăr, ci la întregul sistem de lagăre. De la înființare și pînă în anul 1953, în aceste lagăre au fost internate peste 14 mil. persoane dintre care conform unor date (nu am avut cum să verific cît de oficiale) 1.053.829 și-au pierdut viața.

Cap. XV

- Reinhard, mă cunoști?

Tînărul Heydrich se întoarse brusc. Pe banca pe care se odihnea singur, apăruse brusc un străin. Un străin, la prima vedere - de fapt, cu cît îl privea mai atent, cu atît îi părea mai puțin necunoscut. Cu toate acestea, nici nu își dădea seama de unde cunoaște chipul, nici nu-l putea asocia cu vreun nume.

Ca să-i curme întrebările, străinul continuă:

- Eu sînt sufletul poporului tău. De peste trei milenii, eu sînt cel care vă ajută să treceți peste hopuri; eu sînt cel care v-a dat harurile, eu sînt cel care v-a dat averi și putere.

Văzîndu-l în continuare nedumerit, întinse brațul și-l luă prietenește, dar și protector, după umeri, începînd să-i povestească. Heydrich se simți dintr-o dată liniștit. Lung timp, ascultă mulțime de lucruri din propria viață, dintre care pe unele le și uitase; dar nu numai atît: ascultă mulțime din propriile sale gînduri avute de-a lungul timpului, pe care nu le împărtășise niciodată nimănui.

Cînd străinul încetă să mai vorbească, o tăcere lungă se așternu. Reinhard Heydrich simțea că trăiește un vis. Nici un om nu putea cunoaște ce îi spusese acesta dar, mai ales, îi plăcuse ce auzea. Începuse să înțeleagă cine este cel de lîngă el, dar nu înțelegea ce vrea de la el.

Privind parcă pierdut peste Unten den Linden spre Reichstag, străinul îl lămuri:

- Va trebui să te apropii de Hitler.

Heydrich încremeni - era ultimul lucru la care se aștepta.

- Dar bunica mea este evreică⁽¹⁾, iar Hitler îi urăște pe evrei.

- Poate că da, poate că nu. Dar în orice caz, se folosește de ei. Și ei chiar vor să îl ajute.⁽²⁾ Crezi că fără ajutorul bancherilor

voștri ar fi putut ajunge la putere? Crezi că fără ajutorul industriașilor voștri ar fi putut începe refacerea armatei? Iar în ce te privește pe tine, de ce crezi că ți-am dat aceste trăsături de cel mai perfect arian pur? Vei ajunge favoritul lui Hitler.

- Chiar dacă aceasta ar însemna să particip la uciderea alor mei?

- Da. Nimic nu se obține fără sacrificii. Lucrarea mea, începută cu mai mult timp în urmă dincolo de Ocean, este aproape desăvârșită. Este nevoie de jertfele ce vor să vină pentru ca acea țară, născută prin crimă și jaf, mărită prin crimă și jaf, întărită prin crimă și jaf, să devină Babilonul cel Mare de care vorbea ucenicul Lui cel prea iubit⁽³⁾, condus de voi și prin care voi veți conduce întreaga lume. Acum, mai am puțin de lucru aici. Vor trebui să mai moară câteva milioane dintre voi în anii următori, pentru ca foarte curînd voi să fiți stăpînii lumii iar împărăția mea să vină. Atunci se va împlini profeția.

Heydrich îl privi nedumerit:

- Care profeție?

- Îți spun și ție ceea ce nu conțin să vă spun de mii de ani: sînt profeții care pe voi, oamenii, nu vă interesează. Voi trebuie doar să le împliniți.

După aceste ultime cuvinte, străinul se ridică de pe bancă și se îndepărtă fără nici un cuvînt de rămas bun. Dar Heydrich nici nu simțea nevoia vreunui cuvînt în plus.

Note :

1. **Reinhard Tristan Eugen Heydrich** (1904-1942), născut la Leipzig, unde tatăl său era directorul Conservatorului; deși bunica sa era evreică, a ajuns favoritul lui Hitler, general-locotenent, iar la un moment dat al treilea în ierarhia Reichului: adjunct al lui Heinrich Himmler la conducerea RSHA (Reichssicherheitshauptamt - Oficiul general pentru siguranța Reichului); a fost șeful Gestapo (Die Geheime Staatspolizei – poliția secretă de stat), al SD (Sicherheitsdienst – siguranța statului) și al Kriminalpolizei (poliția criminală); la data de 27

sept. 1941 a fost numit Reichsprotektor (Gauleiter) al Boemiei și Moraviei (guvernator al actualei Republici Cehia). Ucis la 27 mai 1942 în urma unui atentat organizat de 7 patrioți cehi cu sprijinul serviciilor secrete britanice. A organizat acțiunile de executare a evreilor din Polonia și URSS iar la 20 ian. 1942, în cadrul Conferinței de la Wannsee, a schițat “soluția finală a problemei evreiești”. Cazul lui Heydrich nu a fost singular – armata germană (Wehrmacht – armata terestră, Luftwaffe – aviația militară și Kriegsmarine – marina de război) a numărat cca. 150.000 soldați, gradați și ofițeri care aveau origine evreiască.

2. În anul 1940, organizația paramilitară (teroristă) evreiască **Lehi** a contactat autoritățile naziste, oferind acestora sprijinul în război în schimbul izgonirii britanicilor din Palestina.

Tot în 1940, spre sfârșitul anului, organizația sionistă dizidentă de extremă dreaptă **”IZL în Israel”** a căutat o înțelegere cu naziștii în scopul reînființării statului evreu în granițele sale istorice, pe baze naționale și totalitare, aliat al Reichului german.

Iar despre îndelungata și excelenta colaborare a evreilor sioniști cu autoritățile hitleriste, v. Roger Garaudy (“Procesul sionismului israelian”), Maurice Rajsfus (“Evrei în colaboraționism”) și Lenni Brenner (“51 documente: colaborarea sioniștilor cu naziștii”).

Excelentele relații dintre naziști și evreii bolșevici înainte de 22 iunie 1941 au ca simbol, după sfișierea Poloniei și împărțirea acesteia între Germania și URSS, ziua de 22 sept. 1939 când, la Brest-Litovsk, generalul german Heinz Guderian și generalul sovietic evreu **Semion Moiseevici Krivoșein** (1899-1978) și-au dat mâna și au urmărit împreună parada militară comună sovieto-nazistă.

3. Sf. Apostol și Evanghelist Ioan, numit și Sf. Ioan Teologul (“Apocalipsul Sf. Ioan Teologul” 17.5).

Cap. XVI

Singurele lumini din sala enormă veneau de la unicul candelabru cu 7 lumânări groase⁽¹⁾ și care nu puteau oferi decît o semiobscuritate, datorită căreia cei strînși pe cele două părți ale mesei lungi, foarte lungi, al cărei capăt se pierdea în întuneric, nu puteau nici să se numere și nici să distingă alte chipuri decît cele ale vecinilor imediați.

Cine știa însă la ce să se aștepte, mai știa că acolo pot fi regăsiți nenumărați parlamentari și miniștri din toate țările creștine, șefi de servicii secrete, conducători ai Băncii Mondiale și ai Fondului Monetar Internațional, mai marii sistemului bancar, financiar, bursier și celui de asigurări din întreaga lume, reprezentanți ai celor mai mari firme de consultanță, publicitate și marketing, magnați ai presei și ai agențiilor de presă, producători și exportatori de armament și medicamente, formatori de opinie, critici literari și de artă, floarea Hollywood-ului, mulțime de laureați ai premiilor Nobel și Oscar, dar și mulți dintre cei care le acordau aceste premii, politologi, filozofi, psihologi și sociologi, scriitori și editori, compozitori, judecători, avocați și criminali plătiți, traficanți de droguri, de armament și de carne vie, patroni de cazinouri. Mai erau acolo soții și amante ale conducătorilor lumii, curve de lux și tinere stagiare de la Casa Albă.

Răspîndiți aparent aleatoriu printre aceștia, cei avizați puteau recunoaște chiar și membrii guvernului mondial. Se strînseseră toți păpușarii lumii, în primul rînd cei mai importanți 666 dintre aceștia, chiar dacă mulți dintre ei erau țintuiți în scaune

cu rotile, iar alții erau conectați la aparate de respirat ori la perfuzii.

O ușoară mișcare a draperiei groase din spatele lumînărilor a produs o pîlpîire a flăcării acestora. Cel așteptat de toți se așează pe jilțul masiv din capătul mesei. Dacă Aron ar fi fost acolo, l-ar fi recunoscut cu ușurință. Și nu numai Aron - l-ar fi recunoscut la fel de ușor și Iosua, Gideon, Abimelec și Iotam, Samson, David, Iehu, ucigașii marelui profet Isaia, Estera și Mardoheu, Caiafa și Iuda cel din Iscaria, fondatorii organizației care conduce lumea, Înțelepții Sionului, liderii bolșevici, Heidrich și alți mii și mii de evrei care de-a lungul timpului i se supuseseră.

Fără nici un fel de protocol, cel așteptat intră direct în subiect:

- Ce s-a petrecut în ultimul an în țările creștine din Estul Europei vă mai apropie cu un pas, un pas însă enorm, de momentul în care jertfele și sacrificiile voastre vor fi răsplătite. Iată, sistemul socialist, conceput teoretic de ai voștri și pus în practică tot de ai voștri, acel sistem din care, după ce l-ați înființat și condus, ucigîndu-i pe toți intelectualii potriviți vouă, ați fost înlăturați de la conducere, s-a prăbușit. A fost, de fapt, cel mai mare eșec al meu - poate singurul după anul 313.(2) V-am creat însă toate condițiile să puneți din nou mîna pe aceste țări. Desigur, veți avea multe de făcut.

x

x

x

În scurt timp, în doar jumătate de veac, v-am oferit toate instituțiile de care aveți nevoie.

După ce m-am gîndit la mai multe variante, inclusiv la crearea unui Israel european, într-o țară mult mai frumoasă și mai bogată decît Canaanul(3), pînă la urmă, din motive ce țin de

tradiția pe care nu trebuie să o uitați, de care să fiți în permanență legați și din care să pornească toate acțiunile voastre, dar care țin și de strategia pe care o am în vedere, v-am creat din nou statul vostru, pe pământul cotropit de strămoșii voștri. Aici veți strânge evrei din toată lumea. Îi veți selecta, îi veți pregăti, îi veți finanța și apoi îi veți trimite din nou în toată lumea pentru ca acolo unde se stabilesc, să pună mîna pe segmente de putere.

V-am dat pe mîna cea mai puternică țară a lumii⁽⁴⁾, în care voi stăpîniți puterea politică⁽⁵⁾, serviciile secrete⁽⁶⁾, băncile, instituțiile financiare, industria și presa. Această țară vă va apăra permanent și în fața tuturor, orice ați face, iar anual vă va da din bugetul său miliarde de dolari pentru ca voi să vă înarmați și să înfăptuiți programul meu.⁽⁷⁾

Am creat Organizația Națiunilor Unite și Consiliul său de Securitate, care niciodată nu vă vor critica ori condamna, niciodată nu vor adopta rezoluții împotriva voastră, dar care prin rezoluțiile lor vor slăbi capacitatea de apărare a statelor lui Ismael.

Am creat OTAN⁽⁸⁾ (acest copil atît de drag sufletului meu) care, sub pretexte inventate cu ușurință, va cotropi rînd pe rînd nu numai statele lui Ismael, ci și state Goyim⁽⁹⁾ creștine și va instala guverne favorabile vouă. Creștinii sînt ușor de cumpărat; islamiștii în schimb sînt greu de cumpărat, dar ușor de ucis. Îi veți cumpăra pe creștini ca să îi ucidă pe islamiști. OTAN va rezolva problema. Iar sub acoperirea OTAN, americanii își vor extinde bazele militare în tot mai multe țări din întreaga lume.

Am creat Uniunea Europeană, condusă din umbră tot de voi și care, renegîndu-și originea și tradițiile creștine, își va îndepărta cetățenii de la El și de la poruncile Lui.

Am creat Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială, instituții aflate în mîna voastră⁽¹⁰⁾ și prin care veți controla economiile tuturor statelor membre. Iar unde va trebui, le veți distruge. Voi, cei ce reprezentați aceste instituții, ați avut și

unele eșecuri. Ați permis unor state să își achite datoriile față de voi și astfel să vă scape de sub control. Profitați de noile conduceri, cumpărați-i, determinați-i să se îndatoreze din nou la voi.⁽¹¹⁾ Astfel, veți redobîndi controlul și încet-încet le veți ruina economia, înlocuind-o cu o economie condusă de voi, subordonată vouă.

Eu am făcut tot ce aveam de făcut, acum e rîndul vostru.

Vă voi sintetiza categoriile de acțiuni pe care va trebui să le întreprindeți, pe care de altfel le cunoașteți foarte bine și le aplicați de mulți ani - dar ați început să faceți greșeli, tot mai multe și tot mai mari.

X

X

X

Războiul rece a încetat, dar voi aveți nevoie de noi conflicte. Veți inventa pericolul terorist - pentru aceasta, îi veți provoca pe musulmani să comită acte ostile împotriva voastră, sau le veți produce chiar voi, aruncîndu-le în sarcina lor.

Veți născoci această himeră, fiindcă doar așa vor mai putea fi justificate nenumăratele servicii secrete ale Americii și ale celorlalte țări creștine, doar așa vor putea fi obținute fonduri tot mai mari alocate lor, doar așa veți putea să controlați în continuare, și mai mult decît pînă acum, viața oamenilor, doar așa veți putea emite legi care să le restrîngă drepturile.⁽¹²⁾

Doar sub acest pretext slugile voastre americane vor putea să declanșeze nestingherit noi războaie pe care le vor motiva prin exportul de libertate, de democrație, de drepturi ale omului.

Doar prin aceste războaie vă veți putea înlătura dușmanii și veți putea obține controlul economico-financiar în țările lui Ismael; doar așa poate fi justificată producția continuă de

armament și de muniție care vă aduce atîția bani; doar așa veți avea posibilitatea de a experimenta pe oameni vii noile arme.

Și doar așa puteți reduce pericolul suprapopulării planetei, exterminîndu-vă în primul rînd dușmanii. Știți bine că populația planetei crește în proporție geometrică, în timp ce resursele de hrană cresc doar în proporție aritmetică; aveți grijă ca hrana să vă ajungă vouă, coșilor voastre de topor și sclavilor care muncesc pentru voi. Nu uitați: am distrus lagărul socialist, așa că nu mai are cine să se opună agresiunilor voastre împotriva statelor arabe.

X

Suprapopularea planetei este o mare problemă - acționați și voi, nu vă lăsați doar în grija mea. Toate revoluțiile în umbra cărora ați fost voi s-au dovedit în final tot în folosul vostru: averi tot mai mari, tot mai multe drepturi, tot mai multă putere. Dar o răzmeriță mondială iscată de foamete, vă poate mătura. Aveți grijă ca populația planetei să fie permanent în limitele hranei pe care planeta o poate asigura. Să supraviețuiască cine trebuie, iar surplusul să moară.

Eu vă ajut cu bolile noi pe care le trimit peste oameni⁽¹³⁾.

Din laboratoarele armatei și serviciilor secrete americane, am scos SIDA, ebola, sporii de antrax și alte boli omenești, necunoscute pînă acum; am scos pesta porcină, boala vacii nebune, gripa aviară și alte boli de animale, necunoscute pînă acum.⁽¹⁴⁾ De aici, le-am răspîndit în celelalte țări. Și încă se lucrează la boli noi. Chiar dacă se anunță pandemii false, și ele sînt profitabile: la fiecare, se vor vinde sute de milioane de doze de vaccin inutile – adică, un alt profit enorm.

OTAN invadează țările islamice și ucide tot, de la luptători la nuntași, tot ce iese în calea bombelor ori gloanțelor lor: bărbați, femei, bătrîni ori copii; CIA identifică și plătește

opozanții corupți din țările care nu vi se supun, pentru a organiza puciuri ori revolte. Nu ajunge, sînt tot mai mulți oameni. Trebuie să vă ajutați și singuri.

Impuneți peste tot în lume medicamentele produse de voi și obțineți interzicerea leacurilor populare, care mii de ani i-au însănătoșit pe oameni.⁽¹⁵⁾ Le veți oferi medicamente care crează dependența, le veți oferi medicamente care produc efecte secundare – iar pentru combaterea acestora, le veți prescrie altele.⁽¹⁶⁾ Distrugînd industria proprie de medicamente din țările Estului, le veți exporta voi acolo, la preturi de 100 de ori mai mari decît valoarea lor reală. Veți cîștiga alte averi enorme, iar medicamentele voastre în final nu le vor servi la nimic.

Folosiți toate metodele pe care le aveți, la nevoie inventați altele, pentru a stopa înmulțirea goyim-ilor.⁽¹⁷⁾

Folosiți în continuare medicina pentru a obține și păstra controlul asupra politicianilor de vîrf.⁽¹⁸⁾

Cel mai mare pericol pentru sănătatea și viața oamenilor este stresul, iar cel mai important factor de stres este statul. Statul, cel care controlează tot mai mult viața cetățenilor, care le impune obligații noi și le restrînge drepturile lor naturale, care crează nedreptate, care îi jefuiește, îi umilește și îi chinuie. Statul va scurta viețile multora, încă de tineri, iar drepturile lor de pensie nu vor mai trebui plătite. Nu vor mai trebui să le plătească nici societățile voastre private de pensii.

Mii de ani, oamenii s-au hrănit cu mîncarea naturală potrivită, care le asigura necesarul de proteine, care le asigura creșterea, rezistența, puterea, care îi ajuta să înfrîngă oboseala ori frigul – spuneți-le că această mîncare este nesănătoasă. Obişnuiți-i cu un surogat de mîncare, scump dar insipid și fără calități nutritive – cei care se vor lăsa mințiți și se vor obișnui cu această hrană, nu vor mai avea putere, nu vor mai avea rezistență, nu vor mai avea imunitate la boli. Vor fi încă din adolescență niște legume care în scurt timp se vor usca și vor muri.

Creați oamenilor facilitățile financiare pentru ca toți să își permită și să se obișnuiască cu aerul condiționat, oriunde: acasă, la servicii, în mașină, la școală, la restaurant – peste tot. Când va fi cazul, în mijlocul unor canicule toride, veți provoca o criză energetică și atunci goyim-ii, privați de rezistența la căldură, se vor prăbuși ca muștele - în case, pe străzi, la servicii, unde vor fi surprinși.

Obișnuți-i pe tineri cu conceptul de “adrenalină”, că trăitul cu adevărat înseamnă adrenalină, cât mai multă adrenalină. Deschideți-le poarta sporturilor extreme care îi fac să simtă adrenalina, care îi fac să simtă viața – vor muri mulți. Dați pe mîna tinerilor bolizi cu care să prindă viteze de neimaginat și vorbiți-le și lor de “adrenalină” – vor muri și ei, și victimele accidentelor pe care le vor provoca din teribilism.

Crimele individuale, chiar dacă presupun doar una sau câteva victime, totalizate la scară planetară înseamnă mult. Învățați-i pe tineri că dacă cineva îi supără (chiar dacă este un părinte sau o rudă, un coleg, un vecin ori un prieten), cel mai simplu este să îl ucidă. Învățați-i că dacă viața îi supără, cea mai bună descătușare este să iasă în stradă și să-l ucidă pe primul care îi iese în cale. Viața goyim-ilor nu are valoare.

Ați zdruncinat deja sănătatea mintală a multor tineri. Continuați - este timpul să-i învățați, prin Internet, că sinuciderea este soluția pentru toate problemele pe care le au.

Explicați-le oamenilor că becurile clasice consumă prea multă energie electrică și implicit afectează stratul de ozon. Obligați-i prin lege să cumpere doar becuri ecologice, mult mai scumpe, dar îi veți minți că sînt mult mai rezistente în timp și că astfel își vor amortiza cheltuiala. În scurt timp, aceste becuri îi vor chiorî iar străzile vor fi pline de orbeți, gata oricînd să fie predispuși la tot felul de accidente. Iar accidentele vor fi multe,

întrucît şoferilor, la fel de chiori, nu le va interzice nimeni să conducă. Vor fi becuri scumpe, vor fi nocive şi vor orbi oamenii.

Educaţi copiii şi adolescenţii în sensul socializării – toată ziua, oriunde se află, să vorbească la telefonul mobil, chiar dacă nu au motiv. Le veţi oferi pentru cît mai multe convorbiri tarife minime, din care oricum veţi cîştiga. Dar pe lîngă aceasta, radiaţiile suportate zilnic timp de ore întregi cu telefonul lipit de ureche le va afecta sănătatea, le va coace creierul, le va apropia moartea,

Şi cîte alte mijloace mai aveţi ca să scurtaţi şi să retezaţi viaţa goyim-ilor!

X

X

X

Despre ce are de făcut administraţia americană⁽¹⁹⁾ pentru a-mi desăvîrşi opera, nu voi discuta cu voi, dar devine o mare problemă. Casa Albă a făcut pînă acum tot ce trebuia să facă şi ştie bine ce are de făcut în continuare. Nu degeaba de ani de zile, cu ajutorul naivităţii cetăţenilor americani, eu hotărăsc de fiecare dată cine va fi noul preşedinte al SUA.⁽²⁰⁾

Dar chiar şi Casa Albă greşeşte, din neghiobie. L-a înarmat şi pregătit pe Saddam Hussein pentru a lupta împotriva Iranului - dar în curînd, Saddam va ajunge un pericol pentru voi. L-a înarmat şi pregătit pe Osama bin Laden pentru a lupta împotriva sovieticilor, dar în curînd, Osama va ajunge cel mai mare duşman al Americii. Le trebuie mai multă grijă în alegerea aliaţilor, chiar dacă sînt de moment şi de circumstanţă. Şi multe altele. În plus, le vor trebui pretexte mai puţin transparente pentru a-şi motiva agresiunile şi crimele.⁽²¹⁾

E bine ce vor să facă, dar nu ştiu cum să facă; în principiu fac ce trebuie, dar fac prost. Parcă s-au strîns acolo numai tîmpiţi.

Acțiunea de pervertire a oamenilor pleacă în primul rînd din America⁽²²⁾ - dar despre sarcinile celor de la Hoolywood o să avem timp să discutăm mai multe.

Serviciile secrete americane, care au avut cea mai mare contribuție în răsturnarea regimurilor bolșevice din Europa de est, au pus deja mîna pe informații și dosare foarte folositoare pentru stabilirea noilor conducători ai acestor țări.

Trebuie să obțineți imediat controlul asupra acestora. Ca peste tot, și în țările fost socialiste cei porniți spre rele sînt mai mulți decît cei cu înclinare spre bine, iar majoritatea lor sînt însetați de putere, de bani, ori de amîndouă. Filantropia voastră aparentă să mascheze spionajul și racolarea trădătorilor.

Obțineți și folosiți dosarele celor corupți ori coruptibili, celor imorali, celor care au colaborat în ascuns cu fostele servicii secrete. Identificați din aceste dosare pe cei care se tem de dezvăluirea trecutului lor – folosiți această teamă în interesul vostru. Identificați-i pe cei vicioși și profitați de viciile lor. Identificați-i pe cei dornici de bani, de putere, de notorietate, de onoruri – oferiți-le ce își doresc, cerîndu-le în schimb să își vîndă țara, poporul, credința, sufletul. Apoi, îi veți sprijini să ajungă în funcții de conducere, nu numai la nivel central, ci chiar și local. Să fie ai voștri încă dinainte de a fi aleși sau numiți, și apoi să-i ajutați să fie aleși sau numiți. Cu dosarele lor, îi veți avea la mînă pentru toată viața. Dacă la un moment dat unul dintre ei vă trădează, scoateți dosarul și îl dați presei. Astfel îl veți putea înlocui, tot cu unul cumpărat de voi, firește, iar în același timp va constitui și o atenționare pentru alții care ar putea fi predispuși să

facă la fel. Să știe că dacă vă trădează își vor pierde poziția, puterea, averea, privilegiile, poate libertatea, poate chiar viața.

Iar politicienii vor cultiva minciuna, corupția, depravarea și calomnierea dușmanilor voștri. Toate acestea, în numele drepturilor omului, cea mai mare diversiune a acestor zile.

Oferiți celor mai inteligenți tineri est-europeni posibilitatea de a studia în America - îi veți testa, iar pe cei care sînt fie prea naivi ca să vă creadă, fie sînt corruptibili, îi veți trimite înapoi în țările lor și îi veți sprijini să ajungă la conducere - conducerea politică, administrativă sau economică.(23)

x

Ca să puteți strînge toți banii din lume, aveți la dispoziție mii de căi – puteți scoate bani din orice.(24) În principal însă, jefuiți-i pe toți, jefuiți-i chiar și pe unii dintre ai voștri.(25) Chiar dacă vreodată furturile voastre vor naște răzmerițe, nu contează - răzmerițele vor fi înăbușite, în timp ce banii furați vor rămîne la voi.(26) Conduceți din umbră crima organizată, dar lăsați aparența vinovăției asupra celorlalți.(27)

x

Veți mitui guvernanții să privatizeze economia de stat, apoi îi veți mitui să apeleze la firmele voastre de consultanță pentru ca voi să faceți evaluările. Veți primi pentru aceasta milioane sau zeci de milioane de dolari în schimbul cărora voi le veți subevalua, pentru a putea fi cumpărate cu cît mai puțin de voi ori de cei aflați în solda voastră. Nu vă faceți griji - pentru aceste subevaluări nu va spune nimeni nimic ci, dimpotrivă, la final veți primi chiar onorarii de succes. Toate contractele voastre care

încalcă legile țării în care sînt încheiate vor trebui obligatoriu să conțină clauze de confidențialitate - nimeni să nu le poată vedea.

Veți mitui guvernării ca după privatizare să adopte acte normative prin care să vă acorde toate facilitățile posibile: ștergerea datoriilor vechi pe care vi le-ați asumat la cumpărare, scutiri de impozite și taxe, modificarea contractelor prin înlăturarea obligațiilor care vă stînjenesc, tot ce vă este folositor pentru profituri cît mai mari.

Veți mitui guvernării pentru a emite legi prin care banii oamenilor să treacă în buzunarele voastre.

Băncile, care dintotdeauna au fost apanajul vostru, constituie un instrument mai important decît ați crede. Veți cîștiga și mai mult decît pînă acum, fiindcă vi se va permite ca la depozite să acordați dobînzii mai mici decît inflația, pe cînd la credite nu veți avea limită la dobînzii; veți fi lăsați să instituiți comisioane pentru orice, chiar cînd nu faceți nimic – doar pentru faptul că sînt obligați să fie clienții voștri. Veți cîștiga și mai mult decît pînă acum, fiindcă guvernele vor obliga cetățenii ca tot mai multe operațiuni bănești să se desfășoare doar prin bănci - în acest fel, pentru orice operațiune, voi veți cîștiga și, în același timp, le veți putea controla încasările și plățile. Oamenii vor fi obligați ca, în loc să își primească salariul în mînă, să îl primească pe card⁽²⁸⁾ - astfel, pentru orice retragere, voi veți mai cîștiga un comision. Iar prin bănci, burse și fonduri de investiții veți putea provoca, atunci cînd trebuie și tot în interesul vostru, crize mondiale ce vor zgudui întreaga planetă și vor șubrezi economiile care încă nu sînt controlate de voi.⁽²⁹⁾

Oamenii vor fi obligați să se asigure.⁽³⁰⁾ Să-și asigure, treptat, bunurile din gospodărie, mașinile, casele, sănătatea, viața. Primele de asigurare plătite de ei vouă vor fi tot mai mari, în timp ce despăgubirile, cînd se vor achita, tot mai mici.

Oamenii vor fi obligați să apeleze la societățile voastre de consultanță.⁽³¹⁾ Pentru orice inițiativă, va fi nevoie ca ei să vă plătească bani grei pentru ca voi să le dați o părere, un sfat sau un aviz. Iar sfaturile pe care le veți da vor urmări în primul rînd interesul vostru.

Oamenii vor fi obligați să plătească, în afara contribuțiilor sociale la care au fost obișnuiți, altele noi: către casele private de pensii pe care le veți înființa și administra voi.⁽³²⁾

Oamenii vor fi obligați să plătească asigurări de sănătate - le veți explica, să știe, că statul comunist, statul paternal, nu mai există prin voința lor și astfel și-au dobîndit libertatea. Iar libertatea presupune și anumite riscuri pe care și le asumă voluntar. Iar pentru a le înlătura, trebuie să plătească.⁽³³⁾

X

X

X

Planul vostru final este globalizarea, care în timp (în cît mai scurt timp) va trebui să cuprindă întreaga planetă.

Prin desființarea vămilor cît și a controlului la frontierele formale care vor rămîne în statele intrate rînd pe rînd în sistemul condus de voi, veți putea importa sau exporta fără a plăti taxe vamale, veți putea dezvolta contrabanda mondială, infractorii vor putea scăpa trecînd dintr-o țară într-alta, într-un spațiu care va ajunge într-o zi să cuprindă întregul glob. Cine și unde să-i mai găsească?

Veți intra, cu declarații prietenoase, pe piețele industriale ale țărilor fost comuniste – prin corupție, veți cumpăra întreprinderile de stat la prețuri de nimic, aproape gratis. Veți profita de forța de muncă ieftină, de materie primă ieftină, de energie ieftină, de scutiri de impozite, iar după expirarea termenelor de scutire, oricum veți plăti impozite mult mai mici decît plătiți în țările voastre. Deși

prețurile de producție vor fi infime, voi veți vinde produsele în aceste țări mult mai scump decît la voi acasă.⁽³⁴⁾ Cînd aceste țări vor fi integral globalizate iar costurile se vor apropia de cele normale, abandonați investițiile minore făcute aici și vă mutați afacerile tot mai spre est, în următoarele voastre ținte, unde totul încă este ieftin.

Ca să reduceți cheltuielile cu forța de muncă, veți trece la concedieri și veți provoca șomaj. Pentru șomeri, veți deschide porțile țărilor voastre bogate, unde îi veți primi în primul rînd pe cei mai buni profesioniști, fie bărbați, fie femei. Dar nu numai pe ei - îi veți primi și pe cei necalificați care, angajați la negru, vor fi niște slugi foarte ieftine, ca slugile voastre mexicane sau portoricane din California. Pe hoți și pe țigani, îi trimiteți înapoi, indiferent de cîte ori vor reveni. Pe hackeri, îi păstrați și îi folosiți – sînt mult mai buni decît ai voștri.

Mamele vor veni să lucreze în vest – fiicele lor, rămase în țară, vor fi violate de tații lor, beți și lipsiți de neveste, ori de concubinii mamelor, în grija cărora vor fi lăsate; băieții vor fi scăpați de orice supraveghere și educație. În alte cazuri, tații vor pleca la muncă - și atunci, mamele vor preacurvi. În ambele situații, familiile se vor destrăma. Atunci cînd vor pleca la muncă în străinătate ambii părinți, vor lăsa copiii în grija bunicilor – unii dintre copii, ducînd dorul părinților, se vor sinucide; ceilalți, scăpați de sub supravegherea părinților, se vor apuca de tîlhării ori de prostituție. De școală, nu le va mai păsa – nimeni nu va mai învăța nimic.

În țările lor, bisericile vor fi tot mai goale – iar în țările de adopție, chiar dacă li se vor ridica biserici, dorința cîștigului material îi va împiedica să aibe timp să ajungă la ele.

Atrași de mirajul Occidentului și de viața plăcut de păcătoasă de aici, își vor abandona ogoarele care se vor transforma în pîrloagă - voi veți cumpăra, la prețuri de nimic, și casele și pămînturile. Cînd mirajul va dispărea și vor reveni printre ai lor, nu

vor mai avea nici casă, nici pământ – vor trebui să accepte să fie robii voștri.

În locul celor plecați din țările creștine, pentru a acoperi deficitul de forță de muncă și întrucât vor rămâne doar cârpacii, vor fi aduși, din țări și mai sărace, musulmani, confucianiști, hinduși. Rupti la rîndul lor de patrie, aceștia se vor rupe treptat de limbă, tradiții, credință - astfel, noile generații vor fi atee. Le veți impune valorile stabilite de voi ca fiind valori universale – toți ceilalți vor fi nevoiți să-și abandoneze propriile valori. Le veți distruge familiile, le veți distruge credința, le veți distruge tradițiile, le veți distruge morala – iar copiii, vor scăpa de sub orice control. Atunci, străduința voastră va fi îndeplinită.

În final, va rezulta o lume avînd țări cu false frontiere, cu false principii morale, cu false identități naționale și culturale, în care vor trăi laolaltă falși creștini, falși islamiști, falși hinduși, falși budiști, falși confucianiști, falși șintoști, și voi, falși mozaici. Cînd fiecare țară a viitorului va avea parlamentari și miniștri din toate națiile pămîntului, nimeni nu se va mai mira – și nimeni nu va ști că toți aceștia, cumpărați de voi, vor fi conduși din umbră tot de voi.

Și nu uitați: o economie globalizată, în care economiile tuturor țărilor să fie interdependente, cu o monedă unică, vă ajută ca la momentul pe care îl veți hotărî, să prăbușiți economia mondială; atunci, veți putea pune mîna pe tot.

X

X

X

- Zdruncinați încrederea oamenilor în poruncile Lui. Enunțați și impuneți noi principii, pe care le veți prezenta ca fiind oglinda realităților lumii contemporane, a noilor drepturi universale, recunoscute și garantate oamenilor. Astfel, îi veți

învăța pe creștini să încalce cu bună știință și în fiecare zi poruncile.

Dacă El a spus "să nu ai alți dumnezei afară de mine", voi, invocînd libertatea de gândire și de expresie, îi veți îndepărta de El. Prezențați-mă pe mine ca alternativă și credeți-mă, multora le va conveni.⁽³⁵⁾

Dacă El a spus "să nu-ți faci chip cioplit", voi le veți crea nenumărate chipuri cioplite - cel mai important, va fi cel cioplit pe matrițele departamentului trezoreriei de stat americane.⁽³⁶⁾

Dacă El a spus "să nu iei numele Domnului tău în deșert", voi vă veți ocupa ca toate înjurăturile creștinilor să se refere la El și la cele sfinte legate de El.

Dacă El a spus "cinstește ziua Domnului", voi, invocînd responsabilitatea, îi veți pune la muncă pe creștini și în această zi.

Dacă El a spus "cinstește-ți părinții", voi, invocînd drepturile copiilor, veți inversa porunca: părinții să-și respecte copiii. Veți spune (atenție, voi, psihologii, sociologii, pedagogii și formatorii de opinie!) că dacă unui copil i se refuză o dorință (oricît de absurdă, de nejustificată, de scumpă, de inutilă sau de nocivă ar fi), dezvoltarea copilului în viitor va fi marcată negativ. Veți spune că dacă un copil este pedepsit, indiferent de ceea ce ar face, va deveni complexat și antisocial, va fi marcat pe viață. Veți obține pentru generațiile viitoare libertatea absolută de a face ce vor, de a se droga, de a sodomiza, de a-și ucide colegii, prietenii, profesorii sau chiar părinții.

Dacă El a spus "să nu ucizi", voi, invocînd dreptul la autoapărare și lupta antiteroristă, îi veți face să ucidă.

Dacă El a spus "să nu fii desfrînat", voi, invocînd libertatea sexuală, veți promova pornografia și îi veți face să înțeleagă cît de plăcut este să preacurvești. Le veți face pe femei, chiar și pe cele căsătorite, să curvească și să preacurvească: pentru plăcerea lor, pentru bani, pentru promovare, pentru a afla

informații, pentru a manipula bărbații de stat. Înseși mamele să-și împingă fiicele să se prostitueze, să pozeze goale, să se filmeze goale, în cele mai sordide acțiuni. Fetițele să fie învățate, organizat, programat și oficial, să curvească încă din copilărie – nu le va fi greu să-i atragă în desfrâu și pe băiețași, de la cea mai fragedă vîrstă.⁽³⁷⁾ Sprijiniți dezvoltarea prostituției sub acoperirea celor mai nevinovate meserii noi: servicii de escortă, masaj tailandez, dansatoare exotice, animatoare, terapeute, consultante de specialitate sau ce alte meserii va inventa imaginația voastră. Curvele stilate și inteligente folosiți-le pentru informații și manipulare; promovați-le în politică, în parlamente, în guverne.

Dacă El a spus "să nu furi", voi, invocînd economia de piață și libera inițiativă, îi veți învăța să își jefuiască semenii.

Dacă El a spus "să nu mărturisești strîmb împotriva aproapelui tău", voi, invocînd oportunitatea, îi veți învăța să mintă fără să simtă că fac vreun păcat.

Dacă El a spus "să nu poftești casa, femeia sau bunurile aproapelui tău", voi, invocînd progresul, bunăstarea, o viață mai bună, mai comodă, mai tihnită, mai bogată în împliniri, îi veți face să rîvnească la tot ce este în curtea vecinului lor.

x

Creștinismul promovează adevărul. Voi, de mii de ani, luptați împotriva adevărului și îi ucideți pe cei care îl mărturisesc. Veți fi acuzați pentru multe lucruri adevărate, dar nu veți recunoaște nimic, niciodată.

Veți fi acuzați că v-ați ucis proorocii – voi veți spune că nu este adevărat, că aceștia au murit cu toții fericiți, de bătrînețe.

Veți fi acuzați că l-ați ucis pe Fiul Lui – voi veți spune că nu este adevărat, că a fost ucis de romani.

Veți fi acuzați că ați prigonit și ucis primii creștini – voi veți spune că dimpotrivă, voi sînteți cei prigoniți de mii de ani.

Veți fi acuzați că în Evul Mediu cămătarii voștri s-au îmbogățit dînd bani cu camătă regilor creștini pentru ca aceștia să pornească războaie și v-ați recuperat împrumutul și dobînda din prada de război – voi veți spune că nu este adevărat, ci regii creștini v-au silit să le împrumutați bani.

Veți fi acuzați pentru Protocoalele Înțelepților Sionului – voi veți spune că acestea sînt o minciună, că nu au existat niciodată. Cînd vi se va spune că totuși, tot ce se întîmplă în lumea modernă se întîmplă conform Protocoalelor, voi veți aminti că de mii de ani ați fost prigoniți de toate popoarele.

Veți fi acuzați că ați instaurat bolșevismul și că ați trimis la moarte intelectualii și preoții care vi se opuneau – voi veți spune că nu este adevărat, că de fapt voi ați vrut binele celor mulți și săraci și în final tot voi ați fost adevăratele victime, fiindcă după instaurarea bolșevismului ați fost înlăturați de la conducere.⁽³⁸⁾

Veți fi acuzați că bancherii și industriașii voștri l-au ajutat pe Hitler să ajungă la putere și să se înarmeze – voi veți aminti că voi ați fost victimele Holocaustului.

La orice acuză, veți răspunde prin negare. Și veți aminti obsedant cîte persecuții ați fost nevoiți să suferiți - dar nu îi lăsați pe oameni să se gîndească de ce le-ați suferit, pe cele care chiar le-ați suferit.

x

Loviți, distrugeți și batjocoriți simbolurile creștine și islamice^(39,40,41,42). De fiecare dată, veți invoca libertatea de gîndire, libertatea de exprimare, libertatea presei, dreptul la informare al tuturor, progresul, drepturile omului și ce vă mai trece prin cap. Dezobișnuiți creștinii ca, la nașterea copiilor lor, să

le mai dea nume de sfinți creștini. Slugile mele, ajunse în fruntea bisericilor creștine, vor arunca în derizoriu chiar conceptul de "sfinți" – ei vor sanctifica mari păcătoși, mari criminali, care însă au ridicat biserici și mănăstiri. Astfel, creștinii vor crede că mituindu-L pe El, li se iartă păcatele, pot ajunge chiar sfinți. Vor fi astfel îndepărtați de învățăturile Lui, dar și de mîntuire.

Voi, scriitorii, apucați-vă de scris cărți în care aruncați în derizoriu aceste simboluri. Prezentați-L pe Fiul Lui ca pe un om obișnuit, cu păcate omenești. Așa ceva vă va ajuta mult să pervertiți creștinii, să se îndoiască de Fiul Lui, să nu mai creadă în Înviere.

Voi, cei de la Hollywood⁽⁴³⁾, veți face filme după aceste cărți anticreștine.

În toate filmele voastre, eroii negativi, dacă nu sînt musulmani, să poarte la gît crucea creștină. Astfel, indiferent de ce vor învăța cu privire la religie pînă cînd ajung la școală, copiii vor ști deja în acel moment că cei răi sînt ori islamiști, ori creștini.

Dacă un film va conține scena unei predici într-o biserică creștină, indiferent de felul acesteia, veți avea grijă ca predicatorul, reverendul sau preotul să se refere doar la proorocii din Vechiul Testament (ocolind versetele care vă critică) și niciodată predica să nu fie din Noul Testament.

Filmele voastre, pe care le veți da țărilor est-europene gratis ori la prețuri minime, să prezinte o viață de lux a americanilor, o viață care să îi îmbie, pe care să o dorească, pentru care să facă orice pentru a o obține.

Mass-media și toate celelalte instituții controlate de voi vor premia aceste cărți și aceste filme, le vor declara ca fiind cele mai bune din lume. Spiritul de turmă, pe care voi îl veți cultiva cu grijă, va face ca oamenii să aibă curiozitatea de a citi cărțile, de a vedea filmele - cîte ceva, le va rămîne fiecăruia și astfel, cîte un

strop de venin picurat din fiecare carte, din fiecare film, va fi suficient să zdruncine credința creștină la milioane de tineri.

Învățați-i visul american, care în esență se reduce la a fi nemilos, a minți, a fura, a înșela, a ucide pentru a putea obține ceea ce îți dorești.

În filmele voastre se va critica traficul și consumul de droguri, dar mesajul subliminal va fi pe de-o parte că drogurile te ajută să fii fericit, să uiți de probleme, de neazuri, de greutăți iar, pe de-altă parte, că din traficul cu droguri se pot câștiga averi enorme. Încurajați în folosul vostru traficul și consumul de droguri.

x

Educația creștină s-a format în primul rînd în familie, de către mame, și doar apoi la biserică ori școală. Rupeți mamele de copiii lor - sprijiniți sufragetele, sprijiniți organizațiile feministe, vorbiți de egalitatea șanselor între femei și bărbați. Insuflați femeilor dorința de promovare socială ori chiar politică, determinați-le să-și uite casa și familia pentru o carieră sau pur și simplu pentru plăceri găsite în afara casei.

Astfel, femeile nu vor mai avea timp nici să citească Biblia și nici să-și crească copiii în spiritul creștinismului, care le va ajunge străin în primul rînd lor. Mai mult decît atît: în dorința de promovare, vor uita de soți și vor preacurvi cu toată convingerea, convinse că este dreptul lor. Să uite ce li s-a spus în scripturi.⁽⁴⁴⁾

Lăsați fetele să nască la 10-12 ani; vor abandona copiii în grija mamelor lor, care, la rîndul lor, și ele au născut la 15-16 ani și, neștiind să-și crească copiii, i-au lăsat în grija propriilor mame. Astfel, în scurt timp, în cel mult două generații, nimeni nu va mai ști să crească și să educe copiii - aceștia vor fi cu toții ai mei. Tinerele care nu au o familie care să le crească pruncii îi vor vinde

ori îi vor abandona, îi vor ucide ori vor avorta înaintea nașterii – prin aceste păcate, vor fi cîștigate de mine. Vedeți că mai sînt cîteva țări catolice care nu permit avortul – mișcările voastre pentru drepturile omului să protesteze public, presa voastră să le sprijine, parlamentarii puși de voi să legalizeze acest păcat.⁽⁴⁵⁾

Dacă totuși se vor naște, găsiți pretexte să smulgeți copiii de mici din familiile lor și dați-i în grija instituțiilor de stat, în care nimeni nu se va ocupa de educația lor.

X

X

X

Voi, olandezii, fiți foarte atenți, fiindcă în Europa aveți cel mai important rol. Voi ați fost poarta mea de intrare în Vechiul Continent și încă mai aveți un rol important.

În scurt timp, voi ați reușit, rînd pe rînd, să legiferați prostituția, pornografia, homosexualitatea⁽⁴⁶⁾, căsătoriile între homosexuali, adopția copiilor de către cuplurile homosexuale, consumul de droguri, eutanasia⁽⁴⁷⁾. Voi ați fost pionierii pentru toate acestea.

În numele drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, toate acestea vor trebui să se extindă în întreaga lume creștină.

Iar în acest timp, voi veți fi cu un pas înaintea tuturor și veți da din nou un exemplu. Veți legaliza, tot pe rînd, adulterul, incestul⁽⁴⁸⁾, pedofilia, pornografia infantilă, prostituția infantilă, zoofilia, necrofilia - unii după alții, toți se vor lua după voi.

DREPTURILE OMULUI! Să nu vă mirați dacă tot repet, dar nu trebuie să uitați: orice încălcare a Bibliei, orice crimă, voi le veți justifica prin respectarea drepturilor omului.

X

"Nu vă prea îndestulați cu mâncare și băutură!" a spus El. Pervertiți sărbătoarea Nașterii și cea a Învierii – să fie transformate în prilejuri în care creștinii să mănânce și să bea ca porcii; pînă li se face rău, pînă unii chiar mor. Despre aceste sărbători însă vom mai discuta.

Goliți creștinismul de conținut. Transformați-l într-un concept abstract, folosit doar la recensăminte și în campaniile electorale.

x

O problemă de mare impact sînt premiile Nobel. Voi, cei din Suedia⁽⁴⁹⁾ și voi, cei din Norvegia⁽⁵⁰⁾, țările voastre acordă anual cele mai importante titluri din întreaga lume. Aceste titluri aduc notorietate și respect nu numai celor care le obțin, dar și popoarelor din care aceștia fac parte.

Aceste titluri sînt foarte importante și, deși cunoașteți foarte bine ce trebuie făcut, vă mai precizez o dată.

Continuați ca și pînă acum. Intervenți în continuare, faceți ceea ce trebuie făcut pentru ca ele să fie acordate prioritar evreilor⁽⁵¹⁾, evreilor americani sau evreilor de oriunde. Dacă nu sînt evrei, măcar să fie americani⁽⁵²⁾.

Premiile Nobel pentru pace sînt cele mai importante pentru imaginea unor oameni și a unor popoare. Deși politica israeliană și cea americană sînt în permanentă războinică, continuați să căutați motive pentru a recompensa cu acest premiu conducătorii celor două țări⁽⁵³⁾.

Niciodată premiile să nu fie acordate dușmanilor voștri - chiar dacă le-ar merita, le veți trece cu vederea meritele sau le veți transfera altora⁽⁵⁴⁾. Substratul acordării lor să fie permanent politic și să rămînă neștiut de nimeni.

Marile crime trebuie să rămână necercetate și nepedepsite.

În primul rînd, veți avea grijă ca informațiile importante să fie declarate secrete de stat și să fie ascunse de ochii lumii zeci de ani. Cînd vor putea fi făcute publice, ori nu vor mai interesa pe nimeni, ori autorii crimelor vor fi oale și ulcele sau vor fi ținuiți în cărucior. Veți avea grijă ca la aceste secrete să nu aibă acces decît oamenii voștri.

Voi și slugile voastre să aveți întotdeauna la mîină polițiștii, procurorii și judecătorii corupți. Pe cei mai importanți.

Voi, “latradores”⁽⁵⁵⁾, cea mai inutilă și mai nocivă profesie, voi, cheazășie a corupției, prin influența directă pe care o aveți ca parlamentari ori miniștri, sau indirectă, prin cei care vă sînt datori, veți impune legi procedurale prin care, pentru omisiunea unui singur cuvînt, unei mențiuni, unei semnături, pentru întîrzierea cu o oră a unui termen aleatoriu și absurd, să se declare viciu de procedură iar procesul anulat. Voi veți identifica polițiștii, procurorii și judecătorii corupți și îi veți atrage de partea voastră. Trebuie să vă implicați în emiterea legilor care să scape infractorii. Iar pentru marii infractori, trebuie să generalizați imunitatea.

Se va întîmpla cîteodată ca, din varii motive, să trebuiască să prezentați opiniei publice un vinovat. Veți găsi de fiecare dată un țap ispășitor. Știința și tehnica de azi vă oferă toate posibilitățile: puteți planta amprentele cuiva într-o casă în care acela nu a călcat niciodată, puteți truca fotografii și filme, puteți face colaje din benzi magnetice. Folosiți cei mai buni specialiști, cei mai buni plastografi și cei mai buni falsificatori de monedă. Important este să îi depistați pe cei mai buni, și să le oferiți

venituri de 10 ori, de 100 de ori mai mari decît cele cu care i-ar putea plăti poliția sau alte instituții de stat.

X

X

X

"Die Gedanken sind frei"⁽⁵⁶⁾ - acesta era cîntecul intonat de voi în lagărele de concentrare naziste.

Singurul lucru care contează de acum încolo este să nu îi mai lăsați pe creștini să gîndească. Nu le veți putea interzice asta, și atunci trebuie să-i țineți ocupați. Să nu aibă timp să se gîndească sau, chiar dacă asta se va întîmpla, să nu aibă timp și curaj să se revolte.

Ca să înfăptuiți asta, aveți multe, foarte multe posibilități. Eu vă deschid doar cîteva uși.

X

Veți institui un sistem modern de sclavie - creditele. Veți acorda oamenilor credite pentru a-și putea cumpăra tot ce au nevoie. Astfel, oamenii vor avea o singură grijă: să tacă și să își vadă de muncă, fiindcă dacă se vor revolta și își vor pierde serviciul, vor pierde tot. De la casă și automobil, pînă la mașina de spălat vase și prăjitorul de pîine, toate cumpărate pe credit.

Oamenilor trebuie să li se ia tot mai mulți bani, pentru ca singura lor preocupare să devină aceea de a cîștiga tot mai mult, să poată acoperi cheltuielile tot mai mari. În afară de ceea ce deja am discutat despre rolul băncilor, asigurărilor, pensiilor private obligatorii, consultanțelor obligatorii, mai sînt multe căi.

Vor fi instituite noi taxe și noi impozite, care vor crește permanent.

Pentru orice ar vrea să facă omul, să fie obligat să ceară de la stat o autorizație - iar aceste autorizații, să coste și ele tot mai mult.

Transformați în infracțiuni sau contravenții cele mai obișnuite acte ale omului - iar cuantumul amenzilor penale sau contravenționale să crească neîncetat.

Prețurile vor crește într-un ritm care va depăși creșterea salariilor.

Oamenii vor fi obligați prin lege să cumpere bunuri care nu le folosesc la nimic, să plătească servicii care nu le sînt necesare.

Obișnuiți oamenii cu comoditatea. Dezobișnuiți-i de munca pentru ei, dezobișnuiți-i să își gătească în casă, obișnuiți-i să cumpere pînă și mîncarea gătită de-a gata. Îi va costa de 10 ori mai mult decît i-ar costa dacă și-ar găti singuri și vor deveni dependenți de firmele voastre. Puteți scumpi apoi hrana cît vreți - vor fi nevoiți să cumpere în continuare, fiindcă nu vor mai ști să își gătească singuri.

Sute de ani, oamenii și-au construit case pe care le transmiteau din generație în generație. Învățați-i pe oameni să își dorească schimbarea continuă, după cîtiva ani să își dorească o nouă casă, mai mare, mai modernă, mai luxoasă, mai scumpă - casele vor fi tot mai scumpe dar tot mai șubrede, însă asta nu va mai conta.

Sute de ani, oamenii s-au obișnuit cu lucruri pe care să le folosească o viață întreagă. Marile voastre firme au început deja să producă bunuri de unică folosință - frumoase, ușoare, comode, moderne, dar mai ales ieftine, pe care le arunci imediat după folosință. Obișnuiți-i pe oameni cu ele - nici nu-și vor da seama că oricît de ieftine sînt, cumpărînd mii într-o viață, în final vor cheltui pentru ele de sute de ori mai mult decît pentru un lucru

trainic, pe care să îl cumpere o dată și să îl folosească atîta timp cît vor trăi.

x

Folosiți intensiv reclama și publicitatea. Atribuiți produselor calități pe care nu le-au avut și nu le vor avea niciodată. Promovați produse inutile sau chiar nocive - important este să se vîndă cît mai multe, să se scoată banii din buzunarele oamenilor. Iar substratul materialului publicitar, adresat subconștientului, trebuie să instige la egoism, la lipsă de corectitudine și tendință spre a înșela, la exacerbarea pornirilor sexuale - astfel cum vor fi învățați prin reclame, vor ajunge oamenii să se comporte și în viața de zi cu zi.

Scădeți treptat calitatea produselor - în momentul în care oamenii vor uita calitatea inițială, reveniți la aceasta dînd produsului un nou nume și un nou preț, mult mai mare.

Treceți la producția de bunuri fără piese de schimb. Astfel, cînd o piesă, un subansamblu ori un ornament, minore, simple și ieftine, se vor strica, oamenii să fie nevoiți să arunce bunul cu totul și să cumpere altul nou.

Am vorbit despre sărbătorile creștine, despre anularea mesajului lor de credință. Transformați-le în niște simple ocazii de a cumpăra cadouri pentru familie, colegi, prieteni. Inventati noi zile oficiale festive, concretizate doar prin obligația cumpărării de cadouri pentru cei din jur - aceste zile vor însemna încasări de 10 ori mai mari decît în zilele obișnuite.

x

Împingeți oamenii spre dorința cîștigului nemuncit.

Împingeți-i spre cazinouri, spre casele de pariuri, spre jocurile de noroc - unii dintre ei vor câștiga, dar cei mai mulți vor pierde, vor pierde mai mult decât câștigul norocoșilor. Doar organizatorii vor câștiga cu adevărat și în permanență. Ocupați-vă ca aceștia să fiți voi.

Scoateți pe piață promoții cu premii. Scumpiți produsele mult peste valoarea lor - câștigul ipotetic al premiului îi va determina pe oameni să cumpere tot mai mult, cu mult mai mult decât au nevoie. Premiile acordate (care de altfel nimeni nu va putea ști vreodată dacă le-ați și acordat în totalitate) vor reprezenta foarte puțin față de câștigul enorm obținut pe de-o parte din scumpire, iar pe de-altă parte din creșterile masive de vânzări.

Chiar arta, cultura și sportul să nu mai fie ce au însemnat ele la început: un act cu efecte educative, o bucurie a ochiului, o desfătare a spiritului, o ocazie de relaxare. Transformați-le și pe acestea în afaceri⁽⁵⁷⁾. În ce privește literatura și arta, dacă până acum exprimau frumusețea cuvântului ori a imaginii surprinse de ochi, stricați-le – veniți cu curente noi, din care să nu mai înțeleagă nimeni nimic, dar explicați că acestea sînt cele mai valoroase⁽⁵⁸⁾. Voi să stabiliți operele căror scriitori sau pictori trebuie să se vîndă, care actori sînt buni, care să fie sportivii care trebuie să câștige. În final, tot voi trebuie să câștigați și de aici.

Nu vă faceți griji că politica voastră va atrage vreun boicot – pe voi, nu vă va boicota nimeni; dimpotrivă⁽⁵⁹⁾.

x

Cultivați la oameni îngrijirea aspectului exterior. Sume enorme vor fi cheltuite zilnic în clinicile de chirurgie estetică (unde oamenii, mai ales femeile, se vor înghesui să își schimbe înfățișarea pe care le-a dat-o El), în saloanele de cosmetică sau de masaj, în sălile de fitness. Frumusețea exterioară artificială să le

ascundă hidoșenia interioară. Când vezi un tânăr soldat american ucidînd civili nevinovați în timp ce zîmbește cu o dantură strălucitoare, nici nu mai pare crimă.

x

Țintuiți-i pe oameni în fața televizorului. Telenovele lacrimogene și emisiuni mondene ori de modă pentru femei, filme cu violență și meciuri pentru bărbați, muzică decadentă și filme pornografice pentru tineri.

Și internetul. Da, internetul⁽⁶⁰⁾.

x

Internetul este foarte important pentru voi. El vă oferă posibilitatea rescrierii trecutului, posibilitatea scrierii avant la lettre a viitorului așa cum aveți voi nevoie, controlul asupra a tot ceea ce există.

Prin el puteți pătrunde în mintea și în casele oamenilor; le citiți, le controlați și le manipulați gândurile, le violați intimitatea, îi învățați doar ceea ce este în interesul vostru să știe, îi îndemnați ce să citească, ce să creadă și cum să gîndească, îi dezinformați și îi învrăjbiți⁽⁶¹⁾.

Prin el, falsificați istoria acolo unde trebuie.

Prin el, le puteți controla conturile, le puteți controla veniturile și cheltuielile, le puteți fura chiar banii; tot prin el, puteți antedata sau postdata actele oficiale.

Prin el, le umpleți timpul, să nu mai aibă cînd să se gîndească și cînd să se revolte.

Prin jocurile de pe calculator, care vor cultiva violența și ura față de Islam, veți crea dependență - mai ales în rîndul tinerilor, care sînt cei mai influențabili, în special cînd sînt la

vîrsta formării personalității. Îi veți învăța despre bine și rău așa cum vedeți voi binele și răul, îi veți fixa în fața calculatorului ore întregi, îi veți obișnui cu crima ca fiind ceva firesc, le veți inocula ura de rasă.⁽⁶²⁾

Mai aveți și avantajul că atunci cînd va trebui, veți putea bloca sau șterge site-urile, blog-urile, link-urile ori forumurile care vă deranjează.⁽⁶³⁾

Odată stăpînit Internetul, îi veți putea controla, sărăci, șantaja, corupe ori manipula pe oameni.

Și tot stăpînind calculatorul, prin el veți putea falsifica rezultatele alegerilor, pentru a ieși învingători cei coruptibili, care se angajează să vă servească interesele.

În aceasta a stat, stă și va sta puterea voastră. Iar astăzi, aveți mai multe mijloace de acțiune ca nicicînd.

X

Internetul vă va rezolva multe alte probleme, nu numai furtul banilor goyim-ilor sau furtul alegerilor. Învățați-i pe goyimi că tradiționalele cărți tipărite adună între paginile lor praf și astfel devin un pericol nu numai pentru sănătatea lor, dar și a celorlalți. Universalizați bibliotecile virtuale, interziceți și ardeți cărțile scrise, trimiteți la închisoare pe cei care le ascund fiindcă reprezintă un pericol pentru sănătatea publică. Din bibliotecile virtuale vor dispărea toate cărțile care pomenesc despre crimele voastre, dar vor apărea alte cărți de istorie – peste 30 de ani, nici un copil nu va ști cît rău ați făcut voi omenirii, dar toți vor ști că Hitler și acoliții lui au ars de vii în lagăre 20 de milioane de evrei, pentru care țările creștine încă nu au plătit integral datoriile pe care familiile victimelor le așteaptă - buncii sau părinții copiilor nu vor avea curajul să le spună adevărul, fiindcă adevărul va fi considerat anti-semitism, adică infracțiune.

Tot cam atunci, peste vreo 30 de ani, prin toate mijloacele deja cunoscute (razboaiele declanșate de armata americană pentru a aduce democrație și libertate, războaiele civile inițiate și finanțate de CIA, noile boli mortale răspândite peste tot în lume, hrana otrăvită, filmele și programele de calculator ce împing la crimă sau sinucidere și toate celelalte) veți reduce populația lumii în limite rezonabile, corespunzător resurselor alimentare. Și atunci, veți mai rămîne 2 % voi și slugile voastre și 8 % forțe militare care să îi țină în frâu pe ceilalți 90 %, robii voștri.

x
x x

Nu mai am prea multe să vă spun, așa că în curînd această întîlnire se va apropia de sfîrșit.

Smintiți-i pe oameni! Băgați-i în beznă totală și țineți-i acolo!

Dați peste cap valorile cu care oamenii s-au obișnuit în ultimele sute de ani! Răsturnați scara valorilor și promovați nonvaloarea.

Pe cei mai predispuși la trădarea de țară, faceți-i conducători de țară. Pe cei mai corupți, puneți-i în fruntea luptei împotriva corupției. Pe cei care nu știu să facă nimic, puneți-i să facă legi. Pe cei care lenevesc sau chiar fac rău celorlalți, plătiți-i cel mai bine⁽⁶⁴⁾.

Cel mai prost plătiți să fie cei care chiar muncesc, cei care fac cu adevărat ceva util societății.

Transformați în modele pentru tineri sportivii analfabeți, tinerele actrițe și cîntărețe proaste ca noaptea, curve, bețive și drogate. Viața lor, plină de bani nemunciți și depravare, să devină un exemplu de invidiat.

Transformați oamenii în animale și obișnuiți-i cu această condiție. Să nu mai fie identificați prin numele lor, ca oameni, ci prin coduri numerice, ca animalele.

Cultivați la oameni spiritul de turmă, uniformizați-i, să-i faceți pe toți să gândească la fel, așa cum vreți voi.

Dacă cineva ar avea curajul să critice crimele voastre, îl veți acuza de antisemitism⁽⁶⁵⁾ și de negarea holocaustului⁽⁶⁶⁾.

Veți declara patriotismul ca fiind un concept depășit în noua ordine mondială. Patriotismul va mai fi acceptat doar la voi și la americani. Dacă în țările creștine vor mai exista patrioți, îi veți acuza de extremism - iar extremismul va fi infracțiune.

Urmăriți cu grijă procesele electorale, în special în Europa. Implicați toate țările europene în proteste atunci când dușmanii voștri ar avea șanse de câștig în alegeri. Dezlănțuiți în întregul continent ample campanii împotriva acestora, acuzându-i de extremism, de riscul pe care alegerea lor îl prezintă la adresa democrației, libertății, drepturilor omului. Iar dacă totuși vor fi aleși, boicotați țările lor pînă cînd ele singure se vor lepăda de proprii lor aleși⁽⁶⁷⁾.

Impuneți în întreaga lume limba mea. Învățați toți copiii lumii, de mici, să vorbească engleza americană. Impuneți în toate limbile înlocuirea cuvintelor folosite de sute de ani, cu cele din engleză americană. Peste tot, să fie folosite expresii americane. Înlocuiți cultura europeană cu incultura americană. Acesta este un alt pas important pentru a obișnui oamenii de pretutindeni să gândească la fel ca americanii, adică în folosul vostru. Astfel îi veți învăța ce să citească, ce să creadă și cum să gândească (scopul final, este să nu gândească).

Impuneți concepte noi.

Impuneți conceptul de “discriminare pozitivă” – așa veți putea justifica promovarea inegalității între oameni. Dar nimeni nu va putea protesta.

Impuneți conceptul de ”politically correct”⁽⁶⁸⁾ – așa veți putea promova drept adevăr, minciuni notorii pentru toată lumea; și tot așa veți putea interzice oamenilor să spună adevărul. Iar nimeni nu va avea curajul să le deschidă ochii, fiindcă va fi privit ca un nebun sau ca un paria.

x

x

x

Ocupați-vă chiar voi de retipărirea Bibliei. Și la fiecare nouă ediție, mai omiteți câte ceva, mai modificați câte ceva⁽⁶⁹⁾.

Cei 72 de învățați ai voștri și-au făcut datoria și la Alexandria, când li s-a cerut traducerea cărții voastre sfinte, au indus tuturor ideea că doar voi sînteți copiii lui Iahve, iar acesta v-a dat vouă întregul pămînt.⁽⁷⁰⁾

Dar nu uitați că în această carte mai sînt și criticile crunte pe care vi le aduceau în vechime proorocii – acestea trebuie să dispară.

Și nu uitați că în Noul Testament al Fiului Lui, se menționează că v-ați asumat crima - ștergeți asta⁽⁷¹⁾.

Cînd se întîmplă ceva rău în lume, oamenii s-au obișnuit să spună că așa a vrut El. Să-i lăsați în continuare să creadă că așa este.

Ei nici nu-și dau seama că de fapt El aproape s-a săturat de oameni, de lipsa lor de credință, de păcatele lor, și mai are puțin pînă cînd le va întoarce spatele de tot.

x

Un ultim cuvînt. Reduceți-vă pierderile! Acestea se înmulțesc în proporție geometrică în ultimele sute de ani.

Nu sînteți așa de mulți, astfel încît orice pierdere vă rărește rîndurile, vă slăbește forța, vă dinamitează unitatea.

Așa cum au fost, sînt și vor mai fi întotdeauna preoți care nu vor putea fi întorși de la Dumnezeu lor, tot așa au fost, sînt și vor fi rabini care nu se vor dezice de Iahve. Nu putem controla totul. Aveți însă grijă ca acești rabini să fie cît mai puțini și, mai ales, influența lor să fie cît mai limitată.

Timp de 15 secole ați dovedit în fața mea o solidaritate exemplară. Ați avut un moment de cumpănă cînd El și-a trimis Fiul printre voi, dar ați depășit cu bine impasul. Fiul Lui a fost răstignit iar ucenicii au fost uciși de voi, de romani, de elini.

V-ați regăsit apoi unitatea și solidaritatea, care timp de multe secole nu au putut fi afectate de nimeni și de nimic. Dar iată că apoi au început să apară fisurile, tot mai multe.

Acum trei secole și jumătate ați înregistrat un mare eșec și ați pierdut un om de mare valoare - Baruch Spinoza.⁽⁷²⁾ Preocupați-vă ca astfel de pierderi importante să nu se mai repete.

În decursul timpului, din ce în ce mai mulți dintre voi uită interesul vostru, uită învățămintele mele, uită obiceiurile pe care le aveți de mii de ani. Cam mulți dintre voi au trecut în ultimele două secole, în mod sincer, la creștinism, iar unii chiar s-au călugărit.⁽⁷³⁾ I-ați pierdut chiar și pe unii cărora le-ați asigurat Premiul Nobel.⁽⁷⁴⁾ Cam mulți dintre voi au început să critice războaiele care, în primul rînd, pe voi v-au îmbogățit; au început să critice crimele care în milenii v-au făcut afit de puternici; au început să critice minciuna și diversiunea, esența politicii voastre, prin care voi ați devenit ceea ce sînteți⁽⁷⁵⁾ - acum un sfert de veac, tocmai unul dintre ai voștri a dat tonul, prin muzica sa, la

protestele împotriva înarmării și războiului.⁽⁷⁶⁾ Tot unul de-al vostru a dezvăluit lumii secretele voastre nucleare⁽⁷⁷⁾, tot unul de-al vostru a scris despre crimele voastre rituale⁽⁷⁸⁾, tot unul de-al vostru se numără printre cei care neagă existența camerelor de gazare în lagărele naziste⁽⁷⁹⁾ – nu veți putea combate argumentele lor, și atunci convingeți conducătorii corupți să-i trimită în închisoare pe cei care își vor mai permite să vorbească despre asta; tot unii de-ai voștri s-a alăturat, în timp, fie dușmanilor voștri fasciști⁽⁸⁰⁾, fie dușmanilor voștri palestinieni⁽⁸¹⁾. Nu renunțați la solidaritatea voastră milenară!

Vă repet: oricare dintre voi este important, nu vă puteți permite atâtea pierderi. Iar la fel de important este să îi convingeți voi pe creștini să treacă la iudaism, nu invers.

La nevoie însă, mai bine îi ucideți pe cei ai voștri care vă trădează decît să îi aveți dușmani⁽⁸²⁾.

Note :

1. Menora: candelabru cu 7 brațe și avînd tot atâtea lumînări, unul dintre cele mai vechi simboluri ale iudaismului și folosit încă din perioada templului lui Solomon din Ierusalim, amintind de tufișul în flăcări care i-a apărut lui Moise (menora pentru Hanuka, numită hanukia, are nouă brațe).

2. În anul 313 d.C., împăratul Constantin cel Mare (Sf. Constantin) a oficializat religia creștină, pe patul de moarte devenind el însuși creștin.

3. Planul sionist de înființare a unui stat israelit a prevăzut în decursul timpului mai multe variante, în jurul anului 1850 cea mai susținută fiind aceea de creare a acestui stat în provinciile danubiene (principatele române). În acest scop, în sec. 19 Moldova, în primul rînd, dar și Muntenia, au fost invadate de evreii galițieni. A fost creată și motivarea istorică: **Adolphe Cremieux** (1796-1880, născut sub numele de Isaac Moise Cremieux), de două ori ministru de justiție al Franței (1848 respectiv 1870-1871) și unul dintre cei mai înverșunați apărători ai drepturilor evreilor în Franța (din anul 1834 și pînă la deces a fost

vicepreședinte al Consistoriului central al evreilor francezi iar în anul 1860 a înființat Alianța israelită universală, al cărei președinte a devenit în 1864), emițind ca ministru o serie de decrete în favoarea acestora, a susținut că evreii au venit pe pământul dacilor cu mult înainte de formarea poporului nostru, după distrugerea Ierusalimului de către Titus (70 d. Ch.)! Iar evreul **Bernard Lazare** (Lazare Marcus Manasse Bernard, 1865-1903), critic literar și jurnalist politic, primul apărător al lui Alfred Dreyfus, a declarat că evrei trăiau în Dacia pe timpul regelui Decebal (87-106 d. Ch.)! În baza acestor elucubrații, sioniștii pretindeau pentru evreii din țările române prerogative de cetate. În anul 1868, un număr de 30 de deputați români în frunte cu președintele Camerei au denunțat faptul că evreii “încearcă să înființeze în România acel stat jidovesc, care ar fi prima realizare a ideilor lor de dominație asupra popoarelor creștine”.

În anul 1878, la Congresul de la Berlin unde se discuta recunoașterea independenței României, reprezentantul Franței, **William Henry Waddington** (1826-1894), francmason britanic, posibil evreu, ajuns ministru de externe francez, a condiționat această recunoaștere de “emanciparea evreilor din România” (aceasta le-ar fi asigurat dreptul de cetățenie și, implicit, accesul la demnitățile publice). Aceeași poziție a avut-o și **Leon Gambetta** (1838-1882, președinte al Camerei Deputaților între 1879-1881 și prim-ministru al Franței între 1881-1882, despre care Nicolae Paulescu afirma că era evreu), motivînd prin faptul că “Dl. Cremieux ține mult la aceasta... Eu însumi mi-am dat cuvîntul d-lui. Cremieux ca să o susțin...”. Austria, Turcia și Rusia recunoscuseră independența României, dar țările în care evreii ajunseseră la conducere sau reușiseră să corupă conducătorii (Franța, Anglia și Italia) continuau șantajul. În zadar au străbătut Europa în lung și în lat Ion C. Brătianu (prim-ministru între 1876-1888) și un alt trimis al țării, Lascăr Catargiu – sioniștii erau de neclintit. Șansa României a fost deputatul francez Louis Legrand care în ședința din 15 dec. 1879 a Camerei Deputaților a avut curajul de a ridica deschis această problemă - pentru a evita explicațiile, Waddington a cedat.

Un alt moment de care sionismul a încercat să profite a fost între 1912-1913, cînd România intrase în războiul balcanic. Articole

virulente publicate în "Corriere della Sera" de evreul **Luigi Luzzatti** (1841-1927), fost prim-ministru al Italiei între 1910-1911 (funcție în care îl înlocuise pe evreul **Sidney Constantino Sonnino**, 1847-1922), în "Berliner Tageblatt" de evreul **P. Nathan**, în "L'Homme libre" de francmasonul **Georges Benjamin Clemenceau** (1841-1929, fost prim-ministru al Franței între 1906-1909), cumpărat de sionism, articole scrise în presa aflată încă de pe atunci în mâna evreilor din Franța, Anglia, Germania și Ungaria cereau imperios Europei să intervină pentru ca evreilor, care deja stăpâneau în România finanțele, industria, comerțul și (ca arendași) agricultura, să le fie acordate și drepturile politice. Însă Europa încă nu era total stăpînită de evrei, astfel încît campania a eșuat (pentru mai multe amănunte, v. Nicolae Paulescu – "Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria", ed. 1913, pag. 113, 148, 152-153 și 179).

În acea perioadă, sioniștii se puteau deja sprijini și pe o parte din presa internă, întrucît încă de la începutul sec. XX unele ziare din România, în primul rînd „Adevărul” și „Dimineața”, căzuseră în mâna evreilor, care se plîngeau totuși Europei că nu au suficiente drepturi. Un proces de calomnie din octombrie 1905 ținut la Curtea cu Jurați de Ilfov, dezvăluie numele reale ale redactorilor: B. Braunstein semna B. Branisteanu; Albert Honigman semna A. Fagure; A. Rosen semna Nora; A. Fuchs semna G. Mihail; S. Goldenberg semna Munteanu; Lazar Kastenbaum semna Castelan; E. Feinsilber semna E. Emilian; E. Weber semna Adrian Vereă.

După primul război mondial, deși se număra printre statele învingătoare, România a fost nevoită, pentru recunoașterea Marii Uniri, să acorde evreilor dreptul la cetățenie. Aceasta întrucît Conferința de pace de la Paris din 1919 era condusă din umbră de evrei. Din nefericire pentru România, presedintele mason al Statelor Unite, **Thomas Woodrow Wilson** (1856-1924, președinte între 1913-1921) îl avea în spate pe consilierul său, evreul **Bernard Mannes Baruch** (1870-1965, speculator financiar și de bursă); primul-ministru al Franței, același francmason **Georges Benjamin Clemenceau**, pentru a doua oară prim-ministru între 1917-1920, era însoțit de șeful său de cabinet, evreul **Georges Mandel** (1885-1944, numele său adevărat

fiind Louis Georges Rotschild); iar primul-ministru britanic **David Lloyd George** (1863-1945, prim-ministru între 1916-1922) îl avea alături pe secretarul său privat, evreul **Sir Philip Albert Gustave David Sassoon**, cel de al treilea baronet (1888-1939), nepotul lui Gustave de Rotschild. Cele trei mari puteri erau deja sub influența totală a evreilor astfel încât, deși învingători în război, acesta a fost prețul pe care a trebuit să îl plătim pentru recunoașterea, de către puterile mondiale, a României Mari. De România Mare nu am putut să ne bucurăm decât două decenii, în timp ce drepturile obținute prin șantaj politic de evreii români au devenit eterne.

Urămtoarea încercare ar fi fost în anul 1933, când primul-ministru Ion Gh. Duca (1879-1933) a acceptat și semnat (susțin unele materiale) actul prin care se realiza planul sionist în urma căruia 300.000 de evrei din Germania și Austria (în altă versiune, din Polonia și Rusia) urmau să fie primiți în România, intenționându-se din nou să se creeze aici un Israel european. Pentru a face loc evreilor, I. Gh. Duca a blocat așezarea în Dobrogea a macedonenilor din Grecia, care erau victimele unor grave și sîngeroase persecuții. Pentru aceste motive, dar și pentru faptul că în preajma alegerilor din decembrie 1933, pentru a împiedica participarea la alegeri a legionarilor, a dispus arestarea a cca. 20.000 de membri ai Mișcării și incendierea multor case ale acestora (4 legionari au fost uciși), în ziua de 29 dec. 1933 a fost împușcat în gara Sinaia de trei legionari, intrați în istorie ca Nicadorii (nume provenind din inițialele lor: Nicolae Constantinescu, Ion (Iancu) Caranica și Doru Belimace, ultimii doi fiind macedoneni). După atentat, aceștia s-au predat poliției fiind arestați, iar în noaptea de 29/30 nov. 1938 împreună cu Corneliu Zelea Codreanu (inițiatorul și șeful mișcării legionare) și alți 10 legionari aflați și ei în stare de arest (Decemvirii), au fost strângulați din ordinul regelui Carol al II-lea, ordin pus în aplicare de ministrul de interne (și viitor prim-ministru) Armand Călinescu.

Planul sionist a reușit, pentru un timp, după 23 august 1944: hoardele sioniste, apărute de tancurile sovietice care i-au adus și instalat în România, au acaparat puterea politică, conducerea ministerelor, conducerea politicii externe, conducerea organelor de represiune, puțina presă care mai exista (desigur, au fost și evrei care au pierdut: în urma mai multor reforme agrare, ultima în 1945, au pierdut suprafețele

enorme de teren agricol pe care le aveau în arendă, iar prin naționalizarea din 11 iunie 1948 au pierdut băncile, fabricile și uzinele). Dorințele evreilor s-au spulberat însă în anul 1952, când Gheorghe Gheorghiu Dej, primul secretar al C.C. al P.M.R., obține acordul lui I. V. Stalin să înlăture nucleul dur evreiesc (în frunte cu Ana Paucker, Vasile Luca și Teohari Georgescu) din conducerea de partid și de stat.

După atâtea eșecuri, planurile lor au rodit treptat, pas cu pas, așa cum a fost întotdeauna strategia sionistă, în doar câțiva ani după decembrie 1989, când o serie de conducători netrebnici și trădători de țară au transformat România într-una din cele mai fidele slugi ale Ierusalimului.

După 1989 au început primele vizite la nivel înalt în Israel ale conducătorilor României, devenite tradiții pentru noii noștri președinți. Inițiatorul a fost **Ion Iliescu**, a cărui primă vizită a avut loc între 2-5 sept. 1991 (o altă vizită în Israel a avut loc și în cadrul ultimului său mandat, între 22-24 martie 2004).

Începînd cu alegerea în 1996 ca președinte a lui **Emil Constantinescu**, România a devenit tot mai mult și tot mai vizibil o slugă a sionismului.

Aflat în 1997 la comemorarea holocaustului, Emil Constantinescu a declarat că “orbiți de o pasiune criminală, câțiva români s-au angajat în a aplica infamul proiect nazist al soluției finale” - aceasta deși doi evrei români, dintre cei mai cunoscuți, declaraseră contrariul: **dr. Wilhelm Filderman** (1882-1963), fost președinte al Federației Uniunii Comunităților Evreilor din România și reprezentant al evreilor în Parlamentul român, recunoscuse că mareșalul Ion Antonescu făcuse tot posibilul pentru a-i salva pe evreii din țară (Filderman a fost expulzat din România de evreii bolșevici în anul 1948!), iar **dr. Oliver Lustig** scrisese într-un studiu că în România nu au fost uciși evrei. Între 3-7 ian. 2000, Emil Constantinescu s-a deplasat și el în Israel, unde s-a angajat să restituie proprietățile evreiești din România și unde a luat act de “interesul oamenilor de afaceri evrei în ce privește industria de apărare din România”. Interesant este faptul că după această vizită, a încetat “prigonirea” evreilor în țara noastră - adică, nu au mai fost cercetați penal mafioții evrei care au jefuit și distrus economia românească.

După declarația din 1997 a șefului statului, **Mircea Geoană**, ambasadorul român din acel moment la Washington, a sărit să-i cînte în strună, în presa americană: “Noi trebuie să ne luăm responsabilitatea pentru ceea ce am făcut, ca să fim în pace cu trecutul nostru”.

Ambii demnitari s-au grăbit să își asume în numele poporului român crime care încă sînt discutabile: este adevărat că în România, în perioadele de conflicte armate, au fost uciși evrei, dar situația este încă neclară în ce privește contextul, autorii și motivele (iar evreii nici nu au interes ca acestea să fie clarificate); este adevărat că mareșalul Ion Antonescu a deportat (din ce motive oare, nu se întreabă nimeni) un număr de evrei, dar ceea ce au făcut evreii în anul 1948 este mult mai grav: au ucis sute de palestinieni pentru ca, de teamă, sute de mii de palestinieni să își părăsească țara și să trăiască printre străini, în tabere de refugiați. Dar cea mai condamnabilă este mentalitatea de slugă a diplomației românești: toți evreii uciși în Ardeal de trupele horthyste (după dictatul de la Viena) au fost aruncați de lobby-ul evreiesc maghiar susținut de nemernicul “român” Elie Wiesel în spinarea românilor – diplomația noastră a tăcut.

Odată cu începutul mileniului III, politicienii români au preluat și ei practica angajării consultanților evrei. Primul a fost probabil **Traian Băsescu**, cel care în anul 2001, pe cînd era primar general al Capitalei, l-a adus de la Viena, unde îl cunoscuse, pe **Tal Silberstein**. Legătura nu a fost prea trainică, astfel încît la alegerile prezidențiale din anul 2004 Tal Silberstein devine (împreună cu evreul **Shimon Shaves**) consilier al lui **Adrian Năstase**, contracandidatul în alegeri al lui Traian Băsescu. Tot la aceste alegeri, un alt candidat, **Corneliu Vadim Tudor**, îl angajează și el un consultant evreu: pe **Eyal Arad** (care anterior fusese consultant al fostului prim-ministru al Israelului, criminalul Ariel Sharon, supranumit „măcelarul din Beirut”). În anul 2005, PSD angajează încă un consultant evreu, **Ron Werber**.

Perioada 2000-2004, în care **Adrian Năstase** a fost prim-ministrul României, a constituit acceptarea în cele mai violente și brutale forme a sionismului de către un conducător român: a fost emisă ordonanța de urgență (de unde atîta urgență?) nr. 31/2002 (v. cap, XVIII, nota de subsol 3) prin care românii sînt condamnați dacă nu cred

în holocaust, dacă vorbesc despre crimele săvârșite de evrei, dacă îl admiră pe mareșalul Antonescu. Tot Adrian Năstase a atras România în războaiele pornite de SUA împotriva Islamului, trupele românești fiind trimise fără nici un referendum să se alăture în Afganistan și Irak armatei americane invadatoare, ceea ce a costat țara nu numai efortul de război, vieți de români și despăgubiri pentru invalizi ori familiile celor căzuți, ci și cheltuieli enorme, în interiorul țării, pentru “măsuri antiteroriste” (de teama posibilelor acte de răzbunare săvârșite de islamisti și în România, ca în alte țări subordonate sionismului) – aceste măsuri au condus printre altele și la umilirea, la batjocorirea oricărui român simplu care, vrînd să intre într-un tribunal, de pildă, ori în alte instituții publice, trebuie să se lase percheziționat. În presa din 30 iulie 2002 se menționa faptul că la o întâlnire cu Eli Wiesel, Adrian Năstase i-a oferit acestuia două manuscrise (“Cărțile Esterei”) datînd din jurul anului 400 î.C. - prin vechimea lor, documentele făceau parte din patrimoniu național, iar Adrian Năstase nu putea dispune de ele după bunul său plac. Cu aceeași ocazie, premierul a “raportat” că în manualele de istorie au fost introduse capitole speciale privind holocaustul și că în curînd prin lege va fi desființat cultul mareșalului Antonescu. Adrian Năstase este un frecvent vizitator al Israelului, fie în calitate oficială (16-17 iulie 2001), fie ca persoană particulară. Una dintre vizite, particulară, a avut loc atunci cînd Înalta Curte de Casație și Justiție stabilise (19 iulie 2007) un nou termen în dosarul “Mătușa Tamara” – după întoarcerea lui Adrian Năstase din Israel, la termenul din 30 oct. 2007, ÎCCJ a restituit dosarul la parchet. Toate aceste acte de slugărmie față de Sion nu au fost suficiente în anul 2004 pentru ca Adrian Năstase să ajungă președintele României.

În decembrie 2004, președintele țării a ajuns **Traian Băsescu**. Acesta a anunțat de la bun început dorința sa de a realiza axa Washington-Londra-București, asumîndu-și astfel, în numele întregului popor român, sprijinul necondiționat acordat politicii Ierusalimului, ceea ce s-a putut constata în scurt timp.

De abia ajuns în fruntea României, în luna martie 2005, aflat la Washington, Traian Băsescu s-a dus să viziteze Muzeul Holocaustului pentru a depune o coroană de flori în memoria victimelor de origine

evreiască ale nazismului și a vorbit despre necesitatea asumării răspunderii cu privire la trecut.

Tot în decembrie 2004, ministru de externe a ajuns **Mihai Răzvan Ungureanu** (ns. 1968, evreu sprijinit în ascensiunea sa de George Soros), deși pregătirea sa profesională nu îl recomanda pentru această funcție: absolvent în 1992 al facultății de istorie-filozofie din Iași, în 1993 își susține masteratul în studii ebraice la Centrul pentru studii ebraice și iudaice al Universității Oxford. Lipsa studiilor juridice și a experienței nu au fost un impediment în numirea sa, la vârsta de 30 de ani, secretar de stat în Ministerul afacerilor externe (funcție ocupată între 1998-2001) și apoi ministru de externe (2004-2007). Într-un mod puțin explicabil, în anii 1998-1999, deși ministru adjunct de externe, a plecat în Israel pentru a urma cursurile Felix Posen din cadrul Universității Ebraice din Ierusalim. În cursul cuvântărilor sale ținute la Ierusalim, și-a asumat și el în numele poporului român pretinsul holocaust și a declarat că antisemitismul nu va mai fi niciodată tolerat în România. Și acesta s-a remarcat prin servilism întru apărarea sionismului (servilism răsfârț din păcate asupra întregii Românii): în anul 2006, când Israelul a invadat din nou sudul Libanului și când 4 observatori ONU au fost uciși, la data de 25 iulie, în urma unui bombardament (apreciat ca intenționat) al armatei israeliene asupra unei baze ONU, chiar dacă Consiliul de Securitate al ONU a refuzat, ca de obicei, să ia atitudine, Consiliul ONU pentru Drepturile Omului a condamnat la data de 11 aug. 2006 atacurile Israelului și încălcarea masivă a drepturilor omului – România s-a numărat printre cele 11 state (membre UE), aflate în minoritate, care au votat contra. În decembrie 2007, deși căzut în disgrația propriului partid (PNL), Mihai Răzvan Ungureanu a fost numit de președintele Traian Băsescu în funcția de director al Serviciului de Informații Externe al României. Ca și acum 50-60 de ani, spionajul românesc era din nou condus de un evreu.

În zilele de 15-16 martie 2005 **Călin Constantin Anton Popescu Tăriceanu**, de abia numit premier al României, a plecat în Israel pentru a participa la inaugurarea unei noi aripi a muzeului holocaustului de la Ierusalim. În iunie 2007, același Călin Constantin Anton Popescu Tăriceanu, și-a ales drept consilieri personali pe evreii

Tal Silberstein, Shimon Shaves și Arthur J. Finkelstein (ns. 1946, care a mai fost consilier pentru fostul prim-ministru israelian Ariel Sharon, pentru actualul prim-ministru israelian Benjamin Netaniahu și pentru actualul vice-prim-ministru și ministru de externe israelian Avigdor Lieberman, ns. 1958 la Chișinău, președintele partidului extremist Israel Beitenu, care a propus executarea liderilor Hamas și deportarea palestinienilor), plătiți cu sume enorme (nu știu dacă din buzunarul propriu, din fondurile partidului sau cu bani de la bugetul statului).

Toamna anului 2005 (an în care președintele țării a vizitat muzeul holocaustului din Washington iar premierul pe cel din Ierusalim) a fost foarte bogat în evenimente de comemorare istorică, dar nu istorie a românilor ci a evreilor: la 11 sept. este inaugurat la Sighet muzeul memorial al holocaustului din Transilvania de nord; la 9 oct. este inaugurat centrul de studii ebraice din cadrul facultății de istorie a universității Al. I. Cuza din Iași; la 10 oct. este inaugurat institutul național (!) pentru studierea holocaustului din România „Elie Wiesel”; în aceeași zi de 10 oct. este lansat primul manual pentru studierea istoriei holocaustului în România.

La 6 oct. 2008, Călin Popescu Tăriceanu a declarat că în București se va ridica un monument dedicat Holocaustului – la scurt timp, Consiliul General al Municipiului București a adoptat hotărârea nr. 323/29 oct. 2008 prin care cei 3.000 m.p. ai Parcului Brezoianu sînt distruși pentru a face loc celor 5 monumente ale memorialului holocaustului. Aceasta în condițiile în care, repet, în România nu există nici un monument oficial în memoria nenumăraților români victime ale evreilor.

Între 3-4 nov. 2008, în plină campanie electorală pentru alegerile parlamentare, **Mircea Geoană** (slugă sionistă amintită mai sus) și-a întrerupt campania din jud. Dolj pentru o vizită în Israel, unde pe parcursul a două zile a avut întâlniri cu 5 înalți lideri israelieni (președintele Israelului, președinții celor mai importante partide, ministrul de externe și guvernatorul Băncii Naționale a Israelului). După alegeri, Mircea Geoană (“prostănaclul”, cum îl numea Ion Iliescu) a ajuns președintele Senatului României, al doilea om în stat. Ca și în cazul lui Adrian Năstase, vizita lui Mircea Geoană în Israel a avut

urmări benefice pentru acesta (și nu știu dacă vizita nu a avut cumva încă un scop, și mai îndepărtat, respectiv alegerile prezidențiale de la sfârșitul anului 2009). Mircea Geoană a mai avut două vizite oficiale în Israel, în calitate de ministru de externe, între 16-17 iulie 2001 și respectiv 28-30 aprilie 2002.

. În anul 2009, an electoral, urmînd exemplul candidaților la președenția americană care înainte de alegeri caută acordul și sprijinul fundamental al Ierusalimului, președintele **Traian Băsescu** s-a deplasat în Israel (31 mai-2 iunie). În cursul vizitei, Shimon Peres, președintele Israelului, i-a mulțumit pentru faptul că România a boicotat discursul lui Mahmud Ahmadinejad de la Geneva din 20 aprilie 2009 și pentru faptul că România a introdus în școli obligativitatea studiului holocaustului, iar Traian Băsescu a declarat că dorește să vadă cît mai repede la București memorialul holocaustului, ridicat în memoria celor 6 milioane de evrei victime (făcînd și el abstracție de milioanele de victime creștine ale hitlerismului).

În septembrie 2009 eternul **Tal Silberstein** schimbă din nou tabăra și redevine consultantul lui **Traian Băsescu** pentru alegerile prezidențiale de la sfârșitul acestui an.

În sfîrșit, pe parcursul acestor actualizări, la data de 1 iulie 2013, Crin Antonescu l-a angajat ca șef de campanie pentru alegerile prezidențiale din anul 2014 pe **Niels Schneck** (ns. 1960), care, conform propriilor declarațiilor, are cetățenie română, austriacă, americană și israeliană, precum și rezidență în Marea Britanie, Republica Sud-Africană, Franța și Insulele Virgine. După nici un an, din motive nefăcute publice, colaborarea a încetat.

Forțînd retragerea candidaturii lui Crin Antonescu, Victor Ponta și-a înțesit vizitele în Israel. Duminică 6 aprilie 2014 pleacă la Ierusalim pentru a lua masa acasă la Simon Peres. Pe 24 aprilie 2014, Ponta urcă în avion Guvernul României și îl duce la Ierusalim, pentru o ședință comună de guvern israeliano-român. Ghinion! A fost al treilea candidat PSD la președenție care, în pofida promisiunilor făcute Sionului, a pierdut în al doilea tur alegerile. La aroganța lui Năstase, Ponta și-a însușit și năîngia lui Geoană la care a mai adăugat și alte defecte proprii. De data aceasta, el a fost rejectat chiar de alegătorii români.

După 1989, într-un timp atât de scurt, toți patrioții români au fost eliminați din viața politică - au rămas doar slugile sioniste. Să sperăm ca noul președinte, românul sas Klaus Werner Iohannis va fi un mai bun președinte decât precedenții 3 președinți “români” ai României (n.a., 2020: nu, nu a fost nici el!).

Semnificativă este și selecția, în ultimii ani, a ambasadurilor americani în România, selecție care denotă desconsiderarea crasă a României de către Casa Albă; aceștia nu mai sînt diplomați de profesie, ci oameni de afaceri sau lobbyști evrei americani, aflați la vîrsta a treia, care au contribuit cu sume considerabile la alegerile prezidențiale din SUA și care în România, de pe poziții de forță, impun guvernului român contracte prin care statul român plătește sume enorme. Între 1994-1997, ambasadorul numit de Bill Clinton a fost **Alfred H. Moses** (ns. 1929, numit ambasador la vîrsta de 65 de ani), tot evreu (el este președintele Comitetului Evreiesc American iar în biografia sa de pe Wikipedia se menționează că în anul 2002 ar fi primit ordinul Steaua României în grad de Mare Cruce). George W. Bush l-a trimis ambasador pe omul de afaceri evreu **Nicholas Taubman** (ns. 1935, numit ambasador la vîrsta de 70 de ani, aflat la post între 2005-2008), cel care a “sugerat” imperativ guvernului român contractul catastrofal cu firma Bechtel, recompensînd astfel contribuțiile masive din partea firmei la campaniile electorale ale lui Bush jr., primind pentru aceasta în anul 2008 ordinul Steaua României în grad de Mare Cruce, iar Barack Obama și-a desemnat și el ca ambasador un om de afaceri evreu care a contribuit cu sume mari la campania electorală democratică, **Mark Henri Gitenstein** (ns. 1946, numit ambasador la vîrsta de 63 de ani), avocat specializat în lobby, ai cărui străbunici au plecat la sfîrșitul sec. XIX din România. Predecesorul ultimilor, doi, diplomat de profesie, a fost Michael Guest, homosexual – trimiterea unui ambasador homosexual într-o țară ortodoxă constituie în principiu o ofensă, dar diplomația americană este încălțată în bocanci cu care își permite să calce peste sensibilitățile națiunilor și uzanțele diplomatice. Și Donald Trump a continuat tradiția, din 14 dec. 2019 ambasadorul SUA în România fiind **Adrian Zuckerman**, evreu american născut în anul 1956 în București. În ultimii 25 ani, Washingtonul a numit în România

patru ambasadori evrei și unul homosexual (plus catastrofalul Hans Klemm)..

4. În anii '70 ai secolului trecut Golda Meir, la acel moment prim-ministru al Israelului, declara în glumă: "Capitala Israelului este la Washington". Gluma conținea o mare doză de adevăr.

5. **Francis Salvador** (1747-1776) a fost primul evreu care a devenit, în anul 1775, membru al unui parlament colonial britanic din America de Nord (Carolina de Sud); **David Emanuel** (1744-1808) a fost primul evreu care a devenit, în anul 1801, guvernator al unui stat american (Georgia); **Lewis Charles Levin** (1808-1860) a fost primul evreu care a devenit, în anul 1845, membru al Camerei Reprezentanților; **David Levy Yulee** (1810-1886) a fost primul evreu care, în același an, a ajuns senator; **Moses Bloom** (1833-1893) a fost primul evreu care a ajuns, în anul 1873, primar al unui mare oraș american (Iowa City); **Oscar Solomon Straus** (1850-1923) a fost, oficial, primul evreu care, în anul 1906, a ajuns membru al guvernului american fiind între anii 1906-1909 secretar (ministru) pentru comerț și muncă (evidențele nu îl iau în calcul pe evreul **Judah Philip Benjamin**, 1811-1884, care în perioada războiului de secesiune a fost pe rând procuror general al statelor confederate în 1861, secretar de război al statelor confederate între 1861-1862 și secretar de stat al statelor confederate între 1862-1865); **Barry Morris Goldwater** (1909-1998) a fost primul evreu care, în anul 1964, a candidat la președenția Statelor Unite; **Henry** (născut Heinz) **Alfred Kissinger** (ns. 1923) este primul evreu care a devenit, în anul 1973, secretar de stat.

La începutul verii anului 2009, din cei 100 senatori americani un număr de 14 erau evrei (ambii senatori de Wisconsin erau evrei, ambele senatoare de California erau evreice iar senatoarea senioră de California, **Dianne Goldman Berman Feinstein**, ns, 1933, este membră a Grupului Bilderberg); dintre aceștia, 12 erau democrați iar 2 independenți (la origine, tot democrați). Din cei 435 membri ai Camerei Reprezentanților, un număr de 33 erau evrei (cei mai mulți reprezentau California – 7, New York – 6 și Florida - 5); dintre aceștia, 31 erau democrați și doar 2 republicani. Evreii au pătruns în Congresul

american încă din anul 1845, când primul parlamentar evreu, **Lewis Charles Levin**, a devenit membru al Congresului. În raport de anul 2007, evreii au câștigat un loc în plus în Senat și 3 locuri în plus în Camera Reprezentanților. Tot în anul 2009, trei state americane (Hawaii, Pennsylvania și Delaware) aveau guvernatori evrei (fostul guvernator al statului New York, evreul **Eliot Spitzer**, ns. 1959, care ar fi trebuit și el să fie la acest moment încă în funcție, a fost nevoit să își dea demisia în anul 2008 în urma unui scandal enorm legat de relațiile sale cu mai multe prostituate de lux, plătite cu 1.000 \$ ora).

6. O statistică recentă arată, în urmă cu doar câțiva ani, că 80 % din șefii serviciilor secrete americane sînt evrei.

7. „Prietenii noștri americani ne oferă bani, arme și sfaturi. Noi luăm banii, luăm armele și refuzăm politicos sfaturile” – **Moshe Dayan** (1915-1981, șeful statului major al armatei israeliene între 1953-1958, ministrul agriculturii între 1959-1964, ministru de război între 1967-1974, ministru de externe între 1977-1979).

8. Sigla în lb. română (și în celelalte limbi romanice) a Organizației Tratatului Atlanticului de Nord, cunoscut îndeobște sub sigla în lb. engleză (NATO).

9. Popoarele Goyim (vulg.: Gojim sau, la singular, Goi) – denumirea dată de evrei celorlalte populații sau persoane neevreiești.

10. Primul președinte al Băncii Mondiale, în anul 1946, a fost evreul american **Eugene Isaac Mayer** (1875-1959). La momentul primei redactări a acestui capitol, președintele Băncii Mondiale era evreul american **Paul Dundes Wolfowits** (ns. 1943, pînă la numirea în funcție fost ministru adjunct al apărării al SUA) și care îl înlocuise pe evreul american de origine australiană **James Wolfensohn** (la 30 iunie 2007, Wolfowits a fost nevoit să demisioneze în urma scandalului creat în urma favorurilor făcute amantei sale, Shaha Ali Riza, cetățeană britanică de origine libaneză, pe banii Băncii Mondiale: detașată de la BM la Departamentul de Stat al SUA, salariul său anual net, plătit în continuare de BM, a fost mărit de la 132.660 \$ la 193.590 \$). În anul 2003, Wolfowits (unul dintre artizanii invaziilor din Afganistan și Irak) a primit ordinul Steaua României în grad de Comandor. Atît Wolfensohn cît și Wolfowits sînt membri ai Grupului Bilderberg

Tot la momentul inițial al redactării acestei note, directorul general al Fondului Monetar Internațional era evreul francez **Dominique Strauss Kahn** (ns. 1949, fost ministru de finanțe al Franței între 1997-1999). Ca și Wolfowitz, Strauss Kahn a făcut unele favoruri amantei sale Piroska Nagy, funcționară a FMI. Între 18-25 oct. 2008 FMI a anchetat acest nou scandal în urma căruia, legătura fiind confirmată, s-a recomandat totuși în final menținerea în funcție a directorului general. Un nou scandal sexual a condus însă în anul 2011 la arestarea sa urmată de demisie. Primul adjunct al directorului general al FMI a fost din 1 sept. 2006 evreul american **John Phillip Lipsky** (ns. 1947), numit în urma demisiei lui Strauss Kahn director general interimar între 15 mai - 5 iulie 2011; când a fost numit director general interimar, funcția de prim adjunct a fost preluată de evreul american **David Lipton** care o deține și în prezent.

Hotărîrea înființării FMI a fost luată în iulie 1944 iar Noua Ordine Economică instituită prin constituirea sa a avut la bază principiile enunțate de reprezentantul SUA, evreul american **Harry Dexter White** (1892-1948).

De altfel, înființarea Băncii Mondiale, a Fondului Monetar Internațional și a Băncii Internaționale pentru Reconstrucție și Dezvoltare (componentă a Băncii Mondiale) a fost hotărîită în cadrul Conferinței de la Bretton Woods (New Hampshire, SUA) desfășurată între 1-22 iulie 1944 cu participarea delegaților din 44 de țări aliate.

11. La mijlocul anilor '80 ai secolului trecut Nicolae Ceaușescu, pentru a redobîndi în întregime independența și suveranitatea țării, a hotărîit să achite toată datoria pe care România o avea față de FMI (cca. 14-15 mlrd. \$). Această hotărîre a condus la problemele sociale cunoscute care au scos în decembrie 1989 cîteva sute de mii de români în stradă, întrucît, pentru a achita datoria, România a restrîns importurile doar la strictul necesar, în timp ce mare parte din producția alimentară internă a fost alocată exportului pentru a se putea obține valuta necesară rambursării. În anul 1989 datoria a fost achitată în întregime, iar România putea să revină la condițiile normale de viață. Planul sionist prevedea însă răsturnarea tuturor regimurilor din țările socialiste și atragerea acestora în sfera lor de influență, astfel încît Nicolae Ceaușescu, la insistențele evreului **Silviu Brucan**, a fost ucis

în chiar ziua Nașterii Domnului, pentru a nu dezvălui conspirația. La sfârșitul anului 1989, România nu mai avea nici o datorie externă, avea în rezervele BNR peste 2 mlrd. \$, avea de încasat creanțe externe (în special din partea statelor arabe) în valoare de peste alte 2 mlrd. \$ și primise o sumă mare, pe care nu mi-o,mai amintesc cu titlu de ajutoare din partea altor state, comunităților românești din diasporă ori strânse de fundații particulare, prin spectacole organizate în beneficiul României, etc. Noul prim ministru, evreul **Petre Roman**, care într-un singur an reușise să distrugă agricultura românească (declarînd că “a cîștigat pariul cu agricultura” în timp ce sistemul de irigații al României era furat bucată cu bucată, CAP-urile erau jefuite inclusiv de cărămizile grajdurilor, ogoarele se transformaseră în pîrloagă iar Ministerul Agriculturii arunca valuta importînd bere la cutie!) și inițiasse deja distrugerea industriei, cheltuia nesăbuit rezervele țării. În decursul anilor următori România a contractat mai multe împrumuturi de la FMI, inutile, dar în limite rezonabile, care puteau fi achitate fără probleme. În primăvara anului 2009, președintele României, Traian Băsescu, conducătorul de fapt al guvernului marionetă Emil Boc, a îndatorat România pe veci. România a împrumutat de la instituțiile financiare internaționale și organisme europene (FMI, Banca Mondială, respectiv Comisia Europeană și BERD) cca. 20 mlrd. euro (mai exact 19,95 mlrd.), la care se adaugă alte cca. 10 mlrd. euro împrumutați de la băncile străine din România. Banii nu au fost împrumutați pentru a scoate România din criză ci, dimpotrivă, pentru a o cufunda iremediabil în aceasta: împrumuturile care aruncă (în ultimele luni ale mandatului prezidențial al lui Traian Băsescu) România într-o datorie din care nu va putea ieși, au fost făcute pentru ca România să își poată achita cotizațiile anuale către UE și NATO, pentru a ajuta băncile străine din România, pentru a plăti firmele Bechtel, Vinci și altele în contul unor autostrăzi care nu se construiesc, pentru a înarma armata română (neamenințată de nimeni) ca să participe la războaiele declanșate de SUA împotriva țărilor arabe și, desigur, pentru a achita dobînzile la împrumuturile făcute. În nici două decenii România, dintr-o țară fără nici o datorie externă, cu o industrie și o agricultură care asigurau exporturi competitive, cu una dintre cele mai mari flote din lume, cu cercetători și specialiști cotați în multe domenii printre primii din lume,

astăzi nu mai are nimic. Cercetătorii și specialiștii au plecat în alte țări, unde sînt plătiți mult mai bine, industria, agricultura și flota au fost distruse, pădurile de asemenea, iar firmele străine care jefuiesc țara și cetățenii săi plătesc un impozit pe profit de cîteva ori mai mic decît cel plătit în țările de origine. Ca urmare datoriei, România va ceda mafiei sioniste toate bogățiile ce i-au mai rămas, iar românii vor deveni, pe veci, robii evreilor. Aceste împrumuturi nu au fost o simplă greșeală, ci urmarea unui plan nemernic, trădător de țară, conceput cu mult timp înainte de străini dar aplicat de conducătorii români.

Probabil, promisiunea de a distruge România a fost “peșcheșul” promis de Traian Băsescu pentru ca Înalta Poartă de la Ierusalim să fie de acord ca el să ajungă președinte.

12. După anul 1990, urmînd exemplul celorlalte țări căzute sub puterea satanei, România a instituit, treptat, controlul total asupra cetățenilor săi. Codul numeric personal fusese introdus la sfîrșitul anilor '80, dar prin legea nr. 105/1996 a devenit singurul identificator pentru toate sistemele informatice care prelucrează date nominale privind persoana fizică - în prezent, fără declararea acestuia nu se poate efectua nici o plată oficială, nici o cumpărare de bunuri de valoare, nici o operațiune bancară, iar prin cunoașterea sa se poate afla totul despre deținătorul său, inclusiv toate plățile ori operațiunile bancare. Apoi, rînd pe rînd, aleșii românilor au votat legea nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și legea nr. 298/2008 privind stocarea datelor telefonice. În anul 2009, România a mai făcut un pas întru vînzarea propriilor cetățeni către cel necurat, respectiv votarea de către Parlament a OUG nr. 207/2008 prin care se introduc cipurile în pașapoartele biometrice ale românilor; voci creștine au arătat că în codul de bare există numărul antihristului, așa cum îl dezvăluise Sfîntul Ioan Teologul în Apocalipsul său, “adică numele fiarei sau numărul numelui fiarei”, respectiv 666 (13.17-18) – autoritățile au declarat că este o coincidență; s-a acuzat faptul că prin pașapoartele biometrice autoritățile pot cunoaște în orice moment unde se află titularul său – autoritățile au negat. Probabil că în viitor, inclusiv cărțile de identitate vor conține astfel de cipuri. În zadar părintele stareț Iustin Pîrvu a încercat să deschidă ochii celor care aveau puterea de decizie sau măcar de intervenție, aceștia nu au luat în seamă scrisorile sale (cine este

interesat de aprofundarea acestei probleme, v. “Dictatura biometrică. Cipul controlului total.”, fundația Petru Vodă și Asociația Civic Media, 2009).

13. Evreul american **Leonard George Horowitz** (ns. 1952), expert internațional în materie de sănătate publică, științe ale comportamentului, noi maladii și terorism bacteriologic duce de ani de zile lupta sa împotriva maladiilor create în laborator. Este autorul filmului “În minciuni noi credem: CIA, Hollywood-ul și bioterorismul” prezentînd modul în care oficiali din domeniul medicinei, aflați sub influența CIA, duc un război al terorii biologice împotriva a milioane de oameni (filmul a fost scos de pe Internet); este autorul cărții “Virusuri emergente; SIDA și Ebola – boli accidentale sau intenționate?”; lucrările sale referitoare la riscurile grave asociate vaccinurilor au condus în mai multe țări din Lumea a Treia la modificarea politicilor în ce privește vaccinurile; a depus mărturie în Senatul SUA cu privire la crearea virusului SIDA în laborator, la ordinele francmasoneriei mondiale.

14. În luna aprilie 2009, în America de Nord a apărut și la foarte scurt timp a început să se răspîndească în întreaga lume un nou virus, necunoscut pînă în acel moment, denumit inițial virusul gripei porcine. Ulterior, la protestele crescătorilor de porci, întrucît virusul nu avea nici o legătură cu aceste animale, a fost redenumit ca virusul A/H1N1. În primele trei luni, virusul afectase aproape 60.000 de persoane și provocase peste 250 de decese; după patru luni (la data de 13 aug. 2009), răspîndit în întreaga lume în peste 100 de țări, virusul a dus la îmbolnăvirea a cca. 180.000 de oameni și a produs 1.799 decese. Numărul victimelor a început să crească în proporție geometrică: la 27 august se înregistrau 2.185 decese, după doar o săptămînă, la 3 septembrie, decesele ajunseseră la 2.837, iar ultimele date oficiale, la 24 septembrie, arătau 3.917 decese produse în 191 țări și teritorii.

15. La începutul sec XX, fundațiile Carnegie și Rockefeller l-au subvenționat pe evreul **Abraham Flexner** (1866-1959), care nici măcar nu era medic, să analizeze starea educației medicale din Statele Unite. Raportul întocmit de acesta în anul 1910 propune în final reforme în pregătirea doctorilor. Lobby-ul făcut de evrei, care deja se lansaseră în industria farmaceutică, a condus la recunoașterea oficială a

raportului Flexner: medicina tradițională (naturală) a fost interzisă, fiind catalogată ca o escrocherie (!); școlile în care se preda aceasta au fost desființate; admiterea la facultățile de medicină se făceau în urma unui sever trial fiind admiși doar cei care se angajau să prescrie exclusiv medicamentele chimice produse în fabrici; cei care prescriau “leacurile populare”, chiar dacă acestea însănătoșeau de sute de ani bolnavii, erau eliminați din corpul medical. Pentru profitul producătorilor de medicamente, s-au prescris medicamente inutile care conduceau la dependență, medicamente care aveau efecte secundare care puteau fi combătute doar cu alte medicamente, medicamente netestate care s-au dovedit ucigătoare. Profitul a fost pus mai presus de viața oamenilor. Conform mai multor materiale, conferința Organizației Mondiale a Sănătății de la Alma Ata din anul 1978 (finanțată de Banca Mondială și Fundația Rockefeller) a internaționalizat recomandările din raportul Flexner (pentru mai multe amănunte, v. dr. Ghislaine Lanctot – “Mafia medicală”). Abraham Flexner a fost fratele mai mare al sionistului **Bernard Flexner** (1882-1946), consilier al delegației sioniste la Conferința de pace de la Paris (1918-1919) și unul dintre fondatorii CFR (Council of Foreign Relations).

16 O remarcabilă luptătoare pe cont propriu împotriva consecințelor raportului Flexner este doctorița canadiană Ghislaine Lanctot (ns. 1941). Excluse din sistemul medical pentru faptul că își permitea să recomande pacienților “leacuri băbești”, eficiente, adică medicamente naturale a căror efect benefic era dovedit de sute de ani în locul medicamentelor sintetice, ea a publicat cartea “Mafia medicală” în care a dezvăluit cum dorința de profit a marilor companii de medicamente, deținute în general de evrei, este mai presus de viața oamenilor. De asemenea, merită de verificat dacă mai există pe youtube un filmuleț de cca. o jumătate de oră cu declarațiile și explicațiile ei.

17. Pilulele contraceptive orale îl au drept co-inventator pe evreul american **Gregory Goodwin Pincus** (1903-1967); nu am reușit să identific numele și originea celorlalți co-inventatori.

18. Un personaj celebru în America de la jumătatea secolului trecut a fost “Miracle Max” sau “Dr. Feelgood”, mai exact evreul german **Max Jacobson** (1900-1979), emigrant în anul 1936 în SUA.

Acesta a creat “drogurile fericirii”, un amestec de amfetamină, hormoni animali, măduvă osoasă, placentă umană, steroizi și multivitamine care, injectat, lua durerile și dădea o extraordinară stare de energie și fericire, dar prin care doctorul pune stăpânire și pe mințile pacienților. Printre pacienții săi curenți nu au fost numai vedetele (actori și regizori de la Hollywood), ci și politicieni de frunte, în primul rând viitorul președinte John Fitzgerald Kennedy. De altfel, printre nenumăratele teorii ale conspirației legate de uciderea lui Kennedy se află și aceea conform căreia atentatul a fost organizat de vicepreședintele Lyndon B. Johnson, CIA, FBI și Pentagon, întrucât pierduseră controlul asupra președintelui, control preluat de “Dr. Feelgood”.

19. Primul guvern Obama avea, posibil, un singur evreu: **Timothy Franz Geithner** (ns. 1961), secretarul trezoreriei (ministru de finanțe pînă la data de 25 ian. 2013), subsecretar de stat la finanțe între 1998-2001 și director de departament la FMI între 2001-2003 (părerile asupra originii sale etnice sînt împărțite). Guvernul mai cuprinde chiar și un american libanez, Raymond LaHood, ministrul transporturilor – puțini însă știu că acesta este creștin maronit, iar creștinii maroniți sînt aliații tradiționali ai Israelului din Liban.

Dacă însă în prim plan evreii nu ies în față, conducerea aparatului de lucru al noului președinte Barack Obama este în continuare împînzită de evrei (n.a.: completare din anul 2009).

Evreul (cu origini românești) **Lawrence Henry “Larry” Summers** (ns. 1954, membru al Grupului Bilderberg), fost economist șef la Banca Mondială între 1991-1993, unde l-a înlocuit pe evreul **Stanley Fischer** (ns. 1943, economist șef al B.M. între 1988-1990, prim adjunct al directorului FMI între 1994-2001, vicepreședinte al Citigroup între 2002-2005 și actual guvernator al Băncii Israelului din 2005) și fiind înlocuit de evreul israelian **Michael Peter Bruno** (1932-1996, economist șef al B.M. între 1993-1996, înlocuit la rîndul său de evreul american **Joseph Eugene Stiglitz**, ns. 1943, economist șef al B.M. între 1997-2000), fost ministru adjunct de finanțe între 1995-1999 (cînd a fost înlocuit de evreul **Stuart Eizenstat**, ns. 1943, ministru adjunct între 1999-2001) și fost ministru de finanțe între 1999-2001 (înlocuindu-l pe evreul **Robert Edward Rubin**, ns. 1938, ministru între 1995-1999), a fost numit directorul Consiliului Economic

Național. Anterior, funcția fusese deținută de evreul **Gene Sperling** (ns. 1958) între 1996-2000 și de evreul **Stephen Friedman** (ns. 1937, membru al Grupului Bilderberg) între 2002-2005. Evreul **Jason Furman** (ns. 1970), fost angajat al Băncii Mondiale, a fost numit director adjunct al Consiliului Economic Național.

Rahm Israel Emanuel (ns. 1959, bunicul său era evreu moldovean) a fost numit șeful personalului de la Casa Albă, unde l-a înlocuit pe evreul **Joshua Brewster Bolten** (ns. 1954), aflat în funcție între 2006-2009 și care avea, din patru adjuncți, doi evrei: **Joel Kaplan** (ns. 1970) între 2006-2009 și **Blake Gottesman** (ns. 1980) între 2008-2009 (acesta fusese anterior, între 2002-2006, "personal aide to the President" (traducere aproximativă: consilier personal al președintelui), la promovare lăsând această poziție unui alt evreu, **Jared Weinstein** (ns. 1979, ocupant al funcției între 2006-2009).

Evreica **Elena Kagan** (ns. 1960) a fost numită "solicitor general" al SUA (șefa departamentului juridic al Casei Albe, funcție care constituie un pas spre Curtea Supremă a SUA - și, într-adevăr, la scurt timp după încheierea ediției a III-a, la data de 7 aug. 2010, Elena Kagan a intrat în rândul celor 9 judecători ai Curții Supreme, devenind colegă cu evreica **Ruth Joan Bader Ginsburg**, ns. 1933, judecătoare la instanța supremă americană din anul 1993); evreul **Peter Richard Orszag** (ns. 1968) este directorul Biroului de management și buget; evreul **Jeffrey B. Liebman** este directorul asociat al aceluiași birou; evreica **Mary Schapiro** (ns. 1955) este președinta SEC (Securities and Exchange Commission, în traducere aproximativă Comisia pentru bursă și valori mobiliare, echivalentul CNVM-ului nostru); evreul **Martin Stuart "Marty" Feldstein** (ns. 1939, membru al Grupului Bilderberg și al Comisiei Trilaterale) este consilier al președintelui SUA și președinte emerit al Biroului Național pentru Cercetări Economice; evreul **Robert D. "Bob" Hormats** (ns. 1943) este subsecretar de stat pentru economie, afaceri și agricultură; evreica **Mona K. Sutphen** (ns. 1967) este adjuncta șefului "White House Staff for Policy" (în traducere aproximativă, personalul Casei Albe responsabil de politici), funcție în care l-a înlocuit pe evreul **Joel Kaplan** (ns. 1970); ea este membră a CFR (Council of Foreign Relations – Consiliul pentru Relații

Externe); evreul **Daniel B. Shapiro** (ns. 1969) este director principal pentru Orientul Mijlociu și Africa de Nord în cadrul Consiliului Național pentru Securitate; evreul **James Braidy „Jim” Steinberg** (ns. 1953, membru al Grupului Bilderberg), care în timpul ultimului mandat al lui W. J. Clinton a fost, între anii 1997-2001, adjunct al consilierului pentru securitate națională al președintelui, este din 29 ian. 2009 adjunct al Secretarului de Stat Hillary Rhodes Clinton; evreul **Dennis Ross** (ns. 1948) este consilier special pentru Golful Persic și Asia de sud-est (inclusiv Iranul) al secretarului de stat; evreul **David Axelrod** (ns. 1955) este “senior advisor” (consilier principal) al președintelui; evreica **Valerie Bowman Jarrett** (ns. 1956 în Iran) este și ea consilier principal al președintelui; evreul **Gary Gensler**, fost subsecretar de stat adjunct la finanțe între 1997-1999 și subsecretar de stat la finanțe între 1999-2001, a fost numit președintele US Commodity Futures Trading Commission (în lipsa unui organism similar în România, există mai multe traduceri posibile aproximative: Comisia de comercializare a mărfurilor – sau a contractelor - tip Futures, Comisia operațiunilor la termen, Comisia comercială pentru mărfuri și derivate).

Totți aceștia sînt indiscutabil evrei, conform biografiilor oficiale. În ultima perioadă de timp, în biografiile de pe Wikipedia nu se mai menționează întotdeauna originea etnică, iar în unele cazuri originea evreiască a fost chiar ștearsă. Totuși, chiar dacă originea evreiască în cazul altor înalți funcționari actuali ai Casei Albe nu este menționată expres, numele lor (ca și numele de fată al soțiilor lor) conduc la aceeași concluzie – două exemple: **Michael Froman** (ns. 1962), căsătorit cu **Nancy Goodman**, este asistent adjunct al președintelui și consilier adjunct în probleme de securitate națională pentru afaceri economice internaționale, iar **Dan Pfeiffer** (ns. 1976), căsătorit cu **Sarah Elizabeth Feinberg**, este asistent al președintelui și director de comunicare al Casei Albe.

Președintele rezervelor federale este în continuare, din anul 2006, evreul **Ben Shalom Bernanke** (ns. 1953, membru al Grupului Bilderberg), care l-a înlocuit pe evreul **Alan Greenspan** (ns. 1926, al cărui tată a fost evreu român), titular al funcției între 1987-2006 și care

la rîndul său îl înlocuise pe evreul **Paul Adolph Volcker** (ns. 1927), președinte între 1979-1987.

În condițiile în care politicienii americani evrei sînt într-o proporție zdrobitoare membri ai partidului democrat (v. nota de subsol 5), nu este de mirare faptul că tot în proporție zdrobitoare funcțiile de conducere din cadrul Casei Albe (executivul american) sînt ocupate, de la începutul anului 2009, de evrei.

Dar și legislativul american (Congresul) este de asemenea condus de politicienii evrei, atît prin numărul mare de congressmeni evrei ori cumparați de formidabilul lobby evreiesc (care prin fondurile enorme cu care contribuie la campaniile electorale, le asigură succesul în alegeri), fie prin obținerea conducerii unor comitete importante ale Congresului.

Un exemplu edificator îl reprezintă frații Levin: **Sander Martin Levin** (ns. 1931) este în mod neîntreput ales din anul 1983 membru al Camerei Reprezentanților din partea statului Michigan și este președinte al House Ways and Means Committee (în traducere aproximativă, Comitetul Camerei Reprezentanților pentru căi și mijloace); fratele său mai mic **Carl Milton Levin** (ns. 1934) este de asemenea în mod neîntreput ales din anul 1979 senator din partea statului Michigan și este președinte al Senate Committee on Armed Services (în traducere aproximativă, Comitetul Senatului pentru servicii armate).

Dintre nenumărații evrei care au împînzit administrația americană înainte de Barack Obama, îi mai menționez pe cei care sînt membrii ai Grupului Bilderberg: **Richard Norman Perle** (ns. 1941) a fost între anii 1981-1987 asistent al Secretarului Apărării iar între 2001-2003 președinte al Comitetului de consultanță pentru probleme de apărare (este și membru al CFR – Consiliul pentru Relații Externe); **Richard Charles Albert Holbrooke** (ns. 1941), după o serie de funcții în diplomatie (începute în anul 1977), a fost între anii 1996-1999 trimisul special al președintelui W. J. Clinton în fosta Iugoslavie, între anii 1999-2001 ambasadorul Statelor Unite la ONU, iar la data de 22 ian. 2009 a fost numit trimisul special al președintelui B. Obama pentru Afganistan și Pakistan; **John Mark Deutch** (ns. 1938) a fost între anii 1994-1995 adjunct al Secretarului Apărării iar între anii 1995-1996

director al Central Intelligence (instituție care coordona serviciile de informații); Deutch este și membru al Comisiei Trilaterale.

Evreul **Daniel Fried** (ns. 1952) a fost între 2001-2005 senior director pentru afaceri europene și euroasiatice, iar între 2005-2009 asistent al secretarului de stat pentru afaceri europene.

Există și cazuri de evrei „apartinici”, care își păstrează funcția în cadrul administrației americane indiferent de culoarea politică a președintelui. Un bun și recent exemplu îl constituie evreica **Victoria Nuland** (ns. 1961, căsătorită cu istoricul evreu Robert Kagan), care a servit Casa Albă sub 5 președinți succesivi: și-a început activitatea diplomatică în anul 1985 în timpul primului mandat al lui Ronald Wilson Reagan și a continuat-o sub George Herbert Walker Bush Sr. ocupându-se pe rând de relațiile cu China, Asia de Est, Mongolia și Rusia; în timpul celor două mandate ale lui William Jefferson Clinton devine între anii 1993-1996 șefa staff-ului Secretarului de Stat adjunct Steve Talbot, între anii 1996-1997 a lucrat cu Consiliul de Relații Externe, între anii 1997-1999 a fost director adjunct pentru fosta Uniune Sovietică iar între anii 1999-2000 s-a ocupat de efectele antiamericanismului în relațiile cu celelalte mari puteri mondiale; în timpul celor două mandate ale lui George Walker Bush Jr. a fost între anii 2000-2003 adjunct al reprezentantului permanent al SUA la NATO (calitate în care, după evenimentele din 11 sept. 2001, a „născocit” interpretarea tratatului NATO în sensul că „un atac împotriva unui aliat este împotriva tuturor aliaților” determinînd astfel implicarea tuturor statelor membre NATO în războiul din Afganistan, între anii 2003-2005 a fost prim-adjunct al consilierului pe probleme de securitate națională al vicepreședintelui Richard Bruce „Dick” Cheney iar între anii 2005-2008 a fost reprezentant permanent (ambasador) al SUA la NATO; după încheierea acestei ediții (n.s.: ed. III), în timpul mandatului lui Barack Obama, Victoria Nuland a devenit purtătoarea de cuvînt a Departamentului de Stat.

Această lungă enumerare dovedește fără dubiu faptul că la Casa Albă politica externă, serviciile secrete, finanțele, mecanismele de control ale economiei și ministerul de război sînt conduse de evrei.

Din actuala administrație Trump, în continuă schimbare și prea puțin studiată, menționez următorii evrei: **Jared Corey Kushner** (ns.

1981) consilier principal (și ginere) al președintelui, **Ira A. Greenstein** și **Avrahm ("Avi") J. Berkowits** (ns. 1988) consilieri adjuncți, **Steven Turner Mnuchin** (ns. 1962) este secretarul trezoreriei (ministru de finanțe), **Stephen Miller** (ns. 1985) consilier politic principal al președintelui, **Lawrence (Larry) Alan Kudlow** (ns. 1947) directorul consiliului național economic (unde l-a înlocuit în 2018 pe evreul **Gary David Cohn**, ns. 1960), **Jason Dov Greenblatt** (ns. 1967) consultant al președintelui în problemele Israelului și împuternicit ca reprezentant al acestuia pentru negocierile internaționale.

Mai trebuie prezentată situația celor care conduc cele mai importante universități americane, cele în care sînt educați, formați și pregătiți cei mai importanți oameni ai Americii. Un material realizat în Franța ("Le pouvoir politique") arată cum, la trecerea între milenii, toate aceste universități ajunseseră în mîna evreilor. Evreul **Neil Leon Rudenstine** (ns. 1935) a fost președintele celebrei Universități Harvard între anii 1991-1995, fiind înlocuit în funcție de evreul **Lawrence Henry Summers** (ns. 1954), președinte între anii 2001-2006. La fel de celebra Universitate Yale, îl are din anul 1993 ca președinte pe evreul **Richard Charles Levin** (ns. 1947) – de altfel, motto-ul Universității Yale este în limba ebraică și scris în alfabetul ebraic: "URIM V'TUMIM" ("Lumină și adevăr"). Aceeași funcție a avut-o la Universitatea Princeton între anii 1988-2001, pînă la pensionare, evreul canadian **Harold Tafler Shapiro** (ns. 1935). Universitatea Stanford îl are ca președinte al Consiliului de administrație pe evreul **Isaac Stein**. La Universitatea Pennsylvania, președinte au fost succesiv evreicile **Judith Rodin** (ns. 1944 cu numele de Seitz) între anii 1994-2004 și **Amy Gutman** (ns. 1949) din anul 2004. Evreul **Lawrence S. Bacow** (ns. cca. 1950), este președintele Universității Tufts din anul 2001. Materialul îi mai prezintă ca evrei pe **James Oliver Freedman** (1935-2006), președinte al Universității Iowa între anii 1982-1987 și al Universității Dartmouth între anii 1987-1998, **Jeffrey Sean Lehman** (ns. 1956) care după ce între anii 1994 a fost decanul Facultății de drept din cadrul Universității Michigan, a ajuns, între anii 2003-2005, președintele Universității Cornwell, **David Baltimore** (ns. 1938), președintele Caltech (California Institut of Technology) între anii

1997-2006, **Richard Atkinson**, președintele Universității California, **Jared Leigh Cohon** (ns. 1947) președinte din anul 1997 al Universității Carnegie Mellon și **Henry Beinen**, președintele Universității de Nord-Vest – nu am găsit suficiente date documentare oficiale asupra originii evreiești a ultimilor șase, dar numele lor conduce în general spre această concluzie.

20. Am încercat să aflu cine sînt misterioșii electori care hotărâse în numele americanilor și cîteodată împotriva voinței acestora, cine este noul președinte al SUA. Mi-a fost imposibil: nu i-am găsit nicăieri. Singurele date, parțiale dar elocvente, apar pe o listă cu 22 de electori, persoane de notorietate, de la alegerile din anul 2004: dintre acești 22 de electori, 4 (respectiv 18,19 %) sînt evrei, cifră de cîteva ori mai mare decît proporția evreilor în cadrul populației americane. În condițiile sistemului aberant de vot din SUA, în care de regulă electorii neevrei sînt în proporții relativ egale susținători ai candidaților celor două partide importante (republican și democrat), cei 18,19 % sînt mai mult decît suficienți pentru ca cel agreat de Ierusalim să devină președintele celui mai puternic stat din lume.

21. Politica externă a Statelor Unite (jandarmul universal) este extrem de predictibilă: sub diferite forme, Casa Alba urmărește distrugerea statelor pe care Israelul le consideră inamice, cotropirea statelor independente care nu sînt în sfera sa de influență dar care au uriașe bogății naturale ori slăbirea statelor ortodoxe a căror politică nu au reușit să și-o subordoneze. La foarte scurt timp după prăbușirea sistemului socialist, aliatul tradițional al statelor arabe în conflictul cu Israelul, forțele armate sub egida ONU conduse de SUA declanșează în ianuarie 1991 invadarea Irakului (pe care israelienii îl vedeau ca un pericol) – pretextul l-a constituit faptul că Irakul ocupase Kuwait-ul (fost teritoriu irakian), dar nici ONU și nici Casa Albă nu au manifestat vreo îngrijorare cînd Israelul a invadat teritoriile acordate palestinienilor, peninsula Sinai din Egipt, înălțimile Golan din Siria sau sudul Libanului. În martie 1999 trupele NATO conduse de SUA au atacat statul independent creștin-ortodox Iugoslavia – pretextul l-au constituit conflictele interetnice (și religioase) din provincia Kosovo; în urma acestui război, Kosovo (considerat ca leagănul poporului sîrb) a devenit un stat independent musulman, recunoscut de majoritatea

statelor ONU, marionetă a Washingtonului, condus, din cîte apare în presă, de mafioți de origine albaneză; NATO nu a fost niciodată preocupat de conflictele interetnice sau interreligioase existente de zeci de ani în cadrul statelor membre ale alianței (conflictele interetnice din Spania, unde bascii luptă pentru independența sau din Turcia, unde kurzii luptă pentru un stat propriu, conflictele interreligioase din Irlanda de Nord, unde se urmărește de fapt dobîndirea independenței insulei, etc.). În noiembrie 2001 trupe americane și britanice însoțite de echipe CIA au atacat Afganistanul, instaurînd un nou regim – pretextul l-au constituit atentatele din 11 septembrie același an care, deși nu exista nici o dovadă, i-au fost atribuite de CIA lui Osama bin Laden, aflat în acel moment în Afganistan – deși Osama bin Laden este declarat oficial cel care a organizat atentatele, nu am cunoștiință de vreo dovadă certă asupra vinovăției sale sau de vreo asumare din partea acestuia a organizării atentatelor; în schimb, în Afganistan există cele mai mari rezerve de litiu din lume – iar în această epocă a tehnologiei, litiul are o importanță capitală, fiind esențial pentru o industrie electronică, de la bateriile de telefoane mobile și laptopuri pînă la mașinile electrice; tot această țară muntoasă și atît de săracă, pe care SUA încearcă de trei decenii să o transforme în satelitul său, are rezerve enorme de uraniu, aur, fier (cu cea mai mare puritate din lume), gaze naturale și multe alte bogății ale subsolului; există și teza că CIA este interesată și de culturile de mac (Afganistanul fiind primul producător mondial) pentru ca prin traficul opiumului să-și finanțeze operațiunile ilegale de pe întreg mapamondul. În primăvara anului 2003 o coaliție de cca. 50 de state (printre care se aflau statele NATO), condusă de SUA, au invadat pentru a doua oară Irakul înlăturîndu-l de la putere pe Saddam Hussein (pe care Israelul îl vedea în continuare ca pe un dușman) și punînd în locul acestuia un guvern marionetă - pretextul l-a constituit faptul că Irakul ar fi fost angajat în producerea armei nucleare; după cucerirea Irakului, s-a recunoscut că acest pretext a fost o minciună confecționată de CIA, dar petrolul irakian ajunsese deja în mîinile americanilor (faptul că de zeci de ani Israelul a produs clandestin bomba atomică, nu a deranjat pe nimeni). În prezent, SUA încearcă să convingă omenirea că și Iranul intenționează să producă arma nucleară și ca atare trebuie invadat – motivele reale de fapt le constituie adversitatea Iranului față

de regimul de la Ierusalim și faptul că Iranul este una dintre țările cu cele mai mari zăcămintele de petrol din lume. În tot acest trimp, cu bani negri, CIA finanțează încercări de lovituri de stat în țările „neprietenoase” din America de Sud (în primul rând Venezuela, un alt mare producător de petrol din lume) și în țările arabe pe care nu le-a putut corupe.

22. Acțiunea de depravare a creștinilor, începută cu mulți ani în urmă în Statele Unite, are ca cei mai celebri exponenți tot evrei. **Heidi Fleiss** (ns. 1965, cunoscută ca “Madama din Hollywood”) este cea mai celebră proxenetă de lux din Statele Unite. **Al Goldstein** (ns. 1936) este mogulul industriei porno – compania sa Milky Way Production a editat tabloidul Screw și a realizat emisiunile TV Midnight Blue. Scriitorul evreu ucrainean **Samuel Roth** (1893-1974) a ajuns în anul 1957 în fața Curții Supreme de Justiție, unde a solicitat libertatea exprimărilor sexuale în literatură; acțiunea sa a condus după câțiva ani, într-o Americă condusă de evrei, la liberalizarea Primului Amendament al Constituției americane. **Ralph Ginzburg** (1929-2006) a fost autor, editor și fotojurnalist specializat în cărți și reviste erotice; pentru publicațiile sale, în anul 1963 a fost condamnat pentru violarea legii federale privind obscenitatea. Pornograful evreu rus **Rueben Sturman** (1924-1997) realiza din activitățile sale în anul 1991 cca. 300 mil. \$ anual. Evreul australian **Luke Ford** (ns. 1966, stabilit în anul 1977 în SUA) inițiază în anul 1997 site-ul LukeFord.com, site interactiv pe teme pornografice. Regizorul evreu **Ira Isaacs** (care se autodescrie ca „artist de șoc”) a fost trimis în judecată în anul 2008 întrucât filmele sale conțineau scene de scatologie și de zoofilie – procesul s-a împotmolit în momentul în care juriul a constatat că însuși judecătorul cauzei își postase materiale pornografice pe propriul website; judecătorul era evreul român **Alex Kozinsky**, născut în 1950 în București și emigrat în 1962 în SUA împreună cu părinții săi, supraviețuitori ai „holocaustului”. Evreul **Andrew Einhorn** este realizatorul albumelor „Naked happy girls”, care cuprind fotografiile unor tinere acostate pe stradă și cărora le propune să îi pozeze goale și în poziții indecente în propriul lor dormitor (cîteodată, fotografiile prezintă cupluri heterosexuale ori de lesbiene). Mai menționez

regizorii (și în același timp actori) de filme pornografice **Philip Toubus** (ns. 1947, mai cunoscut ca Paul Thomas) și **Herschel Savage** (ns. 1952 cu numele Cohen) precum și pe **Ronald Jeremy Hyatt** (ns. 1953, cunoscut ca Ron Jeremy), probabil cel mai cunoscut actor porno - și mai sînt încă mulți alții. Aceștia sînt cîțiva dintre cei mai celebri pornografi ai Americii, a căror origine evreiască este recunoscută. În afara acestora, mai sînt mulți cei care nu au o origine evreiască declarată oficial în biografiile de pe internet, dar al căror nume conduce la această concluzie: **Avraam C. Freedberg** (ns. 1947), producător de spectacole de teatru dar și distribuitor de pornografie; **Steven Hirsch** (ns. 1961), fondatorul companiei Vivid Entertainment, producătoare de filme pornografice; **Seth Warshavsky** (ns. 1973), pionierul industriei pornografice pe Internet și fondatorul companiei Internet Entertainment Group (dat în judecată de „protagoniștii” unor casete video pornografice pe care le-a distribuit pe Internet fără consimțămîntul lor – de exemplu Pamela Anderson și Tommy Lee – a fugit în Thailanda pentru a nu plăti despăgubirile la care a fost obligat; a fugit și fără să-și plătească creditorii și salariații); **Elisa Rothstein**, regizoare de filme pornografice, etc.

23. Ca exemplu, miliardarul american **George Soros** (fost Schwartz, evreu născut în 1930 la Budapesta, membru al Grupului Bilderberg), îmbogățit în principal prin speculații financiare, a înființat în anul 1990 Fundația Soros pentru o Societate Deschisă România în care, după o anumită selecție, a școlit tineri plini de ambiții din fostele țări socialiste, pe care i-a trimis înapoi în țările de origine sprijinindu-i să ajungă la înalte demnități publice. În clasamentul Forbes pe anul 2005 al celor mai bogați oameni din lume ocupa poziția 57 cu o avere de 7,2 mlrd. \$; în clasamentul pe anul 2007 a coborît pe locul 80 cu 8,5 mlrd. \$ iar în clasamentul pe anul 2008 a coborît pe locul 101, deși averea sa a crescut de la un an la altul, pînă la 9 mlrd. \$; în clasamentul de la începutul anului 2009, în plină criză mondială, a avansat pe locul 29, sporindu-și averea pînă la 11 mlrd. \$. Oamenii lui Soros au fost impuși în fruntea României.

În urma alegerilor din 7 iunie 2009, au obținut calitatea de europarlamentar din partea României **Monica Luisa Macovei** (ns.

1959, locul 2 pe lista PD-L), absolventă între 1992-1994 a cursurilor Soros organizate la Budapesta și Salt Lake City (ministru al justiției între anii 2004-2007), precum și **Renate Weber** (ns. 1955, locul 3 pe lista PNL), fosta președintă a Fundației Soros România între 1998-2005 și apoi între 2006-2007 (fost consilier al președintelui Traian Băsescu între 2004-2005). Dar omul pe care Soros l-ar fi vrut în fruntea României și pe care Traian Băsescu a încercat să-l promoveze (într-un moment nepotrivit) pentru alegerile prezidențiale din anul 2014 se pare că a fost **Răzvan Traian Ungureanu** (ns. 1968), „omul cu kippa” de la poalele Zidului Plîngerii, redactorul tratatului trădător de țara cu Ungaria și cel care a renunțat din partea României la enorma moștenire „Gojdu”, devenit la 30 de ani secretar de stat în Ministerul de Externe (1998-2001), ministru de externe (2004-2007), director al SIE (2007-2012) și pentru 3 luni nefericite, prim-ministru în anul 2012.

Un alt exemplu îl reprezintă miliardarul american evreu **Ronald Steven Lauder** (ns. 1944), președintele Congresului Mondial Evreiesc. Acesta a înființat în anul 1997 în București, prin fundația Ronald S. Lauder, școala bilingvă evreiască Liceul Lauder Reut (în limba ebraică, „reut” înseamnă prietenie) care are o ofertă extrașcolară privind afacerile, mass-media și diplomația. Certificatele de participare la cursurile de diplomație/relații internaționale și media/relații publice sînt oferite chiar de ministrul de externe al României! Partenerii liceului sînt Institutul Diplomatic Român și Universitatea Media, astfel încît tinerilor absolvenți evrei le sînt deschise porțile diplomației, presei și afacerilor din România. Cum Ronald Lauder este și patronul trustului român de presă Media Pro, școala a intrat în rețeaua ProFM's cool! (pentru mai multe informații despre Ronald Lauder, v. cap. XIX, nota de subsol 6).

24. „Astăzi, în secolul hoției, orice jidănaș vrea să ajungă imediat milionar, deoarece multe averi ale coreligionarilor, care se cifrează cu miliardele, au fost adunate în cîțiva ani.” (Nicolae Paulescu, „Cele patru patimi și remediile lor”).

Să cîștigi bani buni din traficul ilegal de ovule, iată o idee la care probabil numai un evreu s-ar putea gîndi.

Luni 20 iulie 2009, în urma unei descinderi a poliției, a izbucnit scandalul legat de clinica de fertilizare in vitro Sabyc din

București, proprietatea evreilor **Harry Mironescu** și fiul său, **Yair Miron**. Sub acoperirea unui protocol de cercetare, în realitate la clinică se recoltau (în special de la tinerele românce sărace) ovocite preovulatorii care apoi erau fecundate in vitro iar în final ovulul rezultat era reîmplantat unor paciente (de regulă israeliene) care plăteau pentru aceasta mii de dolari. La clinică, unde aveau loc și întreruperi ilegale de sarcină, erau angajați atât medici români, cât și medici israelieni care activau fără a avea drept de liberă practică pe teritoriul României (printre care **Natan Levit** și **Genia Ziskind**). Condițiile improprii din clinică prezentau pentru paciente riscuri, de la tulburări hormonale, infecții locale ori pierderea unui ovar, pînă la riscul crescut de cancer. Mironescu, Miron și Levit au fost arestați – desigur, după scurt timp au fost puși în libertate. Evreii menționați mai sus au fost inițial condamnați la cîte 5 ani de închisoare, pedeapsă redusă în mai 2013 la cîte 3 ani.

Cauza prezintă și un aspect paradoxal: pe de-o parte, activitatea clinicii era criticată de unii rabini (atît pentru faptul că cei născuți de femeile israeliene inseminate în acest mod dobîndeau cetățenia israeliană, fără să se știe de la cine provin de fapt ovulele, dar și pentru faptul că procedeul crea în viitor posibilitatea teoretică a unor căsătorii între frați și surori), în timp ce alți rabini trimiteau femei din Israel la această clinică, sporindu-i clientela.

Un alt caz fusese depistat în anul 2005: firma Global Art, înființată de evreul **Illia Barr** și condusă de administratorii **Yaacov Hof** (evreu), **Herman Butnaru** (evreu) și Mary Louciene Ioana Ghionescu, recolta de asemenea de la tinere românce sărace ovule pe care apoi le „exporta” în străinătate. Scandalul a pornit în urma internării unei tinere „donatoare” la spital din cauza unei infecții produse în cursul recoltării, dar nu a avut urmări de natură penală, datorită lacunelor prezentate în acel moment de legislația română în materie – totuși, firma a fost închisă pentru alte încălcări ale legislației. Sumele de bani, foarte mari, obținute din traficul de ovule, erau depuse în conturi deschise la băncile din Insulele Virgine (un paradis fiscal), astfel încît în fiecare an firma declara profit 0. Un material realizat sub acoperire de biroul de investigații al săptămînalului Academia Cațavencu și publicat la 14 aprilie 2009 constată că o fostă asistentă

medicală de la Global Art își continua și la acel moment activitatea, racolînd tinere pentru a le duce în Cipru, unde doctorul Barr le recolta ovocitele.

După izbucnirea acestor scandaluri, a ieșit la iveală o a treia clinică, cu medici evrei, avînd o activitate similară (Med New Life).

25. Extraordinara capacitate a evreilor de a obține averi enorme ajunge cîteodată la aspecte paroxistice: evrei care strîng averi chiar pe spinarea evreilor! Un caz emblematic îl constituie avocatul evreu american **Burt Neuborne** (ns. 1941) care, după ce în anul 1998 s-a angajat "pro bono" (cu titlu gratuit) să obțină de la Banca Elveției despăgubiri pentru evreii supraviețuitori ai holocaustului, a solicitat apoi un onorariu de 4,1 milioane \$, declarînd că în cei 7 ani anteriori a lucrat în interesul acestora 8.000 de ore!

Un alt caz îl reprezintă **Edward Davis „Ed” Fagan** (ns. 1952): acesta, încasînd o indemnizație de 1,25 mlrd. \$, a declarat că a notificat băncile și instituțiile financiare germane în vederea restituirii contravalorii obligațiunilor în aur emise în perioada 1924-1930, vîndute către evrei din SUA, a căror plată a fost sistată de Adolf Hitler. Cu multă emfază, Fagan a pretins că va obține 42 mlrd. \$ și că va termina din punct de vedere financiar Germania. Commerzbank a susținut că preținsele obligații nu au figurat niciodată în registrele băncii. În final, Fagan a recunoscut că a deturnat banii clienților săi, licența de profesare a avocaturii fiindu-i retrasă treptat în statele americane (2007 – Florida, 2008 – New York, 2009 – New Jersey).

Atentatele din New York de la 11 sept. 2001 (au fost scrise nenumărate cărți și studii care infirmă teza oficială, dintre acestea recomandînd, ca cea mai completă și mai credibilă pe care am gasit-o, lucrarea „ZERO – de ce versiunea oficială despre atacul de la 11 septembrie este un fals” scrisă de Giulietto Chiesa) au avut și un mare cîștigător. Acesta este evreul **Larry Silverstein** (ns. 1931), investitor imobiliar, care la data de 24 iulie 2001 a preluat în concesiune pentru 99 de ani, contra sumei de 3,2 mlrd. \$ complexul World Trade Center. Imediat, asigură complexul pentru suma de 3,55 mlrd. \$ iar, după prăbușire, acționează în judecată asiguratorii solicitînd dublul asigurării (7,1 mlrd. \$) cu motivarea că prăbușirea celor două clădiri a fost urmarea a două incidente separate, și ca urmare despăgubirea trebuie

achitată pentru fiecare incident în parte! Un prim juriu îi respinge cererea dar un al doilea îi acordă, la 6 dec. 2004, o despăgubire de 4,577 mlrd. \$! Astfel, evenimentele care au îndoliat America i-au adus lui Larry Silverstein un câștig de 1,377 mlrd. \$! Legat de aceleași evenimente, mi-au atras atenția câteva rînduri postate pe Internet de un american: acesta, știind că cca. ½ din funcționarii din WCT erau evrei, se aștepta ca, în mod proporțional, cca. ½ dintre victime să fie de asemenea evrei; spre surprinderea sa, verificînd listele cu personalul decedat în urma prăbușirii turnurilor, a constatat că a murit un singur evreu, sosit de curînd în SUA! Dacă afirmația sa este reală, spune foarte multe.

Nu trebuie trecut cu vederea faptul ca directorul executiv al Comisiei care a investigat evenimentele de la 11 sept. 2001 a fost evreul **Philip D. Zelikow** (ns. 1954).

Și pentru a încheia, merită amintit și un exemplu autohton: afacerile imobiliare din Brașov au căzut de mai mulți ani în mîna afaceriștilor evrei. Doar că patronul firmei Alpha House Imobiliare, **Abraham Cohen** (posesor a două pașapoarte, israelian și american), a ales să îi înșele și pe ceilalți investitori imobiliari evrei din Brașov, atît pe cei mai mari (**Maor Zinger, Itzhak Lazar, Meller Schlomo**), cît și pe alții mai mici, astfel încît, potrivit presei locale, împotriva sa s-au strîns zeci de plîngeri penale formulate de alți evrei. Nu am cunoștință de vreo condamnare penală în România a lui Abraham Cohen, dar plîngerrile împotriva lui depuse în România au avut un efect penal în Israel: după ce în anul 2003 Israelul a decis să impoziteze cîștigul realizat de israelieni în străinătate, constatînd că cetățenii israelieni obțin venituri enorme în România (nu conta cît de legal) dar nu plătesc pentru acestea nici un impozit în Israel, în decembrie 2007 Unitatea Centrală pentru Cercetarea Fraudelor din Israel a dispus arestarea lui Abraham Cohen, urmată de arestarea a altor trei afaceriști israelieni din România: **Itzhak Lazar** și frații **Ovadia** și **Erza Moshal**.

26. Răscola din 1907 din România, de pildă, a pornit de la poziția lui **Mochi Fischer** si a fraților săi, arendași evrei austrieci (dețineau în arendă în nordul Moldovei aproape 240.000 ha. de moșii) care, după ce au încercat să majoreze enorm dările pe care le impuneau țăranilor, au fugit din țară fără a mai semna contractele cu aceștia.

În anul 1902, două treimi din domeniile Moldovei erau arendate de Fischer, Juster, Guttman, Rapaport, Feierstein și alții cu nume asemănătoare.

27. Crima organizată din Statele Unite, celebra Mafia, a fost prezentată de Hollywood ca o afacere de familie a italienilor. În realitate însă, în prima jumătate a sec. XX, cam jumătate dintre liderii marcant ai Mafiei americane erau evrei.

Dacă pagina de Wikipedia din 2008 a mafioților evrei americani de la începutul secolului cuprindea 87 de nume notorii, cu timpul unele nume sînt șterse din listă - în prezent mai sînt 83, și probabil că la un moment dat nu va mai exista în istorie nici un mafiot american evreu. În pofida datelor Wikipedia, peste cei 87 de mafioți evrei notorii declarați oficial, eu am reușit să identific un număr dublu.

Numai la conferința de la Atlantic City din anul 1930, prima întîlnire istorică a șefilor Mafiei din întreaga țară, din 42 de invitați, 18 erau evrei; din 9 orașe participante, 3 erau reprezentante exclusiv de evrei (Philadelphia - 6 participanți, Cleveland - 3, Detroit - 2).

Cîteva exemple de mari mafioți evrei: **Meyer Lansky** (fost Majer Suchowlinski, 1902-1983), partenerul lui Lucky Luciano la dezvoltarea Sindicatului Național al Crimei; 13 din cei 20 membri cunoscuți ai sindicatului crimei supranumit "Murder, Inc" din New York, printre care **Martin "Bugsy" Goldstein** (fost Meyer Goldstein, 1905-1941), **Sholom Bernstein**, **Abe "Kid Twist" Reles** (1906-1941), **Louis "Lepke" Buckhalter** (1897-1944), **Harry "Pittsburgh Phil" Strauss** (1909-1941), **Joseph "Doc" Stracher** (născut Oystracher, în Ucraina, 1902-1977), **Abner "Longie" Zwillman** (1904-1959), **Meyer Harris "Mickey" Cohen** (1913-1976), **Irving "Kandles" Nitzberg**, **Emanuel "Mendy" Weiss** (1906-1944), **Albert "Tick-Tock" Tannenbaum**, etc.

Benjamin "Bugsy" Siegel (1906-1941), aflat în slujba lui Lucky Luciano și Meyer Lansky, a supravegheat dezvoltarea capitalei jocurilor de noroc, Las Vegas, și a deținut hotelul și cazinoul Flamengo; asociatul său în aceste activități, **Harry Schachter** (fost Greenberg), a fost împușcat la 22 nov. 1939 chiar de propriul partener, Bugsy Siegel; **Dutch Schultz** (fost Arthur Flegenheimer, 1902-1935) s-

a aflat în fruntea contrabandei cu alcool în perioada prohibiției; singurul supraviețuitor, **Frank Lawrence "Lefty" Rosenthal** (ns. 1929, Sam "Ace" Rothstein în filmul "Casino" regizat de Martin Scorsese), este cel care a condus din umbră, din însărcinarea Mafiei, hotelurile Stardust, Fremont și Hacienda din Las Vegas ("Orașul păcatului").

De altfel, Sindicatul național al crimei s-a constituit în anul 1931 la inițiativa evreilor Meyer Lansky și Joseph Strecher, care au reușit să reunească într-o organizație criminală vîrfurile mafiei evreiești și cele ale mafiei italiene (Joseph Stracher era supervisorul jocurilor de noroc din Las Vegas).

Mafia distribuirii presei în SUA era controlată de evreul **Moses "Moe" Louis Annenberg** (1877-1942); condamnat pentru evaziune fiscală, a murit în închisoare.

Cel puțin 37 dintre mafioții evrei americani au fost uciși în cursul răfuielilor între bande sau în interiorul bandelor, iar cel puțin 5 au fost condamnați la moarte și executați pe scaunul electric pentru crimă: **Harry Horowitz** (1889-1914), Martin Goldstein, Harry Strauss, Emanuel Weiss și Louis Buchalter (ultimii 4 fiind membri ai Murder, Inc., deja menționați).

Chiar și în Lituania, ultima condamnare la moarte din istoria țării a fost pronunțată, pentru crimă, împotriva unui evreu, **Boris Dekanidze** (1962-1995, cu origini georgiene), șeful organizației criminale lituaniene "Brigada Vilnius".

După înființarea statului Israel în anul 1948, o parte importantă din veniturile obținute de crima organizată israeliana din SUA ajungeau sub formă de donații la noul stat, contribuind la înarmarea acestuia.

Secolul XXI a adus o noutate în crima organizată a evreilor din America, respectiv participarea oficială la aceasta a rabinilor. În ziua de 23 iulie 2009, după o supraveghere de 10 ani, poliția americană a arestat 5 rabini și 40 de oficialități locale din statele New York și New Jersey (printre care 3 primari ai unor localități din New Jersey) implicați în activități mafiotice care se desfășurau din Statele Unite pînă în Elveția și Israel și acopereau o largă paletă de infracțiuni, de la acte de corupție, extorcare de fonduri și spălare de bani, pînă la trafic de organe umane.

28. Prin OUG nr. 149/2007 guvernul Tăriceanu a introdus obligativitatea pentru toți salariații bugetari din localitățile urbane de a accepta, pînă cel mai târziu la 31 martie 2008, plata salariului pe card bancar (iar cei din localitățile rurale opțional). În anul 2009, prin decizia nr. 859, Curtea Constituțională a declarat această dispoziție neconstituțională.

29. La sfîrșitul anului 2008, din Statele Unite a pornit și apoi s-a extins în întreaga lume cea mai devastatoare criză mondială, inițial bancară, după care a cuprins sistemul financiar iar în final întreaga economie. Nu știu dacă vom afla vreodată substratul real al pornirii acestei crize, dar urmărind succesiunea evenimentelor constatăm că la baza acesteia se află tot evreii. Astfel, primele semne de criză bancară au plecat de la banca americană **Lehman Brothers**, proprietatea familiei evreiești Lehman (lista clanului Lehman, evrei americani de origine germană, cuprinde 10 membri). Evreul **Richard Severin Fuld jr.** (ns. 1946), a fost președinte și CEO (șef al executivului) la Lehman Brothers din 1994 și pînă la falimentul declarat în 2008.

După scurt timp, tot în Statele Unite a izbucnit scandalul Bernie Madoff: s-a dezvăluit faptul că evreul **Bernard Lawrence “Bernie” Madoff** (ns. 1938, bunicii săi erau evrei emigrați din Polonia, România și Austria), președintele companiei de investiții financiare Bernard L. Madoff Investment Securities LLC (fondată în 1960 cu o investiție de 5.000 \$) a delapidat din fondurile investitorilor o sumă enormă, care va rămîne necunoscută cu exactitate; arestat la 11 dec. 2008, la data de 29 iunie 2009 Madoff a fost condamnat (conform sistemului judiciar american) la o pedeapsă totală de 150 de ani închisoare pentru un prejudiciu cuprins între 50 și 65 mlrd. \$ (printre păgubași s-au numărat cîteva bănci spaniole, elvețiene și franceze). Frauda a putut fi săvîrșită cu sprijinul companiei de audit Friebling&Horowitz, proprietatea evreilor **David G. Friebling** și **Jerome Horowitz** (primul dintre ei a și fost arestat, în martie 2009, după arestarea lui Madoff). Printre victimele lui Madoff, jefuite în total de o sumă cuprinsă între 50-65 mlrd. \$ se numără și regizorul evreu Steven Spielberg, senatorul de New Jersey, evreul Frank Raleigh Lautenberg, fostul secretar de stat, evreul Henry Alfred Kissinger, evreii Avram și Carol Goldberg, foștii proprietari ai lanțului de

supermagazine Stop&Shop, evreul Saul Katz, co-proprietar al echipei de fotbal american New York Mets, evreii Carl și Ruth Shapiro, fondatorii companiei Kay Windsor Inc., fundația evreiască Julian J. Levitt și mulți alții

O altă companie de anvergură implicată în generarea crizei este Freddie Mac – urmare scandalului, ofițerul financiar șef al companiei, evreul **David Kellermann** (1967-2009), însărcinat cu controlul financiar al companiei, s-a sinucis la data de 22 aprilie 2009. Cazul Madoff a determinat participanții la alte fonduri de investiții să solicite audit financiar - în urma unei astfel de cereri, omul de afaceri evreu **Arthur Nadel** (ns. 1933), responsabilul unui fond de investiții din Florida, a dispărut în luna martie 2009 – s-a constatat că delapidase 350 mil. \$.

Încă un exemplu îl reprezintă compania Citigroup – această companie eminentă evreiască, înființată în anul 1998, era cotate de Forbes Global 2000 ca cea mai mare și mai profitabilă companie de servicii financiare. Citigroup a fost asociată la începutul ultimului deceniu cu scandaluri financiare fără precedent, care au condus la falimentul companiei energetice Enron și operatorului de telecomunicații WorldCom; compania de produse lactate Parmalat a reclamat faptul că Citigroup a condus-o și pe ea spre faliment; un număr de 10 brokeri ai firmei, în frunte cu evreul **Jack Grubman**, au fost sancționați pentru publicarea unor rapoarte ce ascundeau intenționat situația financiară reală. Iată, acestea sînt cîteva dintre “realizările” companiei de succes mondial conduse în ultimii ani de evreul **Robert Edward Rubin** (ns. 1938, președintele Comitetului pentru Afaceri Externe), companie bazată pe corupție și minciună. Rubin s-a lansat în activitate la firma de consultanță evreiască Goldman Sachs (participantă activă la distrugerea economiei românești, printre altele prin privatizarea frauduloasă a Romtelecom, societate pe care a subevaluat-o în 1998 la cel mult 20 % din valoarea reală - pentru acest act ostil la adresa intereselor României, primul ministru din acea perioadă, Radu Vasile, i-a acordat un “onorariu de succes”); Rubin a lucrat la Goldman Sachs timp de 26 de ani, pentru un timp fiind chiar președintele companiei. În timpul celor două mandate deținute de William Jefferson Clinton, Rubin a deținut funcția de secretar al

trezoreriei americane (ministru al finanțelor) între anii 1995-1999, fiind apoi înlocuit în această funcție de un alt evreu, **Lawrence Summers**. Părăsind guvernul american, Rubin s-a instalat ca director la Citigroup, de unde, pe parcursul a 8 ani, a încasat 126 mil. \$ și unde a lucrat pînă la 9 ian. 2009 cînd, în urma criticilor aduse pentru slabele sale performanțe, a demisionat. Pentru a salva de la faliment Citigroup, în luna martie 2009 guvernul american i-a acordat un ajutor de 306 mlrd. \$. Din ajutorul de stat primit, Citibank i-a acordat lui Rubin o compensație de 17 mil. \$, precum și acțiuni în valoare de 33 mil. \$ pentru activitatea sa din anul 2008!

Tot la Citigroup, evreul **Stanley Fischer** (ns. 1943 în Zambia) a fost vicepreședinte între 2002-2005, în prezent fiind, din anul 2005, guvernator al Băncii Centrale a Israelului (între 1988-1990 a fost vicepreședinte și economist șef al Băncii Mondiale iar între 1994-2001 a fost prim adjunct al directorului FMI). De menționat și un alt traseu relativ asemănător, dar parcurs invers: evreul **Michael Peter Bruno** (1932-1996) a fost guvernator al Băncii Centrale a Israelului între 1986-1991 după care, între 1993-1996, a fost vicepreședinte și economist șef al Băncii Mondiale.

Goldman Sachs este o altă instituție cu responsabilități în producerea crizei mondiale. În decursul timpului, președinți și CEO ai Goldman Sachs au fost următorii evrei: **John Weinberg** (1925-2006) între 1976-1990, **Robert Edward Rubin** (ns. 1938) între 1990-1992, **Stephen Friedman** (ns. 1937) între 1992-1994 și **Lloyd Craig Blankfein** (ns. 1954), din 2006. Tot aici, a lucrat timp de 18 ani și evreul **Gary Gensler**, menționat la nota de subsol 12 și care la vîrsta de 30 de ani a devenit partener.

În sfîrșit, în aceeași serie de responsabilități, mai trebuie menționat și AIG (American International Group). AIG a fost condus între 1968-2005 de evreul **Maurice Raymond "Hank" Greenberg** (ns. 1925), evreul **Martin Stuart "Marty" Feldstein** a fost director al AIG între 1988-2007 iar evreul **Arthur Levitt, jr.** (ns. 1931, președintele SEC între 1993-2001) a fost numit consultant special al conducerii AIG.

Atenția mult mai mare acordată în ultimele luni fraudelor, a scos la iveală și alte situații, care durau de ani de zile: de pildă, în luna martie 2009 a fost pus sub acuzare evreul **Lawrence Salander** (59 de ani), proprietarul unei galerii de artă din Manhattan; s-a constatat că în ultimii 13 ani, acesta și-a înșelat investitorii și proprietarii obiectelor de artă aflate aici (printre care și tenismenul John McEnroe) cu suma de 88 mil. \$.

Criza a dovedit însă fariseismul, standardele duble aplicate de societatea capitalistă: în România sau în alte țări pauperizate de marile puteri, s-a interzis acordarea de ajutoare de stat, ceea ce a condus la falimentul multor societăți naționale. În momentul în care furturile săvârșite de evrei au pus în pericol sistemul bancar, statele dezvoltate (SUA, Marea Britanie, Franța, Germania, Olanda și altele) s-au grăbit să subvenționeze din banii publici aceste bănci (ca și marile firme producătoare de autoturisme), acordându-le mii de miliarde de dolari sau euro. Primind ajutorul, băncile s-au grăbit să împartă bonificații de zeci și sute de milioane de dolari celor care le aduseseră în pragul prăbușirii.

Evreii au adus omenirea în criză, dar tot ei au fost cei care au câștigat din aceasta. Iată că totuși, la începutul anului 2009, când marea majoritate a bogaților neevrei ai planetei a înregistrat într-un singur an pierderi de zeci de miliarde de dolari (de ex. Warren Buffett și Carlos Slim Helu – câte 25 mlrd., Bill Gates – 18 mlrd., etc.), dintre primii 100 de miliardari ai lumii din anul 2008 trei au reușit să își sporească averile față de anul precedent. Aceștia sînt evreii americani **Michael Rubens Bloomberg**, primarul orașului New York (de la locul 68 cu 11,5 mlrd. \$ la locul 17 cu 16 mlrd. \$), speculantul financiar **George Soros** (de la locul 101 cu 9 mlrd. \$ la locul 29 cu 11 mlrd. \$) și investitorul **Ronald Perelman** (de la locul 89 cu 9,5 mlrd. \$ la locul 35 cu 10 mlrd. \$). Un al patrulea evreu american, **John Alfred Paulson** (ns. 1955, căsătorit cu o româncă), a intrat pentru prima dată în top 100, pe locul 76, cu o avere de 7,6 mlrd. \$. George Soros chiar a declarat cu cinism: “Am o criză excelentă!”

Iar oamenii de afaceri care în urma acestei crize s-au sinucis, ca de pildă miliardarul german Adolf Merckle (1934-2009, locul 96 în

lume în anul 2007 cu o avere de 9,2 mlrd. \$ și care s-a sinucis în ziua de 5 ian. 2009), pot fi și ei trecuți pe lunga listă a victimelor evreilor.

De menționat faptul că tot un evreu, **Nouriel Roubini** (ns. 1959 în Turcia, în prezent cetățean american) a fost cel care înca din anul 2005 a prezis apariția în Statele Unite a crizei imobiliare care în scurt timp a cuprins întreaga economie și întreaga lume.

Presă americană de specialitate a identificat, în afara vinovaților direcți pentru această criză din sistemul bancar și financiar, și alți vinovați, din cadrul înalților demnitari americani care au tolerat, încă din timpul președintelui Ronald Reagan, apariția premizelor crizei ce s-a extins în întreaga lume: **Paul Adolph Volcker**, **Alan Greenspan** și **Ben Shalom Bernanke**, foști, succesiv, președinți ai rezervelor federale, **Robert Rubin**, **Lawrence Henry Summers** și Henry Merritt Paulsen jr., foști miniștri de finanțe. Primii 5 dintre aceștia sînt evrei. În anul 2008, în timpul campaniei electorale (șeful campaniei a fost evreul **David Plouffe**, ns. 1967), candidatul Barack Obama ținea discursuri despre nevoia de a trage la răspundere pe cei vinovați de producerea crizei financiare și despre necesitatea revizuirii legislației în materie de bănci, societăți de asigurări, societăți financiare, etc., în primul rînd prin întărirea controlului asupra acestora. Ajuns președinte, a uitat instantaneu discursurile electorale, a respins modificările legislative promise și s-a înconjurat cu mulți dintre cei vinovați de producerea crizei: evreul **Ben Shalom Bernanke** a fost reconfirmat ca președinte al rezervelor federale; evreul **Lawrence Henry "Larry" Summers** a fost numit directorul Consiliului Economic Național; evreul **Martin Stuart "Marty" Feldstein**, director AIG între 1988-2007, a devenit consilier al președintelui; evreul **Gary Gensler**, după 18 ani petrecuți la Goldman Sachs, a devenit șeful Commodity Futures Trading Commission.

Lista celor mai importante infracțiuni din domeniul "gulerelor albe" din toate timpurile din SUA cuprinde 70 de persoane fizice (dintre care cel puțin 21 sînt evrei) și trei companii (dintre care două evreiești). În domeniul asigurărilor, cea mai mare fraudă a fost săvîrșită de evreul american **Sholam Weiss** (ns. 1954), care a produs un prejudiciu de peste 450 mil. \$ companiei National Heritage Life

Insurance. Condamnat în anul 2000 la un total de 845 de ani de închisoare, a fugit în Austria, de unde însă a fost extrădat.

30. În anul 2008, în timpul guvernării Tăriceanu, a fost votată legea nr. 260 în baza căreia cetățenii români sînt obligați să își asigure locuințele contra incendiilor, cutremurelor și inundațiilor, inclusiv în zonele în care nu au existat niciodată cutremure ori inundații..

31. Sub această acoperire, multe dintre firmele evreiești de consultanță se ocupă în realitate cu traficul de influență, adică mituirea oficialilor români pentru a acorda afaceriștilor avantaje de toate felurile, împotriva legii.

32. În anul 2007, tot în timpul guvernării Tăriceanu, a fost votată legea nr. 23 de modificare și completare a legii nr. 411/2004, prin care cetățenii români în vîrstă de pînă la 35 de ani sînt obligați ca, în afara contribuției la asigurările sociale de stat, să cotizeze și la casele private de pensii.

33. În perioada societății socialiste, în România sănătatea era asigurată gratuit. În anul 1997 a fost votată legea nr. 145 prin care toți angajații și angajatorii din România au fost obligați să contribuie, lunar, la constituirea și dezvoltarea fondurilor necesare Casei Naționale de Asigurări de Sănătate. Adică, inclusiv cei care nu aveau nevoie vreodată să ajungă la un medic, trebuiau să asigure funcționarea unui sistem care, pînă atunci, era exclusiv în sarcina statului. Sub guvernarea Victor Ciorbea, românii au pierdut unul dintre cele mai importante drepturi pe care le aveau înainte de revoluție: dreptul la sănătate gratuită. Întrucît fondurile acumulate au fost deturnate de mafia din sistemul sănătății, în anul 2009 a apărut ideea introducerii “coplatei” – adică plătești pentru sănătate chiar dacă nu ai nevoie să apelezi la acest sistem, iar dacă trebuie să apelezi, trebuie să plătești din nou, deși deja plătiseși în avans. În condițiile României de azi, jurămîntul lui Hipocrat a dobîndit un nou context de aplicare: doar în cazul celor care plătesc. Pe cei săraci, îi mai poate salva doar Dumnezeu.

34. Industria cimentului din România a căzut în mîna investitorilor vest-europeni Lafarge, Heidelberg și Holcim – cimentul produs și vîndut de aceste firme românilor avea un preț de trei ori mai mare decît cel cu care, exportat, îl vindeau în țările lor de origine.

35. Probabil că cel mai bun exemplu îl constituie evreul american **Anton Szandor LaVey** (1930-1997, născut Howard Stanton Levey), autorul cărților „Biblia satanică”, „Vrăjitoarea perfectă sau ce să faci când virtutea eșuează”, „Ritualurile satanice”, „Agenda diavolului” și „Satana vorbește!”. Tot el a fost fondatorul și primul mare preot al bisericii lui Satan. Fondată în anul 1966, deja în anul următor această biserică antihristică se extinsese din SUA pînă la Paris sau Tokyo, ajungînd în timp la milioane de membri (taxa de înscriere este de 200 \$).

36. Un paradox mai puțin cunoscut îl constituie faptul că dolarul american, zeci de ani cea mai puternică monedă a lumii, nu este emis de statul american, ci de bancherii evrei! The Federal Reserve System (pe scurt The FED), adică Sistemul Federal de Rezerve, cel care constituie banca centrală națională și emite moneda americană, spre deosebire de celelalte state în care băncile centrale sînt proprietatea exclusivă a statului, este deținut de entități private!

Ideea înființării acestei instituții a fost pentru prima dată enunțată în anul 1907 de bancherul evreu **Jacob Henry Schiff** (1847-1920, născut în Germania cu numele de Jacob Hirsch Schiff), conducătorul băncii Kuhn, Loeb&Company. În anul 1910, pe insula Jekyll din apropierea coastelor statului american Georgia, a avut loc o întâlnire secretă în cursul căreia se pun bazele Federal Reserve. La întâlnire, printre alții, a participat și bancherul evreu **Paul Moritz Warburg**, care necesită o atenție specială. Secretul proiectului a fost păstrat timp de trei ani întrucît opinia publică nu ar fi acceptat o bancă națională creată de bănci private, fiind recunoscut oficial doar în anul 1913 de noul președinte Thomas Woodrow Wilson la insistențele consilierului său, evreul **Bernard Mannes Baruch**.

Conform lui Jan van Helsing („Cine conduce lumea” – cartea a 2-a), la înființarea sa FED a fost susținut de următoarele bănci: băncile Rotschild din Paris și Londra, Lazard Brothers din Berlin, Israel Moses Seif Bank din Italia, băncile Warburg din Hamburg și Amsterdam iar din New York băncile Lehman Bank, Kuhn Loeb Bank, Rockfellers Chase Manhattan și Goldman Sachs. Bancherii particulari evrei emiteau bancnotele pe care apoi le împrumutau guvernului SUA în schimbul unor dobînzii ridicate.

Bancnota americană conține multiple simboluri masonice.

În prezent, FED este un sistem bancar semi-guvernamental alcătuit din 12 bănci regionale (toate societăți pe acțiuni) și numeroase bănci private, care posedă părți variabile din valoarea totală a acțiunilor celor 12 bănci regionale. Primul președinte evreu al FED, între anii 1930-1933, a fost **Eugene Isaac Mayer** (1875-1959) iar următorul, între 1970-1978, a fost **Arthur Frank Burns** (1904-1987). Apoi, FED a devenit feudă evreiască: evreul **Alan Greenspan** (ns. 1926) a fost președinte între 1987-2006, iar din anul 2006, președintele FED este evreul **Ben Shalom Bernanke** (ns. 1953).

Așa cum am spus, merită să ne oprim asupra evreului **Paul Moritz Warburg** (1868-1932). Născut în Germania, a devenit partener în banca familiei, Warburg&Co, înființată în anul 1798 de stră-străbunicul său. În anul 1895 se căsătorește cu fiica bancherului evreu american **Solomon Loeb**, iar în anul 1902 se stabilește la New York ca partener al băncii Kuhn, Loeb & Co., rămânând și partener al băncii din Hamburg a familiei. În momentul morții, ajunsese la o avere enormă: președintele companiei Manhattan, director al băncilor Manhattan Trust Company, Farmers Loan and Trust Company și First National Bank din Boston, al companiilor feroviare Baltimore&Ohio, Union Pacific și Los Angeles&Salt Lake, al companiei telegrafice Western Union Telegraph, al companiilor I.G.Chemical și Agfa Anasco, al companiei Warburg&Co din Amsterdam. Unul dintre cei mai înfocați susținători ai înființării FED, a devenit membru în primul consiliu al acestuia (soția sa era cumnata lui Jacob Schiff); a fost membru al Templului Emanu-El; în anul 1921, la înființarea Council of Foreign Relations (Consiliul Relațiilor Externe – v. și nota de subsol 3 de la cap. XII), a fost numit director al acestuia. Fiul său **James Paul Warburg** (1896-1969) a fost consilierul financiar al președintelui Franklin Delano Roosevelt.

37. Secolul XXI, cel mai nefericit secol din istoria omenirii, în care părinților le devine interzisă orice formă de constrângere sau de pedepsire în formarea și educația copiilor, a dus la situații paradoxale, incredibile în urmă cu doar câțiva ani. Marea Britanie, țară condusă în prezent de evrei din toate punctele de vedere, confruntată cu valul tot

mai mare de minore care devin mame, a hotărât să diminueze acest fenomen prin introducerea în școli, pentru elevele de peste vârsta de 12 ani, a unor cursuri de sex oral. Perversiunile sexuale au ajuns obiect oficial de studiu didactic pentru copilele de 12 ani!

38. Ca să mă refer la situația României: după 1945, conducerea politică a țării, diplomația, dar și organele represive, presa și ideologia au căzut în mâinile evreilor, în cea mai mare parte veniți în țară cu tancurile sovietice. Cîteva exemple: **Ana Pauker** (Hannah Rabinson, 1893-1960), numită în 1947 vice-prim-ministru și ministru de externe (avîndu-l ca adjunct la externe pe evreul **Eduard Mezincescu**, fost Mezingher), a fost mîna forte a regimului bolșevic, chiar candidată la funcția supremă în stat, pînă a căzut în dizgrația lui Stalin; în 1952, după debarcarea Anei Pauker, ministerul de externe a fost preluat de evreul **Simion Bughici** (Simon David, 1914-1997); **Gheorghe Apostol** (Aaron Gherschwin, 1913-2010) a fost prim secretar al CC al PMR (aprilie 1954-oct. 1955), prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri (1952-1954 și 1961-1967), președintele Confederației Generale a Muncii (1945-1952), al Consiliului Central al Sindicatelor (1955-1961) și al Uniunii Generale a Sindicatelor din România (1967-1969); **Iosif Chișinevschi** (Jakob Broitman, 1905-1963) a fost vicepreședinte al Consiliului de Miniștri (1954-1955) iar între 1944-1957 a fost ideolog și propagandist șef al partidului (între 1952-1955 fiind secretar cu propaganda și cultura al CC al PMR); soția sa, **Liuba** (1911-1981), a fost președinta Femeilor Române Antifasciste; **Teohari Georgescu** (Burah Tescovici, 1908-1976) a fost ministru de interne între 1945-1952; **Avram Bunaciu** (Abraham Gutman, 1906-1983) a fost ministrul justiției (1948-1949 și apoi, pentru încă 3 săptămîni, la sfîrșitul anului 1957), secretar al Marii Adunări Naționale (1954-1957), ministru de externe, vicepreședinte al Consiliului de Stat; **Vasile Luca** (Luka Laszlo, 1898-1963) a fost vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și ministru de finanțe (1947-1952); **Valter Roman** (Erno Neulander, 1913-1983), tatăl lui Petre Roman, a fost șeful Direcției Superioare Politice a Armatei (1947-1951) și apoi ministrul poștelor și telecomunicațiilor (1951-1953); **Leonte Răutu** (Lev Oighenstein, 1910-1993) a fost șeful Direcției de propagandă și cultură a CC al

PMR (1956-1965), vicepreședinte al Consiliului de Miniștri (1969-1972), rector al Academiei Ștefan Gheorghiu (1972-1982); academicianul **Miron Constantinescu** (Mehr Kohn, 1917-1974) a fost, începînd cu anul 1944, primul redactor șef (în legalitate) al ziarului Șcînteia, oficiosul partidului, președintele Comitetului de stat al planificării între 1949-1955, ministrul învățămîntului între 1969-1970, rectorul Academiei Ștefan Gheorghiu între 1970-1972, vicepreședinte al Consiliului de Stat între 1972-1974 și președinte al Marii Adunări Naționale în 1974, funcție în care după cîteva luni a murit; **Gheorghe Gaston Marin** (Gheorghe Grossman, ns. 1918) a fost ministru adjunct al economiei naționale (1948-1949), ministrul energiei electrice și industriei electrotehnice (1949-1954), președintele Comitetului de Stat al Planificării (1954-1965), vice-prim-ministru (1962-1969), etc.; **Mihail Florescu** (Iacobi, 1912-2000) a fost ministrul industriei chimice (1952-1957), ministrul industriei petrolului și chimiei (1957-1965), din nou ministrul industriei chimice (1970-1980), ministru secretar de stat la Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie (1980); **Lupu Petre** (Pressman, 1920-1989) a fost ministrul muncii (1969-1977); **Petre Borilă** (Iordan Drăgan Rusev, 1906-1973) a fost șeful Direcției Politice a Armatei Române (1948-1950), președinte al Comisiei Controlului de Stat (1951), ministru al industriei alimentare (1953-1955), vice-prim-ministru (1954-1965) și cuscru lui Nicolae Ceaușescu; **Lothar Rădăceanu** (Wurtzel, Wurzer sau Wuertzel, 1899-1955), ministrul muncii, asistenței și asigurărilor sociale; **Gheorghe Stoica** (Moscu Cohn, 1900-1976) a fost prim-secretar PMR al orașului București (1950-1953), ambasador (1953-1956), iar în anul 1969 a fost numit director general al Direcției Generale pentru Consiliile Populare; **Wilhelm Einhorn** (Einhorn Vilmos), colonel de securitate, a fost șeful Direcției de Informații Externe; **Pavel Cristescu** (Kleinman), general-locotenent, șeful miliției în perioada 1949-1952, care s-a ocupat de deportări; **Sorin Toma** (ns. 1914) între 1947-1960 redactor șef al ziarului Șcînteia (în anul 1979 a emigrat în Israel) și soția sa **Ana Toma** (născută Grossman, 1912-1991) a fost între 1950-1952 ministru adjunct de externe iar între 1952-1966 ministru adjunct al comerțului; divorțînd de Sorin Toma, s-a recăsătorit cu generalul de securitate

Gheorghe Pintilie (1902-1985, născut cu numele de Timofei Bodnarenko și, mai cunoscut, Pantiușa Bodnarenko), cel care între 1948-1963 a condus Direcția Generală a Securității Statului; **Silviu Brucan** (Saul sau Samuel Bruckner, 1916-2006) a fost secretar general de redacție al ziarului “Scînteia”, în paginile căruia cerea pedeapsa cu moartea pentru Iuliu Maniu și alți lideri ai partidelor istorice, apoi ambasador la Washington, reprezentant al României la ONU, vicepreședinte al televiziunii etc., iar soția sa, evreica **Alexandra Sidorovici** (1906-2000), a fost acuzator public în anul 1945 în procesul intelectualilor în frunte cu Nechifor Crainic și Radu Gyr; **Alexandru Nicolschi** (Boris Grunberg, 1915-1992) a înființat Securitatea și a fost directorul general adjunct al acesteia pînă în anul 1953; **Nicolae Goldberger** (Miklos Goldberger, 1904-1970) a fost responsabil al Comisiei de propagandă din cadrul CC al PMR, rector al Institutului de științe sociale de pe lîngă CC al PMR, director adjunct al Institutului de istorie a partidului, etc. iar soția sa **Fanny Goldberger** a fost în anii '50 șefa Cămarilor CC al PMR; **Ghizela Vass** (1912-2004), bunica lui Bogdan Olteanu și a Andreei-Maria Paul Vass, a fost șefa secției de relații cu partidele frățеști din cadrul CC al PCR, iar soțul său **Ladislau Vass** (ns. 1912-?), a fost ministru adjunct al finanțelor; **Ștefan Voicu** (Aurel Rotenberg, ns. 1906), redactor șef al revistei “Lupta de clasă”; **Ofelia Manole** (ns. Zeidmann, 1908-1983), a ajuns șefa secției de cultură a CC al PMR și președinta Uniunii Femeilor Democrate din România, **Naș Leon** (Littman) a fost șeful Gospodăriei de partid între 1946-1989; **Leonte Tismăneanu** (Leonid Tisminețki, 1913-1981), tatăl lui Vladimir Tismăneanu, a fost șeful catedrei de marxism-leninism la Universitatea București și director adjunct la Editura Politică - și mulți, mulți alții.

Cîteva nume și din țările vecine.

După al doilea război mondial și instaurarea bolșevismului în Cehoslovacia, secretarul general al partidului comunist a devenit evreul ceh **Rudolf Slansky** (1901-1952, ns. Salzmann). Cum în ultimii ani de viață Stalin devenise obsedat de pericolul sionist (probabil din cauza complotului medicilor evrei), și conducerea cehoslovacă a trecut la înlăturarea evreilor din fruntea țării. În noiembrie 1952, Slansky și alți

13 lideri de partid și de stat (dintre care 10 evrei) au fost arestați pentru conspirație sionistă iar, după un proces de 8 zile, 11 dintre ei (dintre care 8 evrei) au fost condamnați la moarte și executați prin spânzurătoare la data de 3 dec. 1952 iar alții 3 (toți evrei) au fost condamnați la închisoare pe viață. Printre cei 8 evrei executați s-au numărat Rudolf Slansky, ministrul adjunct al apărării **Bedrich Reicin** (ns. 1911), ministrul adjunct al afacerilor externe **Vavro Hajdu** (ns. 1913) și ministrul adjunct al comerțului exterior **Rudolf Margolius** (ns. 1913). După revoluția de catifea din 1989, noul președinte Vaclav Havel l-a numit pe fiul lui Slansky, de asemenea Rudolf, ambassador în SUA.

Ungaria, pînă la revoluția din 1956 a fost condusă tot de evrei. Evreul **Matyas Rakosi** (1892-1971, ns. Rosenfeld), considerat “cel mai bun copil ungar al lui Stalin”, a fost seceretarul general al Partidului Comunist din Ungaria între 1945-1956 și președintele Consiliului de Miniștri între 1952-1953; la retragerea din fruntea partidului, în 1956, a fost înlocuit pentru scurt timp de evreul **Erno Gero** (1898-1980, ns. Singer) - apoi, revoluția ungară a măturat evreii de la conducerea țării. Pînă atunci însă, și alți evrei au deținut funcții importante, în special în domeniul represiunii: **Gabor Peter** (1906-1993, ns. Benjamin Eisenberger) a fost între anii 1945-1952 șeful AVH (poliția secretă maghiară) iar **Mihaly Farkas** (1904-1965) a fost între anii 1948-1953 ministrul forțelor armate.

Dar evreii nu au fost cu toții eliminați din conducerea Ungariei după anul 1956. De exemplu, evreul **Gyorgy Aczel** (1917-1991, ns. Henrik Appel), membru al Comitetului Politic al Partidului Muncitoresc Socialist din Ungaria între 1970-1988, a condus cultura în cea mai mare parte a perioadei în care Ungaria a fost condusă de Janos Kadar (1956-1988).

În Polonia, printre fruntașii Partidului Muncitoresc Unit Polonez, s-a aflat și evreul **Hilary Minc** (1905-1974), considerat al treilea în ierarhia politică a statului; a fost pe rînd ministru al industriei, al industriei și comerțului, ministru adjunct al afacerilor economice; și-a pierdut poziția în urma revoluției din 1956. Un alt evreu care s-a aflat în fruntea partidului a fost **Roman Zambrowski** (1909-1977) a cărui

activitate s-a desfășurat pe plan politic, militar și parlamentar. Conducerea securității poloneze s-a aflat de asemenea în mâinile evreilor până în anul 1953, când evreii au fost înlăturați iar în anul 1956 unii au fost chiar arestați (v. mai multe despre aceștia în cap. XIX, nota de subsol 35).

În doar câțiva ani, evreii au fost măturați de la conducerea URSS, României, Cehoslovaciei, Ungariei și Poloniei.

39. Nu vreau să fac nimănui proces de intenție, dar nici nu pot să nu mă gândesc la faptul că în prezent, în București, cele mai importante lăcașuri de cult catolic (Catedrala „Sfântul Iosif”) și armean (Biserica Armenească), simboluri ale acestor religii, sînt puse în pericol de megaconstrucțiile ridicate în imediata lor apropiere de firma evreiască Millenium Building Development. Mituind funcționarii din Primăria Capitalei, li s-au aprobat proiecte ce încălcau legea; mituind judecătorii (fiindcă aceasta este singura explicație), li s-a permis continuarea construcțiilor. Firma Millenium aparține evreului **Sammy Ofer**, născut în 1922 în România cu numele de Herșcovici și emigrat în 1924 în Palestina; afacerile pe care le derulează împreună cu fratele său **Yuli Ofer** (armatori naval, industrie chimică, rafinarea petrolului, bănci, etc.) l-au adus în anul 2005 pe locul 190 în topul miliardarilor planetei cu o avere de 3,1 mlrd. \$; dacă în 2006 ocupa locul 4 în topul miliardarilor din Israel, în anul 2008 a devenit cel mai bogat om din această țară, cu o avere de 6,7 mlrd. \$.

De asemenea, nici nu pot să uit că există voci care susțin faptul că fostul patriarh Iustin Moisescu (1910-1986, cel de al patrulea patriarh al României, între 1977-1986) a fost otrăvit la inițiativa evreilor, întrucît se opunea dorinței rabinului șef **Moses Rosen** (dorință susținută de Elena Ceaușescu) de demolare a bisericii Sfînta Vineri, măreția sfîntului lăcaș de cult creștin ortodox umbrind Templul Coral; după moartea lui Iustin Moisescu, noul patriarh, Teoctist Arăpașu (1915-2007, patriarh între 1986-2007), nu s-a mai opus demolării. În ziua de 19 iulie 1987, în jalea și lacrimile a sute de enoriași veniți să apere (nici ei nu știau cum) biserica, a început demolarea acesteia. Declarația oficială a Patriarhiei, în sensul că patriarhul Teoctist nu a știut de demolare, în acel moment fiind plecat la Viena, este o minciună (pentru mai multe amănunte

asupra acestei minciuni „patriarhale”, v. preot prof. Ion Buga – „Rugați-vă pentru fratele Teoctist”, pag. 86).

Nu am dovezi să acuz de premeditarea distrugerii acestor biserici, dar nici nu pot să nu mă gândesc la așa ceva. Nu pot să uit nici faptul că biserici monumente istorice din Occident au fost cumpărate de evrei pentru a le transforma în depozite (despre bombardarea în anul 2002 de către armata israeliană a Bisericii Nașterii Domnului din Bethleem, v. mai multe în nota de subsol 23 de la cap. XIX).

Afacerile firmei evreiești Millenium aduc însă în discuție un alt rău enorm făcut în zilele noastre poporului român de unii afaceriști evrei: firmele evreiești au cumpărat în ultimii ani, la prețuri infime, terenuri în zonele cele mai rîvnite din București, dar și din celelalte mari municipii. În timp ce construiau pe aceste terenuri construcții gigant (cu forța de muncă română), în primul rînd sedii de firmă, de la care încasau chirii enorme, au procedat la scumpirea, la fel de enormă și nejustificată, alături de terenurilor, cît și a construcțiilor. Desigur, unii români au cîștigat din aceasta, dar cei mai mulți au pierdut foarte mult. Evreii însă, au cîștigat din acest joc întotdeauna.

40. În ultimii ani, în România a început o campanie bezmetică de scoatere a icoanelor din școli. Ortodoxia este cea mai tolerantă religie și nu obligă pe nimeni să o adopte. Noi nu am lapidat oameni de altă religie, ca evreii; noi nu am decapitat oameni de altă credință, ca otomanii; noi nu am ars pe rug ereticii, nici nu am distrus și jefuit biserici ori mănăstiri de alt rit creștin, precum catolicii (o nefericită excepție - și sper că este singura – o reprezintă prigoana dezlănțuită în anul 1935, sub patriarhul Miron Cristea, împotriva „stiliștilor”, adică ortodocșii rămași fideli calendarului vechi, și care a culminat cu măcelul de la mănăstirea Cucova).

Icoanele noastre reprezintă Mîntuitorul, Sfînta Sa Maică, o serie de mari sfinți, dintre care cei mai mulți și-au dat viața pentru o religie care, repet, propovăduiește o lume liberă, egală și dreaptă, o lume a păcii, iubirii între oameni și într-ajutorării - și atunci, de ce aceste principii sociale ar deranja pe cineva, chiar dacă este ateu ori de altă confesiune? Nu pot deranja decît pe slugile satanei.

41. Se înmulțesc peste tot în lumea creștină, inclusiv ortodoxă, simbolurile iudaice, satanice sau masonice. Fosta bancnotă românească de 100.000 lei emisă în anul 2000 avea pe o parte, în colțul din stînga jos, stilizată, steaua lui David; fosta bancnotă grecească de 5.000 de drahme emisă în 1997 avea pe o parte, în centru, cifrele 0 suprapuse parțial, astfel încît „000”, apare și ca „666”, iar pe partea cealaltă, în desenul central, sub un pod, apare imaginea lui Lucifer îmbrăcat în rasă, înaintea căruia îngenunchează niște călugări! – numărul satanei tipărit pe bancnotă alături de celelalte simboluri satanice, au scos în stradă (fără nici un efect) un milion și jumătate de greci ortodocși; fosta bancnotă grecească de 500 de drahme emisă în anul 1983 conținea și ea simboluri masonice (strîngerea de mînă masonică și șarpele care își mănîncă coada); bancnotele americane (dolarii) cuprind în grafica lor multiple simboluri masonice; tot simboluri masonice se regăsesc și în logo-urile de deschidere ale telefoanelor mobile Nokia, produse și în România (strîngerea de mînă masonică), ori programului de calculator Mozilla (șarpele mînîncîndu-și coada); clemele pentru prinderea legitimațiilor personalului militar de la o bază OTAN din Grecia aveau ștanțate în mijloc cifrele „666” (pentru mai multe despre invazia simbolurilor satanice și masonice în Grecia ortodoxă, inclusiv fotografiile acestora, v. Nicolae Zurnazoglu – „Cuviosul Paisie Aghioritul. Mărturii ale închinătorilor”).

42. Crucea roșie, simbolul internațional al ambulanțelor medicale din țările creștine, a fost înlocuit în România ultimilor ani, cel puțin pe ambulanțele din București, cu un fulg stilizat ce amintește de steaua lui David.

43. După cum bine se cunoaște, studiourile cinematografice de la Hollywood sînt conduse de evrei, tot evrei fiind marea majoritate a scenariștilor și regizorilor. De ani de zile evreii de la Hollywood, invocînd creația artistică, falsifică istoria universală. Pentru ca din profitul enorm adus de filmele produse la Hollywood să se împartă cît mai puțin cu neevreii, pe lîngă proprietari, producători, regizori și scenariști evrei, s-a ajuns ca și compunerea muzicii filmelor, castingul și în general aproape toate serviciile anexe să fie acordate tot evreilor. Mai mult decît atît, și ecranele sînt invadate de evrei (actori sau actrițe): indiferent de talent sau de lipsa acestuia, actorii sau actrițele de origine

evreiască sînt impuși de propaganda în domeniu dacă nu cei mai talentați din lume, măcar cei mai populari. Originea evreiască a devenit condiție a succesului la Hollywood (cine este curios, poate accesa „List of Jewish American entertainers” – va regăsi aici numele de pe genericul filmelor și seriile americane care ne invadează ecranele televizoarelor, încercînd să ne obișnuiască cu ideea că imoralitatea, crima, patima de arginți, comoditatea, homosexualitatea și alte păcate omenești țin de firese).

44. Timotei I, 2.11-12: „Femeia să învețe în liniște, cu toată ascultarea. Nu îngăduiesc femeii nici să învețe pe altul, nici să stăpînească pe bărbat, ci să stea liniștită”. Privind femeile care au ajuns în vîrfurile politicii în lume făcînd să se vorbească despre ele, acestea, aidoma femeilor din Vechiul Testament, s-au remarcat în special prin crime, prin corupție sau, în cazul României ultimelor decenii (și nu numai României), prin multă prostie.

Dacă Dumnezeu i-a dat bărbatului să-și apere familia și să-i asigure cele necesare traiului, femeii i-a hărăzit în schimb cel mai important rol din lume: să dea naștere copiilor, să-i crească și să-i educe. A înzestrat-o cu sensibilitate și gingășie, i-a lăsat treburi care necesită migală, răbdare și îndemînare. Dar Lucifer le face pe multe dintre ele să renunțe la toate aceste haruri în schimbul trufiei de a conduce lumea. Și am ajuns să trăim timpurile în care, în țări creștine, avem femei ministru de război! Feminismul a ajuns cel mai mare dușman al feminității.

Prima femeie din lume ministru de război a fost, în 1960, în Ceylon (actualmente Sri Lanka) Sirimavo Bandaranaike (care era și prim-ministru), dar exemplul a fost preluat imediat de țările creștine, iar după 1990 efectiv a explodat.

În cea mai recentă statistică pe care am făcut-o (în anul 2017), scriam: “...în prezent există pe toate continentele 57 de state în care au ocupat (sau ocupă și în prezent) acest fotoliu 82 de femei cu un total de 90 de mandate. Înainte de 1990, au fost doar 4 astfel de state (3 în Asia și unul în America centrală), dar după 1990, o dată cu impunerea feminismului, a egalității de șanse, a egalității de gen, etc. s-au alăturat acestora alte 53 (dintre care 20 în Europa). Astăzi, în 16 țări, ministru de război în exercițiu este cîte o femeie. Halucinant pare (cel puțin

pentru mine) situația fostei ministru de război din Germania între 2013-2019, în prezent președinta Comisiei Europene, Ursula Gertrud von der Leyen (ns. 1958, fiica unui proeminent politician german și european, nepoata unui prosper om de afaceri). Halucinant pe de-o parte pentru că această doamnă, care are pregătire de medic (adică teoretic pregătită pentru a salva vieți) și care a adus pe lume 7 copii, astăzi își trimite armata să ucidă musulmani în țările pe care Israelul le consideră inamice, și pe care, ca atare SUA și OTAN le invadează sub pretexte tot mai puerile. Dar mai halucinant este modul în care persoane fără nici o pregătire de specialitate ajung miniștri în statele UE: Ursula von der Leyen urmează între anii 1977-1987 cursurile a 4 instituții de învățământ superior economic și medical, între anii 1987-1999 dă naștere la 7 copii pe care se presupune că i-a crescut și educat, după ultima naștere intră în politică și, dintr-odată, în anul 2003, devine ministru! Iar de atunci este numai ministru, conducând succesiv 4 ministere dintre care ultimul, din anul 2013, ministerul de război!

O situație asemănătoare întâlnim și la ministerele de interne. La același moment, situația era următoarea: “Prima a fost în China, în 1959. Apoi fenomenul s-a repetat în avalanșă, ca și în cazul precedent. Femei care să conducă poliția au ajuns ministru în 69 de țări (77 de femei ministru cu un total de 81 de mandate). În prezent, în 20 de state, femeile sînt ministru de interne în exercițiu. 18 țări europene (inclusiv România) s-au conformat noii directive.”

Nu m-au preocupat originile feminismului, dar verificînd diferite biografii, am constatat că de pildă, în Belgia, promotorul acestui curent, a fost ... un bărbat – evreul **Louis Frank** (1864-1917)!

Lucifer are nevoie astăzi de cît mai multe femei care să conducă lumea – de ce? Pentru că prin firea lor mult mai sensibilă și, de ce să nu recunoaștem, mult mai naivă, pot fi ușor manipulate. Slugile satanei susțin că o reală democrație presupune ca în parlamente și în guverne femeile să fie reprezentate proporțional, conform ponderii lor în cadrul populației fiecărei țări, adică mai mult de jumătate. Dar mă întreb eu, atunci de ce nu cer să fie reprezentate proporțional și în subteranul minelor, ca docher sau hamal sau ambulanțier la morgă? Niciodată și nicăieri nu veți găsi în subteranul minelor femeie miner, dar nici evreu miner. Acolo, este într-adevăr muncă grea și riscantă.

45. În Spania, țară catolică, la sfârșitul lunii septembrie 2009 guvernul a aprobat proiectul de lege privind liberalizarea avortului, una dintre dispoziții prevăzând posibilitatea ca minorele de 17 și 18 ani să avorteze fără consimțământul părinților.

O altă țară catolică, Portugalia, a admis avortul în urma referendumului din 11 aprilie 2007, când 59 % dintre cei prezenți la vot s-au pronunțat în favoarea dezincriminării. Căzută anterior la referendum, această propunere a fost resupusă la vot pînă cînd a fost aprobată. Interesant este faptul că după 1989 întreaga Europă critica „barbaria” regimului Ceaușescu, în timpul căruia femeile care își provocau avort sau consimeau la avort erau pasibile de o pedeapsă cu închisoarea de pînă la 2 ani (toate se aplicau cu suspendarea pedepsei), dar nimeni nu amintea că pînă în urmă cu doi ani (n.a.: text scris în 2009) , în Portugalia pedeapsa pentru aceleași femei era de pînă la 3 ani închisoare (un studiu arăta că în anul 2005, în Portugalia au fost efectuate peste 18.000 avorturi ilegale).

46. Toamna anului 2001 a marcat cel mai odios, cel mai mîrșav compromis din întreaga istorie a bisericii strămoșești. Sfîntul Sinod, care se opusese vehement tentativelor autorităților de stat de a legaliza homosexualitatea, s-a confruntat cu intenția CNSAS de a verifica dosarele slujitorilor bisericii. Mai marii bisericii noastre au protestat, iar în scurt timp a avut loc trocul: CNSAS a abandonat intenția verificării arhierilor și preoților colaboratori, iar reprezentanții bisericii au renunțat să conteste legalizarea păcatului biblic. Parlamentul a legiferat fără nici o opoziție din partea bisericii relațiile homosexuale, dar după un timp CNSAS a reluat, din fericire, verificarea dosarelor ierarhilor. Spun “din fericire”, întrucît astfel am putut afla că mulți dintre mai marii bisericii ortodoxe române de astăzi (patriarhi, mitropoliți, arhiepiscopi, episcopi, vicari) au conlucrat cu fosta securitate – din aceste informații, am tras concluzia că pentru a avansa în ierarhia bisericească, era obligatoriu să accepți pactul cu diavolul. Iată cine conducea biserica noastră pînă în 1989 - iar aceeași, cu puține schimbări (datorate deceselor, și nu retragerii de bună voie, din pocăință), o conduc și acum: arhieriei care, deși au depus jurămîntul de sărăcie, în locul lui Dumnezeu au ales să-i slujească lui Mamona, arhieriei pentru care valorile supreme sînt arghirofilia (satisfăcută

inclusiv prin mită, șantaj și simonie), trufia (în care excelează în primul rînd noul patriarh, Daniel), minciuna (atît de des întîlnită în declarațiile, comunicatele și pozițiile oficiale ale Sfîntului Sinod), apărarea pînă în pînzele albe a arhierilor, preoților și călugărilor păcătoși, indiferent de natura și gravitatea păcatului, iar pentru unii dintre aceștia chiar sodomia - nu în ultimul rînd, menționez și după 1989 marginalizarea, dacă nu chiar continuarea prigonirii preoților și călugărilor aruncați de evrei în temnițe acum 60 de ani (pentru mai multe despre păcatele concrete ale unora dintre arhieriei, v. preot prof. Ion Buga – op. cit.).

“Casa mea, casă de rugăciune se va chema, iar voi faceți din ea peșteră de tîlhari” (Matei, 21.13.) – cu aceste vorbe i-a alungat Iisus din templu pe cămătari și vînzători, de aceste vorbe mi-am amintit în toamna lui 2008, la intrarea în Mănăstirea Neamțului, cînd am văzut că cei care voiau să intre în mănăstire pentru a se ruga în biserica ridicată între 1495-1497 de Ștefan cel Mare, trebuiau să plătească 5 lei. La fel, la mănăstirea Agapia Nouă. Tot în acele zile, luînd masa cu unul din stareții nenumăratelor mănăstiri din zona Neamțului (un om de toată isprava), în timpul mesei acesta a primit, pe celular, cîteva telefoane de afaceri – s-a scuzat, motivînd prin faptul că li s-a stabilit plan de venituri. Prin transformarea mănăstirilor moldovene în societăți comerciale, cît și prin aducerea de călugărițe în aceeași mănăstire, în devălmășie cu călugării, fostul mitropolit al Moldovei și Bucovinei a inițiat distrugerea vieții monahale. Sper ca astăzi, ca patriarh, să nu își extindă intențiile la nivelul întregii României. “Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona” (Luca 16.13) – prea mulți arhieriei l-au ales pe Mamona. Și atunci, cu astfel de păstori, mai este de mirare că Dumnezeu și-a întors ochii de la acest popor?

Din păcate, comercializarea locurilor sfînte nu este specifică numai ortodoxiei românești. Ca să intri în Biserica Neagră din Brașov, biserică evanghelică, plătești 6 lei. Iar Sfîntul Munte Arhos a devenit interzis pelerinilor săraci: diamonitirionul (permisul de acces) costă 25 de euro, iar mănăstirile și schiturile au transformat pangarele în buticuri. Din păcate, la Sfîntul Munte situația este mult mai tristă: bucuria cu care marea majoritate a stareților celor 20 de mănăstiri s-au lăcomit la banii europeni va deschide porțile compromisurilor. Europa nu dă nimic gratis – mai devreme sau mai tîrziu, sub o formă sau alta,

vine nota de plată. Uniunea Europeană urmărește distrugerea creștinismului, în primul rînd a ortodoxiei, dar și a tradițiilor creștine. Deja la Bruxelles și Strasbourg, femeile din Parlamentul European, motivînd prin faptul că banii trimiși la Sfîntul Munte provin și din impozitele plătite de femeile Europei, cer ridicarea interdicției de acces a femeilor în peninsulă. Se urmărește transformarea acestui loc de rugăciune într-un traseu turistic, iar mare parte din banii trimiși sînt folosiți pentru proiecte de amenajare a spațiilor de cazare (muncitorii sînt plătiți dublu pentru a încălca cea de-a patra poruncă, lucrînd duminica și în zilele de mari sărbători creștine).

Iar în vara anului 2009, Sfîntul Sinod a completat rîndurile înalt-preasfințiților colaboratori ai securității, ridicînd la rangul de arhiepiscopi alți episcopi a căror colaborare a fost denunțată de CNSAS (Gherasim Cristea, Calinic Argatu, Casian Crăciun), urmare ridicării “în grad” a eparhiilor lor.

47. Primul “om” care a avut ideea eutanasierii forțate în masă a populației la nivel planetar a fost un evreu, **Henry Kissinger**, seceretar de stat al SUA între anii 1973-1977; într-un interviu acordat la 28 oct. 1973 și publicat de New York Times sub titlul “Illegal o putem face imediat. Constituțional va dura puțin mai mult...” acesta declară printre altele: “Depopularea ar trebui să fie cea mai mare prioritate a politicii externe față de lumea a treia... Persoanele în vîrstă sînt consumatori inutili. Populația lumii trebuie să fie redusă cu 50 %.”. În anul în care a făcut această declarație, Henry Kissinger a primit premiul Nobel pentru pace! Născut în anul 1923, în prezent, Henry Kissinger nu simte nevoia, dorința sau obligația civică de a fi eutanasiat.

În volumul “Viitorul vieții”, apărut în Franța în anul 1991, **Jacques Attali** scria: “După ce depășește vîrsta de 60-65 de ani, omul trăiește mult prea îndelungat fără să producă și costă scump societatea. Bătrînețea este în prezent o piață, dar nu este solvabilă... Eutanasia va fi unul dintre instrumentele esențiale ale societăților noastre viitoare.” Attali (ns. 1943, evreu francez maghrebian) a fost între 1981-1991 consilier al președintelui francez Francois Mitterand iar între 1991-1993 a fost primul președinte al Băncii Europene pentru Reconstrucție și Dezvoltare (BERD). Ca și Kissinger, nici cînd a împlinit 60 de ani, nici cînd a împlinit 65 de ani, Attali nu a cerut să fie eutanasiat –

probabil că în viziunea lor eutanasia este obligatorie doar pentru neevrei.

Mai am trei exemple. Evreica **Ruth Bader Ginsburg** (ns. 1933, judecătoare la Curtea Supremă a SUA!), care nuanțează nevoia reducerii populației lumii limitind-o la dușmani (ai SUA sau ai Israelului, asta nu precizează): "...și am avut temeri cu privire la creșterea populației, în special de creșteri în rîndul populațiilor care nu vrem să aibă prea mulți oameni". Un alt evreu, **Paul Ehrlich** (ns. 1932), profesor la Stanford, în cartea "Bomba numita Populație" scria: „Un cancer este o multiplicare necontrolată a celulelor, iar explozia demografică este o multiplicare necontrolată de oameni ... Noi trebuie să mutam eforturile noastre de la tratarea simptomelor la extirparea cancerului. Operațiunea va cere multe decizii aparent brutale și lipsite de inimă...". De la antipozi, ne vine evreul australian **Peter Singer** (ns. 1946), sustinator printre altele al „avortului post-natal” (adica al uciderii pruncilor), al experimentelor pe nou-nascuti, al zoofiliei. Peter Singer a primit anul trecut titlul de doctor honoris causa al Universitatii din Bucuresti

48. În primăvara anului 2009, guvernul român m-a surprins chiar și pe mine cu graba sa de a depăși celelalte țări în domeniul pervertirii moravurilor creștine, anunțându-și prin proiectul noului Cod penal intenția de a legaliza în România incestul (ca și prostituția de altfel, homosexualitatea și adulterul fiind deja dezincriminate). Tot în aceeași perioadă, sub pretextul împiedicării extinderii SIDA, autoritățile române au mai luat două măsuri stupefiante: au decis distribuirea gratuită în penitenciare de prezervative și seringi de unică folosință; astfel, autoritățile române nu numai că au permis, dar chiar au sprijinit extinderea în penitenciare a homosexualității și a consumului de droguri.

49. Începînd cu anul 1901 Academia Regală de Științe din Suedia acordă premiile Nobel pentru fizică și chimie (iar din anul 1969 și pentru economie), Institutul Carolina din Stockholm acordă premiul Nobel pentru medicină, iar Academia Suediei acordă premiul Nobel pentru literatură.

50. Tot începînd cu anul 1901, un comitet alcătuit din 5 persoane alese de parlamentul Norvegiei acordă premiul Nobel pentru pace.

51. Deși istoria marilor descoperiri și invenții ale omenirii, din antichitate și pînă la instituirea premiilor Nobel, nu reține numele nici unui evreu, odată cu instituirea acestora, premiile sînt acordate tot mai des unor evrei. Astfel, conform statisticilor israeliene, pînă în 2006 inclusiv, laureații premiului Nobel de origine iudaică au fost 53 pentru medicină, 29 pentru chimie, 47 pentru fizică, 13 pentru literatură, 22 pentru economie (plus încă 3 în 2007) și 9 pentru pace (la care se adaugă 5 din cele 21 de premii acordate unor ONG-uri, cele 5 fiind înființate de evrei). Însurate, din cele peste 700 cel puțin 173 (cca. 24 %) au revenit unor persoane de origine evreiască. Iar de la deceniu la deceniu, tendința este crescătoare. Din 1958 pînă în prezent, doar în trei ani (1974, 1983 și 1999) nici un evreu nu a primit premiul. Recordul este în anii 1978, 1994 și 2004 – cîte 6 premii în fiecare an. Premiile pentru economie, cele mai subiective dar și cele mai inutile, au fost acordate în cea mai mare parte evreilor.

52. Un număr de 287 premii Nobel (cca. 40 % din total) au ajuns în SUA (medicină - 81, chimie – 57, fizică – 79, literatură – 11, economie – 38, pace – 21). La acestea, se adaugă premiile acordate pentru anul 2007 (cei trei laureați ai premiului pentru economie sînt cu toții evrei americani; doi din cei trei laureați ai premiului pentru medicină sînt americani; unul din cei doi laureați ai premiului pentru pace este american) și pentru anul 2008 (premiul pentru economie a fost acordat unui evreu american, iar doi dintre cei trei laureați pentru chimie sînt americani, unul fiind evreu).

53. Acordarea premiilor Nobel pentru pace ridică foarte serioase semne de întrebare asupra obiectivității criteriilor de desemnare a laureaților. În mod paradoxal, o mare parte a acestora au mers către oficiali ai țărilor care promovează cea mai agresivă politică (SUA și Israel). Printre cei 21 de laureați din SUA se numără **Theodore Roosevelt**, președinte (1906), **Elihu Root**, fost secretar de stat (1912), **Thomas Woodrow Wilson**, președinte (1919), **Charles Gates Dawes**, vicepreședinte (1926), **Frank Billings Kellogg**, fost secretar de stat (1929), **Cordell Hull**, fost secretar de stat (1945), generalul **George**

Catlett Marshall, fost secretar de stat, fost ministru de război (1953), **Henry Kissinger**, evreu, secretar de stat între 1973-1977 (1973 – deși acesta a fost acuzat în decursul timpului și în această calitate de mai multe crime de război săvârșite prin intermediul CIA, ca de pildă sângeroasa lovitură de stat din 1973 din Chile, soldată cu moartea președintelui marxist Salvador Allende Gossens, care naționalizase o serie de firme particulare printre care și americane, urmînd 17 ani de dictatură militară teroristă sub generalul Augusto Pinochet Ugarte, sau sprijinirea în 1975 a generalului Suharto, președintele Indoneziei, la invadarea Timorului de Est, acțiune soldată cu masacrarea a cca. 200.000 de civili, etc. – Henry Kissinger este membru al Grupului Bilderberg), **Jimmy Carter**, fost președinte între anii 1977-1981 (2002 – acordarea acestui ultim premiu are o motivare extrem de neconvingătoare). Nu mai puțin de 3 prim-miniștri ai Israelului (adică un sfert din totalul lor!) au primit premiul Nobel pentru pace: **Menachem Begin** (1978, terorist și criminal de război), **Yitzhak Rabin** și **Shimon Peres** (1994) – cel din urmă, ordonase în anul 1986 Mossad-ului să-l răpească din Anglia pe Mordechai Vanunu, cel care dezvăluise presei crearea de către Israel a armei nucleare (v. și nota de subsol 64). În anul 1986 premiul a fost acordat fără nici un fel de justificare obiectivă odiosului, marelui mincinos, sionist și instigator la terorism **Elie Wiesel**, evreu american născut în România (la Sighet), susținător în anii '40 al organizației teroriste evreiești Irgun și dușman al României – ca o expresie a descompunerii morale a României de azi, acest nemernic a devenit în anul 2001 membru de onoare al Academiei Române, iar în anul 2002 a fost decorat cu ordinul Steaua României în grad de Mare Ofițer. În anul 2007 premiul a fost acordat lui **Albert (Al) Arnold Gore Jr.**, fost vicepreședinte al SUA în anul 1999, cînd această țară a atacat statul independent Iugoslavia. În anul 2009 premiul i-a fost acordat proaspătului președinte al SUA, **Barack Obama** – fără nici un merit, doar pentru a-l încuraja să poarte o politică de pace, dar asta nu s-a întîmplat. Au primit premiul Nobel pentru pace 4 președinți ai SUA, 2 vicepreședinți și 5 secretari de stat dintre care unul fost ministru de război, precum și 3 prim-miniștri ai Israelului!

54. Așa cum cu greu și cu mare întârziere s-a recunoscut ulterior, insulina a fost descoperită de savantul român **Nicolae Paulescu** (1869-1931), cercetările sale fiind publicate la Paris în anul 1921. Întrucât poziția sa ideologică a fost considerată antisemită, premiul Nobel pentru medicină care i s-ar fi cuvenit a fost acordat în anul 1923 unor cercetători canadieni (Frederick Grant Banting – 32 de ani și John James Richard Macleod – 47 de ani) care nu au făcut decît să preia descoperirea cercetătorului român. Prioritatea prof. Nicolae Paulescu în această descoperire a fost recunoscută după aproape jumătate de secol, la stăruințele prof. univ. acad. Ionel Pavel (1897-1991), ale cărui scrisori trimise în toată lumea au primit răspuns. Astfel, de exemplu, răspunsul din 15 oct. 1969 al prof. Charles Best, singurul supraviețuitor la acel moment al echipei canadiene laureate, recunoaște nu numai faptul că “meritul” lor a fost doar de a prelua descoperirea savantului român, ci și faptul că o inadvertență a lucrării lor s-a datorat traducerii greșite din franceză în engleză a studiilor publicate de Nicolae Paulescu. Iar în răspunsul din 29 dec. 1969, prof. Arne Tiselius, directorul Institutului Nobel, recunoaște faptul că Nicolae Paulescu merita decernarea Premiului Nobel, dar și imposibilitatea reparării acestei nedreptăți. Aceste scrisori precum și altele asemănătoare pot fi găsite în cartea “Nicolae C. Paulescu – omul și opera sa medicală” (tipărită în anul 2009), scrisă de nepotul de soră și colaborator apropiat al marelui savant, dr. Constantin Angelescu (1904-1991). Datorită opiniilor sale politice, chiar după ce i s-a recunoscut paternitatea descoperirii insulinei, în vara anului 2003 s-a protestat împotriva dezvelirii unui bust al său la spitalul “Hotel Dieu” din Paris. Descoperirea lui Nicolae Paulescu a salvat milioane de vieți, inclusiv vieți de evrei. Despre prof. Paulescu, Nicolae Iorga spunea că “a trăit ca un mucenic și a murit ca un sfînt”.

Excepționalele sale cărți, în primul rînd “Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria” (1913), “Cele patru patimi și remediile lor” (1921) și “Degenerarea rasei jidovești” (1928), s-au transformat în pietre de moară la gîtul marelui savant și au constituit motivul nespus direct dar ușor de intuit pentru care, în pofida descoperirii sale epocale, nu a fost avut în vedere pentru acordarea premiului Nobel. Cărțile au fost scrise într-un moment în care evreii

aciuaiți în România, “au ajuns în câțiva ani să pună mîna pe mai toate bogățiile țării. Dar ca să ne subjuge cu totul, le mai trebuie să posede și drepturile de cetățenie.” (ceea ce de altfel au obținut în scurt timp, între aparițiile primelor două cărți). Obişnuit cu stilul analitic și sintetic al omului de știință, bazat pe probe indiscutabile, Nicolae Paulescu a studiat documente din Arhivele Statului, publicațiile Serviciului statistic, rapoartele oficiale, documentele poliției și presa timpului. Prima sa carte este cutremurătoare, arătînd cum în scurt timp evreii au reușit, în Moldova (unde se instalaseră masiv), să inițieze distrugerea însăși a ființei poporului român.

Nu este locul unei analize complete a datelor menționate de Nicolae Paulescu, dar este necesară menționarea unor informații elocvente. Astfel, în Moldova, populația evreiască (venită în special din Galiția) a crescut de la 12.000 în anul 1803 (primul recensămînt) la 200.000 în anul 1899 (o creștere de 15,33 ori); în Muntenia, dacă în 1820 existau 127 șefi de familie israeliți, în 1831 numărul evreilor urcase la 3.330, în 1838 la 6.000, în 1860 la 9.000 iar în 1899 la 70.000. Sporul de populație (din motive care se vor vedea ulterior) a fost catastrofal pentru români: între 1870-1893, în cadrul populației românești din Moldova s-au înregistrat 140.000 nașteri și 170.000 decese (- 30.000), în timp ce populația evreiască a înregistrat 120.000 nașteri și 80.000 decese (+ 40.000); în 23 de ani, populația evreiască din Moldova a avut un spor de 70.000 de suflete față de populația română (“Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria”, pag. 114-116). Datele oferite de N. Paulescu sînt cele oficiale – dar foarte mulți evrei, intrați clandestin în țară, se sustrăgeau de la recensăminte, astfel încît numărul real al acestora era mult mai mare. Într-unul din lunga serie de articolele publicate în a doua jumătate a anilor '70 ai secolului XIX în ziarul “Timpul”, Mihail Eminescu scria despre existența a 550.000 de evrei în Principatele Unite (articolele sale, prin care critica prezența tot mai masivă în țările române a evreilor, care consumă fără să producă și care se îmbogățesc fără să muncească, transformînd în special țărani moldoveni în alcoolici, dar și criticile aduse cancelariilor europene infiltrate de evrei și masoni, i-au scurtat atît cariera cît și viața – nebunia sa declarată, internarea prelungită, tratamentul cu mercur, toate sînt legate de evrei sau de masoni). Treptat (și cu sprijinul

corupției funcționarilor publici români) evreii au pus mîna pe industria și comerțul din Moldova: în anul 1908 în Iași existau 1.874 de meseriași români și 5.570 evrei, 121 negustori români și 1.742 evrei, 51 cîrciumari români și 344 evrei; în 1906 existau, în Botoșani – 6 cîrciumari români și 133 evrei, în Dorohoi – 4 cîrciumari români și 74 evrei, în Fălticeni – un cîrciumar român și 54 evrei, iar în Hirîlău, Herța și Mihăileni toți cîrciumarii erau evrei! (op. cit., pag. 119-121). Acapararea comerțului cu alcool de către evrei a avut, în special la sate, efecte catastrofale. Cîrciumile evreilor aveau, pentru evrei, băuturi “cușer”, în timp ce românilor li se serveau băuturi falsificate, numite de consumatori “vitrioluri”: astfel, dacă regulamentul prevedea pentru rachiiuri o concentrație de maximum 35 % iar pentru drojdii și tescovină maximum 45 %, cîrciumarii evrei vindeau românilor băuturi contrafăcute cu concentrații de la 60 % pînă chiar la 87,3%. Aceste otrăvuri conduceau la dependență, iar dependența avea trei consecințe majore și nefaste: românii ajungeau să își lase la cîrciumarii evrei tot cîștigul, consumul conducea la impotență și sterilitate (iar acestea la scăderea sporului natural) și, de asemenea, conducea la boli grave (boli ale aparatului digestiv, ale ficatului, tuberculoză, delirium tremens, orbire, etc.) scurtînd viața românilor (op. cit., pag. 132).

Instalarea evreilor în Moldova a însemnat și începutul pervertirii moravurilor tinerelor românce, pînă atunci cu o educație eminentamente creștin-ortodoxă. Pe de-o parte, este vorba despre desfrîul propriu al evreilor: în anul 1912 a devenit celebru cazul unui evreu din Fălticeni care, sub amenințarea pistolului ținut la tîmpla victimelor, a violat 4 fete în casă (servitoare) în vîrstă de 14-15 ani; cu puțin timp înainte, făcuse vîlvă cazul unui evreu din Botoșani care sedusese și părăsise 16 fete de țaran moldovean (op. cit., pag. 136-138). Pe de altă parte, pierzîndu-și virginitatea într-o societate de maximă moralitate, aceste tinere eșuau în bordeluri - în Moldova începutului de sec. XX, peste 90 % din bordeluri erau ținute de evreice. Cînd tinerele cădeau pradă sifilisului, acestea erau oferite numai clienților români. Un fapt la fel de grav îl constituia promisiunea (la fel ca în zilele noastre!) făcută adolescențelor moldovence de proxeneți evrei că le vor găsi locuri de muncă în străinătate – acceptînd promisiunea, nefericitele erau predate în metropole din toate continentele (de la Constantinopol la Cairo și de la

Șanghai la Buenos Aires) unor proxeneți tot evrei, care le sileau să se prostitueze. Nicolae Paulescu exemplifică și aici cu mai multe cazuri concrete, dintre care unul merită menționat: în anul 1909 un evreu din Dorohoi care aprovizionase cu adolescente moldovence bordelurile nu numai din Moldova (Botoșani, Fălticeni, Piatra Neamț, Țirgu Ocna, Bacău, Bîrlad, Galați), dar și din străinătate ("la Colomea în Polonia, la Rusciuc, la Constantinopole, pînă la Cairo și pînă în America"), a fost trimis în judecată - tot ca în zilele noastre, o armată de 4 avocați cu mari influențe politice a tergiversat procesul din 1909 pînă în 1911 cînd, la influențele lobby-ului sionist, proxenetul a primit minimul de pedeapsă: 6 luni și o zi închisoare (op. cit., pag. 139-141).

Acestea sînt doar cîteva dintre informațiile de o importanță extraordinară aduse de Nicolae Paulescu la cunoștința lumii creștine, din cauza cărora a devenit pentru evrei "persona non grata".

Dar insulina nu este singura descoperire românească pentru care premiul Nobel a fost primit de alții: aquapirinele au fost descoperite în anul 1986 de savantul român **Gheorghe Benga** (ns. 1944), rezultatul cercetărilor sale fiind publicat în același an în revistele europene "Biochimia" și "Jurnalul european pentru biologie celulară"; aquapirinele au fost "redescoperite" în anul 1988 de americanul Peter Agre (ns. 1949) și pentru pretinsa sa descoperire, în anul 2003 a primit premiul Nobel pentru chimie.

55. Termen peiorativ prin care romanii desemnau avocații.

56. Lb. germană: "gîndurile sînt libere".

57. Odată cu transformarea sportului (și în primul rînd a fotbalului) într-o afacere mondială extrem de profitabilă, se constată cu ușurință tendința accentuată de implicare în acest domeniu a afaceriștilor evrei din întreaga lume. Anglia (patria fotbalului), este cea mai bună dovadă, iar clubul Tottenham Hotspur este cel mai bun exemplu: în anul 1982 clubul este cumpărat de evreul **Irving Scholar**; în anul 1991, proprietar devine evreul **Alan Michael Sugar**, baron Sugar (ns. 1947, locul 59 în anul 2009 în clasamentul celor mai bogați britanici cu o avere de 830 mil. lire sterline); în anul 2001 acesta vinde clubul companiei Enic International Ltd., proprietatea evreului **Joe Lewis** (ns. 1937 sau 1938, în anul 2007 locul 16 în clasamentul celor mai bogați britanici, în anul 2009 locul 261 în clasamentul celor mai

bogați oameni din lume), care deține și clubul de fotbal Slavia Praga; tot din anul 2001, președintele clubului Tottenham Hotspur este evreul **Daniel Levy** (ns. 1962). În anul 1983, evreul **David Barry Dein** (ns. 1943) devine acționar și vicepreședinte al clubului Arsenal Londra (funcție pe care o va deține timp de 24 de ani, pînă în anul 2007) iar acțiunile sale în cadrul clubului ajung, de la 16,6 %, la 42 % în anul 1991, an în care vinde o parte din acțiuni prietenului său, evreul **Daniel David Fiszman** (ns. 1945, fiul unor evrei belgieni refugiați în Marea Britanie în timpul războiului, care înființase compania Star Diamonds Group a cărei activitate o reprezenta comerțul cu diamante brute și care în anul 2008 ocupase locul 348 în clasamentul Sunday Times al celor mai bogați englezi cu o avere de 236 mil. lire sterline, cea mai bună clasare a sa fiind în anul 2004 – locul 204), ale cărui acțiuni au crescut de asemenea de la 8 % pînă la 24 % ; pînă în anul 2007, cuplul de evrei Dein-Fiszman au condus clubul în calitate de vicepreședinte, respectiv președinte și de codirectori; în anul 2007 ambii au început, treptat, să își vîndă acțiunile și s-au retras de la conducere. La începutul mileniului III, ofensiva miliardarilor evrei din toată lumea a atacat în forță fotbalul englez: clubul Chelsea Londra a fost cumpărat în anul 2003 de miliardarul rus evreu **Roman Arkadievič Abramovič** (ns. 1966), clubul Manchester United a fost cumpărat în anul 2005 de miliardarul american evreu **Malcolm Irving Glaser** (ns. 1928), clubul Aston Villa a fost cumpărat în anul 2006 de miliardarul american evreu **Randolph Lerner** (ns. 1962), iar în același an clubul Portsmouth a devenit proprietatea evreului ruso-francez **Alexandre Gaidamak** (ns. 1976), fiul lui **Arcadi Gaidamak** (care este la rîndul său proprietarul clubului de fotbal israelian Beitar Ierusalim).

În Franța, în anul 1996, evreul francez **Robert Louis Dreyfus** (1946-2009), membru al familiei proprietare a companiei Louis Dreyfus Group (în anul 2005 locul 180 în lume cu o avere de 3,2 mlrd. \$), a devenit acționarul majoritar al renumitului club Olympique Marseille. Tot în Franța, clubul de primă divizie OGC Nice are din anul 2002 ca președinte pe evreul **Maurice Cohen** (acționar minoritar) - în urma rezultatelor nesatisfăcătoare obținute și la cererea acționarilor

majoritari, la data de 24 ian. 2007 a fost nevoit să demisioneze, dar după numai 5 zile a reușit să obțină reinstalarea sa în fruntea clubului,

Marea campioană olandeză Ajax Amsterdam l-a avut ca președinte între 1964-1978 pe evreul **Jacob Philip (Jaap) van Praag** (1911-1981), între 1989-2003 pe fiul acestuia, evreul **Michael van Praag** (ns. 1947), iar în prezent pe evreul **Uri Colonel**.

Acestea sînt doar cîteva exemple (alte cluburi de fotbal aflate în proprietatea miliardarilor evrei ex-sovietici, se regăsesc în nota de subsol dedicată acestora din cap. XIX).

58. Curente antiartistice în literatură și artă reprezintă ”contribuția” evreilor. Dadaismul în poezie, caracterizat prin folosirea arbitrară și fără rost a cuvîntului, prin negarea oricărui raport între gîndire și expresia artistică, a fost creat de evreii români **Tristan Tzara** (născut Samy Rosenstock, 1896-1963, stabilit în Elveția) și **Ilarie Voronca** (născut Eduard Marcus, 1903-1946, stabilit în Franța). Un al doilea val suprarealist a avut în primele rînduri tot evrei români: **Victor Brauner** (1903-1966, stabilit în Franța), **Gherasim Luca** (ns. Salman Locker, 1913-1994, stabilit în Franța), **Paul Păun** (sau Paul Yvenez, ns. Paul Zaharia, 1915-1994, stabilit în Israel), **Dolfi Trost** (1916-1966, stabilit în SUA). Gherasim Luca este și inițiatorul ”cubomaniei” (metodă suprarealistă de a forma colaje din imagini tăiate în pătrate și apoi reasamblate aleatoriu, fara nici o noimă).

Dadaismul în pictură, caracterizat prin alăturarea incoerentă de linii și culori, a avut la rîndul său printre inițiatori un evreu român, **Marcel Iancu** (1895-1984); unii dintre cei mai mari pictori americani sînt considerați evreii de origine rusă **Barnett Newman** (1905-1970) și **Mark Rothko** (ns. Marcus Rothkowitz, 1903-1970), ale căror picturi abstracte reprezentau doar linii verticale paralele. Suprarealismul în proză l-a avut ca pionier pe evreul ceh **Franz Kafka** (1883-1924). Evreica americană de origine germană **Eva Hesse** (1936-1970) este promotoarea curentului anti-formă în sculptură. Specialiștii în aceste domenii ar putea completa mult mai pe larg exemplele.

59. Timp de cîteva zeci de ani, cît Republica Sud Africană a practicat un regim de apartheid, acest stat a fost boicotat pe plan sportiv de către toate celelalte state ale lumii: nu putea organiza nici o

competiție sportivă internațională, iar sportivii din această țară nu aveau dreptul de a participa la competițiile internaționale sub culorile naționale. Deși politica Israelului este mult mai rasistă și mai criminală decât apartheidul, asupra sportivilor din această țară nu a fost luată nici o măsură similară. Dimpotrivă, politica sionistă a Israelului a fost chiar încurajată de forurile sportive mondiale ori europene care, deși Israelul nu se afla în Europa, au acceptat în ultimii ani ca în unele sporturi pe echipe (ca de pildă fotbal, baschet, polo) reprezentativele acestui stat terorist să participe la preliminariile mondiale în cadrul grupelor europene și să participe la campionatele europene, iar campioanele pe ramură sportivă să fie înscrise în cupele campionilor europeni.

De asemenea, Israelul participă alături de statele europene și la concursul Eurovision, și la cel Miss Europa, etc.

60. Compania de internet Google Inc., care oferă cel mai uzitat motor de căutare precum și serviciile de poșta electronică Gmail, este deținută de evreii **Serghei Brin** (ns. 1973, evreu rus american) și **Larry Page** (ns. 1973, evreu american). Ambii s-au situat pe locul 54 în clasamentul Forbes al anului 2005 cu o avere de câte 7,2 mlrd. \$ fiecare, locul 26 în anul 2007 cu câte 16,6 mlrd. \$ fiecare, locul 34 în anul 2008 cu câte 18,7 mlrd. \$ fiecare și locul 26 în anul 2009 cu câte 12 mlrd. \$ fiecare.

În anul 1977 evreul **Lawrence Joseph “Larry” Ellison** (ns. 1944, în anul 2005 locul 9 în clasamentul Forbes cu o avere de 18,4 mlrd. \$, în anul 2007 locul 11 cu 21,5 mlrd. \$, în anul 2008 locul 15 cu 25 mlrd. \$ iar în anul 2009 locul 4 în lume cu 22,5 mlrd. \$) a fost cofondator al companiei devenite ulterior Oracle Corporation, cea mai mare companie de software din lume, dar specializată și în dezvoltarea sistemelor hardware. De la înființare, Ellison este și șeful executivului (CEO) al corporației.

La începutul anului 2008, evreii americani **Carl Ikahn** (ns. 1936, locul 43 în clasamentul Forbes pentru anul 2009 cu 9 mlrd. \$) și **John Alfred Paulson** (ns. 1955, locul 76 în același clasament cu 6 mlrd. \$) au cumpărat fiecare câte 50 milioane de acțiuni ale companiei de internet Yahoo.

Creatorii și în același timp patronii rețelei de socializare Facebook avansează și ei în topul celor mai bogați oameni din lume:

principalul asociat, **Mark Elliot Zuckerberg** (ns.1984, evreu american), s-a clasat în anul 2008 pe locul 785 în topul Forbes cu o avere de 1,5 mlrd. \$; se apropie de intrarea în top și ceilalți fondatori ai website-ului, evreul american **Dustin Moskowitz** (ns. de asemenea 1984) și evreul brazilian (stabilit în SUA) **Eduardo Saverin** (ns. 1982). La data de 26 mai 2009, în urma unei investiții de 200 mil. \$, acționar la Facebook a devenit și evreul rus **Iuri Borisovici Milner** (ns. 1961, v. și nota de subsol 31 de la cap. XIX).

Chiar și compania Microsoft, aparținând celui mai bogat om din lume, creștinul Bill Gates, este condusă în calitate de CEO de evreul **Steven Anthony „Steve” Ballmer** (ns. 1956, situat în clasamentul Forbes pentru anul 2005 pe locul 23 cu o avere de 12,1 mlrd. \$, în anul 2007 pe locul 31 cu 15 mlrd. \$, în anul 2008 pe locul 45 cu aceeași avere, iar în anul 2009 pe locul 29 cu 11 mlrd. \$).

Și jocurile sociale on-line, afacere tot mai bănoasă, sînt legate de numele unui evreu american: **Mark Jonathan Pincus** (ns. 1966), principalul co-fondator, în anul 2007, al companiei Zynga Inc. (pionierul industriei jocurilor sociale) și care în 2009 a fost desemnat “CEO al anului”; se estimează că pînă în anul 2015, profitul anual din jocuri on-line al companiei (1 mlrd. \$ în 2011) va atinge 5,5 mlrd. \$. În anul 2012, averea lui Pincus ajunsese deja la 1,8 mlrd. \$.

61. În anul 2006 un concurs organizat de TVR și la care s-a votat prin internet și telefon, a dus la un rezultat stupefiant: printre cei mai mari 10 români din toate timpurile s-a numărat și evreul **Richard Wurmbbrand** (1909-2001). Total necunoscut românilor, acesta a ajuns să fie ales printre cei mai mari români în urma voturilor trimise prin internet. De către cine și de unde, nu este greu de imaginat.

62. La începutul anului 2009, lumea catolică și cea protestantă (SUA, Franța, Germania, țările scandinave, etc.) au fost zguduite de valuri de crime violente săvîrșite în școli de elevi sau foști elevi. În unele cazuri, s-a stabilit cu certitudine că acestea au fost săvîrșite sub influența jocurilor violente de pe calculator.

63. Am trăit personal efectele controlului internetului: după ce am început să caut pe internet și să listez materialele despre crimele, corupția și răul făcut permanent de evrei omenirii și după ce am trimis prin e-mail cartea mea la diferite persoane, calculatorul mi-a fost treptat

infestat cu viruși pînă cînd a refuzat să mai pornească, iar, cu cîteva zile înainte, imprimanta mi-a fost deconectată din exterior. Mi-am dat seama că o serie de site-uri sau de materiale, care îi deranjau pe sioniști, erau virusate – accesarea lor conducea la infestarea calculatorului. Controlul sionist este absolut: nu numai asupra corespondenței electronice și navigației pe internet, dar chiar și asupra funcționării calculatorului. Iar virușii lor, sînt întotdeauna cu un pas înaintea antivirusilor.

În vara anului 2009 am copiat pe stick-uri de memorie toate materialele pe care le aveam pe calculator, după care am șters tot, am curățat calculatorul și am instalat un program antivirus – inutil: calculatorul meu era deja luat în evidența lor. După doar două zile, am fost invadat de viruși sub forma programelor antivirusi, care la început îmi îngreunau accesarea materialelor, terminînd prin a-mi "ucide" calculatorul. În cîteva zile, am fost invadat de 5 programe (PC Antispyware 2010, Antivirus Pro 2010, Windows Security Center, McAfee Security Scan, Security Tool). Cînd deschideam calculatorul, rînd pe rînd apăreau ferestre ale acestor programe, atît fereastra de scanare (care mă anunța de la o zi la alta și de la un program la altul, un număr variabil de fișiere infestate – la Antivirus Pro 2010 între 31 și 38, la Security Tool între 42 și 50, etc.), oricum mult mai mare decît numărul fișierelor pe care le aveam în realitate, întrucît renunșasem să mai scriu pe calculator, preferînd un laptop care nu a fost niciodată conectat la Internet, cît și fereastra care mă anunța că am calculatorul infestat și îmi cereau imperativ să apelez la serviciile lor pentru protecția calculatorului. Din cînd în cînd, Microsoft Windows mă anunța că datorită unor probleme trebuie să închid calculatorul sau că, dimpotrivă, chiar el îmi închide programul pentru a-mi proteja calculatorul. Închideam rînd pe rînd aceste ferestre, timp în care, în colțul din dreapta jos apăreau mici anunțuri care îmi atrăgeau atenția asupra riscurilor pe care le comportă funcționarea calculatorului, fără să apelez la serviciile lor - le închideam și pe acestea, dar după două secunde apărea alta, și tot așa (cele mai multe mesaje diferențiate ca text, în număr de 8, proveneau de la Security Tool). Pierdeam cîteva minute ca să închid aceste zeci de ferestre și icoane, și reușeam să accesez Internetul – după foarte scurt timp, după ce am printat 11 din

cele 14 capitole ale cărții “Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii” (varianta de pe pe net are un capitol în plus față de varianta publicată în anul 2009, respectiv cel privitor la privatizarea frauduloasă a hotelului “București”), mi s-a interzis printarea celorlalte capitole (alte materiale, “naive”, le puteam printa); în același interval de timp, concomitent, nu am mai putut să accesez adresa mea de Yahoo mail. După doar încă vreo câteva zile, la două-trei minute de la accesarea netului, eram anunțat că “NT Authority System a inițiat închiderea sistemului, ca să ajute protecția calculatorului” – din acel moment, se pornea un cronometru, iar după un minut calculatorul meu se închidea automat. Fiindcă am continuat să refuz “ajutorul” lor, în final am ajuns la momentul în care deschizând calculatorul, după ce închideam toate ferestrele de mai sus, ecranul devine bleu iar un mesaj provenind de la Windows mă anunța că îmi închide programul. Nu are rost să vă povestesc în detaliu toate fazele care m-au împiedicat să mai folosesc calculatorul – ar însemna să pierdem cu toții prea mult timp.

Am discutat cu prieteni, mult mai instruiți decât mine în probleme de calculator, unii chiar experți – nu au întâlnit niciodată problemele cu care m-am confruntat eu, dar mi-au recomandat să mă gândesc și la alte explicații decât controlul sionist. Sînt de acord, dar totuși nimeni nu mi-a dat o explicație - și atunci, lăsați-mă să mă întreb: la ce bun să plătim internetul cu cca. 10 \$ lunar, dacă nu avem acces decât la materialele agreate de evreii sioniști?

Aceste evenimente au fost consemnate în cea de a treia ediție a cărții. La sfîrșitul anului 2009 am renunțat atît la calculator, pe care l-am înlocuit cu un laptop, cît și la firma cu care aveam contract pentru internet, RCS-RDS, o firmă de escroci amabili și meseriași, trecînd la Romtelecom, o firmă de escroci aroganți și nepricepuți.

După ce în anul 2013 ediția a patra (neterminată) a acestei cărți a fost postată pe scribd.com, Romtelecom mi-a blocat accesul la internet – după o săptămînă de telefoane zilnice mi s-a redat accesul dar, spre sfîrșitul anului, deși plătisem antivirus, am fost invadat de viruși (NTI Backup Now5 Tray, RegCleanPro, Show Advanced System Protectors) care îmi cereau acordul pentru a le permite devirusarea! CD-urile și DVD-urile îmi erau ejectate, multe programe nu mai

funcționau. Iar în ziua de 30 dec. 2013, fără nici o explicație, Romtelecom mi-a sistat toate serviciile: internet, telefon, TV.

64. “Căci, atunci când se ridică sus oamenii de nimic, nelegiuirii mișună pretutindeni” (Psalmul 11.8). În ediția din 1938 a Bibliei, textul apare sub forma: “De neamul nelegiuitorilor care, dejur-împrejur, cutreeră, ca atunci când josnicia stă în frunte printre oameni” (Psalmul 12.9).

65. Această minciună, pretinsul anti-semitism al creștinilor, constituie una dintre cele mai mari diversiuni ale sionismului – un creștin sau un popor creștin nu pot fi antisemiți, din simplul motiv că însăși religia noastră provine de la evrei: Iisus Hristos, Sfinta Familie, Sfintul Ioan Botezătorul, cei 12 Sfinți Apostoli, cu toții au fost evrei. Un creștin nu poate fi antisemit – dar în mod intenționat, se pun pe același plan două noțiuni diferite: antisemitismul și antisionismul.

„Drepturile fundamentale ale palestinienilor sînt grav încălcate. Cine afirmă acest lucru este antisemit?” (evreul american antisionist Norman Gary Finkelstein – „Tupeu! Argumentul antisemitismului și maltratarea istoriei”). Conform definiției date de sionisti antisemitismului, constatăm că primii antisemiți din lume ar fi fost evrei: marii prooroci Isaia și Ieremia, proorocii Ozee și Miheia. Poate fi reală această definiție a antisemitismului?

O altă mare minciună o constituie pretinsa ură pe care creștinii ar purta-o față de evrei – creștinii nu știu să urască, nu pot să urască; ne interzice religia. Dar sioniștii nu pot înțelege așa ceva, cum este să nu urăști, să nu poți urî.

66. În jurul anului 1950 a început și în scurt timp s-a extins în întreaga lume “negaționismul”, după cum spun sioniștii (sau “revizionismul”, cum spunem noi), al cărui promotor a fost francezul **Paul Rassinier** (1906-1967), fost luptător în Rezistența franceză, fost deținut în lagărele naziste; acesta a pornit, în cărțile sale, de la faptul că multe dintre poveștile apărute despre lagărele de concentrare erau false, nu aveau nici o legătură cu ceea ce văzuse el cu ochii lui în timp ce era deținut în lagărele Buchenwald și Mittelbau-Dora. Fără a contesta ceea ce era incontestabil (faptul că milioane de evrei din Europa ocupată de naziști au fost ridicați din locuințele lor, deposezați de averi și închiși în lagăre de concentrare, unde unii și-au

pierdut viața), revizionistii contestau faptul că “soluția finală” (inițiată de altfel de evreul nazist Heydrich) ar fi urmărit uciderea evreilor, contestau numărul de victime avansat după război și care creștea de la un an la altul și contestau existența camerelor de gazare din lagărele naziste.

O dată cu prăbușirea socialismului, începînd chiar cu anul 1990 (cazul Franței), Europa deja condusă pe deplin de evreii sioniști a transformat revizionismul în infracțiune pedepsită cu închisoarea. În scurt timp, negarea sau diminuarea efectelor holocaustului, incriminate pentru prima dată în deceniul 9 în Israel, au devenit infracțiune în 16 țări (Israelul, 12 state membre UE, Elveția, Liechtenstein și Bosnia-Herțegovina).

Pînă la momentul scrierii acestor rînduri, am identificat peste 100 de persoane (din peste 20 de țări) pe care sioniștii le-au trecut pe lista negaționiștilor, dintre care cel puțin 32 de persoane au suferit represiunea statelor creștine (condamnate cu executarea pedepsei în închisoare, cu suspendarea acesteia ori cu amendă, extrădate sau expulzate) pentru că au diminuat efectele holocaustului. Recordurile le dețin Germania și Franța, care au condamnat 11 și respectiv 9 revizionişti. De menționat faptul că nu există o listă completă a revizioniştilor, ci pentru identificarea acestora a trebuit să trec dintr-un link într-altul și să fac multe alte cercetări adiacente. Fără îndoială, numărul real al “negaționiștilor” este mult mai mare.

Cele mai cunoscute dintre aceste cazuri se referă la marele filozof francez **Roger Garaudy**, condamnat de justiția franceză (v. nota de la cap. XX), la profesorul universitar francez **Robert Faurisson** (1929-2018), atacat în stradă în anul 1989 fiindu-i zdrobită falca (atac revendicat de o grupare necunoscută, “Fiii memoriei evreiești”), dat afară din învățămîntul superior în anul 1991 și condamnat de mai multe ori de justiție pentru negarea existenței camerelor de gazare (întrucît în decembrie 2006 a participat la Conferința pentru revizuirea viziunii globale asupra holocaustului, organizată la Teheran, președintele Franței, Jacques Chirac, a cerut deschiderea unei anchete cu privire la discursul pe care Faurisson l-a pronunțat cu această ocazie) sau inginerul francez **Vincent Reynouard** (ns. 1969), tatăl a 8 copii, care și-a pierdut calitatea de profesor după ce

i s-au descoperit în calculator documente care negau holocaustul iar între 1992- 2008 a suferit 4 condamnări penale (1992 – condamnat la o lună de închisoare cu suspendare și 5.000 de franci amendă pentru faptul că trimisese unor elevi laureați ai concursului “Rezistență și deportare” scrisori însoțite de fotocopii ale unor documente care contestau existența camerelor de gazare; 2004 – condamnat la 2 ani de închisoare dintre care 6 luni cu executare; 2007 – condamnat la 1 an de închisoare și 10.000 de euro amendă pentru că a scris broșura “Holocaustul, ceea ce vi se ascunde”, 2008 – condamnat la 1 an închisoare în Belgia).

Alte nume celebre de revizionisti francezi sînt cele ale regizorului **Claude Autant-Lara** (1901-2000) și scriitorului **Louis-Ferdinand Celine** (1894-1961).

Franța ne oferă și cazul revizionistului cu cel mai tragic sfîrșit: **Francois Duprat** (1941-1978), cofondator în anul 1972, împreună cu un alt negaționist francez, **Jean-Marie Le Pen** (ns. 1928), al partidului naționalist Frontul Național, a fost ucis în urma exploziei unei bombe plantate în mașina sa (desigur, autorii atentatului au rămas neidentificați). Este adevărat însă că naționalismul lui Duprat nu i-a atras numai ura evreilor.

Din Germania, îi amintesc pe **Ernst Christof Friedrich Zundel** (ns. 1939), german emigrat în anul 1958 în Canada (aici, în anii '70, a înființat editura Samisdat, care, în cîțiva ani, a trecut de la publicarea cărților despre OZN-uri la publicarea cărților care negau holocaustul); după cîteva perioade de detenție în Canada și SUA, a fost deportat în Germania unde, la 15 februarie 2007, a primit o pedeapsă de 5 ani închisoare; întrucît existau informații asupra originii sale evreiești, la întrebarea pusă în anul 1997 într-un interviu luat de ziarul israelian Yedioth Ahronoth, Zundel nu a negat acest fapt. Avocata sa, **Sylvia Stolz** (ns. 1963), a fost și ea condamnată pentru afirmațiile făcute în cursul procesului la 3 ani și 6 luni închisoare, interzicîndu-i-se pentru 5 ani practicarea avocaturii. Unul dintre cei mai fervenți apărători ai lui Zundel a fost producătorul de film **David Cole**, evreu revizionist american, care l-a însoțit pe acesta la Auschwitz unde au realizat un film despre falsurile sioniste care au generat ura evreilor împotriva germanilor.

Un alt revizionist german care și-a recunoscut într-un interviu acordat presei israeliene originea parțial evreiască din partea mamei sale este **Horst Mahler** (ns. 1936); în anul 2006 autoritățile germane i-au ridicat acestuia pașaportul pentru a nu putea participa la Conferința de la Teheran, iar în prezent execută în închisorile germană o pedeapsă cumulată de 12 ani pentru negarea holocaustului, fiind arestat la începutul anului 2009.

Zundel și Mahler nu sînt singurii revizionişti evrei. Pe lista acestora se mai numără evreul american cu origini ruse și poloneze **Robert James “Bobby” Fischer** (1943-2008), fost campion mondial la șah între anii 1972-1975, care la 4 ore după prăbușirea turnurilor-gemene, aflat în Filipine, a dat un interviu cu declarații vehemente anti-americane și anti-israeliene; în anul 2004, la cererea autorităților americane, a fost arestat în Japonia; în anul 2005, primind cetățenia islandeză, a fost eliberat și a emigrat în această țară; după doar 3 ani, a murit din cauza unor probleme renale; evreul iranian **Saeed Emami** (1959-1999, născut Danyal Ghavami) care ajunsese adjunctul șefului serviciilor de securitate din Iran și care este primul revizionist din această țară (arestat în anul 1999 sub acuzația că a organizat asasinarea unor dizidenți, la scurt timp Emami a fost găsit mort în închisoare – explicația oficială a fost că s-a sinucis prin otrăvire); evreul austriac cu origini românești **Florian Abrahamovici** (ns. 1961), stabilit în Italia, preot catolic; în ian. 2009, i-a luat apărarea monseniorului Richard Williamson (mai multe despre acesta din urmă, spre sfîrșitul notei; urmare acestei poziții cît și unor acuzații de subminare a bisericii catolice din interior, în luna următoare, în februarie 2009, a fost exclus din Societatea Sf. Pius al X-lea, al cărui conducător fusese în Italia de Nord; evreul american **Moshe Aryeh Friedman** (ns. 1972), stabilit în Austria; adversar al existenței statului Israel, antisionist și negaționist, acesta a fost excomunicat din cadrul comunității evreiești din Viena; a participat și el la Conferința de la Teheran, motiv pentru care, la 3 luni de la întoarcere, aflat într-o vizită în Polonia, a fost atacat de 3 membri ai organizației israeliene ZAKA – urmare presiunilor și represiviunilor venite din toate părțile, în ianuarie 2009 Friedman a renunțat la pozițiile antisioniste și la titlul (pe care și-l atribuisese singur) de “șef rabin antisionist”.

Dintre cei 4 elvețieni condamnați la închisoare pentru revizionism în propria lor țară, îl amintesc doar pe **Rene-Louis Berclaz** (ns. 1950), secretar general al asociației revizioniste “Adevăr & Dreptate”, interzisă de autorități în anul 2001; după două condamnări cu executare pe care le-a ispășit între anii 2002-2005, în anul 2006 este arestat pentru a treia oară, în România, în locuința revizionistului român **Grigore Pișcoci Dănescu**. Acesta din urmă, emigrat înainte de Revoluție în Franța, a înființat în anul 1988 la Paris “Librăria Românească Antitotalitară” (“Librăria Cunoașterii”); întrucât librăria a pus în vânzare cartea lui Roger Garaudy “Miturile fondatoare ale politicii israeliene”, în intervalul 1 iulie 1996-15 februarie 1998 editura și librăria au fost devastate în 12 rînduri, cărțile au fost arse iar Pișcoci a fost bătut în plină stradă, suferind fracturi de nas și de sinus frontal; incendiarii și agresorii nu au fost condamnați în timp ce Pișcoci a fost condamnat la o pedeapsă de 2 luni închisoare cu suspendare și o amendă de 20.000 de franci pentru negaționism.

Belgia și-a adus și ea tributul – cel mai condamnat revizionist belgian este editorul **Siegfried Verbeke** (ns. 1941) care în anul 1977, împreună cu un alt revizionist, viitorul senator (între 1995-2002) **Roeland Raes** (ns. 1934, condamnat și el pentru negaționism), a înființat revista Haro, prin care se nega holocaustul; în anul 2000 i s-a interzis distribuirea unei broșuri pe care o scrisese împreună cu Robert Faurisson, care punea sub semnul îndoielii autenticitatea “Jurnalului Annei Frank”; în anul următor, ministrul belgian al culturii, Bert Anciaux, a cerut tuturor librăriilor să retragă de pe rafturi cărțile lui Verbeke; între anii 1993-2008 Verbeke a suferit 5 condamnări pentru diminuarea sau negarea efectelor holocaustului, trecînd prin închisori din Belgia, Olanda și Germania.

Dintre revizionistii din Marea Britanie, evoc numele istoricului militar și scriitorului **David John Cawdell Irving** (ns. 1938), victimă a poliției gîndirii de pe 3 continente. Irving nu este numai un revizionist, dar și un acuzator al crimelor de război săvîrșite de aliați împotriva populației civile din Germania, crime trecute sub tăcere. În anul 1962 a publicat o serie de 37 de articole despre bombardamentele aliate, care au constituit baza primei sale cărți, “Distrugerea Dresdei” (1963). După publicarea cărții, la sfîrșitul aceluiași an, s-a trezit cu vizita a trei

bărbați care s-au prezentat ca ingineri ai poștei; vizita ridicând suspiciuni, a anunțat poliția care i-a arestat pe cei trei “ingineri”, aceștia recunoscând ca au pătruns în locuință cu scopul de a fura documente private – din păcate, nu am găsit nicăieri explicații mai amănunțite (cine îi trimisese, ce documente căutau, etc.). În anul 1967 a publicat cartea “Accident: moartea generalului Sikorski”, în care acuza că accidentul de avion în care a murit în anul 1943 gen. Wladyslaw Sikorski, șeful guvernului polonez în exil, a fost o crimă ordonată de Winston Churchill. După o lungă serie de cărți de istorie a războiului care au deranjat oficialitățile țărilor aliate, Irving a trecut și la cărțile negaționiste. Din cauza acestor ultime cărți, în anul 1989 guvernul austriac a emis un mandat de arestare împotriva sa și i-a interzis să intre în țară. În anul 1992 un tribunal german l-a găsit vinovat de negarea holocaustului, l-a condamnat la o amendă de 30.000 mărci și i-a interzis intrarea în Germania. Rînd pe rînd a fost declarat persona non grata în Austria, Italia, Canada (unde a fost arestat în noiembrie 1992 și apoi expulzat), Australia. Pe unde se ducea, era arestat și apoi expulzat. În sept. 2004, i s-a interzis intrarea și în Noua Zeelandă.

Mai amintesc: din Italia, istoricul **Carlo Mattogno** (ns. 1951), autor, printre altele, al volumelor “Raportul Gerstein – anatomia unei fraude” și “Mitul exterminării evreilor”; din Turcia, scriitorul și filozoful **Adnan Oktar** (ns. 1956); iar din Argentina sociologul și politologul **Norberto Rafael Cerasole** (1943-2003), fost confident al președintelui venezuelian Hugo Chavez, mort prematur la scurt timp după întoarcerea în țara de origine.

În final, amintesc cele mai recente cazuri: monseniorul **Richard Williamson** (cetățean britanic), episcop catolic – pentru faptul că acesta a negat existența camerelor de gazare în lagărele germane, a fost expulzat din Argentina la începutul anului 2009, iar cancelarul german Angela Merkel și-a exprimat intenția de a emite împotriva sa un mandat european de arestare (de altfel, după cum am arătat, Germania este statul care a trimis în închisoare pe cei mai mulți “negaționiști”) și americanul **Donald Duke**.

Donald Duke (ns. 1950), fost parlamentar de Louisiana, una dintre puținele conștiințe vii ale Americii, a încercat în zadar (și a pățit pentru aceasta) să deschidă ochii americanilor. Dintre

neenumăratele sale studii și analize politice (în afara tezei de doctorat intitulată “Sionismul ca formă de supremație etnică” și autobiografiei “Deșteptarea mea”) menționez lucrările “Va îndrăzni America să se întrebe DE CE?”, ”Marea Minciună. Adevăratul motiv al atacului de la 11 septembrie” și ”Terorismul israelian și trădarea americană, cauzele atacurilor din 11 septembrie”. În lucrările sale, a arătat pe de-o parte că adevărata cauză a atentatelor din 11 sept. 2001 a constituit-o susținerea necondiționată din partea administrației americane a politicii teroriste duse de guvernul israelian iar, pe de-altă parte, lucrul cel mai important, a adus la cunoștința americanilor de rînd o serie de acte ostile, încă ținute secrete, săvîrșite de autoritățile israeliene care, vrînd să fie aruncate în sarcina statelor arabe, urmăreau atragerea în mod direct a Statelor Unite în războiul sionist împotriva Islamului. Dintre multe cazuri scoase la lumină de Donald Duke, exemplific prin cazul vasului USS Liberty: în anul 1967, în cursul “Războiului de 6 zile”, bombardiere israeliene fără însemne au atacat în zona peninsulei Sinai nava militară americană USS Liberty cu intenția de a o scufunda (au fost uciși zeci de militari americani iar peste 100 au fost răniți), vrînd să lase de înțeles că atacul ar fi fost săvîrșit de arabi, ceea ce ar fi dus la implicarea armatei americane în razboi de partea Israelului. Întrucît scufundarea navei a eșuat iar comandantul acesteia a identificat avioanele agresoare ca fiind israeliene, în final Israelul a recunoscut atacul motivîndu-l printr-o ... eroare! Vînat permanent de sioniști, în primul rînd de Liga Anti Defăimare (organizație sionistă americană), în ziua de 24 aprilie 2009, sosit la Praga unde fusese invitat pentru o serie de 3 conferințe, Donald Duke a fost arestat iar a doua zi expulzat din Cehia.

Am scris despre moartea violentă a revizionistului francez Francois Duprat – sînt însă mulți alții care au decedat în condiții suspecte: despre Bobby Fischer, decedat în urma unor probleme renale, m-am referit mai sus; alții, sînt revizionistul german **Jürgen Rieger** (1946-2009), avocat și vicepreședinte al Partidului Național Democrat din Germania, mort în urma unui atac cerebral sau revizionistul polonez **Darius Ratajczak** (ns. 1962); acesta din urmă, istoric, în anul 1999, în urma declarațiilor sale conform cărora era imposibil din punct de vedere tehnic să fie ucise atîtea milioane de evrei cu Ziklon B în

pretinsele camere de gazare din lagărele naziste, succesiv, a fost suspendat de la catedra sa de la Universitatea din Opole, a fost găsit de tribunal vinovat de negarea crimelor săvârșite de naziști iar după aceasta a fost concediat de la Universitate; ulterior încheierii acestei ediții, la data de 11 iunie 2010, a fost găsit mort într-o mașină parcată lângă un centru comercial din Opole; cadavrul zăcea în mașină de două săptămâni iar autopsia a pretins că a murit datorită unei intoxicații alcoolice.

Europa, care împreună cu SUA atacă țările arabe pentru a le aduce democrația, libertatea, drepturile și libertățile fundamentale ale omului, s-a transformat într-un tărâm de basm – de basm horror însă, cum ne-a obișnuit Hollywood-ului: un basm horror în care coexistă în același timp un imens Gulag, istorica inchiziție, defunctul nazism și actualele crime mafioate. Libertatea de gândire și cea de exprimare devin infracțiune; cei care mai cred în ele, ajung în pușcării, sunt expulzați sau sunt deportați; la ordinul autorităților, desfacerea unor cărți este interzisă, librăriile sunt închise iar cărțile sunt confiscate; unde aceasta nu se întâmplă, intervin grupurile de “antifasciști revoltați” care nu sunt identificați niciodată: editurile și librăriile sunt vandalizate, cărțile și casetele video care deranjează planurile sioniste sunt arse iar editorii și librarii sunt bătuți în plină stradă; negaționiștii își pierd locurile de muncă, în casele lor intra autoritățile sau “inginerii” de la poștă să le cotrobăie în documente; sunt mai mulți revizionişti care au murit tineri, uciși sau din cauze suspecte, de multe ori neelucidate.

Aceasta este Europa în care România a intrat fără nici o consultare populară, fără referendum.

67. Uniunea Europeană nu a reacționat în nici un fel la scandalul de corupție născut în sânul Comisiei Europene pe timpul președenției lui Jacques Santerre, soldat în anul 1999 cu demisia în bloc a întregii comisii și urmată de arestări. Nu a reacționat în nici un fel în fața faptului că cei mai longevivi prim miniștri ai Italiei aveau strânse legături cu Mafia: **Aldo Moro** (prim ministru între 1963-1968 și apoi între 1974-1976, răpit și ucis de membrii organizației Brigăzile Roșii, neputincioși în fața complicității justiției și autorităților italiene cu Mafia), **Giulio Andreotti** (prim ministru între 1972-1973, 1976-1979 și 1989-1992, condamnat în noiembrie 2002 la 24 de ani închisoare, dar

achitat în anul 2003, reținându-se totuși strînsele sale legături cu Mafia, de care s-a folosit în cariera politică!, **Bettino Craxi** (prim ministru între 1983-1987, care la sfîrșit de mandat, pentru a nu fi arestat, s-a refugiat în Tunisia, unde a primit azil politic) și **Silvio Berlusconi** (în anul 2005 locul 24 în topul miliardarilor lumii cu o avere de 12 mlrd. \$, prim ministru între 1994-1995, apoi între 2001-2006, iar a treia oară din 2008, în timpul mandatului căruia Parlamentul italian a votat legi care să-i asigure imunitatea, întîrziind cercetarea și judecarea acestuia pentru multiple acte de corupție; decorat în anul 2002 cu ordinul Steaua României în grad de Mare Cruce). Mai mult decît atît, a acceptat ca timp de 6 luni (președenția rotativă), Europa să fie condusă de Silvio Berlusconi, iar mîna dreaptă a acestuia, Franco Frattini, a fost vicepreședinte al Comisiei Europene și comisar (ministru) european pe probleme de justiție. Nu a reacționat în nici un fel la actele de corupție ale lui **Tony Blair** (prim ministru al Regatului Unit între 1997-2007), **Jacques Chirac** (președintele Franței între 1995-2007, care timp de 12 ani a scăpat de urmărirea penală datorită imunității) sau **Bertie Ahern** (prim ministru al Irlandei între 1997-2008, nevoit să demisioneze din cauza acuzațiilor de corupție) ori ale atîtor alți conducători corupți ai Uniunii Europene, ori ai aliaților sioniști ai acesteia (SUA și Israel). Uniunea Europeană nu a fost niciodată sensibilizată de gravele acte de corupție prin care cele mai rentabile societăți românești de stat au fost oferite la prețuri de nimic societăților de stat din țările membre UE și NATO ori apropiaților conducătorilor acestor țări, ca mită pentru admiterea României în cele două organizații aflate în slujba sionismului. În schimb, UE a boicotat Austria în anul 2000, cînd cancelar a ajuns **Jorg Haider** (1950-2008, în acel moment președintele Partidului Libertății, adversar al Uniunii Europene), declarat de europeni “naționalist”, determinînd demisia acestuia (o mostră clară de ceea ce înseamnă pentru UE “democrația europeană”, suveranitatea de stat și respectarea dreptului popoarelor de a-și alege conducătorii); în anul 2008, Haider a murit în urma unui accident inexplicabil de mașină; conform Wikipedia România, Heider a fost spionat de Mossad prin chiar secretarul general al partidului său, agentul israelian **Peter Sichrovski** (ns. 1947); evreul austriac Sichrovsky, fost europarlamentar

între anii 1996-2004, a fost implantat de Mossad chiar în mijlocul naționalismului austriac.

68. Expresie impusă de americani (în traducere: corect din punct de vedere politic) prin care oamenilor li se interzice să rostească anumite adevăruri, deranjante. Se mai folosește și sub forma “political correctness” (corectitudine politică).

69. Biblia lui Șerban Cantacuzino, tradusă în anul 1788, a fost Biblia Bisericii noastre pînă în anul 1914, cînd a apărut o nouă traducere, cunoscută ca Biblia lui Carol I. În anul 1921 a apărut Biblia Cornilescu (care însă nu este aprobată de Sfîntul Sinod întrucît autorul traducerii, Dumitru Cornilescu, a părăsit ortodoxia), iar în anul 1938, o noua traducere, efectuată de Vasile Radu și Gala Galaction. Apoi, am fost năpădiți de nenumărate ediții, multe venite din străinătate, în special în ultimii ani, în care traducerea unor versete este diferită, adesea chiar opusă.

70. Prima traducere a Vechiului Testament a fost efectuată din limba ebraică în limba greacă la Alexandria, în timpul regelui Ptolemeu al II-lea Philadelphus al Egiptului (309 î.C. - 246 î.C., rege din dinastia Ptolemeică între 283 î.C. – 246 î.C.). Acesta, interesat de singura religie monoteistă de pînă în acel moment, a cerut comunității evreiești din Alexandria să îi fie tradusă cartea sfîntă a evreilor. Traducerea, cunoscută sub numele de “Septuaginta” a fost realizată de un grup de 70 (de unde și numele traducerii) sau 72 (cîte 6 din fiecare cele 12 triburi iudaice) învățați evrei.

Interesant este faptul că dacă Pentateuhul (sau Cărțile lui Moise, primele 5 capitole ale Vechiului Testament) îi este atribuit lui Moise (în jurul anului 1500 î.C.), apariția alfabetului ebraic este localizată în timpul regelui Omri al Israelului (884 î.C. – 874 î.C.) sau a fiului său, regele Ahab (874 î.C. – 854 î.C.). O altă opinie devansează cu cca. 50 de ani acest moment, deci cel mai devreme la sfîrșitul domniei regelui Solomon (970 î.C. – 930 î.C.), oricum cu circa 6 secole după Moise. În aceste condiții, o primă întrebare este: în ce alfabet i-a scris Iahve lui Moise cele 10 porunci?; iar o a doua întrebare este: cum s-au transmis timp de cca. 6 secole sutele de pagini ale Vechiului Testament pînă la apariția alfabetului ebraic?

Un lucru la fel de interesant îl constituie faptul primul exemplar scris al “Cărtii legii” a fost descoperit de abia în anul 622 î.C., în timpul lui Iosia, regele Iudeii între 640 (sau 641) î.C. – 609 î.C.

Dacă viața și învățăturile lui Iisus, consemnate de evangheliști contemporani și ucenici ai Lui, sînt mai presus de îndoială, în schimb pretențiile iudeilor în sensul că doar ei sînt copiii lui Dumnezeu, că lor le-a fost dat întregul pămînt, că doar viața lor are valoare și că toți ceilalți trebuie să fie robii lor perpetui, pe baza unor texte scrise (nu se știe cînd) de ei și traduse tot de ei, ridică multe îndoieli.

71. În urma presiunilor oculte exercitate de evrei, în prezent s-a ajuns ca în unele biserici creștine, în special din Occident, cu ocazia slujbelor de Paști, să nu mai fie citit versetul prin care iudeii își asumau atît uciderea lui Iisus, cît și consecințele acesteia (v. cap. X, nota de subsol 2).

72. **Baruch** (latinizat **Benedict**) **Spinoza**, mare filozof umanist al Renașterii (1632-1677). A renunțat la iudaism, fiind exclus în anul 1656 din cadrul comunității evreiești din Amsterdam și nevoit să se stabilească la Haga.

73. Astfel de cazuri au existat și în România. Ieromonahul **Neofit Caysocalvițiu** a fost un rabin evreu care la vîrsta de 38 de ani, cunoscînd pe adevăratul Dumnezeu, s-a creștinat și s-a călugărit, nevoindu-se în mănăstirile Moldovei; în anul 1803 a scris cartea “Înfruntarea jidovilor”, publicată atît în Grecia cît și, în ultimii 75 de ani, în mai multe ediții, în România. Un alt caz este evreul **Nicu-Aurelian Steinhardt** (1912-1989), care în timpul detenției politice a refuzat să devină denunțatorul prietenilor săi (spre deosebire de un alt conațional, turnătorul Richard Wurmbrandt), s-a creștinat iar apoi s-a călugărit, petrecîndu-și restul vieții la mănăstirea maramureșeană Rohia. Cel mai recent exemplu cu caracter de notorietate îl constituie fosta actriță evreică romîncă **Monica Fermo** (ns. 1954), care, după o tinerețe foarte păcătoasă (după propriile sale afirmații), în anul 1986 s-a botezat în credința ortodoxă iar din anul 1991 este călugăriță la mănăstirea Sfînta Magdalena din Ierusalim cu numele de maica Ecaterina.

Un exemplu tot recent, de peste ocean, îl constituie **Nathanael Kapner** (ns. 1949), în prezent fratele Nathanael; în anul 1971 l-a

recunoscut pe Iisus Hristos ca fiind Mesia și a renunțat la iudaism iar în anul 1988 a trecut la ortodoxie, petrecînd 9 ani în mănăstirile din Grecia. Întors în America, unde este în prezent „evangelist de stradă”, are propriul blog pe care pe de-o parte atrage atenția asupra modului prin care evreii sioniști lucrează pentru distrugerea creștinismului în întreaga lume, iar pe de-altă parte vorbește despre influența exercitată în timp de evrei asupra tratatului de la Versailles, asupra evenimentelor din cursul celui de-al doilea război mondial, iar în prezent asupra politicii Statelor Unite și țărilor europene.

74. **Gerty Cory**, laureată a Premiului Nobel pentru medicină în anul 1947, s-a convertit la catolicism, iar **Max Born**, laureat al Premiului Nobel pentru fizică în anul 1954, s-a convertit la protestantism.

75. O serie întreagă de evrei de bună credință, care refuză tezele sioniste și critică politica rasistă și teroristă a guvernului israelian, au ajuns să fie priviți din acest motiv ca niște paria chiar în mijlocul comunităților în care trăiesc. Primul dintre aceștia se pare că a fost evreul american **Benjamin Harrison Freedman** (1890-1984) convertit la catolicism; concepțiile și scrierile sale i-au atras acuze de antisemitism și antisionism, deși el nu făcuse altceva decît să dezvăluie conspirația pusă la cale de puternicii sioniști din elita bancară și financiară a lumii de a submina Germania în cursul primului război mondial și de a implica în conflict Statele Unite de partea Antantei, pentru a obține în schimb sprijinul Marii Britanii în vederea creerii în Palestina (aflată în acel moment sub mandat britanic) a unei “patrii a evreilor” (urmarea acestei diversiuni reușite, a fost nefericita declarație Balfour); printre altele, Freedman a mai criticat și faptul că întreaga presă din Statele Unite a căzut în mîna evreilor. De altfel, Statele Unite reprezintă țara cu cei mai mulți evrei trecuți pe lista antisioniștilor. **Avram Noam Chomsky** (ns. 1928), profesor universitar, lingvist, filozof, politolog, scriitor este cel mai celebru autor de lucrări antisioniste. Un discipol al său este **Norman Gary Finkelstein** (ns. 1953), evreu american, fiul unor participanți la revolta din ghetoul din Varșovia și supraviețuitori ai lagărelor naziste, analist politic specializat în problemele evreiești; datorită criticilor pe care le-a adus politicii sioniste a guvernului de la Ierusalim, minciunilor care stau la

baza miturilor și tezelor sioniste precum și criticării cotropirii teritoriilor palestinene, la data de 23 mai 2008 i s-a refuzat intrarea în Israel, motivat prin suspiciunile de a avea contacte cu “elemente ostile Israelului”; interdicția de intrare în Israel este valabilă pentru o durată de 10 ani; după ce au trecut prin infernul hitlerist, părinții săi și-au educat cei trei copii să lupte pentru ca astfel de atrocități să nu mai existe; vă recomand filmul “American Radical. The trial of Norman Finkelstein”. Dintre evreii americani antisioniști mai menționez pe ziaristii **Thomas Loren Friedman** (ns. 1953), care a primit în anul 1983 premiul Pulitzer pentru relatarea masacrului de la Sabra și Chatila, **Philip Weiss** (ns. 1955) și **Adam Horowitz** (membru fondator al organizației „Evrei împotriva ocupației” și membru în conducerea organizației „Evrei pentru dreptate rasială și economică”), ultimii doi fiind și fondatorii website-ului de știri Mondoweiss concentrat asupra relațiilor americano-israeliene, vieții evreilor americani și rolului lobby-ului israelian în viața politică și culturală din SUA. Tot din această țară trebuie amintiți și istoricul **Howard Zinn** (1922-2010), activist anti-război, unul dintre cei mai înverșunați critici ai imperialismului militarist american, de la invazia în Vietnam până la cea din Irak, istoricul **Alfred Lilienthal** (1915-2008), autorul mai multor cărți prin care a criticat vehement statul Israel și sionismul, scriitorul **Lenni Brenner** (ns. 1937), care a înființat în anul 1990 Comitetul împotriva sionismului și rasismului, a publicat 4 cărți prin care critică sionismul iar în anul 2002 a scris studiul „51 documente: colaborarea sioniștilor cu naziștii” precum și scriitorul, producătorul și regizorul de film și teatru **Myron Fagan** (1887-1972).

Sionismul a fost criticat și de rabini importanți: rabinul **Moshe Menuhin** (1893-1983), evreu bielorus emigrat în Statele Unite, tatăl marelui violonist Yehudi Menuhin, și-a expus punctele de vedere, în urmă cu zeci de ani, în cărțile „Decadența iudaismului în timpurile noastre” și „Critica evreiască a sionismului”. Rabinul american **Elmer Bergen** (1908-1996) a fost directorul executiv al „Consiliului american pentru iudaism” (organizație antisionistă) de la înființare (1942) și până în 1955, după care a servit în calitate de consilier până în 1968 când, urmare declarațiilor sale că Israelul a fost principalul agresor în

Războiul de 6 zile, a fost forțat să demisioneze; ulterior, a înființat organizația antisionistă „Alternativa evreiască americană la sionism”. În anul 1969, în cartea sa „Judaism contra sionism”, rabinul **Emmanuel Levyne** scria: „Sioniștii ne vor aduce catastrofa”.

În Israel, mari personalități publice s-au pronunțat de asemenea împotriva sionismului – dintre aceștia, îi menționez pe evreii israelieni **Yeshayahu Leibowitz** (1903-1994), filozof și om de știință precum și pe **Israel Shahak** (1933-2001), profesor universitar, supraviețuitor al lagărelor de concentrare naziste, autorul cărților „Rasismul statului Israel”, „Secrete dezvăluite: politica nucleară și externă a Israelului” și „Istorie evreiască - Religie evreiască. Povara a trei milenii” (cei doi sînt autorii sintagmei „iudeo-nazism”), pe politicianul **Ron Cohen**, deputat din partea partidului de stînga Meretz, militant pentru pacea cu palestinienii sau pe ziaristul **Gideon Levy** (ns. 1953) de la Haaretz, autorul cărții „Zona amurgului – Viață și moarte sub ocupația israeliană” (2004), cel care în urma invaziei din Gaza din anul 2006 a declarat că îi este rușine că este israelian.

Tot la Haaretz lucrează și jurnalista **Amira Hass** (ns. 1956), fiica unor supraviețuitori ai lagărului de la Bergen-Belsen (tatăl ei a fost evreu român), care a asemuit Israelul cu fostul regim din Republica Sud-Africană, declarîndu-l un stat cu politică apartheid. Articolele sale au primit între anii 2000-2009 un număr de 5 premii jurnalistice internaționale. În anul 2001 a fost obligată să plătească o despăgubire de 250.000 șekeli (cca. 60.000 \$) către comunitatea evreilor din Hebron întrucît într-un articol a redat declarațiile unor martori oculari palestinieni care relatau defilarea bucuroasă a evreilor din Hebron în jurul cadavrului unui palestinian ucis de poliția israeliană - judecătoria a hotărît că evenimentul relatat nu a avut loc, astfel că evreii din Hebron au fost calomniați. În ziua de 1 dec. 2008, întorcîndu-se din Gaza, a fost arestată de poliția israeliană.

Regizorul israelian **Amos Gitai** (ns. 1950), luptător în războiul de Yom Kippur, fără a putea fi considerat antisionist, a realizat primele filme despre adevărul acestui război, dar și despre războiul împotriva Libanului – filmele sale au fost respinse de televiziunea din Israel. A fost nevoit să părăsească Israelul și timp de 10 ani să regizeze în Franța.

Atitudini antisioniste se întâlnesc în rîndul evreilor din întreaga lume: critici dure îi sînt aduse în anul 1998 primului ministru Benjamin Netaniahu de către avocatul evreu francez **Theodore Klein** (ns. 1920), fost președinte al Consiliului reprezentativ al instituțiilor evreiești din Franța între anii 1983-1989, prin scrisoarea deschisă „Domnule Netaniahu, lasă o șansă Israelului!” (cu un bun simț deosebit, Klein scria „armata poate să captureze, să doboare teroriștii, dar cînd terorismul înseamnă voința de supraviețuire a unui popor, nu poate fi combătut decît acordînd acestui popor demnitatea sa”); istoricul evreu francez **Maurice Rajsfus** (ns. 1928) care a criticat degenerarea sionismului în rasism; universitara evreică franceză **Esther Benbassa** (ns. 1950 la Istanbul), laureată în anul 2006 a premiului Seligmann contra rasismului, in justiției și intoleranței; dintre evreii antisioniști francofoni îl amintesc pe scriitorul marocan **Jacob Cohen** (ns. 1944); pianistul și dirijorul evreu argentinian **Daniel Barenboim** (ns. 1942) care a declarat “acum, după 50 de ani, trebuie să acceptăm responsabilitatea pentru suferințele palestinienilor” și care este primul evreu care a primit titlul de cetățean de onoare palestinian; analistul politic evreu britanic **Daniel Levy**, fost diplomat al guvernului de la Ierusalim și luptător împotriva rasismului; profesorul universitar și activistul politic **Ilan Pappé** (ns. 1954), stabilit în Marea Britanie, antisionist și adept al unui stat Israel care să recunoască drepturi egale atît evreilor cît și palestinienilor; muzicianul evreu **Gillad Atzmon** (ns.1963), stabilit și el în Marea Britanie, care a denunțat atît sionismul cît și iudaismul, cîntecele formației sale Orient House Ensemble sprijind cauza palestiniană; **Ronald Kasrils** (ns. 1938), ministrul securității din Republica Sud-Africană între 2004-2008 (evreu cu origini lituaniene și letone), fost activist anti-apartheid, care a declarat că ocupația israeliană este mai monstruoasă chiar decît apartheidul iar scriind despre uciderea copiilor libanezi în cursul invaziei israeliene din anul 2006 a asociat-o cu nazismul, ajungînd ostracizat de comunitatea evreiască sud-africană, și mulți alții.

Amintesc și grupul britanic „Evreii împotriva sionismului” („Evreii împotriva sionismului. Sionismul împotriva evreilor”) înființat la data de 5 martie 2005 și format din evreii britanici **Roland Rance**

(ns. 1950), **Alice Coy** și **Haim Bresheets** (sprijiniți de evreul antisionist american Lenni Brenner mai sus-menționat), al căror blog „Evrei fără frontiere” poartă ca un fel de motto îndemnul „Boicotați Israelul”.

Din cele aflate în ultimele luni, după cea de a patra ediție a cărții, mai adaug trei cazuri de evrei de bună credință și curajoși. Evreul **Gerard Menuhin** (ns. 1948, fiul lui Yehudi Menuhin) este autorul cărții “Tell the Truth and Shame the Devil” (“Spune adevărul și rușinează-l pe diavol”) în care demontează minciuna holocaustului, pe care îl numește cea mai mare minciună din istorie. Evreul **Victor John Ostrovski** (ns. 1949), fost timp de 5 ani “katsa” (agent Mossad), a demisionat și s-a stabilit în Canada unde a scris cartea “By Way of Deception” (tradusă în limba română sub titlul “Mossad. Academia înșelăciunii”), apărută în SUA, a cărei punere în vânzare Israelul a încercat să o oprească, dar nu a reușit. Cartea descrie multe ilegalități, dar și crime săvârșite de Mossad. Evreul askenazi american **Jack Bernstein**, atras de propaganda sionistă, s-a stabilit în Israel unde s-a căsătorit cu o evreică sefardă. Aici a putut să constate că rasismul israelian nu se manifestă numai în raport cu palestinienii, dar chiar și în raport cu evreii adevărați, sefarzii. A constatat discrepanța dintre promisiuni și realitate, încălcările democrației, abuzurile, minciunile. A scris în anul 1985 un eseu (“The life of an American Jew in Racist Marxist Israel”). Nu are pagină de Wikipedia, nu știu când s-a născut și când a murit, dar în articole în multe limbi se scrie că a fost ucis de Mossad.

Mai menționez în final pe scriitorul evreu **Josef Ginsburg** (1908-1990, născut la Cernăuți și care a publicat sub pseudonimul J. G. Burg), care a fost considerat de evrei ca „apărător al criminalilor de război” întrucât a denunțat exagerările istoricilor holocaustului. Unele din scrierile sale au fost confiscate prin hotărâri ale justiției germane, el a fost persecutat, a fost bătut de gorilele din cadrul „Ligii pentru apărarea evreilor” iar la moarte i s-a negat dreptul de a fi înmormântat în cimitirul evreiesc din Munchen.

Chiar și filozoful și scriitorul francez evreu **Alain Finkelkraut** (ns. 1949), care nu poate fi numit antisionist, scria în anul 1996 articolul „Israelul – catastrofă” în care aprecia politica israeliană drept

apartheid și recunoștea existența fasciștilor evrei în Israel, dar și în America, și în Franța...

Există peste tot în lume antisioniști – dintre numele celebre trecute de evrei pe această listă îi menționez pe fostul secretar general al ONU între anii 1992-1996, **Boutros Boutros-Galli** (1922-2016) și pe marele compozitor grec **Mikis Theodorakis** (ns. 1925).

76. **Bob Dylan** (pe numele adevărat **Robert Allen Zimmerman**, evreu american născut în anul 1942, convertit în anul 1978 la creștinism), poate cel mai mare muzician folk al lumii (compozitor, chitarist și interpret vocal); textele cântecelor sale criticau în anii '60-'70 discriminarea rasială, războiul din Vietnam, înarmarea nucleară și comerțul cu arme.

77. **Mordechai Vanunu** (evreu marocan, ns. 1954, în prezent trecut la creștinism), fost tehnician la complexul nuclear de la Dimona, a dezvăluit în 1986 publicației britanice Sunday Times detalii despre programul militar nuclear al Israelului; în urma apariției dezvăluirilor în numărul din 5 oct. 1986, Vanunu a fost atras de o agentă Mossad la Roma iar de aici răpit de alți agenți, la ordinul primului-ministru **Shimon Peres** (cel de-al optulea prim-ministru al Israelului, între 1984-1986 și 1995-1996, din 2007 cel de-al nouălea președinte al statului, laureat al premiului Nobel pentru pace în 1994), a fost dus în Israel, judecat și condamnat la 18 ani închisoare, pe care i-a efectuat la zi (primii 11 ani, în regim de izolare). După punerea în libertate i s-a interzis libertatea de deplasare, să întâlnească cetățeni străini ori să-i contacteze telefonic sau prin e-mail, să se apropie de ambasade, și multe alte restricții. În luna iulie 2007 a fost condamnat din nou, la 6 luni închisoare, pentru că a stat de vorbă cu ziariști străini și pentru că s-a deplasat la Bethlehem. Norvegia (care niciodată nu a acceptat repetatele propuneri de a i se acorda premiul Nobel pentru pace, propuneri formulate de multe organizații internaționale) și Suedia i-au refuzat cererea de azil politic.

78. În februarie 2007 evreul **Ariel Toaff**, profesor de istorie medievală la Universitatea Bar Ilan, a publicat în Italia cartea „Paștele evreiesc al sîngelui. Evreii europeni și crimele rituale”. Subiectul cărții îl constituie un proces medieval de notorietate privind uciderea rituală a unor copii de către un grup de evrei. Din păcate, curajul nu l-a ținut

prea mult: din motive ușor de bănuț, după doar cîteva zile, Toaff a cerut editorului să oprească distribuția cărții și apoi a retras-o de la vânzare. În februarie 2008 a publicat o a doua ediție în care, renegînd rezultatul propriilor cercetări, declară că acuzațiile de crime rituale ca o practică rituală evreiască curentă sînt în întregime o invenție a creștinilor, fără a exclude însă posibilitatea unor astfel de crime săvîrșite de evrei radicali, fie în scop ritualic, fie ca răspuns împotriva „persecuțiilor” creștine.

În cap. 1 al cărții sale „Înfruntarea jidovilor”, ieromonahul Neofit, fost rabin creștinat și călugărit (v. nota de subsol 60), comentează, explică și dezvoltă cazurile în care tradițiile religioase iudaice necesită folosirea de „sînge de creștin muncit”.

Despre crimele rituale evreiești împotriva creștinilor a scris și Nicolae Paulescu: după ce a arătat că între anii 1071-1670 istoria a consemnat cca. 50 de astfel de omoruri (exemplificînd cu două dintre acestea, unul în Italia și altul în Franța), comentează cazuri mult mai recente (1840 în Damasc, 1881 în Galiția austriacă, 1883 în Roma iar, la momentul în care își scria capodopera, procesul unui astfel de omor se desfășura la Kiev). Paulescu ne mai dă un exemplu al formidabilei influențe a evreimii: în cazul crimei din Beirut unde au fost uciși călugărul capucin Thomas și servitorul acestuia, s-au deplasat însuși marii apărători ai iudeilor, evreul francez **Adolphe Cremieux** (v. nota de subsol 3 din acest capitol) și evreul italian, naturalizat și înnobilit în Anglia, sir **Moses Haim Montefiori**, prim baronet (1784-1885), care au reușit să obțină punerea în libertate a celor 10 evrei condamnați la moarte. Și în acest caz, aurul evreiesc a înfrînt justiția (v. Nicolae Paulescu, „Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria”, pag. 51-62).

În următoarea sa carte („Cele patru patimi și remediile lor”), Nicolae Paulescu completează acest panoptic criminal cu mai multe omoruri rituale săvîrșite de evrei pe pămînt românesc, primul dintre ele, care a avut loc în anul 1727, fiind menționat anterior într-o cronică istorică scrisă de Mihail Kogălniceanu.

79. Este vorba de **Ernst Christof Friedrich Zundel**, **Horst Mahler**, **Robert James Fischer**, **Moshe Friedman**, **Florian Abrahamovici** și **Saeed Emami** (pentru mai multe despre aceștia, v.

nota de subsol 61 referitoare la evreii care au negat holocaustul). Poate fi inclus în această categorie și **Josef Ginsburg**, care a denunțat exagerările legate de holocaust, menționat la nota 75.

80. Un caz notoriu îl reprezintă marele scriitor și dramaturg român evreu **Mihail Sebastian** (1907-1945, născut Iosif Hechter), unul dintre discipolii lui Nae Ionescu (ideologul mișcării legionare), semnată frecvent de articole publicate în revista „Cuvântul” condusă de acesta, bun prieten cu marele scriitor și filozof al religiilor Mircea Eliade, de asemenea legionar. S-a declarat admirator al lui Benito Mussolini, a susținut Anschluss-ul și în general a adoptat o serie de poziții care i-au atras ura conaționalilor săi. La scurt timp după venirea în țară a evreilor bolșevici, în ziua de 29 mai 1945, a fost ucis în condiții rămase și în prezent neelucidate (a fost călcat de un camion condus de un șofer rămas neidentificat).

81. Luna august 2009 a marcat o premieră: organizația palestiniană Fatah a ales printre membrii noului său Consiliu Revoluționar pe evreul israelian **Uriel "Uri" Davis** (ns. 1943). Stabilit în Cisiordania, căsătorit cu o palestiniancă și convertit la islamism, acesta, profesor de sociologie, este un antisionist convins, comparând politica oficială a Israelului cu politica de apartheid purtată pînă în urmă cu două decenii de Republica Sud-Africană. Criticînd încă din anii '60 operațiunile de confiscare a terenurilor palestinienilor, în anul 1984, după ce l-a cunoscut pe liderul palestinian Yasser Arafat, Uri Davis a devenit membru Fatah. Un alt caz îl reprezintă evreul francez **Ilan Halevi** (1943-2013, ns. cu numele de Ilan Albert), jurnalist și politician – acesta, membru al Organizației pentru Eliberarea Palestinei, a fost viceministru pentru afaceri externe al Organizației precum și reprezentantul OEP în Europa și la Internaționala Socialistă. În cărțile pe care le-a scris, a criticat și el politica sionistă a Israelului. Wikipedia prezintă o listă de 63 de evrei antisioniști notorii – aceștia sînt însă doar o mică parte dintre mulții evrei antisioniști.

82. În anul 1962, Codul complet al legii talmudice (Mishneh Torah) al lui **Maimonide** (Moses ben Mamon zis Maimonide, 1135-1204, probabil cel mai proeminent filozof și teolog evreu din Evul Mediu), numit și Cartea cunoașterii, a fost publicat, parțial, în ediție bilingvă (ebraică și engleză). Ca o culme a ipocriziei, ordinul de a-i

extermina pe evreii necredincioși, care în ebraică suna „Este o datorie să-i nimicești cu mâinile tale”, în engleză era tradus „Este o îndatorire să iei măsuri active pentru a-i distruge”, iar textul ebraic ce preciza principalele feluri de „necredincioși” ce trebuie exterminați: „Astfel Iisus din Nazaret și ucenicii săi, și Sadoc și Baitos și ucenicii lor – putrezi-le-ar numele necredincioșilor”, nu mai apare în traducerea engleză (v. evreul israelian antisionist Israel Shahak – „Povara a trei milenii de istorie și religie iudaică”, pag. 46).

CAP. XVII

- Mami, noi sîntem evrei?

Surprinsă, femeia încremeni cu farfuria în mîna stîngă și cu buretele muiat în detergent în mîna dreaptă.

- Nu, puiule. De unde ți-a venit ideea asta?

- Cînd eram mic, mi-ai spus că Iisus a venit pe lume ca să ne mîntuiască de păcate. Iar astăzi, la ora de religie, părintele ne-a citit din Evanghelia lui Matei că Iisus s-a născut pentru a mîntui de păcate poporul său.⁽¹⁾ Și atunci, eu de aia te întreb: noi sîntem evrei?

Vizibil în încurcătură, femeia lăasă deoparte vasele și își clăti îndelung mîinile trăgînd de timp în căutarea unui răspuns cît mai potrivit. Apoi, după ce s-a șters de apă, luă mîinile copilului într-ale sale și privindu-l în ochi încercă să-i explice:

- Vezi tu puiule, acum mult timp, cu peste 3000 de ani în urmă, Dumnezeu a ales un popor, poporul evreu, căruia i-a transmis cele 10 porunci pe care le-ai învățat. Atîta timp cît doar poporul evreu primise aceste porunci, dacă le încălca, doar el putea fi singurul popor păcătos din lume. Asta, fiindcă dacă celelalte popoare nu le primiseră, ele nu păcătuiau, căci lor nu le spusese nimeni că nu au voie să ucidă, să fure sau să facă alte lucruri care nu îi plăceau Domnului.⁽²⁾

- Stai puțin, adică este ca și cum mîine mi-ai spune că nu am voie să mănînc înghețată - pînă astăzi, eu am mîncat înghețată fiindcă nu mi-a spus nimeni că nu am voie dar, de mîine, dacă mănînc înghețată știind că nu am voie, asta devine un păcat, nu-i așa?

Femeia răsufală ușurată. Nici nu se aștepta ca explicațiile ei să prindă așa de repede.

- Da, puiule. Oamenii păcătoși l-au ucis pe Iisus fiindcă nu le plăcea să li se spună că păcătuiesc. Iisus s-a lăsat răstignit asumîndu-și astfel povara păcatelor conștient săvîrșite de evrei timp de peste 1000 de ani. Apoi însă, prin Apostoli, învățăturile Lui au fost răspîndite în întreaga lume și tot mai multe popoare au primit nu numai cele 10 porunci, dar și învățămintele care se trag din Predica de pe Munte⁽³⁾, despre care tu deja știi. Astăzi, sînt peste 100 de țări creștine în care se știe că dacă încalci cuvîntul lui Dumnezeu, săvîrșești un păcat.

Îngîndurat, copilul rămase tăcut. Mama sa mulțumi în gînd pentru modul în care reușise să găsească explicațiile potrivite și se întoarse la vasele din spălător. Nu a apucat însă să spele decît 2-3 farfurii, cînd auzi în spatele său:

- Mami, dar de ce Dumnezeu a ales poporul evreu?

Lăsîndu-și mîinile în jos, în apa din spălător care curgea fără să-i dea nici o idee, într-un tîrziu femeia răspunse:

- Asta o știe doar El.

Note :

1. Matei 1.21: "Ea va naște fiu, și vei chema numele lui: Iisus; căci el va mîntui poporul său de păcate".

2. Romani 5.13: "Fiindcă, pînă la lege, păcatul era în lume, dar păcatul nu se socotește, cînd nu este lege".

3. Matei 5-7 și Luca 6. 20-49.

Cap. XVIII

Bolșevismul se prăbușise în întreaga Europă de Est.

O noapte înăbușitoare de vară, în capitala uneia din țările din această zonă.

Zăpușeala îi obliga pe locuitorii blocurilor uniforme, aliniate perfect, ca și cum ar fi fost trasate cu o riglă, să doarmă cu ferestrele deschise.

La o oră târzie sau, dimpotrivă, foarte devreme, spre dimineață, un tânăr se împleticea încercînd cu greu să își mențină o direcție cît de cît dreaptă pe axul imaginar de pe mijlocul trotuarului, în timp ce vorbele sale răsunau, se multiplicau și se prăvăleau peste tot prin ecoul produs între zidurile de beton.

Încă tarați de reflexele a zeci de ani de bolșevism, cei mai mulți preferau să rămîină în pat, prefăcîndu-se că nu aud. Unii ieșeau însă la fereastră, ascultînd spusele tînărului. Poate îl aprobau sau poate nu - asta nu putem ști, fiindcă nimeni nu scotea o vorbă. Ciudat! nici măcar nu îl apostrofau fiindcă le-a deranjat somnul.

x

- Lașilor! De zeci de ani trăiți în lașitate! În lașitate v-ați născut, în lașitate ați trăit, în lașitate ați rămas și acum, cînd o mîină de oameni v-am adus libertatea! V-ați însușit sacrificiile noastre ca și cînd ar fi fost ale voastre, dar v-ați bătut joc de ele! Și de noi! V-am adus lumina, dar voi tot slugi ale întinericului ați

rămas! Noi ne-am riscat viața, iar voi vă lăudați peste tot cu jertfele noastre, fără să aveți habar de ce au fost făcute!

Vă faceți că nu înțelegeți că locul bolșevicilor a fost din nou luat de evreii de aici și de pretutindeni. Evreii v-au furat tot – v-au furat și viața! Au început în urmă cu peste 150 de ani⁽¹⁾ și au reușit pe deplin acum, sub ochii voștri nepăsători. Au distrus economia țării acesteia⁽²⁾, v-au distrus tradițiile, v-au pervertit. Vi s-a răpit pînă și dreptul de a gândi, pentru care am luptat nu cu mulți ani în urmă, cînd ni s-a spus că am învins!⁽³⁾ V-au transformat în slugile lor, v-au transformat în criminali în interesul lor – și voi tăceți ca proștii! Ca lașii! Ca trădătorii! Trădători de țară, de neam și de credință!

De-ați fi păstrat barem ce era bun în socialism, preluînd ce era bun din capitalism. Dar voi, ca neghiobii, ați păstrat toate tarele bolșevismului și ați preluat cu frenezie toate păcatele capitalismului.

Înainte, măcar aveți cu toții o casă și un servici, aveți sănătate și învățămînt gratuit, aveți lumină și căldură, telefon și gaze pe care le puteați plăti, aveți ce mîncă, aveți demnitatea voastră de popor liber și mîndru. Aveți o agricultură care va putea hrăni pe voi, dar și pe mulți alții din Europa sau chiar din afara ei; aveți o industrie care nu vă oferea ultima tehnică și nici nu satisfăcea snobismul, dar vă oferea ce aveți nevoie; aveți una dintre cele mai mari flote din lume, aveți păduri, aveți multe, foarte multe lucruri pe care le-ați pierdut. Aveți lefuri mici, dar și prețuri pe măsura; astăzi, aveți lefuri și mai mici, iar prețurile vă covîrșesc – ați ajuns să intrați în magazine, și doar să priviți. Ca la muzee.

Acum, nu mai aveți nimic! Doar egoism, minciună, corupție, pervertire și necredință! Ați ajuns să vă renegați trecutul și eroii neamului, fiindcă nu sînt pe placul evreilor!⁽⁴⁾

Este adevărat, ați fost mințiți, dar v-a plăcut să fiți mințiți!

Ați aplaudat intrarea în NATO, fiindcă vă oferea securitate. Ați mai avut Securitate, nu v-a ajuns? Vi s-a oferit securitate împotriva cui? Cine vă amenința? Nimeni. Nu ați primit nimic, dar în schimb voi, săracii Europei, vă plătiți din gros cotizația anuală, cotizați din greu la firmele de armament din America, Anglia și Israel pentru a înlocui armamentul sovietic pe care îl aveți cu ciurucuri compatibile NATO. Voi crăpați de foame, dar taxele și impozitele plătite din greu de voi ajung la firmele iubite de Washington și Ierusalim. Copiii voștri au ajuns mercenari, criminali plătiți – plecați în războaie care nu sînt ale noastre, ei se transformă în trupe de ocupație care distrug țările arabe și ucid nevinovați - totul, în favoarea sionismului! Vorbiți de terorism? Voi ați ajuns adevărații teroriști!

Ați aplaudat intrarea în UE, fiindcă vi s-au promis (nu, nu cei de la Bruxelles, ei nu-și puteau asuma așa o minciună, netrebnicii voștri conducători v-au promis) case și locuri de muncă, bani și mâncare. Cum ați putut crede? Nu veți primi nimic din ce vi s-a promis, fiindcă nimeni nu și-a angajat răspunderea pentru promisiuni. Veți plăti mult, foarte mult, pentru a vă bucura că sînteți cetățeni europeni, dar nu veți primi nimic. Voi veți plăti alte contribuții către ei, iar banii care vor veni, mult mai puțini decît ați fost mințiți că veți primi, vor ajunge la firmele mafioate sprijinite de București și de Bruxelles. Nu veți primi nimic din avantajele care vi s-au sugerat, dar în schimb veți fi constrînși să renunțați, una după alta, la toate tradițiile voastre. La tradițiile creștine! Voi nu vedeți că vor să vă distrugă, să vă înrobească? Vă veți arunca diplomele universitare la coș și veți pleca în vest să spălați closete, să spălați vase prin cîrciumi, să spălați la fund bătrînele de care copiii lor nu au timp sau chef să se ocupe. Voi chiar nu vedeți că dintre toți cei născuți aici, doar cei care sînt evrei reușesc dincolo?(5)

Voi chiar nu vedeți că ați ajuns să fiți conduși de mafioți, marionete ale americanilor, la rîndul lor marionete ale sioniștilor?

Voi nu vedeți că în timp ce vă părăsiți țara cu mirajul unei vieți mai bune în Occident, casele și pămînturile voastre sînt cumpărate la preț de nimic de evreii cărora scîrbele din fruntea României le acordă cetățenia română pe loc, refuzînd-o în schimb românilor noștri din Basarabia?(6) Cînd mirajul va dispărea și vă veți întoarce, nu veți mai avea nici casă, nici pămînt. Veți fi sclavii evreilor cărora le-ați înstrăinat la preț de nimic pămîntul nostru strămoșesc.(7)

La ce bun mai sărbătoriți Ziua Independenței acum, cînd v-ați vîndut independența? V-ați vîndut istoria, jertfele înaintașilor și interesele naționale, primind în schimb doar iluzii deșarte.

Dacă vreți ca urmașii voștri să mai aibă o țară a lor, în care să trăiască liberi, cum s-a trăit pe pămîntul acesta mii de ani, în respectul obiceiurilor, datinilor și tradițiilor strămoșești, să se bucure ei, și nu evreii, de bogățiile acestui pămînt și de roadele muncii voastre, atunci lăsați afacerile păguboase și televizorul, cîrciumile și curvele – dacă nu pentru voi, atunci măcar pentru copiii, nepoții și strănepoții voștri. Luptați! Luptați și apărați-vă țara! Apărați-vă neamul! Apărați-vă credința!(8)

X

La o intersecție, o mașină colorată plăcut ochiului și cu girofar opri în dreptul tînărului. Cu mișcări iuți și îndelung exersate, ocupanții mașinii l-au urcat și înghesuit pe acesta între doi dintre ei pe bancheta din spate.

În scurt timp, tînărul a fost condamnat la o lungă și grea pedeapsă cu închisoarea pentru ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștei publice, instigare la ură de rasă, discriminare rasială, negarea holocaustului, activități teroriste precum și alte

cîteva infracțiuni izvorîte din aceleași vorbe rostite noaptea, pe un drum pustiu, răstălmăcite și interpretate.

Totuși, a avut și puțin noroc. În ultimul moment, s-a renunțat la acuzația de instigare la genocid, care-i putea aduce detenția pe viață.

x

În perioada următoare, sumedenie de ONG-uri din țările creștine, specializate în drepturile omului (ONG-uri cu surse de finanțare ambigui) au militat îndelung și consecvent pentru reintroducerea pedepsei cu moartea, în special pentru cei care abuzează de libertatea de exprimare.

Slavă Domnului, pînă în prezent așa ceva nu a fost încă aprobat.

Note :

1. Primele mari averi evreiești în țările române au fost dobîndite de cămătari și de bancheri. Conform evidențelor comunității evreiești, prima bancă în Țara Românească a fost înființată în anul 1829 de evreul de rit spaniol **Solomon Halfon** (1790-1862), dinastia de bancheri fiind continuată de fiii săi **Avram Halfon** și **Iosif Nissim Halfon** și de nepotul său **Solomon I. Halfon** (1846-1913), fondatorul Băncii Comerciale Române, cel care a acordat primul împrumut de stat României (a dovedit și filantropie, donînd Academiei Române 50.000 lei aur). În anul 1836, evreul **Bercovitz** a înființat în București banca ce îi purta numele. În aceeași perioadă, evreii de rit spaniol **Hillel Manoah** (1797-1862) și **Leon Manoah** (unul dintre cei mai vechi angroșiști de manufactură) desfășoară activități asemănătoare, dar nu pot preciza dacă erau cămătari sau bancheri - cert este că între anii 1833-1850 Hillel Manoah a acordat împrumuturi cu dobîndă vistieriei țării și l-a creditat pe domnitorul Alexandru Ghica (interesant este faptul că în timp ce finanța vistieria domnească, el finanța și revoluția masonică de la 1848); și Hillel Manoah a creat un fond din care Universitatea București a acordat burse și premii.

Conform aceluiași evidențe, prima bancă în Moldova a fost înființată la Iași de zaraful evreu **Michel Daniel**, care în anul 1840 și-a numit afacerea **Michel Daniel & Fiul**, activitatea acesteia fiind continuă pînă la decesul fiului său, în anul 1902.

Evreul **Iacob Marmorosch**, cămătar, a înființat în București în anul 1848 împreună cu cumnatul său, evreul **Iacob Lobel**, banca ce îi purta numele; în anul 1869 Marmorosch se asociază cu evreul **Mauriciu Blank** (1828-1929), banca luînd numele Marmorosch Blank, iar în anul următor se retrage la Viena, unde trăiește pînă la decesul său, în 1904. În timp, lui Mauriciu Blank i s-a asociat la conducerea băncii fiul său, **Aristide Blank** (1883-1960) – din domeniul bancar, evreii Blank s-au extins la asigurări, petrol, industrie forestieră (fabricile de hîrtie de la Letea și Scăeni), construcții publice, fabrica de zahăr de la Chitila, etc. În anul 1923, Marmorosch Blank era cea mai puternică bancă din România, cu 25 sucursale în Regat și alte 4 în străinătate (Paris, Viena, Istambul și New York). Criza economică mondială din 1930 și numărul foarte mare de cereri de restituire a depozitelor au condus banca la incapacitate de plată. Banca Națională a României a intervenit pentru a salva banca de la faliment, preluîndu-i debitele și acordîndu-i credite preferențiale, ulterior acordîndu-i-se și concesiunea pentru vînzarea tutunului și a sării (care pînă atunci erau monopolul exclusiv al statului). În anul 1948, banca a fost naționalizată.

Jacques Menachem Elias (1844-1923) a fost un alt evreu care a acumulat o avere enormă: președinte și acționar al Băncii Generale Române, proprietar de fabrici de zahăr, al hotelurilor Continental și Patria din București iar, datorită faptului că la cererea regelui Carol I în anul 1880 Parlamentul i-a acordat (printr-o procedură individuală) cetățenia română, a putut dobîndi moșii de mii de hectare. Interesele sale (afaceri, fabrici, imobile și acțiuni) acopereau întreaga Europă și ajungeau pînă la New York. Murind fără moștenitori, a făcut dovada unui act filantropic fără egal printre evreii români, lăsîndu-și prin testament întreaga avere Academiei Române pentru promovarea culturii din România, alinarea bolilor săracilor, încurajarea elementelor valoroase din țară.

Evreul **Max Auschnit** (1888-1959) a fost administratorul delegat al UDR (Uzinele de Fier și Domeniile Reșița), cea mai mare întreprindere de metalurgie și construcție de mașini și cea mai mare societate pe acțiuni din România antebelică, pe care a construit-o în 1919. A fost împreună cu fratele său **Edgar Auschnit**) proprietarul societății Titan-Nădrag-Călan înființate în 1924 (și din al cărui consiliu de administrație mai făceau parte evreii **O. Auschnit**, **A. Yeith** și **O. Kaufmann**), a fost membru în conducerea Societății Române de Telefoane, al Băncii Chrissoveloni, al unor societăți comerciale din alte țări europene. Multe favoruri le-a obținut de la regele Carol al II-lea, în anturajul căruia pătrunsese cu ajutorul evreiceii Elena Lupescu (amanta regelui), pe care îl mituia deghizat, sub forma poturilor pierdute intenționat la partidele de poker. Avea sa din țară a fost confiscată de stat în anul 1948.

În condițiile în care atât banii lichizi cât și creditul bancar se aflau la dispoziția evreilor, era firesc ca industria română, aflată la început de drum, să cadă tot pe mîna evreilor: în anul 1885 evreii **Adolf Stein** (la București) și **Samuil Goldenthal** (la Iași) au înființat primele fabrici de chibrituri; în 1890, evreii **Osius** și **Iosif Nacht** înființează la Iași prima fabrică de albituri și cămăși; în 1893 evreul **I. Reicher** introduce producția industrială a apei gazoase; în 1894 evreul **S. Prager** înființează prima fabrică de mobilier metalic (urmat în 1901 de evreul **Leon Abramovici**); în 1898 evreul **Max Habermann** înființează prima fabrică de nichelat și tot în același an evreul **Moriț Gleber** înființează prima fabrică de pielărie și tăbăcărie, iar evreul **Joseph Cohen** înființează la București prima fabrică de bumbace colorate și nasturi de sîdef; uzinele Grivița au fost înființate de frații **Goldberg**; în 1920 mai sus-menționații **Mauriciu** și **Aristide Blank** împreună cu evreii **N. Shapira**, **O. Kaufmann**, **R. Soepkez** și **L. Traserson** au înființat la Arad fabrica Astra, prima fabrică de vagoane și motoare; prima fabrică de cărămidă a fost ridicată la Bacău de evreul **Ventzel Zingher**, iar prima fabrică de postav a fost ridicată la Piatra Neamț de evreul **Lipa Iuster**. În anul 1923, la Brăila se înființează „David Goldenberg și fiii”, devenită ulterior Laminorul Brăila. Alte firme celebre din România au fost de asemenea proprietatea unor evrei:

Tricodava (frații **Segal**), Adesgo (**Adesmann** și **Goldenberg**), Industria Textilă Română (**Norbert Juster**), Filsar (**M. Cukier**, **A. Goldstein-Goren**), etc. Implicați și în prelucrarea petrolului, la începutul secolului XX, evreii dețineau 26 din cele 70 de rafinării.

Agricultura românească se afla deja în mâinile evreilor, majoritatea boierilor români (tot mai degenerați și depravați, tot mai predispuși să își petreacă timpul în străinătate risipindu-și averile) dându-le acestora în arendă moșiile lor (la începutul anului 1907, în Moldova, 915 arendași evrei țineau în arendă 1.113.147 hectare de teren agricol, în afara pădurilor).

În postfața cărții „Înfruntarea jidovilor” (v. și cap. XVI, notele de subsol 73 și 78), dr. Marin Popescu (cel care s-a ocupat în anul 1936 de traducerea și publicarea acesteia) prezintă o informație elocventă, provenind din datele statistice culese de ec. dr. Ilie Rădulescu și publicate în ziarul „Porunca vremii”: ”13.500.000 de români, albinele producătoare, abia se aleg după munca lor cu 26.770.000.000 lei anual” în timp ce „1.650.000 ovrei, trântori speculanți, câștigă anual 80.175.000.000 lei” – venitul mediu al unui evreu era de 25 de ori mai mare decât venitul unui român!

2. Imediat după decembrie 1989, când noul prim-ministru al României, evreul **Petre Roman**, a inițiat procesul de transformare a economiei țării într-un hoit, evrei din România, evrei români emigranți și evrei de pretutindeni s-au năpustit în această țară ca niște hiene atrase de mirosul putreziciunii, să jefuiască economia națională și cetățenii români. Desigur, evreii nu s-au năpustit în România ca să muncească și să producă ceva, ci să câștige cât mai mult fără muncă. Ei au venit ca patroni sau directori de bănci și societăți de asigurări, de cabinete de avocatură, societăți de lichidatori judiciari și firme de consultanță, firme de dezvoltare imobiliară, companii mass-media, clinici medicale private, clinici de chirurgie estetică și clinici de fertilizare, cabinete de psihologie, cazinouri sau alte activități asemănătoare – ori, pur și simplu, au venit ca escroci obișnuiți.

Dintre toți aceștia, unul singur a fost arestat și condamnat, în întregul ultim deceniu al mileniului trecut, chiar la începutul anilor '90: **Sergiu Braunstein**, autorul escrocheriei imobiliare „Dona” – neșansa acestuia a fost că s-a grăbit cu înșelăciunile înainte ca mafioții evrei să

obțină neoficial imunitatea, dar și aceea că i-a jefuit doar pe români și nu statul român, pe care toți ceilalți evrei au avut libertatea să-l jefuiască nestingheriți.

Nu voi face un bilanț al afacerilor evreiești din România ultimilor 20 de ani, pe care nici nu le cunosc decât în mică măsură (cele mai multe rămânând necunoscute românilor), ci mă voi mărgini să dau câteva exemple despre îngăduința justiției române față de infracțiunile săvârșite de evrei la noi în țară:

Sorin Beraru (Samuel sau Șmuel Bercovici) reușise, prin mituire, să pună mâna pe un mare număr de întreprinderi românești (din cadrul industriei textile, medicale, alimentare, imobiliare, etc). Acțiunile sale, care produsese rău economiei naționale un prejudiciu de 3,6 mil. \$, au format obiectul unui dosar de cercetare penală - deși cercetat, i s-a permis să părăsească România, refugiindu-se în Israel. De aici, prin locotenentul său **Haim Henry Steinberg**, a încercat mituirea anchetatorilor cu 1,5 mil. \$, ceea ce a condus la deschiderea unui nou dosar penal. În final, Beraru-Bercovici a fost condamnat în lipsă la 7 ani închisoare, din care nu va executa nici o zi, întrucât Israelul refuză să îl extrădeze. În ce îl privește pe Steinberg, acesta a fost condamnat inițial pentru complicitate la 6 ani închisoare – a atacat hotărîrea de condamnare cu motivarea că i s-a aplicat "o pedeapsă antisemită"; această apărare a condus la o reducere a pedepsei de la 6 la 3 ani (nu știu cât a executat din pedeapsă).

Unui alt infractor evreu, **Shimon Naor** (născut în 1949 în Galați cu numele de Shimen Herșcovici, fost viceamiral al Israelului), traficant internațional de arme, i s-a permis și lui să părăsească România în cursul anchetei și să se refugieze în Israel. În prezent condamnat la 11 ani închisoare, nu va executa nici el nici o zi, Israelul refuzînd extrădarea.

Vladimir (Vova) Cohn, acuzat de asemenea de privatizări frauduloase (în primul rînd industria cartonului din România), nu a plătit nici el nimic – dimpotrivă, a ajuns în consiliul de administrație al clubului de fotbal Dinamo, clubul ministerului de interne.

Aharon Schwartz (ns. 1951 în Israel) a fost condamnat la 12 ani închisoare (hotărîre rămasă definitivă în anul 2001) pentru o fraudă de 200.000 \$, dar procurorul general a dispus suspendarea executării

pedepsei acestuia, după care președintele Ion Iliescu, prin decretul nr. 237/6 aprilie 2004, l-a grațiat. **Avraham Morgenstern** (ns. 1955 în Israel) a fost condamnat în 2017 la 8 ani închisoare dar Mogenstern, cu toate că se afla sub control judiciar, a dispărut. A fugit în Israel și **Elan Schwartzberg** (ns. 1967), după ce a fost trimis în judecată (între timp, faptele lui s-au prescris)..

Iată o serie de exemple pe care le consider concludente. Din păcate, nimeni nu va putea face o listă completă întrucît pe de-o parte mulți evrei au preluat în urmă cu 6 decenii nume românești, iar pe de altă parte multe firme (unele dintre acestea firme fantomă) din întreaga lume venite în România să o jefuiască, au în spate tot evrei care rămîn în anonimat. Mai există o categorie interesantă de infractori români, respectiv cei care pentru a scăpa de răspunderea penală au fugit în Israel. Dau două exemple: **Ioana Maria Vlas** (ns. 1944), președinta SOV Invest, firmă al cărei faliment fraudulos din anul 1999 a sărăcit 350.000 de români, a fugit în Israel, unde a fost găzduită, nederanjată de nimeni, cîțiva ani; puțin probabil să fie acceptată atîta timp în Israel, un stat cu un regim atît de strict în privința străinilor, dacă nu ar fi fost evreică; a revenit în țară la propria sa dorință predîndu-se în martie 2003, fiind condamnată inițial la 20 de ani închisoare, pedeapsă redusă apoi la 10 ani. Un alt exemplu îl constituie **Alexandru Dinulescu** (ns. 1933), președintele Bankcoop, bancă pe care a falimentat-o; și el a fugit inițial în Israel, iar de aici în SUA; condamnat în anul 2000 la 10 ani închisoare pentru luare de mită, a fost extrădat de americani în 2003 (nu știu cît a executat din pedeapsă).

Mai trebuie amintit **Nati (Natan) Meir** (ns. 1955 în Israel din părinți evrei români). După ce în anul 1987 (conform biografiei afișate de Wikipedia) a fost condamnat în Israel la 30 de luni de închisoare pentru 80 de fapte de înșelăciune, a venit în România, primind în 1999-2000 cetățenia română. În anul 2003 tribunalul din Haifa l-a condamnat din nou pentru escrocherii și falsuri la 36 de luni de închisoare cu suspendare și amendă, iar în anul 2004 Corneliu Vadim Tudor l-a trimis deputat în Parlamentul României, numindu-l consilierul său pentru probleme de politică externă (de altfel, toate partidele mari din România, indiferent de numele purtat în timp – în anul 2010 PSD, PNL, PD-L, PRM – au împînzit Parlamentul României cu deputați și

senatori evrei). În România, Meir a înființat firmele Orwalsam Trading (plasare de forță de muncă în Israel) și Defense Group (pază și protecție). Deși pretindea că în anul 2005 a primit o moștenire enormă din SUA (aproape 90 mil. \$ în bănci precum și proprietăți imobiliare în SUA, Africa de Sud și Nigeria), în România s-a ocupat tot de escrocherii, în anul 2006 fiind trimis în judecată pentru fals intelectual și evaziune fiscală, precum și înșelarea a 129 persoane cărora le-a promis contracte de muncă în Israel – nici acest dosar nu s-a judecat (actualizare: a fost condamnat în 2014 la 4 ani închisoare. Ca parlamentar, s-a remarcat prin inițiative legislative privind grațierea condamnaților. În anul 2009, cu tupeul caracteristic majorității conaționalilor săi, și-a anunțat intenția de a candida la Președenția României.

În sfârșit, în această vară (n.a.: 2009), a izbucnit un nou scandal: s-a dezvăluit faptul ca ministrul tineretului și sportului, evreica **Monica Maria Iacob-Ridzi** (ns. 1977), a acordat fără licitație suma de 630.000 euro unor firme de apartament pentru a organiza Ziua Tineretului. S-a constatat ca că valoarea achitată nu a fost justificată, scena de concert de la Costinești costînd în realitate o sumă infimă față de cea decontată iar onorariile muzicienilor (care nici nu le-au fost plătite integral) depășeau cu mult costurile de piață. La 14 iulie 2009 Monica Iacob-Ridzi a fost schimbată din funcție, dar PD-L încearcă pe toate căile blocarea cercetării penale a acesteia. Monica Iacob-Ridzi este unul dintre exemplele de tinere, fără nici o experiență și fără calitățile necesare, pe care Traian Băsescu le-a impus în fruntea României: la 27 de ani deputat, la 30 de ani europarlamentar, la 31 de ani ministru.

Mă mai refer la unele firme evreiești care au obținut de la funcționarii români avize contra legii, avize menținute de majoritatea judecătorilor în fața cărora s-a ajuns, singura explicație fiind corupția.

Încă din anul 1990, primul ministru Petre Roman a emis hotărîrea de guvern nr. 1.263 prin care aproba măsuri legate de cooperarea dintre firma „Marc Rich” Elveția și societatea comercială „Petromidia S.A.” România. Firma elvețiană aparține escrocului internațional **Marc Rich** (evreu născut în 1934 în Belgia cu numele de Marc sau Marcell David Reich, emigrat împreună cu familia în SUA în

anul 1942, stabilit în Elveția în anul 1983, când în Statele Unite a început cercetarea sa penală, posesor al unui pașaport spaniol și al unui israelian, decedat recent, la data de 26 iunie 2013). Ancheta împotriva sa a început pentru evaziune fiscală și pentru încălcarea embargoului instituit în Orientul Mijlociu în anii 1973-1974, când a obținut o avere enormă prin importul de petrol din Iran și Irak, revândut în SUA cu preț dublu. La momentul semnării de către Petre Roman a hotărârii de guvern în favoarea fugarului Marc Rich, acesta era persoana cea mai căutată de departamentul american de justiție. În ziua de 20 ian. 2001, în ultima sa zi de președenție a SUA, William Jefferson Clinton i-a semnat grațierea – la grațiere au contribuit atât donațiile extrem de substanțiale făcute Partidului Democrat și Bibliotecii Clinton de către fosta sa soție, evreica **Denise Eisenberg Rich** (ns. 1944), cât și influența lobby-ului evreiesc (datorită relațiilor sale cu serviciile secrete israeliene, dar și generoaselor donații făcute în Israel care i-au adus titlul de doctor honoris causa al Universităților Bar Ilan și Ben Gurion în anul 2007, iar în anul 2008 premiul Centrului Medical Sheba). În anul 2006, revista Forbes l-a situat pe locul 242 în clasamentul miliardarilor americani, cu o avere de 1,5 mlrd. \$. La începutul anilor '90 dorința sa de a-și însuși Petromidia a fost stopată de opunerea sindicatului (se pare că la o uzină de aluminiu pe care o preluase anterior Rich, după privatizare concediase întreg personalul), iar guvernul încă nu-și permitea corupția, trădările și abuzurile fățișe de astăzi. Presa susține că Rich a dorit privatizarea hotelului Athenae Palace din București și că s-a aflat în spatele firmei Gabriel Ressources, acționarul principal al Roșia Montana Gold Corporation (în cadrul căreia statul român are o participație de sub 20 % prin Minvest Deva) – campania publicitară a acestei firme promite românilor, în schimbul aurului din Munții Apuseni, un câștig de 4 mlrd. \$ - este puțin probabil, în condițiile în care afacerile lui Marc Rich se caracterizează prin evaziune fiscală, iar reprezentanța în România a principalei sale firme, Glencore (care are 67 de sucursale în întreaga lume și al cărei CEO este evreul sud-african **Ivan Glasenberg**, ns. 1957), în anul 2004, la o cifră de afaceri de 1.000 miliarde de lei (vechi) a raportat profit 0 și ca atare nu a achitat nici un impozit pe profit. Dar asupra Roșiei Montana, voi reveni.

În afara firmei principale (Glencore International AG cu sediul în Baar, Elveția), Rich mai deținea „la vedere” Trafigura AG (cu sediul tot la Baar) și Marc Rich Real Estate Gmbh, care se ocupă cu largi proiecte de dezvoltare imobiliară în Cehia. Încă din timpul „războiului rece”, în vreme ce era dat în urmărire de justiția americană, Rich întreținea excelente relații de afaceri cu guvernele de la Moscova și București, avînd legături strînse cu înalți oficiali guvernamentali, relații păstrate (și chiar întărite prin corupție) și după schimbările politice majore din aceste țări. De altfel, tripleta evreilor sioniști americani **Marc Rich - George Soros - Jeffrey Sachs** (ns. 1954), ultimul fiind la începutul anilor '90 consilierul economic al fostului președinte rus Boris Elțin (un alcoolic corupt, care își pierdea de la o zi la alta discernămîntul) este considerată vinovată, prin introducerea „terapii de șoc” de crearea artificială și intenționată a superinflației și haosului economic în Rusia, de care cel puțin Rich a profitat din plin. Mituind oficialii din fruntea Rusiei, Rich a reușit să cumpere la prețuri insignifiante întreaga producție de aluminiu a Rusiei. De altfel, presa română a atras atenția, în timp, asupra faptului că și întreaga industrie a aluminiului cît și o parte din industria oțelului din România a fost privatizată în favoarea unor companii rusești care în realitate îl au în spate pe Marc Rich: Alro Slatina, Alprom Slatina și Alum Tulcea (care au fuzionat în anul 2006) au ca acționar majoritar firma rusească Marco International (devenită, în 2007, Vimetco) – articole din presa română, dar și străină, susțin că Marco International a fost înființată în 1983 (sau 1985) de Marc Rich (purtîndu-i de altfel numele) și de evreul american **Alan Kestenbaum** (în prezent CEO al International Metal Enterprises); compania rusă Conares (din 2003, Mechel) a privatizat firmele românești Industria Sîrmei Cîmpia Turzii (Mechel Cîmpia Turzii), Combinatul de Oțeluri Speciale Tîrgoviște (Mechel Tîrgoviște), Întreprinderea de sîrmă și produse din sîrmă Buzău (Ductil Steel Buzău), Combinatul Oțelul Roșu (Ductil Steel Oțelul Roșu) și Laminorul Brăila – tot presa, îi consideră ca „nași” ai companiei pe Marc Rich și pe evreul rus **Mihail Maratovici Fridman** (v. nota de subsol 31 de la cap. XIX), iar sediul companiei rusești este în Elveția, în micuța localitatea Baar, unde își au sediul și principalele companii ale lui Rich!

Marc Rich a fost implicat și în scandalul internațional cunoscut ca "Angolagate" sau ca „Afacerea Mitterand-Pasqua” (traficul ilegal de arme spre Angola din anii 1993-1994); dacă în acest scandal apar în prim plan numele unor creștini (Jean-Christophe Mitterand - fiul președintelui francez Francios Mitterand, Charles Pasqua - ministrul francez de interne, omul de afaceri Pierre Falcone, etc.), în această afacere au fost implicați și mulți evrei: evreul rus israelian **Arcadi Alexandrovici Gaidamak** (v. nota de subsol 31 de la cap. XIX), evreul american **Marc Rich**, evreul francez **Jacques Attali** (cel care acum trei decenii propunea eutanasierea pensionarilor, v. nota de subsol 47 de la cap. XVI), evreul israelian **Samuel Mandelsaft** (ns. 1929 cu numele Samuel Shaked, curierul banilor) și posibil evreul uzbek israelian **Lev Avnerovici Leviev** (v. nota de subsol 31 de la cap. XIX); pe parcursul procesului, Gaidamak a fugit în Israel, iar autoritățile israeliene au refuza extrădarea sa cât și a lui Mandelsaft; în final, mulți creștini din acest dosar au ajuns în închisoare, dar nici un evreu.

Două ultime scurte mențiuni: Eric Himpton Holder, cel care fost implicat în grațierea sa (în perioada 1997-2001 era procuror general adjunct iar între 20 ian.-2 februarie 2001 procuror general) a redevenit la începutul anului 2009 noul procuror general al SUA, iar omul de încredere al lui Rich în România a fost Stamen Stancev (consilier al grupului Glencore), arestat pentru scurt timp și apoi trimis în judecată pentru spionaj, condamnat în 2013 la 11 ani de închisoare, dar... dispărut.

Imputernicitul lui Mark Rich pentru România și Israel a fost evreul **Yoav Stern** (soțul vedetei TV Oana Cuzino Stern); la data de 2 oct. 2002 Yoav Stern a fost arestat pentru înșelarea partenerilor din firma Interlink Overseas Corp. Ltd. (controlată de același Mark Rich); a fost pus în libertate după câteva ore, presa comentînd faptul că eliberarea a avut loc la intervenția lui Viorel Hrebenciuc, la acel moment vicepreședinte al Camerei Deputaților; de atunci, nu am mai găsit informații despre cursul dosarului.

De menționat și faptul că în aceeași zi de 20 ian. 2001, W.J. Clinton l-a grațiat și pe partenerul de afaceri al lui **Marc Rich**, evreul **Pincus Green** (ns. 1936), născut în Elveția, posesor de pașaport

bolivian, stabilit în SUA, unde a intrat în afaceri cu petrol. Revista Forbes i-a estimat averea la 1,2 mlrd. \$. În anul 1983, după ce a fost trimis în judecată, fugise și el din SUA.

Am spus că voi reveni asupra problemelor de la Roșia Montana, zona în care se află resursele în special aurifere ale României (se estimează cca. 300-330 t. aur și cca. 1.600 t. argint, dar nu se estimează și nici nu sînt amintite celelalte rezerve minerale din acei munți, unele poate mai scumpe chiar decît aurul). Inițiativa jefuirii aurului românesc a avut-o evreul român **Frank Timiș** (ns. 1963 cu numele de Vasile Timiș, fugit înainte de revoluție în Australia), împreună (conform presei) cu Marc Rich. Biografia oficială a lui Frank Timiș este plină de pete albe. Nu se știe exact când a părăsit România (probabil 1979), dar se știe că între anii 1982-1991 a suferit în Australia trei condamnări cu amendă pentru posesie de droguri. A început afacerile înființînd o firmă de transport (Timiș Transport), care avea un singur camion, pe care îl conducea personal și care a dat faliment în anul 1986. Începînd cu anul 1992, a înființat trei noi companii, toate închise de autoritățile australiene întrucît nu respectau standardele legale. După atîtea eșecuri la antipozi, anul 1995 reprezintă anul de cotitură pentru Timiș: înființează firma Gabriel Ressources NL Australia care la data de 4 sept. 1995 încheie cu Minvest Deva (Regia autonomă a cuprului, aurului și fierului) un parteneriat pentru exploatarea rezervelor de metale prețioase de la Roșia Montana. A doua zi după încheierea acestui parteneriat, Minvest Deva anunță în presă intenția de încheia în viitor cu o societate străină parteneriatul pe care tocmai îl semnase! Din acest moment, afacerile lui Timiș merg tot mai bine: în anul 2000 cumpără 15 % din acțiunile European Goldfields, în anul 2005 cumpără 30 % din acțiunile Sierra Leone Diamond Coropation iar în același an înființează Eastern Petroleum, trecînd la exploatarea petrolului din nordul Mării Caspice. Presa susține ca Timiș și-a vîndut acțiunile de la Roșia Montana în anul 2003 lui Beny Steinmetz. Afacerile sale cu aur și petrol l-au adus în anul 2008 pe locul 497 în topul celor mai bogați britanici, cu o avere de 162 mil. lire sterline (238 mil. \$). Numele lui Frank Timiș apare legat, într-o formă sau alta, de o serie de scandaluri de corupție (afacerea Ovidiu

Tender-Willem Matser, afacerea Rafo-UGB, afacerea Regal Petroleum sau privatizarea Petrom).

Frank Timiș a înființat și compania Regal Petroleum Services Ltd., care după 12 februarie 2003 a devenit Central Europe Petroleum (CEP); CEP și VGB Invest (controlată de evreul **Ovidiu Tender**) înființează la Londra, în cote de participație egale, firma Balkan Petroleum. Balkan Petroleum a devenit acționarul majoritar al firmelor Rafo și Carom Onești, ale căror datorii postprivatizare în sumă de peste 400 mil. euro au fost preluate de AVAS prin ordonanță de urgență emisă de guvernul Adrian Năstase. BKP Trading Impex deține și 73,4 % din acțiunile Urbis Armături Sanitare. Conform unor articole de presă, Frank Timiș ajunsese stăpîn peste cca. 5 % din suprafața României, pe care a primit-o în concesiune (prin Gabriel Ressources perimetrul de la Roșia Montana în vederea exploatării aurului, prin Central Europe Petroleum un perimetru enorm din județele Suceava, Neamț, Bacău și Iași în vederea exploatării zăcămintelor de petrol și gaze naturale iar prin International Goldfields un perimetru de cca. 2.500 km/p situat între Deva, Lugoj și Oțelul Roșu).

În urmă cu cîțiva ani, în cadrul Gabriel Ressources (care deține 80,69 % din acțiunile Roșia Montana Gold Corporation) acționarii principali erau 1) Paulson&Co (16 %), firmă aparținînd evreului american **John Alfred Paulson** (ns. 1955, locul 76 în topul miliardarilor planetei pentru anul 2009 cu o avere de 6 mlrd. \$); conform presei, este și cel mai important acționar și al companiei Delphi care deține fabricile de componente auto de la Ineu, Moldova Nouă, Sînnicolau Mare și Miroslava; 2) Electrum Strategic Holdings (16 %), firmă făcînd parte din The Electrum Group LLC al cărei președinte și CIO este evreul american **Thomas Kaplan** (care mai este președintele grupului de firme Tigris); 3) BSG Capital Markets (16 %), firmă care alături de BSG Investments, BSG Ressource și altele face parte din Beny Steinmetz Resource Group, grup cu sediul în Elveția aparținînd israelianului **Beny Steinmetz** (în anul 2008 locul 5 în topul celor mai bogați oameni de afaceri din Israel cu o avere de 3,6 mlrd.\$); Steinmetz mai deține Steinmetz Diamond Group cu sediul tot în Elveția (care are licența pentru exploatarea diamantelor în Botswana, Congo, Sierra Leone și Zambia), Scorpio (dezvoltator imobiliar în Rusia,

Kazahstan și Europa de Est), STI Ventures NV, Tucows, mai este CEO al firmei Simfer SA, coproprietar al firmei Koidu Holdings iar conform presei românești, prin firma Seven Hills desfășoară proiectul rezidențial bucureștean West Park din cartierul Militari; 4) Newmont Canada (13 %), subsidiară a Newmont Mining Co, companie în care îl regăsim pe evreul american **George Soros** care a fost aministrat și în alte rînduri; 5) Baupost Group (13 %), companie înființată în anul 1982 de evreul american **Seth Klarman**.

Prin 2010, un alt evreu a devenit interesat de aurul românesc: **Peter Munk** (ns. 1927 la Budapesta; în anul 1944 familia sa, foarte bogată, a plătit autorităților naziste pentru dreptul de a părăsi Ungaria cu trenul Kastner, ajungînd în Elveția și apoi în Statele Unite). În anul 1983, Munk a înființat în Canada compania Barrick Gold, cea mai importantă companie de extracție a aurului din lume (se mai ocupă și cu extracția argintului și cuprului), activitățile sale desfășurîndu-se pe toate cele 6 continente. În anul 1997, Munk înființează la Budapesta, împreună cu evreul **Nathaniel Philip Victor James Rothschild** (ns. 1971, membru al clanului Rothschild, născut în Anglia, stabilit în Elveția), românul Arpad Zoltan Paszkany (patronul clubului de fotbal CFR Cluj, unul dintre principalii contributori la campaniile electorale ale PDL – numai în anul 2008 a donat echivalentul a 238.000 euro) și alți investitori, compania TriGranit, specializată în proiecte imobiliare; prin TriGranit, care a construit în diferite țări est-europene centrele Polus, afacerile lui Munk au pătruns și în România. Ulterior finalizării acestei ediții, în anul 2011, în urma declarațiilor prin care Traian Băsescu sprijinea fățiș însușirea de către evrei a aurului românesc, Munk a cumpărat prin Barrick Gold 38,5 mil. acțiuni ale companiei canadiene Carpathian Gold, înființată în anul 2003, (care a obținut prin firma Samax România SRL mai multe licențe de explorare în județele Caraș-Severin, Mureș, Hunedoara și Maramureș), și care operează în Brazilia, Ungaria și România. Toate cele patru companii care vînează aurul din România (Roșia Montana Gold Corporation, European Goldfield, Carpathian Gold și Barrick Gold) au în comun atît sediul central (în Canada) cît și un acționariat evreiesc.

Dezvoltatorii imobiliari care au împînzit România sînt în cea mai mare parte evrei. Ei sînt cei care au scumpit artificial, pînă la valori

enorme, aberante și nejustificate, prețurile terenurilor și clădirilor. Ei sînt cei care au primit autorizații de construcții în spații în care construcțiile erau interzise, împotriva planurilor de sistematizare și împotriva legilor. Reamintesc exemplul cel mai concludent, cel al firmei Millenium Building Development, ale cărei construcții turn pun în pericol Biserica Armenească și Catedrala Sf. Iosif (v. nota de subsol 39 de la cap. XVI).

Nu este locul să fac aici analiza completă a jafurilor care totalizează zeci de miliarde de dolari, săvîrșite de evrei, sub toate formele și profitînd de corupția demnitarilor, funcționarilor de stat și magistraților români – de altfel, nici nu am cum să le cunosc pe toate. Dacă cineva este interesat de acestea, îi recomand trilogia lui Cornel Dan Niculae: ”Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii”, ”Ofensiva iudaismului asupra României” și ”Politica filo-sionistă a României” (din volumul imens de informații prezentate în aceste cărți, o parte le cunoșteam deja și erau reale; cea mai mare parte nu le cunoșteam – pe unele le-am verificat și s-au confirmat, pe altele nu am avut posibilitatea să le verific; am găsit și unele erori minore). Nu știu dacă acest Cornel Dan Niculae există cu adevărat, cred mai degrabă că reprezintă un personaj colectiv, format din mai mulți istorici și ofițeri cinstiți și patrioți – să le dea Dumnezeu sănătate și să-i ajute în lucrarea lor (n.a., 2019: astăzi, pot să spun, da, Cornel Dan Niculae există cu adevărat!).

3. ”Dubito, ergo cogito; cogito, ergo sum.” (lb. latină: ”Mă îndoiesc, deci gîndesc; gîndesc, deci exist.”) – acest principiu fundamental al filozofiei raționaliste, enunțat de părintele acesteia, **Rene Descartes** (1596-1650), consacră îndoiala drept condiție și dovadă a gîndirii. Iată însă că în România mileniului III gîndirea a ajuns interzisă în anumite domenii istorice: guvernul Adrian Năstase a emis ordonanța de urgență nr. 31/2002 (adoptată de Parlament ca legea nr. 107/2006) conform căreia îndoiala asupra holocaustului a fost transformată în infracțiune pedepsită cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi. Prin aceeași ordonanță a fost transformată în infracțiune pedepsită cu închisoare de la 3 luni la 3 ani și interzicerea unor drepturi promovarea cultului eroilor neamului care sînt detestați de evrei - în baza acestei ordonanțe devenită lege, au fost înlăturate

statuile mareșalului Ion Antonescu (1882-1946) și au fost redenumite străzile care îi purtau numele. Poate că mareșalul Antonescu a avut limitele sale, poate că a făcut unele greșeli, toate acestea trebuie privite, explicate, înțelese și poate chiar scuzate în contextul geopolitic al timpului în care s-a aflat la conducerea țării - în mod cert însă, indiscutabil, mareșalul a fost un exemplu de patriotism, de onoare, de corectitudine, fiind un aprig dușman al corupției și un bun creștin – dar toate acestea sînt calități urîte atît de evreii sioniști, cît și de Adrian Năstase. A treia infracțiune născocită de Adrian Năstase, într-o societate care pretinde că respectă principiile democratice, drepturile omului, libertatea de gândire, de asociere și a cuvîntului, pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi constituirea unei organizații cu caracter fascist, rasist sau xenofob (precum și aderarea la aceasta ori sprijinirea ei) - în condițiile în care în România de azi legile sînt interpretate și aplicate atît de aleatoriu și de abuziv, constituirea unei organizații care să militeze pentru promovarea adevărului asupra crimelor săvîrșite de evrei te poate trimite la închisoare. În sfîrșit, Adrian Năstase definește holocaustul în singurul sens pe care îl acceptă sioniștii, respectiv doar persecuția sistematică a evreilor – pentru sioniști și pentru Adrian Năstase, viețile celor 6 milioane de creștini morți în lagărele naziste nu au nici o valoare. Nici un parlamentar român nu s-a ridicat împotriva acestei legi abuzive și sioniste, nici un ziar sau post TV nu a vorbit despre ea. Imensa majoritate a populației din România nici nu cunoaște măcar existența acestei legi.

Parlamentul a mai adoptat ulterior două legi similare, legea nr. 217/2015 și legea nr. 157/2018.

4. Ce vremuri mizere trăim, pedeapsă trimisă de Dumnezeu pentru necredința acestui popor, credincios doar în vorbe și recensăminte! O clasă politică nevrednică și nevolnică, al cărei patriotism are doar reflexe electorale, se străduie prin toate mijloacele să ne dezicem de mari români care, vorbind despre răul enorm făcut de evrei acestei țări, au depășit noile șabloane impuse de ”gîndirea europeană”. Parlamentul îi trimite în închisoare pe cei care laudă patriotismul mareșalului Antonescu; istorici ticăloși refuză să spună adevărul despre mișcarea legionară, mișcare naționalist-creștină; marele

savant Nicolae Paulescu este aruncat într-o nemeritată uitare; iar, mai recent, personalități publice (apropriate de președintele Traian Băsescu) precum Horia Roman Patapievici (președintele Institutului Cultural Român!) și europarlamentarul PD-L Cristian Preda (fost consilier al președintelui și decorat de acesta în anul 2009 cu ordinul Steaua României în grad de cavaler) reiau, după decenii, campania începută în anii '80 de fostul rabin șef **Moses Rosen** (1912-1994, rabin șef între 1948-1994) și cer scoaterea lui Mihail Eminescu din literatura și jurnalistică română! (pentru declarațiile abjecte ale celor doi oficiali, v. Claudiu Iordache – "Homo posteritas", pag. 23).

5. În afara românilor neaoși, stabiliți în străinătate în momentul în care erau deja celebri, pe care statele de adopție și i-au însușit mândrindu-se cu cetățenia pe care le-au acordat-o și considerându-i ca valori naționale (Constantin Brîncuși, George Enescu, Emil Cioran, Mircea Eliade, George Emil Palade, Henri Coandă, Sergiu Celibidache sau chiar Nadia Comăneci), se poate constata cu ușurință că singurii cetățeni români emigranți, plecați din țară ca necunoscuți și care primesc în străinătate notorietate, averi sau chiar înalte demnități publice, sînt evrei: poeții **Tristan Tzara** (Samy Rosenstock, 1896-1963, Paris), stabilit în Elveția și **Ilarie Voronca** (Eduard Marcus, 1903-1946, Paris), stabilit în Franța, ca și **Serge Moscovici** (Șrul Hersch Moscovici, ns. în Brăila, 1925-2014), psiholog de renume în Franța și fiul său, **Pierre Moscovici** (ns. 1957), deputat francez, fost ministru pentru afaceri europene între 1997-2002, fost ministru de finanțe între 2012-2014, fost europarlamentar, fost vicepreședinte al Parlamentului European iar între 2014-2019 comisar european pentru afaceri economice și financiare, decorat în anul 1999 cu ordinul Steaua României în grad de Comandor; **Noel Bernard** (Noel Bernard Bercovici, 1925-1981, Munchen), emigrant în Israel și apoi stabilit în Germania, unde a fost directorul secției în limba română a postului de radio Europa Liberă, post înființat de CIA (unde lucra ca redactor și soția sa, evreica **Ioana Măgură Bernard**, ns. 1940); profesorii universitari din SUA, **Liviu Librescu** (1930-2007, Blackbury, Virginia), decorat post-mortem în anul 2007 cu ordinul Steaua României în grad de Mare Cruce ca și **Vladimir Tismăneanu** (ns.

1951), stabilit în Maryland și revenit în România pentru a falsifica istoria bolșevismului, transferînd răspunderea crimelor de la evreii bolșevici la supra-naționalii ”comuniști”; laureatul premiului Nobel pentru pace, **Eli Wiesel**, stabilit de asemenea în Statele Unite, decorat în anul 2002 cu ordinul Steaua României în grad de Mare Ofițer; cel mai bogat român din SUA este evreul **George Haber** (ns. 1954 la Oradea), emigrant la începutul anilor ’70 în Israel iar de aici, la sfîrșitul anilor ’80, în SUA iar cel mai bogat român din Regatul Unit este evreul sir **George Iacobescu** (ns. 1945), directorul executiv al Canary Wharf, al doilea grup financiar din Londra, înnobilit de regină; **Mihai Horodniceanu** (ns. 1944), supranumit ”stăpînul tunelelor”, este coordonatorul lucrărilor de infrastructură la rețeaua metroului din New York; scriitorul **Norman Manea** (ns. 1936), multiplu premiat și laureat internațional, **Ioan Holender** (ns. 1935), directorul Operei din Viena, decorat în anul 2000 cu ordinul Steaua României în grad de Mare Ofițer; **Samuel Liechtensztejn**, ministrul educației și culturii din Uruguay la jumătatea anilor ’90, decorat de Emil Contantinescu, ale cărui rădăcini sînt din Baia Mare; regizorul TV **Valeriu Lazarov** (1935-2009, născut Valeriu Lazarov Lesner), fost director general al Canalului Telecinco din Spania, regizorul de teatru **Alexander Hausvater** (ns. 1949) stabilit în Canada, tînărul regizor **Radu Mihăileanu** (Buchman, ns. 1958) stabilit în Franța și apreciat pentru filmele artistice avînd ca temă prigonirea evreilor, chitaristul **AG Weinberger** (ns. 1965 cu numele Attila Weinberger, avînd sînge evreiesc, unguresc și românesc), milionarul **Frank Timiș** fugit în Australia, **Gianni Lazzaro** (Lazar Marcovici, ns. 1947), patronul casei de bijuterii Sabion, numit de presa română „regele bijuteriilor de lux” sau „bijutierul vedetelor de la Hollywood”, stabilit în Germania și ațîția alții. Poate că cel mai elocvent exemplu îl constituie faptul că cei patru ”români” societari ai Comediei Franceze au fost cu toții evrei: **Maria Ventura**, **Elizabeth Nizan**, **Eduard de Max** și **Jean Yonnel** (Jean-Esteve Schachmann).

Unii dintre toți aceștia și-au exprimat în mod deschis ostilitatea față de România - este problema lor, cu care trăiește și cu care probabil vor muri. Important însă este ca Occidentul să nu aibă impresia, subtil

indusă, că tot ce s-a născut bun pe pământul românesc este obligatoriu numai de origine evreiască.

Nu poate fi omis din această enumerare **Iuliu Popper** (1857-1893), aventurier evreu născut în București care, ajungând în anul 1886 în Argentina, se angajează să facă prospecțiuni și studii geologice în vederea exploatării aurului din Țara de Foc. Ajungând aici, inițiază genocidul împotriva populației indigene Selknam, își însușește minele de aur și le exploatează în interes propriu. Se comportă mai mult decât un guvernator al Țării de Foc: bate monedă cu numele lui și tipărește timbre proprii. Moare în împrejurări neclare, reușind însă să îi înscrie pe români printre popoarele care au savârșit genociduri împotriva nativilor americani.

6. În timp ce românii basarabeni cetățenia română le este refuzată ori acordată cu greu și doar contra mită, mii sau zeci de mii de evrei redobîndesc în fiecare an cetățenia țării pe care o urăsc, dar vor să o stăpînească. Dau doar cîteva exemple. Prin Ordinul Ministerului Justiției nr. 746/C/13 martie 2008, din 155 persoane care redobîndesc cetățenia română, cel puțin 103 erau evrei, la care se adaugă 15 copii minori evrei, dar nici un român basarabean. Prin OMJ nr. 2572/7 oct. 2008 redobîndesc cetățenia română 103 persoane, dintre care cel puțin 71 evrei (3 născuți în Israel), la care se adaugă 27 copii minori evrei, dar nici un român basarabean; în aceeași zi, prin OMJ nr. 2573, redobîndesc cetățenia română alte 142 persoane, dintre care cel puțin 101 evrei (3 născuți în Israel și 2 în Brazilia) la care se adaugă 18 copii minori evrei – dar nici acum, nici un român creștin din Basarabia ori Bucovina. Într-o singură zi, prin cele două ordine ale MJ, au primit cetățenia română în total 217 evrei. Prin OMJ nr. 407/C/30 ian. 2009 redobîndesc cetățenia română 143 de persoane, dintre care cel puțin 76 evrei (4 născuți în Israel și unul în Africa de Sud) la care se adaugă 30 copii minori; prin acest ordin, a redobîndit cetățenia română și o româncă din Basarabia. Nici unul dintre aceștia nu a cerut să își stabilească domiciliul în România. Prin cele patru OMJ a fost redobîndită cetățenia română de către alte 24 persoane care au cerut stabilirea domiciliului în România – printre acestea, o singură evreică (care oricum, locuia în România).

Au redobândit cetățenia română bătrâni evrei de peste 80 de ani, care au declarat că nu vor să se stabilească în România; au redobândit cetățenia română tineri evrei care nu s-au născut în România, și ca atare nu aveau cum să redobândească o cetățenie pe care nu au avut-o niciodată și nici nu vor să se stabilească aici; au redobândit cetățenia română evrei din Republica Sud-Africană, Canada, Venezuela, Brazilia, etc., fără nici o legătură cu România. Cumpără bucată cu bucată pământul românesc și imobilele pe care le speculează, își exprimă votul la alegerile parlamentare și prezidențiale la ambasadele române din țările în care trăiesc, iar câteodată, câte unul dintre ei, înainte să învețe limba română, ajunge în Parlamentul de la București. Când românii merg tot mai puțini la vot (fiindcă nu au pe cine vota), câteva sute de mii de evrei din străinătate pot fi decisivi în a stabili atît majoritatea parlamentară cît și președintele României.

Și după terminarea ediției a III-a aceeași politică a continuat, cu înmulțirea cazurilor de redobândire a cetățeniei române de către evrei care nu au avut-o niciodată. Un singur exemplu: prin OMJ nr. 3064/23 nov. 2009 au redobândit cetățenia română fără stabilirea domiciliului în țară un număr de 196 de persoane, dintre care 118 evrei (la care se adugă 25 de minori); 42 dintre acești evrei au redobândit cetățenia română fără să o fi avut vreodată, 39 fiind născuți în Israel, iar câte unul în Brazilia, SUA și Australia. Prin același ordin, au redobândit cetățenia română cu stabilirea domiciliului în țară un număr de 3 persoane dintre care o evreică – paradoxal, aceasta este născută în Israel, are cetățenie franceză și locuiește în SUA.

Cine are mai mult timp decît mine, să caute Ordinele M.J. și să centralizeze cîți evrei au dobîndit ori redobîndit în ultimii ani cetățenia română, și cîți români basarabeni ori bucovineni au reușit așa ceva. (n.a., 2019: cine vrea să caute acum, caută degeaba întrucît după ce această carte a apărut pe scribd.com, MJ a renunțat să mai posteze pe internet Ordinele prin care s-a redobîndit cetățenia română, iar cele vechi au dispărut).

7. În anul 2007, la scurt timp după alegerea sa ca președinte al Israelului, Shimon Peres declara într-o conferință de presă: "...cumpărăm Manhattan-ul, Ungaria și România și Polonia. Este

interesant, pentru că sîntem o țară mică, dar avem mulți oameni talentați și cu relații”.

8. ”De aceea vă spun: este vremea mucenieiei!... Ei bine, poporul acesta, prin fruntașii săi, s-a ticăloșit pînă la culme, prin trădarea tradițiilor și credinței strămoșești... Să rezidim neamul acesta! Acum e timpul jertfei, prin vorbărie și prin conferințe nu mai facem nimic. Să te duci, române drag, fără frică, direct spre vârful sabiei, ca străbunii noștri cei viteji, să te duci ca o torpilă japoneză, să mori în brațe cu vrăjmașul! Acum sîntem exact ca în arena romană cu fiare sălbatice – stai aici în mijlocul arenei și aștepți, ca și creștinii de odinioară, să dea drumul la lei. Așteptați să fiți sfișiați, rupți, altă scăpare nu mai e! Lupta este deschisă. Luptați pînă la capăt! Nu vă temeți!” (v. ”Apelul părintelui Iustin Pîrvu de la mănăstirea Petru Vodă” din 14 ian. 2009) și ”Pentru că dacă ar fi tăcut tot așa, de pildă un Eminescu, ar fi tăcut Radu Gyr, un Nichifor Crainic, sau oameni de mai mică talie – apăi am fi fost de mult prăbușiți... Tăcerea în fața acestor pericole este o lepădare a noastră de adevăr. Pentru că ne înrobim și ieșim din libertatea Adevărului... Tăcerea noastră înseamnă sclavie și îngroparea Ortodoxiei. Oamenii noștri de elită, prin tăcerea lor nu fac decît să construiască sicriul ortodoxiei pe care i-l pregătește stăpînirea acestei lumi.” (v. ”Adevărul ne face liberi, nu ne pune cip” – părintele stareț Iustin Pîrvu, 26 febr. 2009).

Cap. XIX

Au trecut 17 ani.

O nouă întâlnire - poate ultima.

Aceeași sală, aceleași lumînări, aceeași masă lungă, aceeași atmosferă, același amfitrion. În mare parte, aceiași participanți. Unii dintre ei, trecuți între timp în împărăția stăpînului lor, nu se mai regăseau - dar locul lor fusese deja luat de alții, mai tineri.

x

- În anul 1999 cineva de aici⁽¹⁾ a oferit lumii întregi o explicație genială: ”pagube colaterale” – folosiți întotdeauna de acum încolo această sintagmă pentru a justifica acele crime inutile pe care le săvârșiți (în mod surprinzător pentru toți, după aceste cuvinte amfitrionul a zîmbit înclinîndu-și ușor capul înspre o anumită parte a întunericului – nimeni nu-și aducea aminte ca în ultimii zeci de ani altcineva să se mai fi bucurat de o astfel de apreciere!).

x

Repet. Spulberați principiile creștine!

Principala valoare a creștinismului, așa cum a spus Fiul Lui arătînd de ce a venit pe lume, este Adevărul(2) - voi veți ascunde adevărul și veți promova minciuna. Ucideți Adevărul! Veți schimba cărțile vechi (aici vă va ajuta și Internetul), nu le veți lăsa oamenilor timp să gîndească, veți obține din partea conducătorilor statelor creștine condamnarea celor care vor gîndi și vor spune ce gîndesc despre voi.

Creștinii au fost învățați să nu strîngă averi(3)– voi învățați-i că singurul scop al vieții pe pămînt este averea. Învățați-i că doar cu averi cît mai mari vor putea să trăiască așa cum văd în filmele voastre: avioane si elicoptere particulare, iahturi, vile în toate colțurile lumii, zeci de limuzine de lux, apartamente de sute de metri pătrați cu sere, piscine, jacuzzi, cinematograf, terenuri de tenis și toate neghiobiile care, cu ajutorul vostru, le vor mai trece prin cap: băuturi și mîncăruri mult mai scumpe decît fac, tablouri ale unor pictori de care ei nici nu au auzit, dar despre care voi le veți explica că sînt celebri, curve de lux. Îi veți învăța să strîngă cît mai mulți bani, ca să poată avea tot ce doresc.

Au fost învățați să nu arunce primii piatra(4) și să nu scoată sabia(5)– voi o să le explicați că dacă vor să înfrîngă terorismul, vor trebui să atace primii. Și asta chiar dacă nu există nici un pericol. După un război cîștigat, care aduce și mari avantaje economice, nimeni nu se mai întreabă de ce a pornit războiul.

x

Nu uitați primele doua mari diversiuni ale omenirii și (a urmat un nou zîmbet!) nu întrebați a cui a fost cel puțin una dintre ele.

Toată lumea știe că prima diversiune, venită din mitologie, este Calul Troian construit de aheul Ulise. Oamenii nu realizează că atunci a fost de fapt o dublă diversiune – iar fără cea

de-a doua, diversiunea zeilor, prima nu putea reuși. Laocoon, preotul lui Phoebus Apollo, și-a dat seama de pericol și a vrut să deschidă ochii troienilor. A luat o lance și a aruncat-o în calul de lemn, auzindu-se dinăuntru zgomot de săbii și scuturi care se loveau între ele. Dar zeița Palas Atena le-a întunecat mințile troienilor, care nu au auzit nimic. Iar zeul Poseidon, tot la rugămintea Atenei, a trimis doi șerpi uriași care l-au sugrumat pe Laocoon și pe cei doi fii ai săi. Fără diversiunea zeilor, diversiunea oamenilor nu reușea.

Învățămintele acestei prime diversiuni, voi le-ați deprins de mult și le aplicați de mult cu succes: nu lăsați adevărul să ajungă la urechile oamenilor. De aceea, trebuie să aveți controlul asupra mass-media, sub toate formele sale.⁽⁶⁾

A doua diversiune este foarte puțin cunoscută.

Vă amintiți de „Incoruptibilul”⁽⁷⁾, un om prea cinstit ca să îmi fie pe plac întrucît refuza să înțeleagă că Revoluția franceză (ca toate celelalte revoluții de altfel) a izbucnit pentru ca voi, evreii, să accedeți la puterea politică. Deși era foarte apreciat și admirat de parizieni, într-o zi, la întoarcerea acasă, a fost surprins să găsească în fața locuinței o mulțime de oameni furioși, dintre care unul, fără să spună o vorbă, i-a zburat cu un foc de pistol maxilarul. A fost arestat, dus la judecată (unde, fără o falcă, nu putea vorbi ca să se apere), condamnat iar a doua zi ghilotinat. Mulțimea furioasă i-a intrat în casă, a răsturnat totul și apoi a plecat furioasă răcnind „pas un sou, pas un sou!”⁽⁸⁾

Înțelegeți ce s-a întâmplat? Cineva din mulțime (și nu am de gînd să vă spun cine) a păcălit oamenii spunîndu-le că „Incoruptibilul” nu este chiar atît de incoruptibil, iar casa lui este plină de aur. A fost ușor ca oamenii, înainte să verifice, să-l acuze; iar după ce au verificat, era prea tîrziu: „Incoruptibilul”, mutilat, era deja dus la judecată. Iar cel care a răspîndit zvonul, a tras și focul de armă.

„Calomniez, calomniez, il en restera toujours quelque chose!”⁽⁹⁾

Ați aplicat întotdeauna foarte bine și această diversivune. Dar să nu o uitați niciodată.

x

Împrăștiați-vă cu toții în tot mai multe țări creștine, luați cetățenia tuturor acestor țări – veți dobândi astfel în cât mai multe țări dreptul de vot, dar și dreptul de a fi aleși. Vă veți impune pe plan politic, pe plan civic, pe plan social, dar în special pe plan economic și financiar.

Urmați din timp exemplul acestei tinere⁽¹⁰⁾, demnă urmașă a Iuditei și Esterei, care l-a îngenunchiat când a trebuit pe William Jefferson Clinton (un al treilea zîmbet, urmat de încă o ușoară înclinare a capului înspre bezna din față – așa ceva nu se mai întâmplase niciodată!).

x

V-am promis că nimeni nu vă va critica pentru crimele voastre, și ați văzut că m-am ținut de cuvânt⁽¹¹⁾.

Voi ați fost autorii holocaustului originar⁽¹²⁾, și asta încă înainte ca străbunii voștri să-l cunoască pe El și să mă cunoască pe mine – dar după cum vedeți, toată lumea a uitat ce a însemnat holocaustul care azi, pentru toți, nu mai reprezintă decît crima săvîrșită împotriva voastră. Mai mult decît atît: toți au fost obligați să îi plîngă doar pe ai voștri, și obligați să nu amintească de cele peste 6 milioane de victime ale lui Hitler care erau creștini, fie că erau germani adversari politici ai lui Hitler, slavi ori țigani, comuniști ori martori ai lui Iehova, hoți de buzunare ori homosexuali.

Voi ați săvârșit primul genocid din istoria omenirii când ați descins în Țara Canaanului – dar după cum vedeți, nimeni nu mai ține minte⁽¹³⁾.

Voi sînteți promotorii rasismului – dar după cum vedeți, nimeni nu își mai amintește asta⁽¹⁴⁾.

Voi aveți o mare sărbătoare națională care celebrează uciderea a zeci de mii de oameni nevinovați – dar după cum vedeți, nimeni nu vă condamnă că sărbătoriți un masacru⁽¹⁵⁾.

Voi ați fost autorii primului act terorist din lume – dar după cum vedeți, nimeni nu-și aduce aminte⁽¹⁶⁾.

Voi ați batjocorit în mod constant hotărîrile Adunării Generale a ONU – dar după cum vedeți, niciodată Consiliul de Securitate nu a adoptat vreo rezoluție împotriva voastră⁽¹⁷⁾.

Voi ați ucis pruncii palestinieni la pieptul mamelor lor, cu mame cu tot; ați ucis la grămadă femei, bătrîni și copii nevinovați, motivînd că voi urmăreați doar uciderea teroriștilor; ați distrus casele familiilor celor care s-au aruncat în aer pe teritoriul vostru; i-ați îngădit pe palestinieni în spatele unor linii de demarcație din sîrmă ghimpată și beton – dar după vedeți, nimeni nu zice nimic. S-ar putea cîteodată, cînd crimele voastre monstruoase nu vor mai putea fi ascunse, să nu puteți împiedica înscrierea lor pe ordinea de zi a unor conferințe ori forumuri internaționale – cînd se va întîmpla asta, veți părăsi reuniunea. Vor pleca ambele voastre delegații: și cea de la Ierusalim, și cea de la Washington⁽¹⁸⁾.

Voi ați inventat arma nucleară⁽¹⁹⁾, voi o dețineți și tot voi ați refuzat întotdeauna inspecțiile ONU privind armele nucleare - orice țară a lui Ismael, numai pentru simpla bănuială că ar putea avea sau ar putea obține arma nucleară, este condamnată în Consiliul de Securitate al ONU iar cîteodată, chiar atacată de trupele țărilor creștine reunite, în interesul vostru, în OTAN. Este cel mai bun pretext să înlăturați conducerile din țările care vi se opun, să le controlați economia, să puneți mîna pe rezervele lor de

petrol, de gaze și de minereuri. Dar după cum vedeți, în cazul vostru nimeni nu spune nimic.

Voi ați atacat țările din jur – ați ocupat, mai mult sau mai puțin timp, peninsula Sinai a Egiptului, înălțimile Golan ale Siriei, sudul Libanului. Ați ocupat teritoriile acordate palestinienilor. Pentru așa ceva, în cazul lui Saddam Hussein de pildă, când a ocupat Kuweitul, OTAN i-a declarat război – dar după cum vedeți, pe voi nu v-a deranjat nimeni⁽²⁰⁾.

Voi v-ați substituit justiției, ați răpit oameni din alte țări și i-ați dus la voi sau pur și simplu i-ați omorât unde i-ați găsit, chiar dacă unii dintre ei erau nevinovați dar, după cum vedeți, nimeni nu v-a criticat pentru asta⁽²¹⁾.

Voi ați săvârșit mari jafuri, dar, după cum vedeți, nimeni nu le asociază cu neamul vostru⁽²²⁾.

Voi ați bombardat Biserica Nașterii Fiului Lui, dar în afara unei blinde dojeni venite de la un Papă bătrîn și bolnav⁽²³⁾, care nu mai avea mult de trăit, nu v-a deranjat nimeni, nici unul dintre conducătorii lumii creștine nu a scos un cuvînt despre profanarea de către voi a unuia dintre cele mai sfinte locuri ale creștinismului⁽²⁴⁾.

Ați condus și voi lagăre de concentrare, dar după cum vedeți nimeni nu-și amintește decît de cele naziste, în care erați închiși voi⁽²⁵⁾.

Ați săvârșit și voi pogromuri și masacre, ați ras și voi cetăți de pe fața pămîntului, dar nimeni nu v-a condamnat și nici nu vă va condamna pentru asta⁽²⁶⁾.

X

X

X

Ați ucis destui, inclusiv dintre ai voștri, aruncînd vina asupra celorlalți⁽²⁷⁾.

De acum încolo, voi nu va mai trebui să ucideți prea mult cu mîna voastră. În interesul vostru, lucrează deja (chiar dacă ei nu știu cu toții) americanii, englezii, celelalte națiuni din cadrul OTAN.

În numele libertății și democrației, al drepturilor omului și al tratatelor internaționale, acestea atacă unul după altul statele lui Ismael ostile vouă, le distrug economia pregătind înlocuirea acesteia cu o economie nouă, controlată de voi în interesul vostru, punînd în frunte conducători slugarnici vouă, asmuțind parte din popor împotriva celeilalte părți și lăsîndu-i să se ucidă între ei.

În Afganistan, au învrăjbit din nou mujahedinii împotriva talibanilor.

În Irak, au învrăjbit și mai rău șiiții și kurzii împotriva suniților.

În teritoriile ocupate, i-au învrăjbit pentru prima dată pe membrii Fatah împotriva membrilor Hamas.

Chiar și în Kosovo, regiune a unei țări europene creștine, au dat liber la omor între musulmani și ortodocși.

Tot așa, mențin vrajba printre vecinii voștri. În Liban în primul rînd, unde încă de acum zeci de ani am aruncat semințe de ură, iar razboiul civil este fără de sfîrșit. Se lucrează în timpul acesta, încet dar constant, în Siria și Iran. Se lucrează chiar și în Pakistan, unde regimul actual nu prezintă garanții de fidelitate⁽²⁸⁾.

Toate acestea sînt în folosul vostru – forța dușmanilor pe care vi i-ați făcut slăbește, în timp ce petrolul și materiile lor strategice merg ieftin, acolo unde trebuie.

x

x

x

Folosiți în continuare pîrghiile puterii, adică cele ale manipulării. Asta înseamnă să cultivați ca și pînă acum la creștini

vanitatea, trufia și orgoliul; trîndăvia, lăcomia și dorința de a trăi în lux; superficialitatea, egoismul și indiferența față de ceilalți; narcisismul și exhibiționismul; depravarea, pofta de băutură în exces și preacurvia; și în special, corupția⁽²⁹⁾.

Guvernați prin corupție⁽³⁰⁾ și minciună, prin violență și teroare!

X

X

X

Bucurați-vă! Încetul cu încetul, după aproape 100 de ani, sînteți la un pas de a recîștiga Rusia, țara în care ați înregistrat eșecul vostru major - și odată cu ea, să recîștigați toate statele aflate în zona ei de influență!

Nu numai că sînteți cei mai importanți oligarhi din Rusia⁽³¹⁾, dar ați reușit să intrați în politică atît în vîrful puterii, cît și în vîrful opoziției⁽³²⁾ și sînteți pe cale să redobîndiți și controlul asupra serviciilor secrete.

Bucurați-vă! După America, și Europa este din ce în ce mai mult condusă de voi!^(33,34)

Bucurați-vă! Prezența voastră în fruntea serviciilor secrete din țările creștine a rămas peste tot, și chiar s-a extins!⁽³⁵⁾

Și mai ales, bucurați-vă că acea țară frumoasă, bogată și mănoasă pe care o rîvniți de peste un secol și jumătate, în curînd va fi a voastră!⁽³⁶⁾

X

X

X

Nu lăsați oamenii să deschidă ochii și să vadă că cele 7 cupe ale mîniei, vărsate de cei 7 îngeri (semnele Apocalipsului, cum le-a prevăzut ucenicul Lui cel prea iubit), se apropie și se împlinesc. Și o dată cu ele, și sfîrșitul omenirii.

Am trimis oamenilor SIDA și le-am transmis-o prin homosexuali. Împingeți oamenii spre mine, împingeți-i spre sodomie – inventați concepte noi, toate bazate pe drepturile omului: dreptul la explorarea propriei sexualități, dreptul la diversitate sexuală, dreptul la libertate sexuală, dreptul la egalitate sexuală, dreptul la intimitate; le veți spune că este „trendy” să fii homosexual, le veți spune că atîta timp cît sînt tineri, este de datoria lor față de ei înșiși să treacă prin toate experiențele posibile. Am închis ochii oamenilor, să nu mai vadă că sodomia este un păcat de moarte și că astfel își primesc pedeapsa hotărîită de El acum mii de ani⁽³⁷⁾ și pentru care oamenii din cetățile păcatului⁽³⁸⁾ au plătit cu viața. Oamenii să nu vadă, să nu-și dea seama că de fapt aceasta este prima cupă a mîniei⁽³⁹⁾.

Am trimis tot mai des peste oameni uragane și tsunami, care au ucis sute de mii de oameni – ei să nu își dea seama că aceasta este a doua cupă⁽⁴⁰⁾.

Am trimis inundații tot mai dese, tot mai răspîndite, tot mai distrugătoare – oamenii să nu-și dea seama că aceasta este a treia cupă⁽⁴¹⁾.

Am anulat primăvara și toamna, vara se întinde acum jumătate de an iar soarele tot mai dogoritor ucide oamenii, distruge recoltele, topește ghețurile zis veșnice iar apa va acoperi pămîntul – oamenii să nu-și dea seama că este a patra cupă⁽⁴²⁾.

V-am dat pe mînă presa și agențiile de presă cu ajutorul cărora voi promovați neîncetat minciuna și diversiunea, prin care voi sădiți între oameni neîncrederea și ura – oamenii să nu-și dea seama că aceasta este a cincea cupă⁽⁴³⁾.

Trupele mele au invadat Irakul – oamenii să nu-și dea seama că aceasta este a șasea cupă, mai ales că ei nu vor înțelege ce înseamnă împărații de la soare-răsare⁽⁴⁴⁾.

A șaptea și ultima cupă, va fi și ea vărsată în curînd – cum și cînd se va întîmpla asta, nici măcar voi nu trebuie să știți. Nici măcar voi nu sînteți îndreptățiți să descifrați codul meu.

X

X

X

După aceste ultime vorbe, oratorul tăcu dînd de înțeles că a terminat ce avea de spus. Dar fără a le da drumul.

Undeva, departe în întuneric, sclipirea unui buton de aur cu diamant ridicat în sus, arăta că cineva ar dori să pună o întrebare.

- Lasă mîna jos! Dacă vrei să întreb ceva, înseamnă că nu ai înțeles ceva – și atunci nu ai ce căuta aici. Du-te!

Sclipirea de aur și diamant a dispărut în întuneric, însoțită de un zgomot de pași care se îndepărtau șovăielnic.

După încă vreo cîteva minute de tăcere, timp în care privirea sa îi scruta atent încă o dată prin întuneric pe cei prezenți, cel aflat în capul mesei îi condecie pe toți:

- Acum, puteți pleca și voi!

Note :

1. **Madeleine Korbelt Albright** (născută Marie Jana Korbeltova în 1937 în Cehoslovacia, evreică creștinată), secretar de stat în timpul președenției W.J. Clinton; a justificat crimele săvîrșite împotriva populației civile din Iugoslavia din timpul războiului declanșat de SUA în anul 1999 împotriva acestei țări (și cînd armata americană a bombardat Belgradul în noaptea de Înviere ortodoxă) prin expresia „pagube colaterale”.

2. Ioan 18.37: „Eu spre aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul” și Ioan 8.32: „Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi”.

3. Matei 5.3: „Fericiți cei săraci cu duhul (n.a.: cei săraci de bună voie, cei care nu au patima proprietății), căci a lor este împărăția

cerurilor.”, Matei 6.19: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură.” și Matei 19.24: “Încă o dată zic vouă că mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului, decît să intre un bogat într-un împărăția cerurilor”. În Luca 6.20 se spune de asemenea: “Fericiți voi cei săraci, că a voastră este împărăția lui Dumnezeu”.

Mai pe larg este dezvoltat caracterul diabolic al patimii de bani în prima Epistolă a Sf. Pavel către Timotei, 9-10: “Cei ce vor să se îmbogățescă, dimpotrivă, cad în ispită și în laț și în multe pofte nebunești și vătămătoare ca unele care cufundă pe oameni în pierzanie și în osîndă. Căci iubirea de argint este rădăcina tuturor răutăților și cei ce au pofțit-o cu înfocare au rătăcit de la credință și s-au străpuns cu mulțime de dureri.”

Chiar și în Vechiul Testament regăsim texte asemănătoare, ca de pildă: „Cine ține la bani nu se va satura de bani și cine ține la bogăție nu are parte de venitul ei. Și aceasta este deșertăciune!” (Eclesiastul 5.9) – dar adepții iudaismului își aleg din Cartea Sfîntă doar ce le convine.

4. Ioan 8.7: “Cine dintre voi este fără de păcat, să arunce cel dintîi piatra asupra ei”.

5. Matei 26.52: “Întoarce sabia ta la locul ei, căci toți cei ce iau sabia de sabie vor pieri”; un text asemănător există și în Vechiul Testament, în Ozeia 8.7: “Pentru că ei au semănat vînt, culege-vor furtună”.

6. Conștienți de rolul major al presei în ce privește manipularea opiniei publice, evreii au fost primii care s-au implicat în Statele Unite afit în domeniul presei scrise, cît și al audio-vizualului. Pionier al audio-vizualului a fost evreul **David Sarnoff** (1891-1971, emigrant din actualul Belarus), a cărui viață s-a confundat cu activitatea RCA (Radio Corporation of America) unde a lucrat 51 de ani, de la înființarea companiei (1919) și pînă la retragerea sa la pensie (1970). În cadrul RCA, David Sarnoff a înființat în anul 1926 cel mai important post de televiziune, NBC (National Broadcasting Company). În prezent, din februarie 2007, președinte și CEO (șef al executivului) la NBC Universal este evreul **Jeffrey “Buttboy” Zucker** (ns. 1965).

În ultima jumătate a secolului trecut evreii americani au început campania de acaparare treptată a tuturor formelor de media din Statele Unite iar, în ultimul sfert de secol, au trecut la înființarea marilor conglomerate media care, într-o stufoasă încrengătură, cuprind ziare, periodice, posturi TV, posturi de radio, studiouri cinematografice, studiouri de înregistrări, firme de transmisii prin satelit ori prin cablu, servicii internet, etc., eliminând rînd pe rînd patronii neevrei din acest domeniu. Prin aceste conglomerate, evreii au controlul total al mediei americane și nu numai, cenzurînd știrile din întreaga lume, distorsionîndu-le, dînd tente și interpretări favorabile lor, ascunzîndu-le pe cele care le sînt în defavoare. Prin aceste conglomerate, întreaga Americă dar și o importantă parte a lumii, sînt ținute permanent în minciună.

Iată o situație a proprietarilor conglomeratelor media americane la nivelul lunii noiembrie 2004, din care rezultă cu ușurință faptul că toate se află în proprietatea evreilor:

Time Warner (AOL-Time Warner), cel mai mare conglomerat media, fondat de frații Warner (evrei) a fost condus pînă în 2002 în calitate de CEO de evreul **Gerald Levin**; în anul 1996 Time Warner a cumpărat, în schimbul unui număr important de acțiuni, Turner Broadcasting System (care includea și CNN) de la Ted Turner, singurul magnat media neevreu din America și care devenea, cel puțin formal, al treilea om în ierarhia conglomeratului; în 2001, Levin i-a produs lui Turner pierderea a 7 din cele 9 miliarde \$ ai acestuia și practic l-a demis, răpindu-i orice putere reală de decizie. Din 2003 conglomeratul este formal condus de un negru, Richard Parsons, dar în realitate decisivă este în continuare influența și puterea evreilor din conducere. AOL este cel mai important provider de servicii internet din lume. Time Inc. Interactive este condus de două evreice, **Jodi Kahn** și **Meg Siesfeld**. HBO, cea mai mare rețea de cablu TV dar și “concurrenta” sa Cinemax, sînt tot subsidiare ale Time Warner. Conglomeratul mai deține studiourile cinematografice Warner Bros, Castle Rock Entertainment și New Line Cinema precum și peste 50 de reviste printre care Time, Life, People, Sports Illustrated. Au fost proprietarii Warner Music, firmă vîndută însă în anul 2004 lui Edgar Bronfman jr.

Disney este cel de-al doilea conglomerat media, preluat în 1984 și condus în calitate de CEO de evreul **Michael Eisner**. Conglomeratul cuprinde posturile TV Walt Disney Television, Touchstone Television, Buena Vista Television, studiourile cinematografice Walt Disney Pictures, Touchstone Pictures, Hollywood Pictures, Caravan Pictures. Mai deține și studiourile Miramax Films, conduse de frații evrei **Bob și Harvey Weinstein**. În 1995, Eisner a cumpărat și rețeaua de televiziune ABC. Postul TV de sport ESPN și subsidiara de cablu ABC sînt conduse de evreul **George W. Bodenheimer**. Disney mai controlează canalele TV Disney Channel, Toon Disney, A&E, Lifetime Television, SOAPnet și History Channel, editurile Walt Disney Company Book Publishing, Hyperion Books și Miramax Books, deține 6 ziare și peste 20 de reviste, derulează cca. 20 de programe internet.

Al treilea mare conglomerat media este **Viacom, Inc.** înființat în 1971, condus de evreul **Sumner Murray Redstone** (ns. 1923 cu numele Rothstein, în anul 2005 locul 41 în topul miliardarilor planetei cu o avere de 8,8 mlrd. \$). Numărul doi în companie a fost evreul **Melvin A. Karmazin** pînă în iunie 2004, cînd a fost înlocuit de evreul **Leslie Moonves** (ns. 1948, nepotul lui David Ben Gurion; în anul 2007 a primit un salariu anual de 67,6 mil. \$). Viacom produce și distribuie programe pentru 3 mari rețele TV, deține 39 de stații TV afiliate în rețeaua CBS, 185 stații radio afiliate la Infinity radio group, peste 1.500 stații afiliate la CBS Radio Network. Mai deține studiourile cinematografice Paramount Pictures conduse de evreica **Sherry Lansing** (ns. 1944, cunoscută ca Sherry Lee Heimann, după numele mamei, sau Sherry Lee Duhl, după numele tatălui). Viacom mai este implicat în activități de editură, transmisii satelit, jocuri video, posturi TV de muzică, închirieri casete video, etc. Fiica lui Sumner Redstone, **Shari Redstone**, este președinte National Amusement, vicepreședinte CBS Corporation și Viacom iar din 2007 președinte al Midway Games. Între anii 1986-1995, CEO al postului de televiziune CBS a fost evreul **Laurence Alan Tisch** (1923-2003). Din septembrie 2004, CBS Entertainment are ca președintă pe evreica de origine portorică **Nina Tassler**.

NBC Universal este condus de evreul **Edgar Bronfman jr.** (ns. 1955, fiul lui Edgar Bronfman sr., locul 220 în clasamentul Forbes pentru anul 2005 cu o avere de 2,7 mlrd. \$, președintele Congresului Evreiesc Mondial între 1979-2007). Averele familiei Bronfman a avut inițial la bază producția de băuturi alcoolice, cumpărând în anul 1928 compania canadiană Seagram. Ulterior, afacerile acestora s-au extins, cuprinzând și media, achiziționând, treptat, studiourile cinematografice Universal Pictures, în 1998 studiourile de înregistrare PolyGram iar în 2004 Warner Music Group, care devine cea mai mare companie în domeniu.

Aceeași este situația și în cazul principalelor cotidiene americane, răspândite peste tot în lume:

New York Times (în 2003 tiraj 1,119 mil. ex.), înființat în 1851, devine în 1896 proprietatea evreului **Adolph Ochs**; în prezent, stră-stră-strănepotul său **Arthur Sulzberger jr.** este președintele NYT Co. Evreul **Russell T. Lewis** este șeful executivului companiei, evreul **Michael Golden** este vicepreședinte, iar evreul **Martin Nisenholtz** conduce ediția on-line. Familia Sulzberger deține alte 33 ziare printre care Boston Globe, 8 posturi TV, 2 posturi radio, etc. Tot ei dețin International Herald Tribune, cel mai răspândit ziar în limba engleză din întreaga lume.

Washington Post (732.000 ex.), înființat în 1877, devine în 1933 (în urma mării crize economice) proprietatea evreului **Eugene Meyer**, iar în prezent este condus de nepotul acestuia, **Donald Graham**. Compania mai deține 11 publicații militare, 6 posturi TV și o serie de periodice printre care și influentul Newsweek.

Wall Street Journal (1,820 mil. ex.) este proprietatea firmei Dow Jones & Company Inc., condusă de evreul **Peter R. Kahn**; firma mai publică alte 33 de ziare și săptămânalul financiar Barron's.

Cele mai importante săptămânale americane sînt de asemenea proprietatea evrelor: **Time** (4,1 mil. ex.) este publicat de o subsidiară a Time Warner Communications, conglomerat format în 1989 condus de evreul **Norman Pearlstine**. **Newsweek** (3,2 mil. ex.) a fost deja menționat ca proprietatea aceluiași **Donald Graham**. Menționat

anterior, **US News and World Report** (2 mil. ex.) este proprietatea evreului **Mortimer B. Zuckerman**.

Evreul **Samuel Irving Newhouse jr.** (ns. 1927, locul 63 în topul Forbes pentru anul 2005 cu o avere de 7 mlrd. \$ și locul 199 în anul 2007 cu 7,3 mlrd. \$) este președinte și CEO al firmei Advance Publications, care printre altele editează revistele Vogue, Vanity Fair și The New Yorker. Acest imperiu media a fost fondat de tatăl său, **Samuel Irving Newhouse sr.** (1895-1979, născut cu numele de Solomon Neuhaus).

Evreul egiptean american **Haim Saban** (ns. 1944 în Alexandria, locul 286 în topul Forbes pentru anul 2005 cu o avere de 2,8 mlrd. \$) a înființat în 1983 Saban Entertainment.

Regăsiți aici studiourile producătoare de desene animate care îi obișnuiesc pe copii de mici cu violența și cu crima. Regăsiți studiourile cinematografice producătoare de filme care induc ideea că musulmanii sînt teroriști, creștinii sînt mafioți, criminali, tâlhari, escroci etc., că homosexualitatea este ceva natural, ca și dorința de averi nemăsurate obținute prin orice mijloace, de lux deșănțat, de dezmăț și lipsă de pudoare. Regăsiți marile publicații care nu vorbesc niciodată despre crimele săvîrșite de evrei, ci doar despre prigonirea acestora. Iar Warner Music a fost primul promotor al “gangsta rap”-ului, gen muzical în care textul melodiilor instiga în mod explicit negrii să comită acte de violență împotriva albilor. În timp, neevreii au fost înlăturați din fruntea mediei americane, iar asupra Americii a coborît noaptea diversiunii, minciunii, dezinformării, apropiind această țară tot mai mult de Evul Mediu inchizitorial (pentru mai multe amănunte despre influența totală a evreilor în media americană, v. “Who Rules America?”).

Materialul îl omite pe **Michael Rubens Bloomberg** (ns. 1942, primar al New York-ului între 2002-2013) a cărui companie Bloomberg L.P. (fondată în anul 1981) a înființat în anul 1990 divizia Bloomberg News care oferă știri pentru cca. 350 de ziare și reviste din întreaga lume, printre care The Economist, The New York Times și USA Today. În anul 1994 Bloomberg L.P. a lansat canalul Bloomberg Information TV (devenit ulterior Bloomberg Television, rețea specializată în știri financiare și de afaceri, cu peste 200 mil. telespectatori, inclusiv în

România) iar în anul 2009 canalul-soră Bloomberg UTV, cu sediul în India. Președintele Bloomberg L.P. este evreul **Daniel Doctoroff** (ns. 1958).

Influența mogulilor de presă americani evrei asupra întregii omeniri nu se manifestă doar prin posturile radio-TV, ziarele, periodicele și filmele care ajung în întreaga lume, ci și în mod direct, prin preluarea mediei deja existente în alte țări ale lumii. De pildă, evreul american **Ronald Steven Lauder** (ns. 1944, din anul 2007 președintele Congresului Mondial Evreiesc, în anul 2005 pe locul 224 în topul miliardarilor lumii cu o avere 2,7 mlrd. \$, evaluată în anul 2007 la 3 mlrd. \$) controlează Central European Media Enterprises, care a preluat și postul românesc Pro TV (compania a achiziționat trusturi media din Croația, Cehia, România, Slovacia, Slovenia, Ucraina și Bulgaria). Poziția anticreștină a postului Pro TV este ușor de sesizat în marea majoritate a programelor sale.

Ca și în Statele Unite, și în Marea Britanie presa este sub toate formele ei în mîna evreilor. De altfel, prima agenție de știri din lume a fost înființată în această țară de evreul **Paul Julius baron von Reuter** (1816-1899). Născut în Germania sub numele de Israel Beer Josaphat, acesta a înființat în orașul Aachen Reuters News Agency, care prin intermediul porumbeilor voiajori transmitea mesaje între Bruxelles și Aachen, în primul rînd pentru un acces mai rapid la informațiile privitoare la bursa din Paris. În anul 1851, cînd porumbeii voiajori au fost înlocuiți de telegraf, Reuter se stabilește definitiv în Anglia (care în 1857 îi acordă cetățenia britanică și apoi titlul de baron), unde înființează agenția de știri Reuters, cea mai veche din lume și una dintre cele mai importante și în prezent.

În timp, și evreii din Marea Britanie au acaparat treptat toate formele mass-media din insulă.

În anii '50, evreul **Lew Grade** (1906-1998, născut cu numele de Lev Winogradsky în Ucraina, de unde a emigrat în anul 1912 împreună cu familia) a înființat postul de televiziune ITC (Independent Television Company), alternativa la televiziunea oficială britanică BBC.

Cel mai mare magnat media britanic a fost evreul **Ian Robert Maxwell** (1923-1991, născut cu numele de Jan Ludvik Hoch în fosta

Cehoslovacie, de unde a emigrat în anul 1940). După o primă perioadă în care a făcut politică fiind ales între 1964-1970 membru al Parlamentului britanic, s-a reorientat spre domeniul presei. Achiziționează în anul 1981 British Printing Corporation, în 1984 Mirror Group International (care deține cotidianul Daily Mirror). Deținea o jumătate din acțiunile MTV Europa și era proprietarul Maxwell Cable TV și Maxwell Entertainment. În anul 1987 cumpără o parte din IPC Media, prin care creează Fleetway Publications.

Un studiu efectuat în luna mai 2002 arată influența enormă a evreilor în media britanică, atât în radio-televiziunea de stat (BBC) cât și în presa scrisă sau audio-vizuală particulară:

În cadrul BBC, evreul **Alan Yentob** (ns. 1947) a fost “controller” (funcție importantă în cadrul marilor corporații, bănci ori agenții guvernamentale care, printre numeroase atribuții, le are și pe acelea de coordonare și planificare a investițiilor precum și de elaborare a politicilor financiare) al BBC Two între 1987-1993 și apoi al BBC One între 1993-1996; în 1996 a fost promovat director de programe al BBC, iar între 1997-2000 a fost director al televiziunii; la momentul studiului, Alan Yentob era directorul programelor de teatru, divertisment și emisiuni pentru copii. La același moment, director general al BBC era, din anul 2000, **Gregory Dyke** (ns. 1947), prezentat în studiu tot ca evreu (acesta a demisionat în 2004, în urma unui scandal). Evreul **Alan Bookbinder** a fost numit în iulie 2001 director pentru programele de religie și etică. Ulterior realizării studiului, în anul 2006, în conducerea BBC a intrat ca director non-executiv și evreul **Marcus Ambrose Paul Agius** (ns. 1946), ginerele lui Edmund de Rothschild, care concomitent este și președintele companiei Barclays; Marcus Agius a fost cel care a refuzat în cursul ultimei invazii israeliene din Gaza (dec. 2008-ian. 2009) cererile venite din partea mai multor organizații umanitare de transmitere de către BBC a apelurilor umanitare în sprijinul populației civile palestiniene, aflată într-o stare disperată. Refuzul a fost motivat prin “păstrarea imparțialității” postului public britanic. În luna ian. 1999, evreica **Jennifer Gita Abramski** (ns. 1946) a devenit director al postului național de radio BBC (aceasta își anunțase pensionarea pentru anul 2008).

La data studiului, cea mai importantă companie britanică în domeniul audio-vizualului era Carlton Communication, condusă la acel moment de evreul **Michael Philip Green** (ns. 1947, avea un salariu personal anual de 892.000 lire sterline). În ultimele două decenii, expansiunea companiei a fost remarcabilă: după ce a înființat Carlton Television Limited, în 1987 a cumpărat 19 % din acțiunile Central Television și Zenith Production, în 1988 Technicolor, în 1991 Thames Television, în 1993 a obținut 20 % din acțiunile GMTV și 18 % din cele ale ITN etc.

Ulterior studiului, în anul 2004, Carlton Communications a fuzionat cu Granada plc. (condusă de evreul **Steve Morrison**, ns. 1947). Granada era proprietara a 7 posturi TV, plus diferite participații la alte companii media britanice. În urma fuziunii, a rezultat ITV plc.

Anglia Television era condusă la acel moment (din anul 1996) de evreul **Graham Creelman**, care mai conducea firmele media Anglia Multimedia, Eastern Screen și East of England Cultural Consortium.

BSkyB (British Sky Broadcasting) aparține imperiului media News Corporation, proprietatea lui Keith Rupert Murdoch, care mai deține în Marea Britanie publicațiile Sun, Times, Sunday Times, News of the World și care necesită o atenție specială.

Compania Express Newspapers, care editează Daily Express, Sunday Express, Daily Star și Daily Star Sunday, este proprietatea evreului **Richard Clive Desmond** (ns. 1951) numit “Regele porno”, întrucât a câștigat 150 mil. lire sterline prin înființarea trustului Northern and Shell, care publica revistele pornografice Big Ones, Skinny and Wriggly, Forum, Posh Housewives și Asian Babes (a vândut acest trust ulterior redactării studiului, în anul 2004, dar și-a păstrat canalele TV pornografice Fantasy Channel și Red Hot).

Grupul Telegraph era deținut de Hollinger International Inc., companie condusă de sionistul canadian **Conrad Moffat Black** (ns. 1944, înnobilit în anul 2001 cu titlul britanic de “Lord Black of Crossharbour”) și soția sa **Barbara Joan Estelle Amiel** (ns. 1940, devenită și ea “Baroness Black of Crossharbour”), evreică britanică. Hollinger deținea ziare importante în Marea Britanie (The Daily Telegraph), Statele Unite (Chicago Sun Times), Canada (National Post) și Israel (Jerusalem Post), precum și sute de ziare locale în America de

Nord. După ce o perioadă de timp a fost al treilea magnat al presei din lume, în anul 2007 Lordul Conrad Black a fost condamnat la 78 de luni de închisoare pentru fraudă poștală și obstrucționarea justiției.

Grupul Associated Newspapers editează cel mai important cotidian britanic, Daily News, care era condus de evreul **Guy Zitter** (pentru mai multe amănunte, v. "Near total Zionist Jewish control of the British Media").

Piața presei canadiene este dominată de firma CanWest Global Communication Corp, înființată de evreul **Izzy Asper** (1932-2003). Imperiul său media a început în anul 1975 cu postul de televiziune CKND, la care în timp s-au adăugat Global Television Network, cotidianul National Post și alte 60 de ziare. În prezent, compania este condusă de copiii săi Leonard (ns. 1964, președinte), Gail (ns. 1960, director) și David (ns. 1958, vicepreședinte executiv). Ajungând în timp la 14 cotidiene metropolitane și 128 cotidiene locale, deține peste 60 % din piața media canadiană.

O situație asemănătoare întâlnim și în Scandinavia, unde presa este în cea mai mare parte controlată de familia **Bonnier**. Patriarhul familiei, Gutkind Hirschel (1778-1862), evreu german, a emigrat în anul 1801 în Danemarca unde și-a schimbat numele în **Gerhard Bonnier** și unde și-a început activitatea cu o bibliotecă, o librărie și o editură. Fiul său, **Adolf Bonnier** (1806-1867), se stabilește în Suedia, unde extinde afacerile familiei. În prezent, grupul Bonnier deține în Suedia postul de televiziune LNK, patru din cele mai importante șapte cotidiene (Dagens Nyheter, Expressen, Sydsvenska Dagbladet și Dagens Industry), 45 % din TV4, cel mai urmărit canal TV privat din Suedia (din cei 45 %, 21,6 % din acțiuni le deține în mod direct iar 23,4 % prin compania finlandeză Alma Media, tot proprietate a familiei) – TV4 este condus de evreul **Jan Scherman** a cărui fiică, **Clara Scherman**, este șefa achizițiilor. În Finlanda, grupul deține compania Alma Media prin care controlează MTV3 (cel mai popular canal finlandez) și Subtv (cel de-al treilea canal comercial ca audiență); de asemenea, deține 23 % din MTV Finlanda, cele mai importante două cotidiene (Iltalehti și Kauppalehti), editura Lehdenkijat (publică 40 de reviste, 5 ziare regionale și 15 ziare locale) și controlează Baltic News Service, cea mai importantă agenție de știri din zonă, care furnizează în

întreaga lume știrile din zona baltică. În afară de Suedia și Finlanda, grupul Bonnier mai deține în proprietate ziare în Danemarca, Estonia, Letonia, Lituania, Rusia, Polonia, Austria și Slovenia.

În ierarhia mediei suedeze, grupul Bonnier este urmat de evreul **Peter Hjorne** (numele real Kaplan), proprietarul Goteborgs-Posten (cel de-al patrulea cotidian suedez ca tiraj) precum și al unei serii de ziare locale.

Grupul Bonnier deține 30 % iar Peter Hjorne 10 % din Tidningarnas Telegrambyra (Agenția suedeză centrală de știri).

Evreul **Robert Aschberg** este proprietarul celei mai mari companii suedeze de producție, Strix Television, ale cărei programe (sitcomuri, talk-show-uri, filme, etc.) sînt furnizate celor mai importante posturi TV. Robert Aschberg este nepotul bancherului evreu Olof Aschberg, unul dintre finanțatorii revoluției bolșevice.

Evreul **Pehr G. Gyllenhammer** este directorul companiei Kinnevik, care controlează TV3, ZTV și ziarul Metro iar evreica **Marianne Ahrne**, producător de film, controlează o mare parte din Institutul Suedez de Film.

Concentrarea mediei suedeze în mâinile cîtorva evrei ar fi putut fi oprită prin aplicarea legii anti-trust, dar ministrul suedez al culturii din acel moment, evreul **Leif Pagrotsky**, a refuzat să aplice legea (pentru mai multe amănunte, v. “Jewish Media Influence in Scandinavia” și “A report from Finland”).

Cel mai important magnat media din Franța a fost evreul **Serge Dassault** (1925-2018), al cărui imperiu cuprindea printre altele cunoscutele publicații Le Figaro și L'Express. **Serge Dassault** este un exemplu elocvent în ce privește acapararea de către evrei a celor mai importante domenii ale vieții publice franceze: s-a implicat în presă, în afaceri (a fost unul dintre cei mai bogați miliardari din Franța, ocupînd conform clasamentului Forbes în anul 2005 locul 48 în lume cu o avere de 7,8 mldr. \$ iar în anul 2007 locul 62 cu o avere de 10 mldr. \$), în administrația publică (a fost primar în Corbeil-Essonnes, suburbie a Parisului) și în politică (senator între 2004-2017). În urma scandalului Augusta, în anul 1998 a fost condamnat la 2 ani de închisoare cu suspendare. Concernul Dassault Group (producător, printre altele, de

avioane civile și militare) a fost înființat de tatăl său, **Marcel Dassault** (1892-1986, născut cu numele de Marcel Bloch, convertit la catolicism în anul 1950). Fiul său, **Olivier Dassault** (ns. 1951), este din anul 2002 deputat în Parlamentul francez; în planul afacerilor, este președintele Dassault Communications, președintele consiliului de directori al grupului de presă Valmonde, membru al consiliului de administrație al ziarului financiar Journal des Finances și administrator al subsidiarei Socpresse.

Investițiile evreiești în media au ajuns pînă în America de Sud, unde evreul israelian **Baruch Ivcher** a devenit acționarul principal al postului TV Frecuencia Latina din Peru.

Cel mai mare magnat media din lume este **Keith Rupert Murdoch** (ns. 1931 în Australia). Mama sa, “Dame” Elizabeth Murdoch (particula de noblețe “Dame” desemnează titlul de baroneasă sau de femeie decorată cu ordinul Imperiului britanic), născută Elizabeth Joy Greene, provine dintr-o bogată familie de evrei irlandezi. Imperiul său media a fost creat cu ajutorul bogatelor familii evreiești Oppenheimer, Bronfman, Rothschild precum și al evreului rus american Armand Hammer (1898-1990, singurul om din lume care a fost prieten atît cu Vladimir Ilici Lenin cît și cu Ronald Reagan). Înființată în anul 1979 în Australia și mutată ulterior în New York, compania (care deține edituri, ziare, periodice, posturi de radio, studiouri cinematografice, posturi TV, televiziune prin satelit și prin cablu, activități de internet etc. și care în anul 2007 a înregistrat o cifră de afaceri de 28,66 mlrd. \$) și-a extins în timp activitatea din Australia în Statele Unite, Marea Britanie, Hong Kong, Taiwan, Noua Zeelandă, Fiji, Papua-Noua Guinee, India, Rusia, Italia, Germania, Israel, Georgia, Turcia și 17 țări din America Latină. În topul Forbes, Murdoch a ocupat locul 50 în anul 2005 cu o avere de 7,8 mlrd. \$, locul 73 în anul 2007 cu 9 mlrd. \$ și locul 109 în anul 2008 cu 8,3 mlrd. \$.

Informații despre infiltrarea evreilor în presa scrisă și în audio-vizualul din România pot fi găsite în Cornel Dan Niculae – “Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii”.

În sfîrșit, menționez și cel mai recent studiu în această materie, postat la data de 16 martie 2009: “Six Jewish Companies own 96 % of the World Media”.

Modelul tuturor acestor patroni și oameni de mass-media evrei, care cenzurează informația și manipulează populația din întreaga lume, pare a fi fără îndoială Paul Joseph Goebbels, ministrul propagandei publice în timpul regimului nazist.

7. **Maximilien Francois Marie Isidore de Robespierre** (1758-1794), avocat, născut în Arras, poreclit „Incoruptibilul”, conducătorul iacobinilor în timpul Revoluției franceze, ghilotinat în anul 1794.

8. Lb. fr.: „Nici un ban, nici un ban!”.

9. Lb. fr.: „Calomniați, calomniați, întotdeauna va rămîne ceva!” (expresie celebră aparținând lui Pierre August Caron de Beaumarchais – „Bărbierul din Sevilla”, actul II, scena 8).

10. **Monica Samille Lewinsky** (ns. 1973), evreică americană (bunica maternă era evreică ruso-română), stagiară la Casa Albă, care în timpul primului mandat al președintelui W. J. Clinton, l-a provocat pe președintele SUA la o partidă de sex oral în Biroul Oval, colectînd și apoi păstrînd cu grijă cîțiva ani sperma acestuia pe rochița cu care era îmbrăcată; atunci cînd a trebuit, povestea rochiței a devenit publică iar materialul seminal a fost analizat, constatîndu-se că într-adevăr aparține președintelui; noi nu putem cunoaște ce troc a fost făcut în acel moment, dar W. J. Clinton (care inițial a negat orice fel de relație sexuală cu tînăra evreică) nu a fost demis din funcție și nu a fost condamnat pentru sperjur, iar soția sa Hillary R. Clinton a devenit senator de New York în locul mult mai popularului Rudolph Giuliani, fostul primar al orașului New York, retras sub pretexte medicale din cursa electorală; în locul lui Rudolph Giuliani, a devenit primar al New York-ului tot un evreu, omul de afaceri **Michael Rubens Bloomberg** (ns. 1942). Din momentul în care Michael Rubens Bloomberg a ajuns primarul New Yorkului, averea sa a cunoscut de la un an la altul o creștere spectaculoasă: locul 93 în anul 2005 în topul miliardarilor din întreaga lume cu o avere de 5 mlrd. \$, locul 68 în anul 2008 cu o avere mai mult decît dublă, 11,5 mlrd. \$, locul 17 în anul 2009 (în plină criză economică mondială) cu 16 mlrd. \$.

11. „Pentru cei puternici, crimele sînt ceea ce comit ceilalți” (evreul american antisionist Noam Chomsky).

12. Termenul de “holocaust” a desemnat la origine o jertfă păgînă practică de vechii evrei, asirieni și alte popoare idolatre,

constînd în arderea ritualică pe altar a unor animale sau chiar oamenii vii. În sec. 20, singurele holocausturi în sens primordial (arderea de vii a unor oameni) au fost săvîrșite de armata americană: în Germania, unde între 13-15 februarie 1945 împreună cu aliații britanici au aruncat asupra Dresdei (oraș fără importanță militară dar unul dintre cele mai mari centre ale artei, muzicii clasice, culturii și științei din Europa centrală, a cărei populație se dublase prin găzduirea a încă 600.000 de refugiați) bombe cu fosfor, carbonizînd într-o singură noapte între 135-250.000 de civili, în Japonia, unde la 6 și 9 aug. 1945 au fost aruncate primele bombe atomice, în Vietnam, unde s-au experimentat bombele cu napalm și, recent, în Irak (unde s-a folosit muniție cu napalm și fosfor). Sute de mii de victime de holocaust real, pe care nu le deplînge, nu le omagiază și nu le despăgubește nimeni.

13. Primul genocid cunoscut în lume a fost săvîrșit de evreii conduși de Iosua (conducătorul evreilor după moartea lui Moise), cînd au ajuns în Canaan (v. cap. II).

14. Conform iudaismului: canaaniții erau desconsiderați de evrei pentru faptul că erau urmașii lui **Canaan**, fiul lui Ham, fiul lui Noe; Ham, văzîndu-și tatăl beat și dormind în pielea goală în cort, a rîs de el în fața fraților săi Sem (considerat părintele semiților) și Iafet, iar atunci Noe l-a blestemat cu cuvintele: “Blestemat să fie Canaan! Să fie robul fraților săi.” (Facerea 9.25); popoarele arabe sînt urmașii lui **Ismael**, fiul pe care Avraam l-a avut cu Agar, roaba egipteană a soției sale Sara, deci erau urmași de sclavi (Facerea 16. 3-13); vecinii lor moabiții și amoniții proveneau din incestul dintre Lot și fiicele sale care l-au îmbătat și au profitat de el, incest în urma căruia s-au născut **Moab** și **Amon** (Facerea 19. 31-38). Toate aceste texte au folosit la apariția rasismului și la desconsiderarea celorlalte popoare.

15. “Purimul”, sărbătoarea evreiască a uciderii perșilor supuși ai regelui Xerxes I de către evrei în urma uneltirilor Esterei (v. cap. VIII). Dacă, prin absurd, Germania ar declara sărbătoare națională „Noaptea de Cristal” („Kristallnacht”, noaptea de 9/10 nov. 1938 cînd uciderea la Paris a diplomatului german Ernst von Rath de către evreul polonez **Herschel Feibel Grynszpan** a condus la represii împotriva evreilor din Germania și Austria soldate cu uciderea a 91 de evrei nevinovați și cu încarcerarea în lagăre de concentrare a cca. 30.000 de evrei de

asemenea nevinovați), aceasta ar avea efectele unei deflagrații nucleare mondiale: Germania ar fi exclusă din toate forurile și instituțiile internaționale și toate țările creștine ar rupe relațiile de orice fel cu aceasta. Faptul că evreii au transformat într-o sărbătoare a bucuriei uciderea a cca 80.000 de persani nevinovați, nu șochează pe nimeni și este acceptată cu nonșalanță de întreaga lume creștină.

16. În prima jumătate a sec. 20 au început să fie înființate organizațiile paramilitare (teroriste) evreiești: inițial modesta **Ha-Shomer** (1907), apoi mult mai puternicele **Haganah** (1920), **Irgun** (1929) și **Lehi** (cunoscută și sub numele de Stern Gang - Banda lui Stern, 1940). Între 1936-1939, **Irgun** comite în Palestina cel puțin 60 de atentate dintre care 34 cu victime, în urma cărora au fost uciși 250 de arabi, 5 evrei și 5 britanici (militari sau polițiști). La 6 mai 1944 **Lehi** îl ucide la Cairo pe Walter Edward Guinness, baron de Moyne, ministrul britanic pentru Egipt, care la 9 iunie 1942 se împotrivise în Camera Lorzilor propunerii sioniste ca după război să fie aduși 3 milioane de evrei în Palestina.

La data de 22 iulie 1946 hotelul „Regele David” din Ierusalim a fost aruncat în aer în urma primului atac terorist din lume, în sensul acordat în prezent acestui termen. Hotelul adăpostea și comandamentul britanic din Palestina, iar în urma exploziei au fost ucise 91 de persoane (28 de britanici, 41 de arabi, 17 evrei și 5 de altă naționalitate), fiind rănite alte 45 de persoane. Au fost uciși mult mai mulți civili (personalul hotelului, familiile ofițerilor britanici, simpli turiști) decât militari. Atacul a fost organizat de **David Ben Gurion** (care după înființarea statului Israel în anul 1948 avea să devină cel dintâi prim-ministru, inițial între 1948-1953, apoi între 1955-1963), dar acesta a decis în ultimul moment abandonarea planului. Atentatul a fost dus la bun sfârșit, pe cont propriu, de **Menahem Begin**, devenit ulterior cel de al șaselea prim-ministru al Israelului, între 1977-1983 (în anul 1978, Menahem Begin a primit premiul Nobel pentru pace). Începînd cu acest moment, grupările paramilitare sau armata israeliană au săvârșit alte peste 50 de masacre odioase, care au avut loc sub toți cei 12 prim-miniștri ai Israelului. Primele dintre acestea au fost săvârșite chiar înainte de înființarea statului Israel, avînd în general ca scop terorizarea populației palestinieni care astfel să își părăsească locuințele și să fugă

în străinătate, dar și lupta împotriva britanicilor - de exemplu, la 12 ian. 1947 **Lehi** aruncă în aer secția de poliție din Haifa, ucigînd 4 polițiști britanici și rănind alți 140; după ce ONU a acordat evreilor dreptul de a-și constitui propriul stat pe teritoriul Palestinei (29 nov. 1947), **Lehi** a mai organizat două atentate, minînd la 29 febr. 1948 un tren militar britanic (28 de soldați uciși și 35 răniți) iar la 31 martie 1948 un alt tren (40 de călători uciși și 60 răniți); la 9 aprilie 1948 a avut loc masacrul de la Dair (sau Deir) Yassin, cînd 254 de locuitori palestinieni ai satului au fost uciși de organizațiile teroriste **Irgun** – condusă de același **Menahem Begin**, viitor prim-ministru și laureat al premiului Nobel pentru pace și **Lehi** – condusă de **Itzak Shamir**, cel ce va deveni în două rînduri, între 1983-1984 și între 1986-1992 cel de al șaptelea prim-ministru al Israelului; masacrul a fost afit de cutremurător (palestinieni decapitați, copii mutilați, femei gravide cu pîntecul spintecat etc.) încît delegației Comitetului Internațional al Crucii Roșii, în frunte cu șeful acesteia, Jacques de Reynier, i s-a interzis accesul pînă cînd “curățitorii” au înlăturat cea mai mare parte din orori.

Un caz care provoacă discuții și în prezent îl constituie masacrul de la Tantura. În noaptea de 22/23 mai 1948 evreii din brigada Alexandroni din cadrul Haganah au atacat satul (Al) Tantura cu o populație de cca. 1.490 locuitori, au ucis o parte din populație, supraviețuitorii au fost izgoniți iar localitatea a fost rasă de pe suprafața pămîntului. În anul 1998 cercetătorul evreu **Theodore Katz** a redactat un studiu din care rezulta că evreii au ucis cca. 200-250 palestinieni, concluzie la care ajunsese după ce intervievase personal cca. 200 de supraviețuitori. Autorul studiului a fost acționat în judecată de veteranii brigăzii Alexandroni pentru defăimare. Terorizat, Katz a fost constrîns să retracteze – a doua zi, s-a dus în fața judecătorului și a revenit asupra retractării, dar judecătorul a refuzat să ia act de noua sa declarație. Universitatea din Haifa i-a retras lui Katz titlul universitar. Concluziile lui Theodore Katz au fost insușite de profesorul evreu **Ilan Pappé** (v. cap. XVI, nota de subsol 70), care a devenit noul susținător al acestora

În cursul propriei dizolvări, la 17 sept. 1948, **Lehi** îl ucide la Ierusalim pe contele Folke Bernadotte, mediatorul Consiliului de Securitate al ONU pentru Orientul Mijlociu (printre alți șefi ai

organizației, atentatul a fost aprobat și de **Yitzak Shamir**). În zilele de 14 și 15 oct. 1953, din ordinul lui **Ariel Sharon** (între 2002-2006 cel de-al unsprezecelea prim-ministru al Israelului), la Qibya au fost masacrați 70 de palestinieni (majoritatea femei și copii). La 3 nov. 1956 au fost uciși 275 de palestinieni din tabăra de refugiați de la Khan Yumis. După invazia Libanului din 1982 de către armata israeliană condusă de același **Ariel Sharon**, la acel moment ministru de război, în zilele de 16-18 sept., un masacru înfiorător a fost săvârșit în taberele de refugiați palestinieni de la Sabra și Chatila; taberele erau încercuite de armata israeliană, care a permis pătrunderea aliaților lor din Liban, milițiile creștine maronite, iar aceștia au masacrat un număr care va rămîne necunoscut (între 1.500 și 4.000, în raport de sursă) de palestinieni; victimele erau bătrîni, copii, femei (femeile au fost și violate). După acest masacru, Ariel Sharon a fost numit “măcelarul din Beirut”, și a evitat orice vizită în Europa, unde se cerea inculparea sa pentru crime de război. La 18 aprilie 1996 aviația israeliană a bombardat centrul de refugiați al Națiunilor Unite din Qana (Liban), ucigînd pe loc 107 victime, în zilele următoare numărul celor uciși ajungînd la cel puțin 206: tot Qana a fost bombardată și la 30 iulie 2006, cînd cel puțin 54 de oameni (dintre care 37 de copii) au fost uciși de bombele israeliene (pentru amănunte asupra tuturor acestor masacre, v. “Israeli Crimes”).

Trupele israeliene au urmărit și ucis, separat, o serie de scriitori, ziariști ori muzicieni palestinieni, a căror singură vină era că militau pentru a li se permite înființarea statului lor, așa cum hotărîse ONU încă de la 29 nov. 1947. Probabil cel mai celebru caz este cel din 1972, cînd un comando condus de **Ehud Barak** (între 1999-2001, cel de-al zecelea prim-ministru al Israelului) a pătruns în locuința din Beirut a scriitorului palestinian Kamal Edwan, ucigîndu-i în somn atît pe acesta cît și pe soția și pe fiica lui (Ehud Barak este un alt criminal care, în anul 1999, a primit ordinul Steaua României în grad de Mare Cruce).

Puternica influență sionistă, omniprezentă și omnipotentă, a reușit atît blocarea oricărei acțiuni de condamnare a acestor crime de către organisme internaționale, cît și mușamalizarea lor în mass-media.

În afara masacrelor săvârșite de organizațiile teroriste evreiești ori de **Tsahal** (armata israeliană), masacre și atentate au fost săvârșite împotriva musulmanilor, atât în Israel cât și în Statele Unite, în mod individual, de teroriști care acționau pe cont propriu. În anul 1968, rabinul evreu american **Meir David Kahane** (1932-1990) a înființat în SUA "Liga Apărării Evreiești" care milita pentru deportarea forțată a tuturor arabilor din Israel și din teritoriile ocupate și care, dacă informațiile vehiculate ca provenind de la FBI sînt reale, este responsabilă pentru cel puțin 40 de atacuri teroriste antimusulmane săvârșite pe teritoriul SUA (rabinul Kahane a fost la rîndul său victima unui atentat în 1990).

În ziua de 25 februarie 1994, evreul american **Baruch Koppel Goldstein** (1956-1994, maior medic în rezervă în armata israeliană) a pătruns în Moscheea Patriarhilor din Hebron avînd asupra sa o armă automată și, deschizînd focul asupra credincioșilor musulmani aflați la rugăciune, a ucis 29 dintre aceștia și a rănit 150, pînă cînd cei care au scăpat de gloanțe au reușit să-l dezarmeze și l-au linșat. Pe piatra sa de mormînt este scris: "Aici locuiește un sfînt... Mîinile sale sînt nevinovate și inima sa este curată. A fost ucis ca un martir al lui Dumnezeu"). Autoritățile evreiești au tolerat osanalele publice aduse acestui criminal scelerat.

În ziua de 12 dec. 2001, evreii americani extremiști **Irv Rubin** (1945-2002, în acel moment președinte, din 1985, al Ligii Apărării Evreiești) și **Earl Leslie Krugel** (1942-2005, coordonatorul Ligii pentru Coasta de Vest) au pregătit în California atentate împotriva biroului parlamentar al unui deputat de origine libaneză și împotriva unei moschei – cei doi au fost arestați, Rubin sinucigîndu-se în timpul detenției preventive iar Krugel, condamnat la 20 de ani de închisoare, a fost ucis în anul 2005 de un alt deținut.

După expirarea termenului legal de secretizare a informațiilor sensibile, în anul 2003 ziarul Frankfurter Allgemeine Zeitung a făcut publice date (neconfirmate oficial, din cîte știu) legate de încercarea eșuată de atentat cu scrisoare capcană organizată în martie 1952 de **Menahem Begin** împotriva cancelarului vest-german Konrad Adenauer.

De altfel, și în România primul atentat cu bombă a fost săvârșit tot de evrei: la data de 8 dec. 1920 anarhistul evreu **Max Goldstein** (1898-1924), ajutat de conaționalii săi **Saul Osias** și **Leon Liechtblau**, a plasat o bombă în sala Senatului României, în urma exploziei fiind uciși ministrul justiției, episcopul de Oradea Mare și un senator (cu o lună înainte, Max Goldstein încercase să îl ucidă în același mod și pe ministrul de interne Constantin Argetoianu, dar atentatul a eșuat).

17. În urma lobby-ului exercitat de organizațiile sioniste, la 29 nov. 1947, prin hotărârea nr. 181, Adunarea Generală a ONU a hotărât divizarea Palestinei (aflată în acel moment sub mandat britanic) în două state (Israel și Palestina). În cuprinsul hotărârii se menționează doar zonele ce reveneau celor două state, și nu suprafețe în km.p. ori procente de suprafață, astfel încât este greu de estimat ce suprafață revenea fiecărui nou stat. După unele surse, Israelului îi reveneau 60 % din suprafață iar Palestinei 40 %; după alte surse, statului evreu reveneau 14.200 km.p., iar statului palestinian 12.000 km.p. (ceea ce presupunea o suprafață totală de 26.200 km.p.). Cert este, în prezent, că din suprafața actuală pe care se întinde statul Israel (cca. 20.770 km.p.), doar 14.000 km.p. urmau să constituie noul stat Israel, iar pe restul teritoriului (Ierusalimul de Est, Cisiordania și fîșia Gaza) trebuia să se constituie noul stat arab independent Palestina. Armata israeliană (cu sprijinul militar, logistic și consilieri SUA) a ocupat însă întregul teritoriu împiedicînd pînă în prezent crearea statului palestinian. Iar Ierusalimul (cetate distrusă în întregime acum 3.500 de ani de evrei), care prin hotărârea ONU a primit un regim special, a fost în întregime ocupat cu forța de armata israeliană și declarat capitala eternă a statului Israel. Din cauza dreptului de veto exercitat de SUA în Consiliul de Securitate al ONU, a fost împiedicată orice rezoluție care intenționa să condamne această flagrantă, gravă și continuă încălcare a unei hotărâri ONU, cît și crimele săvârșite de evrei în teritoriile ocupate, ceea ce ridică în mod legitim întrebarea dacă existența ONU, organizație subiectivă, nedreaptă, partizană și rasistă, mai este justificată.

18. Între 31 aug.-7 sept. 2001, la Durban (în Republica Sud Africană) a avut loc Conferința mondială împotriva rasismului, discriminării rasiale și intoleranței rasiale (comunicatul de presă din 4 sept. 2001 al Ministerului de externe condus în acel moment de Mircea

Geoană este redactat în cel mai penibil limbaj de lemn posibil). În momentul în care s-a propus ca în rezoluția finală Israelul să fie trecut pe lista statelor rasiste, delegațiile Israelului și Statelor Unite s-au ridicat și au părăsit conferința.

Între 20-24 aprilie 2009 la Geneva s-a desfășurat o altă conferință pe aceeași temă (conferința a fost numită “Durban II”). Încă dinaintea începerii conferinței, o serie de state (Israel, Canada, SUA și Australia urmate de Olanda, Germania, Polonia și Noua Zeelandă) au anunțat rînd pe rînd neparticiparea (noul președinte american Barack Obama a declarat cu o zi înainte de deschiderea conferinței boicotarea acestuia întrucît “organizatorii se încăpăținează să includă acuzații ipocrite Israelului”). În momentul în care la conferință a luat cuvîntul Mahmud Ahmadinejad, președintele Iranului, care se referea la crimele săvîrșite de statul evreu împotriva palestinienilor, delegațiile celor 23 de state membre UE participante, printre care și România, au plecat din sală. Este probabil cea mai bună dovadă că Uniunea Europeană nu numai că acceptă crimele Israelului, dar este unul dintre cei mai importanți apărători ai acestor crime. Iar pentru faptul că în calitate de gazdă Hans Rudolf Merz, președintele elvețian, s-a întîlnit cu Mahmud Ahmadinejad, Israelul a procedat la un act absolut neuzual în diplomatie într-o astfel de situație: și-a rechemat pentru consultări ambasadorul din Elveția.

19. Armele nucleare (bomba cu uraniu și cea cu plutoniu) au fost create pentru prima dată în cadrul programului Manhattan, în laboratoarele de la Los Alamos (statul New Mexiko), de un colectiv de fizicieni americani conduși de evreul **Julius Robert Oppenheimer** (1904-1967), al cărui adjunct era evreul **Philip Morrison** (1915-2005). La proiect au participat sub o formă sau alta și fizicieni de renume europeni: evreul danez **Niels Henryk David Bohr** (1885-1962, premiul Nobel), evreul ungur **Edward Teller** (1909-2003), care a avut un rol important și în crearea bombei cu hidrogen și evreul german **Albert Einstein** (1879-1955, premiul Nobel). La proiect a luat parte de asemenea și italianul **Enrico Fermi** (1901-1954, premiul Nobel), singurul neevreu din toată această echipă de mari fizicieni, mulți dintre ei deținători ai premiului Nobel. Se pare că însăși ideea proiectului Manhattan a pornit de la o scrisoare adresată la data de 2 aug. 1939 de

Albert Einstein președintelui american Franklin Delano Roosevelt. Primul test al bombei atomice a avut loc la data de 16 iulie 1945 în deșertul din apropierea orașului Alamogordo din New Mexiko, după care la 6 și 9 aug. 1945 două bombe au fost aruncate asupra populației civile din orașele japoneze Hiroșima și Nagasaki.

Dintre cele 172 persoane prezentate de Wikipedia ca fiind implicate în proiectul Manhattan, cel puțin 51 erau evrei, adunați din toate colțurile lumii, iar dintre aceștia 7 erau agenți sovietici. Printre ei s-a aflat și evreul **David Greenglass** (ns. 1922) care sub influența soției (**Ruth Leah Prinz Greenglass**, 1924-2008), surorii **Ethel Rosenberg** (1915-1953, născută Greenglass) și cumnatului său **Julius Rosenberg** (1918-1953), cu toții comuniști evrei americani, a furnizat spionajului sovietic informațiile necesare producerii armei nucleare în URSS. Soții **Rosenberg** au fost condamnați la moarte în anul 1951 și executați la 19 iunie 1953, iar în legătură cu activitatea lor au mai fost condamnați mai sus amintitul **David Greenglass** (15 ani închisoare), evreul **Morton Sobell** (ns. 1917, condamnat la 30 de ani închisoare) și evreul **William Perl** (născut William Mutterperl, de asemenea participant la proiectul Manhattan, condamnat la 2 pedepse de câte 5 ani închisoare).

Alte două filiere prin care informațiile proiectului Manhattan au ajuns în URSS au fost **Theodore Alvin Hall** (1925-1999, născut Holtzberg) și curierii săi, evreica **Leontine Theresa “Lona” Cohen** (1913-1992, alias Helen Kroger, condamnată la 20 de ani de închisoare), soțul acesteia, evreul **Morris Cohen** (1910-1995, alias Peter Kroger, condamnat la 25 de ani închisoare), toți trei participanți la proiectul Manhattan, și evreul **Saville Sax** (1924-1980, născut Sarry Sax); a doua filieră era constituită din fizicianul german Klaus Emil Julius Fuchs și curierul său, evreul **Harry Gold** (1910-1972, condamnat la 30 de ani de închisoare), ambii implicați în proiectul Manhattan.

Mulți dintre participanții la proiectul Manhattan care a condus la producerea primei bombe atomice au primit în timp premiul Nobel. Apoi, aceștia au devenit militanți împotriva înarmării nucleare.

Primul submarin cu propulsie nucleară american, Nautilus, a fost creat în anul 1954 sub conducerea evreului **Zalman Mordecai Shapiro**

(1920-2016). În anul 1957, Shapiro a înființat NUMEC, o corporație care se ocupa de îmbunătățirea metodelor de procesare a combustibilului nuclear. Departamentul de energie al SUA a stabilit la NUMEC cele mai mari dispariții de uraniu îmbunătățit: 269 kg. în anul 1968 și 76 kg. ulterior. Shapiro, un vechi susținător al sionismului, a fost bănuیت de sustragerea uraniului și transferul ilegal al acestuia în Israel în vederea producerii de arme nucleare. Această bănuială era cu atât mai întemeiată cu cât Shapiro avea strânse legături cu conducătorii Israelului, avea un contract pentru construirea unui generator nuclear în Israel, iar în sept. 1968 un număr de 4 agenți Mossad au vizitat NUMEC - printre aceștia și celebrul **Rafael „Rafi” Eitan** (ns. 1926, cel care printre altele a condus operațiunea de răpire a lui Adolf Eichmann). Cercetările nu au condus la nici un rezultat – lucru explicabil într-o țară deja condusă de sioniști.

Se pare că armele nucleare israeliene au fost realizate cu tehnologie sustrasă din Marea Britanie, cu uraniu îmbunătățit sustras din SUA și cu apă grea provenind din Norvegia.

Arma nucleară sovietică, ale cărei planuri au fost transmise din SUA de trădători americani evrei, a avut și în URSS ca principal părinte tot un evreu: **Vitali Lazarevici Ginzburg** (1916-2009), de asemenea laureat al premiului Nobel. Ateu declarat, Ginzburg s-a remarcat prin lupta sa împotriva antisemitismului și prin sprijinirea statului Israel și politicii acestuia (a făcut parte din conducerea Congresului Evreiesc Rus). Este unul dintre semnatarii scrisorii deschise adresate la 23 iulie 2007 fostului președinte rus Vladimir Putin prin care se exprima “adîncă îngrijorare” față de creșterea clericizării societății ruse și față de infiltrarea bisericii ortodoxe în toate domeniile vieții publice.

20. După SUA, Israelul este statul cu cea mai războinică și agresivă politică externă. În 6 decenii de existență, Israelul a intrat în război în 1948-1949 cu Egipt, Iordania, Siria, Liban, Irak și Arabia Saudită; în oct.-nov. 1956 a atacat din nou Egiptul (în urma unor înțelegeri secrete cu Marea Britanie și Franța); în iunie 1967 (“războiul de 6 zile”) a ocupat teritoriile statelor vecine atât la nord (înălțimile Golan ale Siriei) cât și la sud (peninsula Sinai a Egiptului); în oct. 1973 (“războiul de Yom Kippur”) s-a aflat din nou în război cu Egiptul și Siria; în martie 1978 a ocupat sudul Libanului; la 6 iunie 1982 (operațiunea “Pacea din Galileea”) a ocupat din nou Libanul, în timpul

acestei lungi ocupații fiind uciși 40.000 de libanezi; în 1993 a declanșat un nou război fulger, de o săptămână, împotriva Libanului (numai un singur bombardament din luna iulie asupra Beirutului a ucis 132 de civili); tot împotriva Libanului au fost organizate operațiunea ”Strugurii mîniei” din aprilie 1996 (care s-a întins pe o durată de 17 zile), precum și invazia din 12 iulie 2006.

Dacă există evidențe în ce privește invaziile Tsahalului în țările vecine, masacrele săvîrșite în teritoriile palestinene (Gaza, Cisiordania, Ierusalimul de Est) sînt fără număr. Cîteodată, Consiliul de securitate al ONU ajunge nevoit să discute aceste crime (ca de pildă în urma masacrului din 8 nov. 2006 de la Beit Hanoun, în fișia Gaza, unde artileria israeliană a ucis 18 persoane, între care 5 femei și 8 copii, și a rănit alte 56), dar niciodată nu se ajunge la măsuri. Ultima invazie în Gaza, începută la 27 dec. 2008 și încheiată la 18 ian. 2009, a durat 23 de zile și a cauzat, conform unor funcționari internaționali, 1.434 morți, dintre care 960 civili, peste 5.400 răniți și pagube materiale de cca. 4 mlrd. \$ (un alt raport, dat publicității de Amnesty International la data de 2 iulie 2009, anunța, cu aproximație, 1.400 palestinieni morți, peste 9.000 răniți și 2.700 clădiri distruse). În cursul atacurilor, a fost lovit cu bombe cu fosfor alb (muniție interzisă) sediul ONU pentru refugiați, iar mai mulți oficiali internaționali (dar și Amnesty International) au apreciat această ofensivă ca fiind o crimă de război. Într-un moment în care Gaza era bombardată zi și noapte, palestienii se adăposteau în ruine, nu mai exista alimentare cu apă și energie electrică, aprovizionarea cu alimente și medicamente era blocată iar bombele și obuzele, distrugînd sistemul de canalizare, conduseseră la deversarea excrementelor pe străzi, **Tzipora Malka Livni** (ns. 1958, fiica unor lideri ai organizației teroriste Irgun, mai cunoscută sub numele de Tzipi Livni), în acel moment ministru de externe al Israelului, declara cu un cinism inimaginabil: ”situația umanitară din Gaza nu este dezastruoasă, este așa cum trebuie să fie”. Recent, Human Rights Watch a dezvăluit într-un raport că în cursul acestei ultime invazii din Gaza și în cadrul a 7 incidente separate, armata israeliană a ucis cu sînge rece 11 civili (dintre care 4 sau 5 femei și 4 copii) care fluturau steaguri albe, în scopul de a nu se trage în ei. O comisie de anchetă ONU a concluzionat în luna septembrie 2009 (raportul Goldstone) că agresiunea israeliană împotriva

populației palestinieni din Gaza constituie crime de război și a propus judecarea liderilor sioniști - noul guvern al Statelor Unite a respins în mod vehement atât concluziile raportului, cât și cererea de judecare a criminalilor evrei. Raportul poartă numele autorului său, evreul sud-african **Richard Joseph Goldstone** (ns. 1938), fost judecător al Curții Constituționale din Republica Sud-Africană și fost militant anti-apartheid.

De precizat faptul că între anii 1982-2007, Statele Unite au blocat în Consiliul de Securitate al ONU, prin dreptul său de veto, nu mai puțin de 32 de rezoluții care criticau sau condamnau politica israeliană.

Poziția oficială israeliană cu privire la palestinieni a fost cel mai bine sintetizată de **Golda Meir** (între 1969-1974 cel de-al patrulea prim ministru al Israelului și singura femeie care a deținut această funcție) într-un interviu apărut la data de 15 iunie 1969 în "Sunday Times" (declarația a fost reluată în ziarul "Washington Post" din ziua următoare): "There were no such thing as Palestinians ... They did not exist." ("Nu au fost astfel de lucru ca palestinienii ... Ei nu există"). Hitler, cel puțin, recunoștea existența poporului evreu – evreii în schimb, neagă existența poporului palestinian, vorbind despre palestinieni, în timp ce îi ucid, ca despre "un lucru", nu ca despre oameni.

Această atitudine față de palestinieni nu caracterizează numai guvernul de la Ierusalim, ci și un important număr de evrei extremiști. Astfel, singurul prim-ministru al Israelului care a dorit în mod sincer pacea cu palestinienii, **Yitzhak Rabin** (1922-1995, cel de-al șaselea prim-ministru al țării, prima dată între 1974-1977 iar a doua oară între 1992-1995) a fost ucis la data de 4 nov. 1995 cu două focuri de armă de tînărul evreu **Yigal Amir** (ns. 1970). Condamnat la închisoare pe viață + 14 ani (!), acesta a devenit un erou național pentru mulți evrei, fiind organizate campanii de strîngere de semnături pentru eliberarea sa.

În notele de subsol din această carte, am menționat declarațiile publice uluitoare făcute de trei evreice: Madeleine Albright, Tzipora Livni și Golda Meir - nu știu ca vreodată, în istorie, vreun politician bărbat să-și fi permis declarații publice de un astfel de cinism. Pe aceste

crimiale nu le-a cercetat, judecat sau condamnat nici o instituție de justiție internațională.

21. În afară de cazurile prea bine cunoscute ale celor declarați de evrei drept criminali de război și care au fost uciși în țările în care au fost găsiți ori răpiți din aceste țări, duși în Israel, judecați și executați, există o situație aparte. În timpul Jocurilor Olimpice de la Munchen, la 5 sept. 1972, un grup de 8 militanți palestinieni aparținând organizației „Septembrie Negru”, au pătruns în Satul Olimpic răpind 11 ostatici evrei. Doi dintre aceștia au fost uciși de către răpitori la scurt timp, iar ceilalți nouă au fost împușcați de forțele antitero germane în cursul unei operațiuni de salvare eșuate. Tot atunci, au fost împușcați 5 din cei 8 palestinieni. Fără să aștepte ca justiția să își urmeze cursul, deja menționata **Golda Meir**, în acel moment prim-ministru al Israelului, a ordonat constituirea unei grupări de cca. 20 de asasini agenți Mossad (serviciile israeliene de informații externe) care, în cadrul operațiunii „Baioneta”, i-au urmărit pe cei trei palestinieni rămași în viață, dar și pe alți membri ai organizației, în Europa, Orientul Mijlociu și nordul Africii. În cursul operațiunii, desfășurate între 1972-1979 și conduse de același **Ehud Barak**, au fost uciși cel puțin 12 palestinieni membri ai organizației „Septembrie Negru”. În afara acestora însă, au fost uciși și mulți civili nevinovați. Cel mai celebru caz a fost la Lillehammer, în Norvegia, unde datorită unei erori de informare, un cetățean marocan nevinovat (Ahmed Bouchiki) care se întorcea de la serviciu și soția sa însărcinată, la fel de nevinovată, au fost uciși. Pentru această crimă, 6 agenți Mossad au fost arestați de către autoritățile norvegiene înainte să reușescă să părăsească Norvegia, fiind judecați și condamnați. Dar faptul că ucigașii israelieni s-au substituit justiției aplicând (cu multe excese) antica și desueta lege a Talionului, nu a fost condamnat de nici un for mondial.

22. Un exemplu autohton: cel mai mare jaf armat săvârșit în timpul celor peste 40 de ani de socialism (atacarea la 28 iulie 1959 a unui furgon al Băncii Naționale, din care s-au furat 1.686.000 lei, echivalenți la acel moment cu 250.000 \$), a fost numit ”marele jaf comunist”, deși corect ar fi fost ”marele jaf sionist”: toți cei șase tâlhari, începând cu inițiatorii, frații **Ioanid** (foști **Leibovici**), respectiv **Alexandru** (fost **Herman**, fostul șef al Direcției Judiciare din cadrul

Inspectoratului General al Miliției, cumnatul ministrului de interne Alexandru Drăghici) și **Paul** (fost profesor și șef de catedră la Academia Militară) cât și ceilalți participanți, **Igor Seviianu** (fost **Herșcovici**, fost ofițer de miliție), **Sașa Mușat** (fost **Abrașa-Sașa Glanzstein**, profesor universitar), **Monica Seviianu** (născută **Alfandari**, fostă **Abraham**, ziaristă) și **Haralambie Obedeanu** (fost **Harry Lazarovici**, fost ofițer MI, fost redactor la “Scînteia” și apoi decanul facultății de ziaristică din cadrul Academiei Ștefan Gheorghiu) erau evrei, cu toții deținători de funcții importante în aparatul de stat.

23. Papa Ioan Paul al doilea (1920-2005, papă între 1978-2005).

24. În primăvara anului 2002, timp de 39 de zile în lunile aprilie-mai (perioadă care a inclus atât Săptămîna Mare cât și Învierea Domnului), un grup de cca. 100 de palestinieni s-au refugiat în Biserica Nașterii Domnului din Bethlehem (construită în anul 530 de către împăratul Justinian, pe locul unei biserici mai vechi, a cărei ridicare începuse în anul 326 la inițiativa împăratului Constantin cel Mare). Scăpată timp de 15 secole de distrugerile provocate în zonă de diferitele invazii, de data aceasta biserica a fost bombardată de armata israeliană (Tsahal). Un obuz lovind turla clopotniței bisericii, aceasta a luat foc iar un tânăr călugăr care a încercat să stingă incendiul a fost împușcat mortal de un lunetist israelian. Din cauza acestui asediu, pentru prima dată în istoria sa, biserica și-a încetat pentru 5 săptămîni slujbele liturgice.

25. Foarte puțin cunoscut este faptul că după eliberarea lor, nu toate lagărele de concentrare naziste au fost închise. Unele dintre ele, puse de NKVD sub conducerea evreilor, și-au continuat activitatea “găzduind” germani, silezieni (considerați ca fiind germani) și chiar polonezi, supuși aceluiași regim de exterminare ca și cel nazist. Cel mai cunoscut exemplu îl constituie lagărul de la Zgoda, lagăr de muncă nazist eliberat în decembrie 1944 și evacuat în ianuarie 1945, transformat între februarie și în noiembrie 1945 în lagăr NKVD condus de evreul **Salomon Morel** (1919-2007). Aici, pe criterii exclusiv etnice, au fost închiși 6.000 bărbați, femei, bătrîni; au fost închiși, împreună cu părinții lor, copii între un an și jumătate și 7 ani. În mai puțin de un an de zile, numai la Zgoda și-au pierdut viața, oficial, 1.855

deținuți, cei mai mulți de tifos; cadavrele erau aruncate în gropi comune. Deținuții nu primeau nici un fel de îngrijiri medicale și erau torturați sistematic, adesea de Morel personal. Lagărul de la Zgoda nu a fost o excepție, ci doar unul din “salba” de lagăre înființate după eliberarea Poloniei, cu centrul la Jaworzno. În anul 1994, Morel a fost acuzat de Institutul Memoriei Naționale pentru crime de război și crime împotriva umanității (inclusiv 1.500 de prizonieri etnici germani, uciși din răzbunare). Când cazul a fost făcut public în presa din Polonia, Germania, Marea Britanie și Statele Unite, Morel a fugit în Israel. În două rînduri, în anii 1998 și 2004, autoritățile poloneze au solicitat extrădarea sa, dar Israelul a refuzat de fiecare dată. Ultimul refuz, în anul 2005, a fost motivat oficial prin faptul că acuzațiile ar fi false, posibil parte a unei conspirații antisemite.

26. Genocidurile, masacrele și pogromurile săvîrșite de evrei în istoria omenirii sînt numeroase, dar trecute cu vederea. Am scris deja despre distrugerea celor 31 de cetăți din Canaan și uciderea întregii populații (cap. II), despre masacrarea a zeci de mii de persani ca urmare uneltirilor Esterei (cap. VIII), despre uciderea apostolilor și a primilor creștini (cap. XI), despre uciderea creștinilor din Rusia de către evreii bolșevici (cap. XIV), despre masacrarea în 1940 a românilor din Basarabia (cap. XI, nota de subsol 8), despre regimul de exterminare la care au fost supuși după 1948 creștinii români (cap. 14, nota de subsol 13), despre masacrarea palestinienilor și distrugerea satelor lor pentru a-i speria pe cei rămași în viață și a-i determina să părăsească teritoriul cotropit de evrei (prezentul capitol, nota de subsol 16). Mai aduc la cunoștință cîteva cazuri, prea puțin cunoscute.

A doua zi după invadarea, la 17 sept. 1939, a părții răsăritene a Poloniei de către Armata Roșie, evreii polonezi și bielorușii din sud-est au trecut la masacre împotriva etnicilor polonezi, minoritari în regiunea Grodno (exact cum au procedat și evreii basarabeni și bucovineni după invadarea pamîntului românesc în iunie 1940 de către bolșevici). Aceste pogromuri sînt cunoscute generic sub denumirea de “Revolta din Skidel” și au avut loc în cel puțin 20 de localități. Numărul total al victimelor a rămas necunoscut, dar se știe că polonezii au fost îngropați de vii (la Brzostowica Mala), uciși în pădure (la Lerypol), uciși prin tortură (la Budowla), etc. Singurul caz cercetat, între anii 2001-2005,

de către Institutul Memoriei Naționale din Polonia, a fost masacrul de la Brzostowica Mala - întrucât însă, la mai bine de 60 de ani de la crime, martori oculari nu mai erau în viață, Institutul a considerat că declarațiile celor 16 persoane care cunoșteau de aceste orori de la supraviețuitorii morți între timp nu pot confirma cu deplină certitudine crimele săvârșite de evrei. Ura evreilor împotriva polonezilor care îi primiseră în mijlocul lor cu sute de ani în urmă s-a manifestat și după anul 1945, când Polonia a fost eliberată de sub naziști. Istoricul polonez Marek Jan Chodakiewicz (în prezent stabilit în SUA) estimează între 3.500-6.500 numărul polonezilor căzuți victimă la sfârșitul anilor '40 răzbunării evreilor, fie urmare denunțurilor, fie urmare direct crimelor săvârșite de evrei (desigur, nu au fost luate în calcul aici victimele securității poloneze, condusă tot de evrei).

Dacă despre Lidice (satul ceh distrus de naziști la 10 iunie 1942 în scop de represalii, fiind uciși toți cei 173 de bărbați cu vârsta de peste 16 ani, pentru a pedepsi atentatul împotriva evreului **Reinhard Heidrich**, favoritul lui Hitler – v. cap. XV) se vorbește și astăzi, faptele asemănătoare ale evreilor din cel de-al doilea război mondial sînt omise. Iată două astfel de masacre fără nici un sens:

În prima parte a războiului dintre Germania și URSS, partizanii sovietici din pădurea Naliboki (atunci Polonia, în prezent Belarus) au solicitat partizanilor polonezi din localitatea Naliboki să se alăture lor. Aceștia din urmă, fideli rezistenței poloneze, au refuzat, preferînd să lupte alături de compatrioții lor – dar s-a încheiat o înțelegere scrisă prin care s-au împărțit zonele de acțiune și s-a decis să lupte împreună împotriva naziștilor, fără a se ataca unii pe alții. Cu toate acestea, în noaptea de 8/9 mai 1943 partizanii bolșevici (evrei) au atacat localitatea, au ucis cca. 120-130 localnici (inclusiv femei și copii) și au furat armele partizanilor polonezi, 100 de vaci și 78 de cai. După anul 1990, Institutul Memoriei Naționale din Polonia a început cercetarea acestui masacu, stabilind că a fost săvârșit de partizanii din unitatea Zorin, condusă de evreul **Shalom (Simcha) Zorin** (1902-1974) și de cei din grupul Bielski condus de frații evrei **Tuvia** (1906-1987), **Asael** (1908-1945), **Alezander Zeisal "Zus"** (1912-1995) și **Aron Bielski** (ns. 1927). Desigur, supraviețuitorii grupului Bielski au negat

participarea la acest masacru (niciodată evreii nu și-au asumat masacrele comise).

Un alt exemplu este masacrul din Koniuchy – Polonia (azi Kaniukai, Lituania). La data de 29 ian. 1944 o echipă formată din cca. 100-120 de partizani ruși și evrei polonezi din ghetourile din Kaunas și Vilnius, conduși de **Yiakov Prenner** și **Shmuel Kaplinski** au atacat satul Koniuchy (60 de locuințe și 300 de locuitori). Și de acest masacru este legat numele sus-menționatului **Shalom (Simcha) Zorin**. Spre deosebire de Lidice, unde naziștii au ucis doar bărbații în vîrstă de peste 16 ani, aici evreii au ucis bărbați, femei și copii. Numărul victimelor a rămas necunoscut; un monument ridicat în anul 2004 în actuala localitate Kaniukai menționează numele a 34 de victime; Institutul Memoriei Naționale a identificat deja cel puțin 38 de nume (bărbați, femei și copii); este menționat faptul că evreul **Haim Lazar Litai**, în cartea sa “Distrugere și rezistență” (1985), avansează cifra de 300 de victime – aceasta înseamnă întreaga populație a localității. Civili (bărbați, femei, copii) au fost împușcați sau arși de vii în casele lor (acesta este adevăratul holocaust).

După anul 1990, oficialitățile lituaniene au devenit interesate de cercetarea crimelor de război săvîrșite de evrei împotriva civililor. În decursul anchetei, a apărut necesară interogarea lui **Yitzhak Arad**. Acesta (ns. 1926 cu numele de Itzhak Rudnicki) intrase în anul 1944 în NKVD, iar după ce la o vîrstă fragedă săvîrșise o serie de crime de război, în noapte de Crăciun a anului 1945 a emigrat ilegal în Palestina; aici, a continuat activitățile teroriste, de data aceasta împotriva armatei britanice iar, după constituirea statului Israel, a devenit istoric al Holocaustului, general de brigadă în cadrul Tzahal iar, între anii 1972-1993, director al Yad Vashem (Memorialul Victimeelor Holocaustului, înființat în anul 1953 prin hotărîre a Knesset-ului). În anul 2007, Lituania a solicitat Israelului extrădarea lui Arad în vederea cercetării acestuia pentru executarea unor civili lituanieni și a unor membri ai rezistenței antibolșevice – Israelul a refuzat.

27. Cel mai celebru și mai crud exponent al crimelor și atrocităților săvîrșite de Inchiziția catolică, **Tomas de Torquemada** (1420-1498), primul inchișitor general (din 1483) al Inchiziției spaniole, autorul codului de legi al inchișiției (“Instrucțiunile și

ordonanțele inchișitorilor” - 1484), cel care a dezlăntuit prigoana împotriva evreilor iberici, provenea dintr-o familie de evrei convertiți. Un alt caz celebru este al evreului nazist **Reinhard Heydrich** (v. cap. XV).

28. În anul 1999, în urma unei lovituri de stat validate în anul următor de Curtea Supremă a Pakistanului, gen. **Pervez Musharaff** (ns. 1943) devine președintele țării. Inițial considerat uzurpator al puterii legitime și un dictator, după 11 sept. 2001 americanii l-au declarat un conducător democrat și prieten al Americii, folosind teritoriul pakistanez pentru atacarea și ocuparea Afganistanului. Cu timpul, Musharaff a început să critice atacurile tot mai dese ale aviației americane asupra unor localități pakistaneze, purtate în numele luptei antiteroriste și soldate cu moartea a zeci de civili (cîteodată erau bombardate nunți, fiind uciși cîte peste o sută de nuntași). În anul 2008, Musharaff a fost înlăturat de la putere.

În anul 2007, SUA i-au impus lui Pervez Musharaf amnistierea unor infractori. Astfel, au beneficiat de o amnistie specială 8.000 de politicieni, funcționari de stat și alte persoane publice care se aflau în cercetare pentru acte de corupție sau pentru crimă. Printre acestea, se aflau și Benazir Bhutto (1953-1957, fostă prim-ministru al Pakistanului între anii 1988-1990 și 1993-1996, sprijinită de americani pentru a prelua președenția țării) precum și soțul acesteia, Asif Ali Zardari (ns. 1955), eliberat în străinătate după 5 ani de închisoare. Zardari, numit ”domnul 10 procente”, și-a cîștigat acest renume după ce în perioadele în care soția sa a fost prim-ministru negocia contractele externe ale Pakistanului contra a 10 % din valoarea acestora, spălînd banii obținuți în acest fel prin conturi din bancile elvețiene și fiind încă urmărit penal în Elveția, Polonia și Franța. Benazir Bhutto s-a întors în Pakistan la data de 18 oct. 2007 pentru a candida la președenție, dar la 27 dec. 2007 a murit într-un atentat. După moartea acesteia, s-a întors în Pakistan și Asif Ali Zardari, care la 9 sept. 2008 a devenit președintele țării.

Prin presiuni americane, omul considerat de mulți ca cel mai corupt politician asiatic, a ajuns președintele unei țări măcinată de

război, de război civil și de corupție – pentru SUA, el prezintă cele mari garanții de fidelitate.

29. Primul proces de corupție din România s-a desfășurat în anul 1866 și l-a avut în prim plan pe belgianul **Cezar Librecht** (1820-1890). Rătăcitor prin Europa, acesta s-a aciuat în Principatele Unite intrînd în anturajul domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Împărtășind pasiunea domnitorului pentru jocurile de noroc (împrumutîndu-l cu bani cînd acesta pierdea) dar mai ales profitînd de aplecarea sa spre preacurvie (i-a mijlocit legătura cu mai multe amante, printre care și Maria Obrenovici, pe care însă o păstrase și pentru el), Librecht a ajuns inspectorul general al poștelor și telegrafelor din România. Funcția i-a permis interceptarea telegramelor și cercetarea corespondenței personalităților publice ale opoziției, ceea ce i-a oferit posibilitatea șantajării acestora (la arestarea sa, a fost găsit un registru în care fiecare persoană publică importantă era trecută cu procesele, nevoile, dorințele și viciile pe care le avea). Arestat după abdicarea lui A. I. Cuza din 11 februarie 1866, se constată o lungă serie de abuzuri și acte de corupție stabilindu-se o deturnare totală de 3.303.148 lei (sumă enormă pentru acele vremuri). Conform unui material documentar publicat de ziarul „Gardianul”, la 14 martie 1866 a fost condamnat de Curtea cu juri din București la 10 ani închisoare. Pentru unele vicii de procedură, Curtea de Casație i-a admis recursul și a trimis cauza spre rejudecare la Focșani. De aici însă, cauza este strămutată la Craiova. Banii furați l-au ajutat pe Librecht să cumpere presa locală și astfel să cîștige de partea sa opinia publică, să cumpere notabilitățile locale, să cumpere marii avocați (Curtea cu juri a fost prezidată de cumnatul principalului apărător al acuzatului!), jurații erau cunoscuți dinainte de tragerea la sorți, etc. La ora 2 noaptea, cu o singură excepție, jurații îl declară pe Librecht nevinovat, după care inculpatul, avocații, simpatizanții plătiți, cîțiva jurați și muzica regimentului 1 au plecat la banchetul organizat la grădina Neron, unde au chefuit pînă la ora 8 dimineța. Corupția în justiția română nu a apărut după 1989 – acum, doar a ajuns la paroxism și la lipsa oricărui control. Nu am găsit suficiente date despre originea lui Librecht, dar apucăturile și numele său sînt mult mai degrabă evreiești decît belgiene - de pildă, evreul **Akiwa Librecht** (1876-1958), este unul dintre

fondatorii, în Ierusalim, ai partidului evreiesc Petah Tikva, pe care l-a și condus între 1912-1913.

A urmat la scurt timp o afacere “Bechtel” avant la lettre: proaspătul rege Carol I hotărăște că pentru viitorul și prosperitatea țării de adopție este nevoie de un sistem de transport feroviar. Se organizează o licitație dar Prusia, țara natală a regelui, șantajează autoritățile sub amenințarea nrecunoșterii noului conducător ca lucrarea să fie încredințată unui evreu prusac: **Bethel Henry Strousberg** (1823-1884, ns. Baruch Hirsch Strousberg). Emigrat în anul 1839 în Anglia, Strousberg intră în lumea afacerilor, iar escrocheriile sale îl trimit în scurt timp în închisoare. La un timp după executarea pedepsei se întoarce în Prusia unde se lansează ca antreprenor de căi ferate, fiind impus României de guvernul prusac sa preia contractul pentru construirea căii ferate Roman-București-Vîrciorova (914,8 km.). Finanțatorul lucrării a fost bancherul evreu prusac **Gerson von Bleichroder** (1822-1893), care a preluat drepturile consorțiului Strousberg contra intereselor României. Ulterior, treptat, opoziția română și presa de opoziție, au scos la iveală un lung șir de nereguli: prețul cu care Strousberg a câștigat licitația era de câteva ori mai mare decât cel solicitat de contracandidați (o firmă spaniolă și altele austriece); măsurătoarea concesionarilor depășea cu 19 km. distanța reală; Strousberg a emis obligațiuni în numele statului român; concesionarul a încălcat în mod abuziv termenii contractului; lucrările se făceau cu mare întârziere și erau de proastă calitate, etc. – scandalurile provocate au condus la 5 iulie 1871 la anularea concesiunii. Declarat falit în anul 1875, anul următor Strousberg își mai încearcă o ultimă șansă cu tranzacții bancare frauduloase în Rusia, unde este judecat și deportat.

30. Corupția și desfrîul conducătorilor evrei, trecute cu vederea oriunde în lume, au primit ceea ce meritau chiar în țara lor, în Israel. Ziua de 1 sept. 2009, o marți cu trei ceasuri rele, este poate cea mai neagră zi pentru aceștia: au fost încarcerați **Avraham Hirschson** (ns. 1941), fost, succesiv, ministru al comunicațiilor, al finanțelor și al turismului, condamnat la 5 ani și 5 luni închisoare pentru spălare de bani, furt, falsuri, fraudă (a sustras echivalentul a peste 300.000 euro din fondurile unui sindicat) și **Shlomo Benizri** (ns. 1961), fost ministru

al sănătății, muncii și protecției sociale, condamnat la 4 ani închisoare pentru primire de mită și, în aceeași zi, a început procesul lui **Moshe Katzav** (ns. 1945), președintele Israelului între anii 2000-2007, trimis în judecată pentru delictе sexuale (viol, comportament obscen, hărțuire sexuală) săvârșite împotriva a trei dintre asistentele sale. Cu două zile înainte, la 30 august, **Ehud Olmert** (ns. 1945), fost prim ministru între 2006-2009, fusese inculpat pentru mai multe acuzații de corupție (finanțare ilegală și trafic de influență), prima înfățișare avînd loc vineri 25 septembrie (șefa sa de cabinet, **Shula Zaken**, a fost de asemenea pusă sub acuzare pentru luare de mitș și fraudă bancară). Toate acestea au fost posibile datorită tenacității și fermității lui **Menahem Mazuz** (ns. 1955), din anul 2004 consilier juridic al guvernului (procuror general al Israelului). La începutul lunii august 2009, poliția israeliană a cerut inculparea lui **Avigdor Lieberman** (ns. 1958), vice-prim-ministru și ministru de externe în exercițiu, cercetat pentru acte de corupție, spălare de bani, fraudă, abuz de încredere și obstrucționarea justiției.

Trebuie menționat și cazul lui **Ariel Sharon** (1928-2014), fost prim-ministru al Israelului între 2001-2006. Ancheta începută împotriva sa în anul 2004 pentru mai multe fapte de luare de mită și intervenții în justiție a fost sistată după ce la începutul anului 2006 Ariel Sharon a suferit un accident vascular cerebral extrem de grav în urma căruia a intrat în comă și nu și-a mai revenit niciodată, fiind menținut în viață doar cu ajutorul aparatelor. În schimb fiul său mai mare, **Omri Sharon** (ns. 1964), fost membru al Knesset-ului (parlamentul israelian), a fost condamnat în anul 2006 la 9 luni închisoare pentru încălcarea regulamentului de finanțare a partidelor politice (pentru a putea primi sume mult mai mari decît cele limitate de lege, a înființat mai multe companii fantomă). Și fiul mai mic, **Gilad Sharon** (ns. 1966), a fost în mai multe rînduri cercetat pentru corupție – refuzînd de fiecare dată să răspundă la întrebările anchetatorilor, riscă să se pună în situația autoîncriminării.

De asemenea, în anul 2000, președintele în exercițiu al Israelului, generalul **Ezer Weizman** (1924-2005, ales președinte în 1993 și reales în 1998, un alt corupt decorat în anul 1999 cu ordinul

Steaua României în grad de Colan), a fost nevoit să demisioneze în urma unui scandal de evaziune fiscală și corupție.

Dar totuși, nici unul dintre conducătorii Israelului nu a fost cercetat pentru crimele contra păcii și omenirii săvârșite în mod permanent de aceștia.

31. După destrămarea URSS, în cursul ultimului deceniu al secolului trecut, profitând de corupția enormă a regimului condus de Boris Elțin, o serie de evrei ruși au reușit să preia cele mai rentabile ramuri ale industriei din Rusia. Astfel, în doar câțiva ani, ei au ajuns să se numere printre cei mai bogați oameni ai planetei (în clasamentul Forbes al anului 2005, între primii 100 de miliardari din lume figurează 5 ruși, dintre care 3 sînt evrei): **Roman Arkadieviți Abramoviți** (ns. 1966, în prezent rezident britanic), în anul 2005 locul 20 în clasamentul Forbes al miliardarilor planetei cu o avere de 13,3 mlrd. \$, în anul 2007 locul 16 cu 18,7 mlrd. \$ iar în clasamentul publicat la 11 februarie 2008 locul 16 cu 23,5 mlrd. \$; averea sa a fost dobîndită din afaceri cu petrol, aluminiu, oțel și transporturi aeriene; **Mihail Maratoviți Fridman** (ns. 1964 în Ucraina), în anul 2005 locul 60 în topul mondial cu o avere de 7 mlrd. \$, în anul 2007 locul 45 cu 12,6 mlrd. \$, iar în anul 2008 locul 21 cu 20,8 mlrd. \$; patron de bănci, afaceri cu petrol, materiale de construcții, produse alimentare, lanțuri de supermagazine; **Victor Felixoviți Vekselberg** (ns. 1957 în Ucraina), în anul 2005 locul 100 cu o avere de 5 mlrd. \$, în anul 2007 locul 61 cu 10,4 mlrd. \$ iar în anul 2008 locul 69 cu 11,2 mlrd. \$; proprietarul grupului Renova, unul dintre cele mai mari conglomerate din Rusia; afaceri în domeniul petrolului, gazelor naturale, aluminiului, electricitate, telecomunicații, imobiliare; **Alexander Grigorieviți Abramov** (ns. 1959), locul 272 în anul 2005 cu o avere de 2,3 mlrd. \$ și locul 67 în anul 2008 cu 11,5 mlrd. \$; a înființat EvrazHolding, cel mai mare producător de oțel din Rusia; **Mihail Borisoviți Hodorkovski** (ns. 1963), în clasamentul stabilit la începutul anului 2004, care avea în vedere averile la sfîrșitul anului precedent, Hodorkovski a atins apogeul: cel mai bogat rus și al 16-lea din lume; averea sa a avut la bază afacerile cu petrol; arestat la data de 25 oct. 2003, afacerile sale au înregistrat un recul firesc: în anul 2005 ocupa locul 300 cu o avere de 2 mlrd. \$, după care a dispărut din

topuri. Chiar dacă nu au intrat printre cei mai bogați 100 de miliardari din lume, și alți evrei ruși se înscriu pe lista miliardarilor: **Boris Avramovici Berezovski** (1946-2013) este cel care a devenit primul miliardar al Rusiei; afaceri cu autoturisme, transporturi aeriene, extracții de materii prime, mass-media; urmărit de parchetul din Rusia dar și de cel din Brazilia pentru fraudă și evaziune fiscală, s-a stabilit la Londra, care a refuzat să-l extrădeze; afacerile sale au început să înregistreze un recul din 2004, când a finanțat masiv campania electorală din Ucraina a lui Victor Iuscenco, iar după ce acesta a ajuns președinte, nu și-a manifestat „recunoștința”; la data de 26 iunie 2009, Boris Berezovski a fost condamnat, în contumacie, la 13 ani închisoare pentru deturnare de fonduri; **Vladimir Alexandrovici Gusinski** (ns. 1952), baronul mass-mediei din Rusia, patron de bănci; arestat la data de 13 iunie 2000, a fost eliberat pe cauțiune după 3 zile, fugind în Spania; la data de 23 aug. 2003 a fost arestat la Atena în baza unui tratat de extrădare greco-rus, dar la presiunile oficialilor americani și israelieni, precum și ale Congresului Evreiesc European, a fost pus în libertate, în prezent locuind alternativ în țările de adopție, Israel și Spania, ale căror cetățenii le-a dobândit; **Piotr Olegovici Aven** (ns. 1955), între iunie și dec. 1994 a fost ministrul relațiilor economice externe al Rusiei, iar din oct. 1994 este președintele Alfa Bank, înființată de el și de Mihail Fridman încă din 1991; în prezent, și el are reședința în Marea Britanie; **Evgheni Marcovici Șvidler** (ns. 1964), în 1995, împreună cu Roman Abramovici și Boris Berezovski, au obținut controlul asupra gigantului petrolier Sibneft, unde inițial a fost prim-vicepreședinte, iar între 1998-2005, președinte; în prezent, a luat numele de Eugene Shvidler, a dobândit cetățenia americană și s-a stabilit la Londra (în anul 2007 ocupa locul 369 în clasamentul Forbes al miliardarilor lumii cu o avere de 2,5 mlrd. \$ iar în anul 2008 era plasat pe locul 123 în topul miliardarilor americani, averea sa crescând la 3,3 mlrd. \$); **Leonid Borisovici Nevzlin** (ns. 1959) și Mihail Hodorkovski au fondat grupul Menatep și au ajuns în fruntea gigantului petrolier Yukos; Nevzlin a fost președintele Congresului Evreiesc Rus; în anul 2001, după ce a devenit senator, a ajuns vicepreședintele Comitetului pentru afaceri externe al Camerei

Superioare a Parlamentului rus; în anul 2003, cînd Kremlinul a început naționalizarea Yukos și arestarea conducătorilor gigantului, s-a refugiat în Israel, țară care a refuzat să-l extrădeze; **Mihail Cerni** (sau Cernoî sau Ciorni, ns. 1952, în Tașkent, Uzbekistan), în diferite perioade de timp și în diferite combinații, cu fratele său **Lev**, cu americanul **Sam Kislin** (la origine evreu din Odesa) ori cu miliardarii evrei britanici, frații **David** și **Simon Reuben** (deși aceștia nu apăreau în clasamentul Forbes pînă în anul 2009, în Marea Britanie erau cotați printre primii miliardari din țară cu o avere de 4,3 mlrd. lire sterline; în topul anului 2009 figurează pentru prima dată, pe poziția 98, cu o avere de 5 mlrd. \$) a început dezvoltarea unor activități extrem de diversificate: de la vînzarea de mașini de cusut, aparatură electronică și coca-cola, la început, și pînă la producția unora dintre acestea, exportul de cărbune, minereu de fier și cupru, prelucrarea aluminiului, industria tutunului, telefonie mobilă, etc.; în anul 1994 a emigrat în Israel; și el s-a implicat în fotbal, fiind acționarul majoritar al clubului Levski Sofia din Bulgaria, țară în care a înființat în anul 1998 compania de telefonie mobilă Mobitel, fiind și un important acționar al firmei Bulgar Tabac; **Gherman Borisovici Khan** (ns. 1962 în Ucraina) cu afaceri în industria petrolului și membru de frunte al Congresului evreiesc rus; **Alexandr Pavlovici Smolenski** (ns. 1954), bancher, care se pare că a trecut la creștinism, solicitînd să fie ștearsă orice mențiune legată de originea sa iudaică; frații **Arkadi** și **Boris Rotemberg**. După ce în fruntea Rusiei a venit Vladimir Putin, marile privatizări frauduloase din economia rusă au început să fie anchetate, ceea ce i-a determinat pe cei mai mulți miliardari ruși evrei să fugă din țară, unde îi așteptau mandatele de arestare, și să se stabilească în străinătate, în special în Marea Britanie și Israel, țări care au refuzat constant extrădarea lor. Dintre toți, pînă în prezent doar Mihail Hodorkovski a putut fi încarcerat.

Alți miliardari evrei ex-sovietici care pentru a nu-și periclita libertatea au ales să-și părăsească țara și să se stabilească în străinătate sînt **Eduard Șifrin** (ns. 1960), devenit cetățean britanic și stabilit la Londra, **Alex Șneider** (ns. 1968), devenit cetățean canadian, **Tamir Șapir** (ns. 1948 sau 1949), evreu născut în Georgia cu numele de

Temur Sepiașvili, stabilit în Statele Unite, **Viaceslav Kantor** (ns. 1953), președintele Congresului european evreiesc, stabilit în Elveția, etc. În ultimii ani, spre vârful topului miliardarilor ruși avansează evreul **Iuri Borisovici Milner** (ns. 1961) care, îndepărtându-se de domeniile predilecte ale magnaților evrei ruși (bănci, petrol, gaze naturale, transporturi, aluminiu, etc.), s-a orientat spre IT: după ce în anul 1999 împreună cu un alt evreu, **Gregory Finger**, a înființat în Rusia compania NetBridge, în anul 2001 compania Mail.ru iar în anul 2005 compania Digital Sky Technologies, și-a extins afacerile în SUA, unde a devenit acționar la Facebook, Twitter, Zynga și Groupon (v. și cap. XVI, nota de subsol 55).

De menționat faptul că unul dintre artizanii privatizărilor frauduloase din Rusia în timpul lui Boris Elțin a fost **Andrei Șlaifer** (ns. 1961), evreu rus, emigrant în SUA împreună cu familia în anul 1976.

Și în economia de stat rusă evreii dețin funcții cruciale: gigantul Gazprom, de pildă, este condus de evreul **Alexei Borisovici Miller** (ns. 1962), iar **Leonid Michelson** (ns. 1955) este președintele și principalul acționar al companiei rusești de gaz Novatek.

De părți importante din economia Rusiei s-au bucurat și evreii din mai multe țări ex-sovietice deveniți cetățeni israelieni și stabiliți în Israel, intrați și ei în topul miliardarilor planetei: **Lev Avnerovici Leviev** (ns. 1956 în Tașkent, Uzbekistan), a emigrat în Israel în anul 1971; locul 235 în anul 2005 cu o avere de 2,6 mlrd. \$; este președintele companiei diamantifere Africa Israel Investments Ltd. care dezvoltă și afaceri în domeniul imobiliar, mall-uri, energie, modă, presă; Levin deține mine de diamant în Rusia și Africa de Sud; a fost ales președintele Federației Comunităților Evreiești; în prezent locuiește în Marea Britanie; **Shabtai (von) Kalmanovici** (1947-2009) a emigrat în anul 1971 cu familia sa din Lituania în Israel, ajungând într-un deceniu unul dintre cei mai bogați membri ai diasporei sovietice din Israel (avere dobândită în special în Sierra Leone, unde a desfășurat comerț cu diamante); în anul 1987 sau 1988 a fost condamnat la 7 sau 9 ani închisoare (informațiile diferă) pentru spionaj în favoarea KGB, iar la insistențele guvernului rus a fost

eliberat în anul 1993, când s-a întors în Rusia, continuându-și afacerile aici; la foarte scurt timp după încheierea ediției din anul 2009 a cărții, la data de 2 nov. 2009, a fost împușcat mortal în Moscova de autori rămași necunoscuți; **Alexander Macikievici** (născut în Kirghistan, emigrat în Israel; locul 382 în anul 2006 în topul miliardarilor lumii, locul 538 în anul 2007; afaceri în domeniul minier și metalifer; în prezent, rezident în Kazahstan); **Arcadi Alexandrovici Gaidamak** (ns. 1952 la Moscova), a emigrat în Israel în anul 1972 iar după 6 luni se stabilește în Franța, de unde fuge în anul 2000 în urma emiterii împotriva sa a unui mandat internațional de arestare pentru trafic de arme și evaziune fiscală în afacerea cunoscută sub numele de „Angolagate”; deține pașaport israelian, francez, canadian și angolez; este proprietarul firmei Moscow News, iar în anul 2004 a cumpărat ziarul Moskovskie Novosti; averea sa este estimată la 4 mlrd. lire sterline; mai trebuie menționat și **Leonid Valentinovici Blavatnik** (ns. 1957 în Rusia), care în anul 1978 a emigrat cu familia în Statele Unite; locul 261 în clasamentul miliardarilor lumii din 2005 cu o avere de 2,4 mlrd. \$ iar în anul 2006 Sunday Times Rich List l-a plasat pe locul 6 în topul miliardarilor din Marea Britanie, unde locuiește în prezent, cu o avere de 4,67 mlrd. lire sterline; este împreună cu **Victor Felixovici Vekselberg** cofondator al grupului Renova, iar împreună cu acesta și cu grupul Alfa al lui **Mihail Maratovici Fridman** au format AAR, care a obținut controlul companiei petroliere ruse TNK; are o participație și la compania UC RUSAL, cel mai mare producător de aluminiu din lume.

Al doisprezecelea miliardar în Europa Centrală și de Est la începutul mileniului III era evreul ucrainean **Victor Mihailovici Pinciuc** (ns. 1960), cel mai bogat om din Ucraina, ginerele fostului președinte Leonid Kucima. Pinciuc este fondator și acționar majoritar al Interpipe Group (industria oțelului) – liderul ucrainean în domeniu, acționar în alte companii economice, proprietar a 4 canale TV și al celui mai popular tabloid ucrainean. Averea sa era estimată la 1,5 mlrd. \$. Pinciuc a intrat și în politică, între 1998-2006 obținând succesiv două mandate de deputat în Rada (Parlamentul ucrainean).

Odată cu alegerea unui nou președinte în Ucraina (2005), Pinciuc a pierdut locul întâi în top în favoarea lui Rinat Ahmetov, care

își menține acest loc și în prezent. Pe următoarele trei locuri, se situează constant dar schimbând pozițiile între ei trei evrei: Pinciuc, **Igor Valerivoici Kolomoiski** (ns. 1963), acționar principal al Privat Group (un concern care controlează mii de companii care desfășoară în zeci de țări printre care și România activități bancare, de transporturi aeriene, în industria oțelului și a feroaliajelor, petrol, industrie chimică și alimentară, energie, presă) și președinte al clubului de fotbal Dnepr Dnepropetrovsk și **Ghenadi Borisovici Bogoliubov** (ns. 1962), de asemenea acționar principal al Privat Group. În topul miliardarilor ucrainieni se mai află evreul **Alexei Martinov** (locul 7), tot acționar principal al Privat Group. Evreul **Vadim Zinovievici Rabinovici** (ns. 1953) este un alt miliardar ucrainean a cărui avere a fost constituită prin import de furnituri și export de gaze naturale; condamnat pentru diferite infracțiuni, a părăsit țara și a primit cetățenia israeliană - ulterior, condamnările sale au fost anulate; din anul 1996 este președinte al Camerei de comerț israelo-ucraineană, din anul 2007 este proprietarul clubului de fotbal Arsenal Kiev; mai este președinte al Parlamentului evreiesc ucrainean și vicepreședinte al Uniunii evreiești europene. De menționat și faptul că evreii ucraineni Kolomoiski și Rabinovici au fost inițiatorii constituirii Uniunii europene evreiești.

Un caz particular îl reprezintă **Iulia Volodimirvna Timoșenco** (ns. 1960), “corupta favorită” a SUA și Uniunii Europene; prim-ministru al Ucrainei între ian.-sept. 2005 și apoi între 2007-2010, numită de unii “Jeanne d’Arc” a Ucrainei iar de alții “prințesa gazelor”, a acumulat o avere enormă în principal prin afaceri cu gaze naturale (în special în perioada dec. 1999-ian. 2001, timp în care a fost adjunct al primului ministru pentru energie; unele materiale de pe Internet o plasează pe locul întâi în topul miliardarilor ucrainieni, dar nu există nici o estimare oficială a averii sale. Din anul 2000, au fost arestați în mai multe rânduri pentru abuz și corupție atât Alexandr (soțul, care în ian. 2012 a cerut azil politic în Cehia), cât și Iulia, care în urma ultimei arestări a fost condamnată, în anul 2011, la 7 ani închisoare. Adversarii corupției, SUA și Uniunea Europeană, au sărit agresiv în apărarea coruptei lor favorite care, în urma rebeliunii organizate de Occident la începutul anului 2014 și care a condus la prăbușirea

regimului legitim, a fost pusă în libertate. Bunicul patern al Iuliei Timošenco, evreul **Avram Kelmanovici Kapitelman** (1914-1944) a fost numit directorul școlii publice evreiești din Sniatin; mobilizat la începerea războiului, Kapitelman a murit pe front.

Un alt miliardar ucrainean controversat, al cărui nume este adesea asociat cu crima organizată, este evreul **Dmitri Vasilovici Firtach** (ns. 1965).

Repet numele unui alt evreu ucrainean deja amintit, și anume **Eduard Șifrin** (ns. 1960), stabilit în prezent în Marea Britanie (în lista Sunday Times a celor mai bogați britanici pentru anul 2006 ocupa locul 59 cu o avere de cca. 920 mil. lire sterline; în clasamentul Forbes al celor mai bogați oameni din lume pentru anul 2009 ocupa locul 559 cu o avere de cca. 1,3 mil. \$). În anul 2009 Șifrin a fost ales vicepreședinte al Congresului mondial evreiesc.

Ucraina mai oferă și pe cel considerat de FBI ca fiind cel mai periculos mafirot din lume: evreul **Semion Iudcovici Moghilevici** (ns. 1946), cetățean rus, ucrainean, israelian și ungur, implicat în toate activitățile posibile de tip mafirot

În Georgia, cel mai bogat miliardar era, pînă la moartea sa neașteptată, evreul **Arkadi Șalvovici „Badri,, Patarcațișvili** (1955-2008). În anul 1992 devine director general adjunct al grupului Logo VAZ condus de Boris Berezovski. Între 1994 (cînd devine prim-director general adjunct al grupului) și 2001 a locuit în Moscova, fiind partener de afaceri cu Boris Berezovski și Roman Abramovici. În ian. 1995 este numit prim adjunct al directorului general al postului ORT TV, iar în martie 2001 director general al postului TV6. Acționar al editurii Russian Kommersant. În iunie 2001 se începe urmărirea penală împotriva sa, iar cu timpul acuzațiile se înmulțesc, astfel încît fugе din Moscova la Tbilisi, de unde după un timp, aidoma marilor mafiroti evrei din țările ex-sovietice, se stabilește la Londra. A fost președintele clubului sportiv Dinamo Tbilisi și al Comitetului Olimpic Georgian. Deși nu figura în topul Forbes, averea sa era estimată la 12 mlrd. \$.

Și Republica Moldova a avut aceeași soarta. Evreul lituanian **Boris Birștein** (ns. 1947), emigrat în Israel în 1977, apoi în Elveția, de acolo în Canada și ajuns în 1991 în Moldova, unde a acaparat

domeniile bancar, asigurări, hoteluri, presă, etc. Apoi, în Moldova a venit evreul **Ilan Shor** (ns. 1987 în Tel Aviv) care, în pofida tinereții sale, într-un timp record, a reușit să obțină controlul în domenii importante, printre care și cel bancar (în acest moment, este cercetat pentru dispariția a 1 mlrd. \$ din fondurile Băncii de Economii din Moldova, al cărei președinte al Consiliului de administrație a devenit).

32. Tot după destrămarea URSS, evreii au revenit în forță, atât la nivelul conducerii executive a Rusiei, cât și în fruntea opoziției – câteva exemple: **Igor Timurovici Gaidar** (1956-2009, fiul lui Timur Gaidar și nepotul lui Arkadi Gaidar) a fost prim-ministru în anul 1992 – în mandatul său, a început sărăcirea accentuată a populației ruse, distrugerea economiei și trecerea treptată a ramurilor rentabile în mâinile oligarhilor evrei ruși; fiica sa, **Maria Egorovna Gaidar Smirnova** (ns. 1982), care a solicitat cetățeniile ucrainiană și israeliană, a devenit la propunerea lui Mihail Sakașvili viceguvernator al regiunii Odesa; **Serghei Vladilenovici Kirienko** (ns. 1962) a fost prim-ministru în 1998; **Evgheni Maximovici Primakov** (fost Yonah Finkelstein, 1929-2015, ns. în Ucraina) a fost prim-ministru între 1998-1999; **Mihail Efimovici Fradkov** (ns. 1950) a fost prim-ministru între 2004-2007; **Anatoli Borisovici Ciubais** (ns. 1955 în Belarus) a fost șeful administrației prezidențiale între 1996-1997, în timpul lui Boris Elțin, iar în 1997 a ajuns vice-prim-ministru; **Boris Efimovici Nemțov** (ns. 1959) a fost vice-prim-ministru între 1997-1998; **Grigori Alexeevici Iavlinski** (ns. 1952 în Ucraina) a fost vice-prim-ministru în 1990, a înființat în 1995 partidul de opoziție Iabloko și a candidat la alegerile prezidențiale din 1996 și 2000; din anul 2020, prim-ministru al Rusiei este evreul **Mihail Vladimirovici Mișustin** (ns. 1966). **Vladimir Volfovici Jirinovski** (fost Eidelstein, ns. 1946 în Kazahstan), parlamentar rus și membru al Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, este fondatorul și liderul Partidului (ultranaționalist) Liberal Democrat și de asemenea candidat la alegerile prezidențiale; în anul 2004, evreica **Irina Muțuovna Hakamada** (ns. 1955 din tată comunist japonez și mamă evreică rusoaică) a candidat la alegerile prezidențiale din Rusia împotriva lui Vladimir Putin. **Gari Kimovici Kasparov** (fost Weinstein, ns. 1963 în Azerbaidjan), fostul

campion mondial la șah, a intenționat și el să se înscrie pentru alegerile prezidențiale din 2008.

33. În anul 2005, contracandidatul lui Tony Blair în alegerile din Regatul Unit a fost **Michael Howard** (ns. 1941), președintele Partidului Conservator în acel moment (între 2003-2005), al cărui tată era evreu născut în România, emigrant; din anul 2005, președintele Partidului Conservator este **David William Donald Cameron** (ns. 1966), de asemenea avînd rădăcini evreiești (provine din familia de evrei Levita). Un alt politician britanic conservator, evreu cu origini românești, este **John Simon Bercow** (ns. 1963), parlamentar din anul 1997, iar din anul 2009 speaker al Camerei Comunelor. Dar și în partidul laburist ascensiunea politică, parlamentară și guvernamentală a evreilor este continuă. Cel mai bun exemplu îl constituie frații **David Wright** (ns. 1965) și **Edward (Ed) Samuel** (ns. 1969) **Miliband**, evrei cu rădăcini poloneze: David este din anul 2001 parlamentar, între anii 2005-2006 a fost ministru de stat pentru comunități și administrație locală iar între anii 2007-2010 a fost secretar de stat pentru afaceri externe și ale Commonwealthului; Ed este parlamentar din anul 2005, ministru în diferite domenii între anii 2006-2010 iar din anul 2010 este în fruntea partidului laburist (șeful opoziției britanice).

La data de 24 iulie 2019 **Alexander Boris de Pfeffel Johnson** (ns. 1964 la New York, în venele căruia curge sînge american, elvețian, german, francez, turc, cerchez și de evrei ruși) devine prim ministru al Regatului Unit. Cînd la 6 aprilie 2020, infectat de coronavirus, Boris Johnson s-a internat în spital, locul în fruntea guvernului i-a fost ținut de evreul **Dominic Raab** (ns. 1974), prim secretar de stat (adică vice-prim-ministru) și secretar de stat pentru afaceri străine, dar și pentru Commonwealth.

Bravo ție, perfidule Albion: și puterea dar și opoziția, sînt în mîna evreilor! Încă un amănunt legat de Regatul Unit: **Carole Elizabeth Middleton**, mama Catherinei Elizabeth Middleton, în prezent soția prințului William (al doilea în linia succesiunii la tron), purta înainte de căsătorie numele de **Goldsmith**.

În nota de subsol 2 de la cap. XIII am arătat că în anul 1868 evreul **Benjamin Disraeli** a devenit cel dintâi evreu ajuns prim-ministru al Regatului Unit.

În Franța, cel dintâi evreu ajuns ministru pe care l-am identificat a fost **George Mandel** (1885-1944, ns. Louis George Rotschild): ministrul poștelor, telegrafului și telefoniei (1934-1936), ministru pentru teritoriile de peste mări (al coloniilor, 1938-1940) și ministru de interne (1940); după înfrîngerea Franței s-a retras în Maroc, unde a fost însă arestat în anul 1941 din ordinul guvernului de la Vichy și ulterior a fost predat Gestapoului, care l-a internat în lagărul Buchenwald; readus în Franța la mijlocul anului 1944, este capturat de miliția franceză (forță paramilitară creată de către regimul de la Vichy) și executat la data de 7 iulie 1944. O soartă asemănătoare a avut și un alt ministru cu origini evreiești din aceeași perioadă, **Jean Zay** (1904-1944), ministrul educației naționale între 1936-1938, asasinat și el anterior, la 20 iunie 1944, de aceeași miliție.

Cu puțin timp înainte de declanșarea ultimului război mondial, Franța înregistrează cel dintâi prim-ministru evreu: **Leon Blum** (1872-1950), de trei ori prim ministru (1936-1937, 1938-1939 și dec. 1946-ian. 1947) și de două ori vice-prim-ministru.

Tot în perioada interbelică începe o lungă carieră politică evreul francez **Jules Moch** (1893-1985): devenit pentru prima dată parlamentar în anul 1928 (ultimul său mandat parlamentar a luat sfârșit în anul 1967), intră în anul 1938 în cabinetul Leon Blum ca secretar de stat iar în anul următor ca ministru al lucrărilor publice; întreruptă de război, cariera sa politică va continua după acesta, când ocupă de 8 ori un fotoliu de ministru: al lucrărilor publice și transporturilor (1945-1947), de interne (1947-1950 și 1958), al apărării (1950-1951), etc.; în perioada 1949-1950 a fost adjunct al primului-ministru.

Cel de al doilea prim-ministru evreu al Franței a devenit în anul 1953, pentru scurt timp, **Rene Mayer** (1895-1972). Al treilea a fost **Pierre Mendes France** (1907-1982), prim-ministru între anii 1954-1955. Al patrulea evreu prim-ministru (1959-1962) a fost **Michel Jean-Pierre Debre** (1912-1996).

În sfârșit, cel de al cincilea a devenit **Laurent Fabius** (ns. 1946) - de altfel, și în prezent, de mai bine de un sfert de veac, acesta ocupă un loc central în politica franceză: fost prim-ministru între anii 1984-1986, de două ori președinte al Adunării Naționale (1988-1992 și 1997-2000) și în repetate rânduri ministru (ministru bugetului între 1981-1983, al industriei și concomitent al cercetării între 1983-1984, al finanțelor între 2000-2002 iar din 2012, ministru de externe și afaceri europene). Din anul 2016 este președintele Consiliului Constituțional.

În anul 2007 președinte a fost ales reprezentantul dreptei, **Nicolas Sarkozy** (ns. 1955, tatăl - emigrant ungur iar mama - evreică italiană), în timp ce pentru nominalizarea la candidatură din partea stîngii a luptat (fără succes însă) un alt evreu: **Dominique Strauss-Kahn** (ns. 1949).

În ultimii ani, în cadrul politicii de vîrf franceze au ajuns și maghrebienii - dar mulți dintre aceștia sînt evrei. Evreul francez maghrebien **Pierre Lelouche** (ns. 1951) a obținut mai multe mandate în Parlamentul francez, a fost președintele Adunării Parlamentare NATO între 2004-2007, secretar de stat pentru afaceri europene între 2009-2010 și secretar de stat pentru comerț exterior între 2010-2012. Evreul maghrebien **Jean-Francois Cope** (ns. 1964, mama evreică algeriană, tatăl evreu român), și el cu mai multe mandate de parlamentar, a fost între 2002-2007 purtător de cuvînt al guvernului, în aceeași perioadă fiind concomitent secretar de stat pentru relația cu Parlamentul (2002-2004), ministru delegat pentru interne (2004) și ministru delegat pentru buget (2004-2007); din anul 2012 este președintele importantului partid UMP (Uniunea pentru o Mișcare Populară - partid înființat în anul 2002 de Jacques Chirac și Alain Juppe și care, în doar 10 ani de la înființare, a contabilizat 2 președinți și 3 prim-miniștri ai Franței).

Demnitarii evrei francezi au fost propulsați în ultimele decenii în cele mai importante funcții nu numai pe plan intern, ci și internațional - cîteva exemple: **Simone Veil** (ns. 1927, Simone Jacob), ministru al sănătății între 1974-1976, a devenit președinta Parlamentului European între 1979-1982; după ce a pierdut nominalizarea pentru alegerile prezidențiale, **Dominique Strauss-**

Kahn, fost ministru al industriilor între 1991-1993 iar apoi al economiei, finanțelor și industriei între 1997-1999, a primit în anul 2007 conducerea Fondului Monetar Internațional; **Bernard Kouchner** (ns. 1939), unul dintre fervenții susținători ai invaziei din Irak, între funcțiile interne de ministru al sănătății (1992-1993) și ministru de externe (începînd cu 2007), a fost între 1999-2001 înalt reprezentant al ONU în Kosovo, decorat în anul 1999 cu ordinul Steaua României în grad de Ofițer; **Pierre Moscovici** (ns. 1957), care a mai fost menționat, în afara demnităților interne de deputat ori ministru delegat, a ajuns vicepreședinte al Parlamentului European (2004-2007) și comisar european (2014-2019), decorat și el cu ordinul Steaua României în grad de Comandor. În Franța, o țară atît de naționalistă pînă acum cîteva zeci de ani, evreii au obținut puterea politică, industrială, bancară, financiară, în domeniul mass-mediei - mai mult decît atît, între 1981-2005 însuși arhiepiscopul Parisului a fost evreu, cardinalul **Jean-Marie Lustiger** (1926-2007, născut Aaron Lustiger), iar în anul 2006, chiar și titlul de Miss France a fost acordat unei evreice, **Alexandra Rosenfeld** (ns. 1986).

În anul 1901 evreul **Leone Wollemborg** (1859-1932) ajunge, pentru cîteva luni, ministrul de finanțe al Italiei. După patru ani, evreul **Alessandro Fortis** (1842-1909) devine concomitent ministru de interne și prim ministru al Italiei (1905-1906). Așa cum am arătat deja (cap. XVI, nota de subsol 3), evreii **Sidney Constantino Sonino** (1906 și din nou 1909-1910) și **Luigi Luzzatti** (1910-1911) au ajuns și ei prim-miniștri ai Italiei.

După primul război mondial, întîlnim cel dintîi premier evreu în estul Europei, **Zigfrids Anna Meiorovics** (1887-1925), prim ministru al Letoniei două perioade scurte între 1921-1924, mort într-un accident de circulație.

Evreul sîrb **Mosa Pilade** (1890-1957), unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui Iosip Broz Tito, a fost vicepreședinte (1953-1954) și apoi președinte (1954-1957) al Parlamentului iugoslav.

Evreul marocan (Sir) **Joshua Abraham Hassan** (1915-1997) a devenit cel dintîi prim-ministru al Gibraltarului (1964-1969), revenind în funcție între 1972-1987.

Evreul austriac **Bruno Kreisky** (1911-1990) a ajuns ministru de externe (1959-1966) și cancelar al Austriei (1970-1983).

În anul 1999 președinta Elveției a devenit evreica **Ruth Dreifuss** (ns. 1940).

Evreul **Camille Gutt** (1884-1971, născut Guttenstein) este între anii 1920-1924 șeful de cabinet al lui Georges Theunis (primul ministru al Belgiei) iar ulterior ministru de finanțe între 1934-1944 (5 mandate). În anul 1946, la înființarea FMI, este numit primul director al instituției (1946-1951). Evreul **Jean Gol** (1942-1995, născut în Scoția) a fost numit în anul 1974 secretar de stat pentru economia regională valonă; între anii 1981-1988 este vice-prim-ministru, ministrul justiției și reformei instituționale iar în anul 1985 ține și locul titularului departamentului de comerț exterior; în 1994 este ales membru al Parlamentului European iar în 1995 este ales și membru al Senatului belgian – la foarte scurt timp, moare pe neașteptate. Evreul **Herman Achille Van Rompuy** (ns. 1947), ministrul bugetului între 1993-1999 și președintele Camerei Reprezentanților între 2007-2008, a devenit la data de 30 dec. 2008 prim-ministru. Din anul 2019, prim-ministru al Belgiei este evreica **Sophie Wilmes** (ns. 1975).

În Olanda, evreul **Ernst Hirsch Ballin** (ns. 1950) a fost ministru de interne și ministru de justiție (plus multe alte funcții oficiale între anii 1989-2010), evreul **Uriel „Uri” Rosenthal** (ns. 1945 în Elveția) a fost între anii 2010-2012 ministru de externe, iar evreul **Lodewijk Frans Asscher** (ns. 1974) este din anul 2012 vice-prim-ministru și ministru pentru problemele sociale.

În Irlanda, evreul **Mervyn Taylor** (ns. 1931) a fost ministrul muncii în ian. 1993 iar ulterior ministru pentru egalitate și reforma legii între 1993-1997. Evreul **Alan Joseph Shatter** (nr. 1951) este din anul 2011 ministrul apărării și ministrul justiției și egalității.

Evreul **Jo Benkow** (1924-2013, ns. Josef Elias Benkowitz) a fost președintele Parlamentului norvegian între anii 1985-1993.

Evreul **Jorge Fernando Branco de Sampaio** (ns. 1939) a fost între 1996-2006 președintele Portugaliei.

Și în țările fost socialiste, după schimbarea regimului evreii au revenit în funcții înalte de conducere. În Bulgaria de pildă, evreul

Gheorghe Pirinski (ns. 1949) care la vârsta de 31 de ani devenise cel mai tânăr ministru adjunct al Bulgariei (la comerțul exterior), a ajuns în jurul anului 1990 vice-prim-ministru iar între anii 1995-1997 ministru de externe; în anul 1996 era considerat favorit în cursa pentru alegerile prezidențiale, dar Curtea Constituțională i-a invalidat candidatura întrucât Pirinski se născuse la New York; între anii 2005-2009, Pirinski a fost președintele Adunării Naționale din Bulgaria (Parlamentul bulgar). Tot aici, evreul **Alexander Bojkov** (1951-2009) a fost vice-prim-ministru și ministrul industriei între 1997-1999 iar evreul **Solomon Isac Pasi** (ns. 1956) a fost ministru de externe între 2001-2005 și președinte al OSCE (Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa) în anul 2004.

Evreul polonez **Adam Daniel Rotfeld** (ns. 1938), după ce a fost ministru adjunct, în anul 2005 a devenit ministru de externe al Poloniei iar evreul **Ludwik Dorn** (ns. 1954) a fost vice-prim-ministru și ministru al internelor și administrației între anii 2005-2007 și mareșal al Seimului după 27 aprilie 2007.

Evreul **Jan Fischer** (ns. 1951) a fost prim-ministru al Cehiei între anii 2009-2010 iar apoi ministru de finanțe; în mai 2009 a fost președinte al Consiliului European. Un alt evreu stabilit în Cehia, **Vladimir Zelezny** (ns. 1945 în fosta URSS), a devenit cel mai mare mogul de presă din Cehia (cu o influență asemănătoare ce cea deținută de Rupert Murdoch sau Silvio Berlusconi), senator între anii 2002-2004 și membru al Parlamentului European între anii 2004-2009; în anul 2009 a fost condamnat la doi ani cu suspendare pentru evaziune fiscală.

Evreul **Sven Alkalaj** (ns. 1948) a devenit ministru de externe al Bosniei-Herțegovina.

Evreul lituanian **Emanuelis Zingeris** (ns. 1957), membru în Seimul (Parlamentul) țării sale între anii 1990-2000 și din nou din anul 2004, a fost ales în 2004 vicepreședintele Adunării Parlamentare a Consiliului Europei.

Evreica maghiară **Zita Gurmai** (ns. 1965), europarlamentară, este din anul 2004 președinta femeilor socialiste din Parlamentul European.

Evreul **Efim Leonidovici Zviagilski** (ns. 1933) a devenit prim-vice-prim-ministru al Ucrainei la data de 11 iunie 1993, iar între 22 sept. 1993 - 4 iulie 1994 a fost prim-ministru interimar. Tot în Ucraina, un alt evreu, **Volodimir Borisovici Groisman** (ns. 1978) a ajuns în anul 2016 prim ministru (anterior, fusese ministrul dezvoltării regionale și președintele Radei ucrainiene). Despre evreica Iulia Timoșenco, fostă în două rânduri prim ministru al Ucrainei, am dezvoltat mai mult într-o nota anterioară. Iar în anul 2019, evreul **Volodimir Borisovici Zelenski** (ns. 1978) a fost ales președintele Ucrainei.

În Georgia, între 2004-2005 (data decesului suspect) președintele țării a fost evreul **Zurab Zhvania** (ns. 1963). Conform unor materiale, fostul președintele **Mihail (Miheil) Saakașvili** (ns. 1967) ar fi și el evreu, în timp ce finanțator al opoziției și candidat în alegerile prezidențiale din 5 ian. 2008 a fost omul de afaceri de origine evreiască **Badri Patarcațișvili**, care la scurt timp după alegeri, la 12 februarie 2008, a fost găsit mort în reședința sa din Londra (poliția britanică a declarat moartea ca fiind datorată unor cauze naturale). Interesant faptul că în data de 25 sept. 2007 fostul ministru georgian al apărării, **Iracli Ocruașvili**, l-a acuzat pe președintele Saakașvili că plănuiește asasinarea lui Patarcațișvili; arestat pentru acte de corupție, Ocruașvili a retractat acuzațiile, iar după retractare i s-a aprobat eliberarea pe cauțiune. În anul 2009, evreul **Temur Iacobașvili** (ns. 1967) a devenit vice-prim-ministru al Georgiei.

În anul 2019, președintele Letoniei a devenit evreul **Egils Levits** (ns. 1955).

Fenomenul nu este specific Statelor Unite și Europei, ci este planetar.

În America Latină, **Francisco Hilario Henriquez y Carvajal** (1859-1935), urmașul unor evrei hispanici convertiți, a devenit în anul 1916, pentru câteva luni, președintele Republicii Dominicane.

În Panama, trei evrei au ajuns în ultima jumătate de secol la conducerea țării: **Max Delvalle Levy-Maduro** (1911-1979), a fost prim-vicepreședinte între 1964-1968 și președinte interimar între 8-15 aprilie 1967; ulterior, nepotul său, evreul **Eric Arturo Delvalle Cohen-**

Henriquez (ns. 1937), a devenit prim-vicepreședinte între 1984-1985 și președinte al țării între 1985-1988; iar evreul **Samuel Lewis Navarro** (ns. 1957) a fost între anii 2004-2009 prim-vicepreședinte și ministru de externe.

În Honduras, un alt Maduro, evreul **Ricardo Rodolfo Maduro Joest** (ns. 1946 tot în Panama) a fost președinte între 2002-2006 (al doilea președinte evreu al Hondurasului după Juan Lindo – v. nota de subsol 2 de la cap. XIII).

În Nicaragua, evreul **Herty Lewites Rodriguez** (1939-2006) a fost timp de zeci de ani una dintre cele mai influente figuri politice; schimbându-și aliații în funcție de conjunctură, a fost pe rând ministrul turismului, primarul capitalei Managua, etc. iar în anul 2006, când își anunțase candidatura pentru funcția de vicepreședinte al țării, a murit pe neașteptate în urma unui atac de cord, cu 4 luni înainte de alegeri.

În Guyana, evreica **Janet Jagan** (1920-2009, născută Rosenberg și avînd după tată rădăcini românești) a fost prim-ministru în anul 1997 și președinte al statului între 1997-1999.

Tot în America de Sud, Peru este un alt stat creștin care în ultimii 25 de ani a prezentat o ascensiune fulminantă a evreilor pe plan politic: **Efrain Goldenberg Schreiber** (ns. 1929 din părinți emigranți evrei ruși) a fost între 1994-1995 prim-ministru al țării (a mai fost ministru de externe și ministru de finanțe), **David Waisman Rjavinsthi** (ns. 1937, tatăl său a emigrat în anul 1935 din România) a fost între 2001-2006 vicepreședinte al republicii și ministru al apărării iar **Yehude Simon Munaro** (ns. 1947) a fost prim-ministru între 2008-2009. Așa cum am mai arătat (cap. XIII), **Eliane Chantal Karp Fernenbug de Toledo**, soția lui Alejandro Toledo, președintele statului între 2001-2006, este tot evreică (am amintit, de asemenea, că acesteia i s-au adus multiple acuzații de corupție). În anul 2011 pentru jumătate de an, evreul **Salomon Lerner Ghitis** (ns. 1946) a fost și el prim-ministru. În anul 2016, evreul **Pedro Pablo Kuczinski** (ns. 1938) a ajuns pentru doi ani președintele Republicii Peru – anterior, fusese ministrul energiei și minelor (1980-1982), ministrul economiei și finanțelor (2001-2002) și prim-ministru (2005-2006).

La data de 19 aprilie 2003, în urma morții lui Hugo Chavez, președinte al Venezuelei a fost ales **Nicolas Maduro Moros** (ns. 1962, fost ministru de externe între anii 2006-2013 și vicepreședinte al țării între 13 oct. 2012 și 5 martie 2013). Maduro, crescut în cultul romano-catolic, provine pe linie paternă dintr-o familie sefardă. Este un înverșunat adversar al Statelor Unite.

O mențiune și pentru Cuba, singurul stat socialist de pe continentul american. Printre cofondatorii partidului comunist cubanez s-a numărat evreul polonez **Fabio Grobart** (1905-1994, născut Abraham Grobart). La 17 ani intră în organizația comunistă de tineret dar este nevoit să fugă din Polonia, ajungând în Cuba. În 1925 (la vârsta de 20 de ani), împreună cu 16 cubanezi, înființează partidul comunist din această țară. Este de mai multe ori expulzat din Cuba, revenind cu acte false. La ultima revenire, în anul 1959, după victoria revoluției cubaneze, devine pentru zeci de ani îndrumătorul din umbră al politicii țării. Fără vreo funcție oficială (în afară de cea de parlamentar), este considerat eminența cenușie a țării, dar și cel mai important reprezentant al Internaționalei a III-a în Cuba.

În Africa, evreul **Raphael „Roy” Welensky** (1907-1991) a fost între anii 1956-1963 primul ministru al Federației Rhodezia-Nyasaland.

Evreul maghrebian **Andre Azoulay** (ns. 1941) a fost principalul consilier al fostului rege al Marocului, Hassan al II-lea, iar în prezent ocupă aceeași poziție față de actualul rege, Mohamed al VI-lea.

Evreul (Sir) **Andrew Cohen** (1909-1968) a fost între 1952-1957 guvernator al Ugandei.

Evreul **Leon Kengo wa Dondo** (ns. 1935 ca Leon Lubicz) a fost între 1982-1986 prim-ministru al Republicii Zair iar între 2007-2019 președintele senatului Republicii Democratice Congo (noua denumire).

Evreul **Anthony James „Tony” Leon** (ns. 1956) a fost între 1999-2007 liderul opoziției din Republica Sud-Africană. Evreul **Arthur Chaskalson** (1931-2012) a fost președintele Curții Constituționale din Republica Sud-Africană între 1994-2001 și șeful

justiției din această țară între 2001-2005. Evreica **Helen Zille** (ns. 1951, numele legal Otta Helene Maree născută Zille) a obținut rînd pe rînd toate demnitățile posibile în Western Cape (principală provincie a Republicii Sud-Africane): între 1999-2004 ministru provincial al educației, între 2004-2006 membru al parlamentului, între 2006-2009 primar al orașului Cape Town iar din 2009 prim-ministru al guvernului local. Alți doi demnitari evrei sud-africani, demni de toată stima, sînt menționați mai pe larg în alte note de subsol - este vorba de foștii luptători anti-apartheid și actuali critici ai politicii statului Israel **Ronald Kasrils**, fost ministru al securității (cap. 16, n.s. 75) și **Richard Joseph Goldstone**, fost judecător al Curții Constituționale (cap. 19, n.s. 20).

Evreul **Herbert Samuel**, viceconte (1870-1963) a fost numit de Imperiul Britanic înalt comisar pentru Palestina în perioada 1920-1925.

Evreul (Sir) **Isaac Alfred Isaacs** (1855-1948) a fost între anii 1931-1936 guvernatorul Australiei. Aceeași funcție a fost deținută între 1977-1982 de evreul (Sir) **Zelman Cowen** (1919-2011). Un mandat foarte scurt de prim-ministru al Australiei de Sud (1-8 dec. 1899) l-a avut evreul **Vaiben Louis Solomon** (1853-1908).

Evreul **Julius Vogel** (1835-1899) a devenit cel dintîi prim-ministru al Noii Zeelande (1873-1875 și apoi din nou în 1876). Evreul (Sir) **Francis David Dillon Bell** (1851-1936) ajunge și el prim-ministru al Noii Zeelande între 1925-1930. Al treilea prim ministru evreu al Noii Zeelande a ajuns, în anul 2008, **John Phillip Key** (ns. 1961).

Și în micuța insulă Aruba (colonie olandeză în Antile, 180 km.p) au ajuns prim-miniștrii evreii **Jan Hendrik Albert „Henny” Eman** (ns. 1948) între 1986-1989 și 1994-2001 și fratele său **Michiel Godfried „Mike” Eman** (ns. 1961) între anii 2009-2017

Despre prezența milenară a evreilor pe pămînt chinez am scris în cap. XIII, n.s. 2. Dar evreii au avut un rol important și în cadrul revoluției chineze. Aventurierul britanic evreu **Morris Abraham „Two-Gun” Cohen** (1887 sau 1889-1970, născut din părinți evrei polonezi proaspăt emigranți în Anglia) ajunge în China unde în anul 1922 îi este prezentat lui Sun Yat Sen, devenind mîna dreaptă a

acestui (se ocupa de pregătirea militară a trupelor) și ajunge general-maior în Armata Revoluționară Națională Chineză. Un alt evreu, **Jakob Rosenfeld** (1903-1952), originar din Lemberg (în prezent Lvov) este eliberat în anul 1939 de naziști din lagărul de la Buchenwald și lăsat să plece în China; aici, se înrolează ca medic de campanie în forțele comuniste chineze, iar în anul 1947 ajunge ministrul sănătății în cadrul Guvernului Militar Comunist Provizoriu al lui Mao Tse Dun.

În Singapore, evreul **David Saul Marshall** (1908-1995) a fost prim-ministru între anii 1955-1956. Tot în Asia, evreul (Sir) **Matthew Nathan** (1862-1939) a fost guvernatorul Hong-Kong-ului între 1904-1907 (anterior a fost guvernator al Sierrei Leone și al Coastei de Aur, actuala Ghana, iar ulterior guvernator al Natalului și al Queensland-ului), evreul **Rufus Isaac, marchiz de Reading** (1860-1935) a fost între 1921-1926 vicerege și guvernator general al Indiei iar evreul **Jacob Farj Rafael Jacob** (ns. 1923) a fost guvernatorul statelor indiene Punjab și Goa.

Dar cel mai pregnant apare ascensiunea evreilor la conducerea organizațiilor mondiale sau internaționale (pe care de altfel, tot ei le-au înființat). Societatea Națiunilor (sau Liga Națiunilor, predecesora ONU, ale cărei baze au fost puse după primul război mondial și care a funcționat efectiv până în anul 1940, fiind dizolvată în anul 1946) a avut ca prim președinte pe evreul francez **Leon Bourgeois** (1851-1925, ales președinte în anul 1920); al doilea președinte (între 1920-1921) a fost evreul belgian **Paul Louis Adrien Henri Hymans** (1865-1941, reales președinte al forului mondial pentru a doua oară, între 1932-1933).

Primul director general al FMI a fost, între 1946-1951, evreul belgian **Camille Gutt** (1884-1971, născut Camille Guttenstein); între 2007-2011 director general al FMI a fost evreul francez **Dominique Strauss Kahn** iar primul său adjunct era evreul american **John Lipsky** (v. cap. XVI, nota de subsol 10). Despre președinții evrei americani ai Băncii Mondiale, **Eugene Isaac Mayer**, **James Wolfensohn** și **Paul Dundes Wolfowitz** am amintit la aceeași notă de subsol. Primul președinte al Băncii Europene pentru Reconstrucție și Dezvoltare a fost, între anii 1991-1993 (v. cap. XVI, nota de subsol 42) evreul francez maghrebien **Jacques Attali** (ns. 1943), promotorul ideii

euthanasierii pensionarilor. Între 2003-2011, președintele Băncii Centrale Europene a fost evreul francez **Jean Claude Trichet** (ns. 1942), fost guvernator al Băncii Franței între anii 1993-2003; Trichet este membru al Grupului Bilderberg și al Comisiei Trilaterale.

Am amintit de asemenea, mai sus, despre evreica franceză **Simone Weil**, fostă președintă a Parlamentului European, despre evreul francez **Pierre Moscovici**, fost vice-președinte al Parlamentului European și comisar european, despre evreul bulgar **Solomon Isac Pasi**, fost președinte al OSCE. Evreul britanic **Leon Britten** (ns. 1939) a fost timp de 10 ani comisar european pentru comerț și pentru relații externe, ajungând chiar prim-vice-președinte al Comisiei Europene. Evreul francez **Pierre Lellouche** (ns. 1951) a fost între anii 2004-2006 președintele Adunării Parlamentare a NATO. Evreul englez **Peter Benjamin Mandelson, baron Mandelson** (ns. 1953, membru al Grupului Bilderberg), fost membru al Parlamentului britanic între 1992-2004, a devenit comisar european pentru comerț între anii 2004-2008 (din 5 iunie 2009, este prim secretar de stat, lord președinte al Consiliului și secretar de stat pentru afaceri). În sfârșit, mai trebuie să menționez că după încheierea ediției a treia a acestei cărți, evreul belgian **Herman Achille Van Rompuy** (amintit și el în rândurile de mai sus) a fost ales primul președinte permanent al Consiliului Uniunii Europene (adică, teoretic, cel mai important om al Europei).

Pentru alți evrei ajunși să conducă diferite state, din antichitate și pînă la jumătatea sec. XIX, v. cap. XI, n.s. 9 și cap. XIII, n.s. 2.

Desigur, toată această enumerare nu are un caracter exhaustiv ci doar exemplificativ – sînt cazurile pe care am putut să le identific. Un studiu aprofundat ar conduce la concluzia că într-o lume care teoretic oferă șanse tuturor, indiferent de rasă, naționalitate sau religie, proporția demnitarilor evrei este de zeci ori sute de ori mai mare decît proporția evreilor în cadrul națiunilor respective.

34. Punerea în practică a planurilor sioniste a continuat, desigur, și după apariția ediției a treia a cărții de față. În primăvara anului 2011, la inițiativa evreilor ucraineni **Igor Kolomoiski** și **Vadim Rabinovici** (mai multe despre aceștia v. nota precedentă) la Bruxelles a luat ființă Uniunea evreiască europeană (Komoiski – președinte și Rabinovici –

vicepreședinte), o structură unitară a tuturor comunităților și organizațiilor evreiești din Europa de vest, de est și centrală.

Uniunea a hotărât constituirea unui Parlament evreiesc european care, după modelul Knesset-ului (Parlamentul israelian), să fie format din 120 de membri ce urmau a fi aleși on-line dintre cei 3 mil. de evrei cetățeni ai 47 de țări europene. La data de 16 februarie 2012, în sediul Parlamentului european, a avut loc prima întâlnire a Parlamentului evreiesc european, condusă de cei 2 copreședinți aleși (evreul belgian **Joel Rubinfeld** – ns. 1968 și mai sus-menționatul **Vadim Rabinovici**).

35. Dacă hotărârea politică a declanșării represiunii bolșevice în Rusia a fost luată în Biroul Politic, dominat în mod zdrobitor de evrei, și represiunea în sine a fost condusă tot de evrei.

În anul 1917, după Revoluția din Octombrie, în poftida vârstei sale foarte fragede, evreul **Iacov Grigorievici Blumkin** (1898-1929) a fost numit șeful departamentului de contraspionaj din cadrul Ceka. Din cauza lipsei calităților de organizator, el s-a mărginit la a fi un simplu asasin. Unele devieri de la linia partidului, psihicul său instabil și viața dezorganizată au condus în final la arestarea, condamnarea la moarte și executarea sa.

Evreul **Genrich Grigorievici Jagoda** (Enoh Gherșonovici Ieguda, 1891-1938) a fost între 1923-1931 adjunctul șefului iar între 1934-1936 șeful poliției secrete CEKA (precursorul NKVD), evreul **Lavrenti Pavlovici Beria** (1899-1953, ns. în Georgia) a fost între 1938-1953 șeful NKVD (de numele lui sînt legate epurările staliniste din deceniul 4, dar și masacrul de la Katyn), evreul **Abram Aronovici Slutsky** (1898-1938) a fost între anii 1935-1938 șeful Serviciului de informații externe, pe atunci aparținînd de NKVD, șeful gărzii personale a lui Stalin a fost evreul **Karl Pauker** (1893-1937), fost bărbier în Budapesta; însărcinat printre altele și cu execuția înalților demnitari căzuți în dizgrație (printre care Zinoviev și Kamenev) - a sîrșit el însuși arestat, condamnat la moarte și executat. Conform unor păreri, chiar și **Iuri Vladimirovici Andropov** (1914-1984), fost șef al KGB între 1967-1982 și secretar general al PCUS între 1982-1984, ar fi fost evreu al cărui nume real ar fi fost Lieberman. În ultimele două

decenii, **Evgheni Maximovici Primakov** (Yonah Finkelstein), înainte de a deveni prim-ministru, a fost în 1991 prim-adjunct al șefului KGB, iar după destrămarea URSS, între 1991-1996, a fost șeful SVR (Serviciul de Informații Externe); **Mihail Efimovici Fradkov**, înainte de a fi prim-ministru, a fost și el adjunct al șefului Consiliului Federal de Securitate, iar după executarea mandatului de prim-ministru a fost numit șeful serviciului de informații externe.

În ce privește conducerea de către evrei a represiunii staliniste din România, detaliile pot fi găsite în nota de subsol 38 de la cap. XVI.

Represiunea de tip bolșevic nu a fost organizată și condusă de evrei numai în URSS și România. Un alt exemplu elocvent este Polonia, imediat după cel de al doilea război mondial. Evreul **Jakub Berman** (1901-1984) a fost considerat ca fiind între anii 1944-1953 mâna dreaptă a lui I. V. Stalin în Polonia; membru între 1944-1956 al Biroului Politic al Partidului Unit Muncitoresc din Polonia, a fost însărcinat cu conducerea securității poloneze (Urząd Bezpieczeństwa). Până în anul 1953, conducerea instituției s-a aflat în mâna evreilor: **Roman Romkowski** (1907-1965, ns. Natan Grunspau-Kikiel) a fost ministru adjunct al securității; **Anatol Fejgin** (1909-2002) a fost șeful Departamentului 10 (Biroul Special), care se ocupa de represiunea împotriva anticomuniștilor; **Julia Brystiger** (1902-1975, ns. Prajs) a fost șefa Departamentului 5 (persecuția liderilor religioși); **Leon Rubinstein** a fost șeful Departamentului 2 (tehnică operativă și interceptări); **Szymon Ela Tenenbaum** a fost șefa Biroului Buget-finanțe; **Zygmunt Okret** (ns. Izrael Nachemiasz) a fost șeful Biroului B (Arhivele Centrale), etc. Evreii Berman, Fejgin și **Josef Rozanski** (1907-1981, ns. Josek Goldberg, fost NKDV-ist devenit după război anchetator în securitatea poloneză) reprezintă simbolurile teroarei comuniste din Polonia postbelică. Domnia evreiască asupra securității poloneze a luat sfârșit în anul 1953 când, după moartea lui Stalin și arestarea lui Beria, **Josef Swiatlo** (1915-1994 ns. Izaak Fleischfarb), supranumit “Măcelarul”, directorul adjunct al Departamentului 10 (adjunctul lui Fejgin), a fugit în SUA (țara “democrației și libertății” l-a primit cu brațele deschise pe “Măcelar”, cum a făcut în timp cu mulți torționari bolșevici, iar Swiatlo a început să lucreze pentru CIA și

oficina de presă a acesteia, radio Europa Liberă). După dezertarea lui Swiatlo, conducerea evreiască a securității poloneze a fost decapitată. Arestați în anul 1956, în anul următor Romkowski și Rozanski au fost condamnați fiecare la cîte 15 ani de închisoare iar Fejgin la 12 ani închisoare pentru torturarea deținuților politici și falsificarea acuzațiilor aduse acestora.

Ungaria l-a avut între anii 1945-1952, anii cei mai represivi, ca șef al AVH (poliția secretă) pe evreul **Gabor Peter** (1906-1993, ns. Benjamin Eisenberger sau Auspitz, cunoscut și ca Beno Auspitz).

În fosta RDG, serviciul de informații externe a fost condus timp de 34 de ani de evreul **Markus Johannes Wolf** (1923-2006).

Conform unor statistici, serviciile de informații din SUA sînt conduse în proporție de 80 % de evrei.

Pînă și în Republica Sud-Africană ministrul informațiilor a fost între 2004-2008 un evreu, **Ronald Kassrils**, care însă este un vehement critic al sionismului și al politicii rasiste duse de guvernul israelian. Și acestea sînt doar cîteva exemple, cu caracter de notorietate.

36. NN

37. Leviticul 20.13.

38. Sodoma și Gomora (Facerea 19).

39. „Și s-a dus cel dintîi și a vărsat năstrapa (n.a.: vas de băut, cană, cupă, potir, pocal, pahar) lui pe pămînt. Și o bubă rea și ucigașă s-a ivit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau chipului fiarei.” (Apocalipsul Sf. Ioan Teologul 16.2).

40. „Și al doilea a vărsat năstrapa lui în mare, și marea s-a prefăcut în sînge, ca sîngele de mort, și orice suflare de viață a murit, din cîte sînt în mare.” (ibidem 16.3).

41. „Iar cel de-al treilea a vărsat năstrapa lui în rîuri și în izvoarele apelor, și s-au prefăcut în sînge.” (ibidem 16.4).

42. „Apoi al patrulea înger a vărsat năstrapa lui în soare și i se dădu soarelui să dogorească pe oameni cu focul lui.” (ibidem 16.8).

43. "Atunci al cincilea înger a vărsat năstrapa lui pe scaunul fiarei și în împărăția ei s-a făcut întuneric și oamenii își mușcau limbile de durere." (ibidem 16.10).

44. “Și al șaselea înger a vărsat năstrapa lui în râul cel mare al Eufratului și apele lui secară, ca să fie gătită calea împăraților de la soare-răsare.” (ibidem 16.12).

Cap. XX

După ce toți au părăsit sala, nenumitul, rămas singur, își păstră pentru un timp zîmbetul cu care de mii de ani își obișnuise interlocutorii. Un zîmbet care se transforma treptat într-un rictus.

- Voi nu credeți în El, dar vă place să credeți că El v-a dat vouă tot pămîntul⁽¹⁾. Tîmpiților! Voi chiar nu vă dați seama că distrugînd întreaga lume, vă distrugeți în final și pe voi? Setea de sînge, de avere și de putere vă orbește pe voi mai mult decît pe creștini.

Apoi, după o lungă meditație, fața lui se încruntă schimonosită, cum nu se mai arătase nimănui, și rosti în șoaptă, pentru sine:

- Pînă acum totul merge bine. Victoria mea finală este la un pas. Dar așa să fie? Cu El, nu poți ști niciodată la ce să te aștepți.

Note :

1. **Roger Garaudy** (1913-2012): "Statisticile guvernului israelian arată că 15 % dintre israelieni sînt religioși. Asta nu împiedică 90 % dintre ei să afirme că acest pămînt le-a fost dat lor de către Dumnezeu... în care ei nu cred." Garaudy, unul dintre cei mai mari filozofi ai sec. XX, a plasat pe același plan sionismul și nazismul. În anul 1983 a publicat cartea "Afacerea Israel: sionismul politic" iar în anul 1996 cartea "Miturile fondatoare ale politicii israeliene". Atitudinea sa antisionistă din ultima carte a fost declarată antisemită, astfel încît, trimis în judecată la data de 10 iulie 1996, justiția franceză l-a condamnat la 27 febr. 1998 (la vîrsta de 85 de ani!) pentru contestarea crimelor naziste împotriva umanității și pentru defăimare rasială. În apel, la 16 dec. 1998, a mai fost condamnat și pentru provocare la ură rasială. Recursul său a fost respins la 12 sept. 2000, iar Curtea Europeană a Drepturilor Omului i-a respins și ea cererea prin

care invoca în apărarea sa, printre altele, libertatea de gândire, libertatea de expresie, dreptul la un proces echitabil etc., Curtea motivînd prin faptul că instanțele franceze au aplicat legea franceză (chiar dacă în speță, legea franceză, ca și legea română de altfel, încălca drepturile recunoscute tuturor cetățenilor europeni prin Convenția Europeană a Drepturilor Omului). Degeaba au sărit în apărarea sa mari personalități ale lumii: fostul președinte al Elveției, Georges-Andre Chevallaz, de formație istoric, celebrul violonist evreu Yehudi Menuhin, la fel de celebrul abate Pierre (Henri Groues), care în urma acestei luări de poziție a fost exclus din comitetul de onoare al LICRA (Liga Internațională Contra Rasismului și Antisemitismului), un grup de 20 de profesori de la cele mai mari universități italiene, etc. Roger Garaudy a fost condamnat pentru negarea holocaustului, deși în repetate rînduri a precizat că el nu l-a negat ci, dimpotrivă, a criticat Israelul și pe sioniști pentru faptul că au minimalizat crimele naziste pe care le-au redus de la 60 de milioane de oameni uciși la doar 6 milioane de evrei victime ale lagărelor de concentrare. Trimiterea în judecată nu l-a dezarmat pe marele filozof, una dintre cele mai remarcabile conștiințe vii ale lumii de azi, care s-a trasformat într-un aprig critic al sionismului și al „brațului înarmat” al acestuia, Statele Unite, astfel încît într-o adevărată avalanșă el a continuat să publice „SUA, avangarda decadenței” (1997), „Procesul sionismului israelian” (1998), „Terorismul occidental” (2004). În anul 1982, Roger Garaudy a trecut de la catolicism la islamism.

CUVÎNT DE ÎNCHEIERE

Ajuns dincolo de jumătatea scrierii acestei cărți, am simțit nevoia unui test: am cerut părerea mai multor persoane asupra a ceea ce scrisesem pînă atunci. Unii clerici, alții laici; unii creștini, alții ateï; dintre creștini, unii creștini practicanți, alții doar de recensămînt. Unora le-am spus ideea de la care am pornit și ce vreau să demonstrez, altora nu le-am spus nimic.

Un răspuns m-a pus pe gînduri. Cineva care nu primise nici un fel de informație, m-a dezarmat pe moment cu răspunsul său.

Și atunci, am considerat necesare unele precizări.

Desigur, în mod normal, acestea ar fi trebuit să constituie un cuvînt înainte dar, în condițiile unei cărți structurate pe o primă parte, bazată exclusiv pe interpretări biblice și o a doua parte, bazată exclusiv pe interpretări politice, un cuvînt înainte politic nu își găsea locul. Și atunci, dacă pînă la sfîrșitul cărții un cititor tot nu va înțelege de ce am scris-o, sper că aceste rînduri îl vor lămurii.

După 1989, privind atît ce se întîmplă în noua societate românească, dar mai ales privind cu mai multă atenție și ce se întîmplă în lume, am constatat că ceea ce ar fi fost normal să se întîmple nu se întîmplă; în schimb se întîmplau, ca normale, lucruri care mie îmi păreau anormale. Nu mai înțelegeam nimic.

Și la un moment dat, m-am gîndit: nu cumva ceea ce ni se spune nouă că este adevărat, în realitate este minciună? Și invers? Am inversat cîteva postulate moderne, și atunci am înțeles totul.

Democrația – puterea poporului, cea mai avansată formă de organizare socială, prin care cetățenii au dreptul să își aleagă dintre ei pe cei mai buni, care îi vor conduce. Ce minciună! Priviți Parlamentul României: dacă parlamentarii de azi ar fi cei mai buni dintre români, atunci România nici nu ar mai merita să existe! În realitate, în parlamente (nu numai în România, ci oriunde) sînt aleși cei care pot investi mai mulți bani în campaniile electorale, adică fie corupții, escrocii, delapidatorii, devalizatorii de bănci, etc., fie marionetele acestora; odată aleși, ei nu devin slujitorii poporului care i-a ales, ci, fie apărătorii propriilor interese murdare, fie slugile celor care le-au dat bani ca să fie aleși.

Democrația americană, cea mai avansată democrație din lume – dar dacă aici se ascunde o minciună? Și într-adevăr, aici se ascunde o minciună enormă. Realitatea crudă și absolut contrară celei afirmate: președintele SUA este ales de nici 500 de “electori”, în urma unui procedeu electoral halucinant, indiferent care este alesul scrutinului popular. În anul 2000, George W. Bush (cel care ulterior declara cu nonșalanță că, într-o noapte, Dumnezeu i-a apărut în vis și i-a cerut să-i ucidă pe musulmani) a fost ales președinte de acești “electori” desemnați în mod ocult, în condițiile în care scrutinul popular îi acordase lui Al Gore cu 500.000 de voturi mai mult decît primise alesul electorilor. Crimele împotriva omenirii i-au adus lui George W. Bush în anul 2002 ordinul Steaua României în grad de Colan.

Statele creștine – sînt oare creștini cei care conduc statele creștine? Dacă dăm la o parte vorbele și ne uităm la fapte, vedem că acești conducători încalcă toate principiile și valorile creștine. Mint ca să ajungă la putere, mint ca să se mențină la putere. Ucid, trimițîndu-și armatele să invadeze alte țări unde schimbă

conducătorii legitimi, pentru a-și realiza interese politice, economice, strategice, de influență. Își sărăcesc poporul pentru a se îmbogăți pe ei și camarilele lor, pentru a fura. Cei mai mulți sînt niște infractori, apărăți unii de imunitate, alții de o clasă politică tot mai coruptă peste tot; iar în România, și de o justiție, cea mai coruptă și mai servilă din cîte ar putea exista. Ei vorbesc de Dumnezeu, dar se închină celuiilalt.

ONU - o organizație a statelor libere, independente și egale în drepturi. Așa să fie? Egale? Ce egalitate este aceea în care unele state au dreptul de a posedea și a dezvolta arsenal nuclear, iar altora li se interzice pînă și dreptul de a folosi energia nucleară în scopuri pașnice? Ce egalitate este aceea în care unele țări au dreptul de a ataca și cotorpi orice altă țară din lume, iar țărilor atacate nu le este permis nici măcar dreptul de a se apăra, fiindcă dacă se apără ajung să fie declarate state teroriste? Ce egalitate este aceea în care grupări armate ale unei țări au dreptul să pătrundă pe teritoriul unei alte țări și să-i răpească sau să-i ucidă pe cei care îi deranjează? Ce egalitate este aceea cînd oricare dintre cele 5 mari puteri nucleare au dreptul de veto în Consiliul de Securitate, Statele Unite folosind acest drept pentru a bloca orice recunoaștere ori condamnare a crimelor israeliene?

Uniunea Europeană – o uniune a națiunilor europene, egale, care își păstrează identitatea și din care toate au de cîștigat. Cît de transparentă este această minciună! Din taxele și impozitele cetățenilor europenise plătesc contribuțiile către Bruxelles – iar Bruxelles-ul, care de atîtea ori și-a scos la iveală corupția, folosește acești bani pentru îmbogățirea unor mafioți. Legile europene, obligatorii pentru jumătate de miliard de oameni (care însă nu au votat aceste legi, nu le înțeleg, nu le acceptă și nu le vor), îi obligă pe europeni să cumpere lucruri inutile și să apeleze la servicii inutile – totul, pentru a îmbogăți mafioții. Tradițiile popoarelor, tradiții creștine, devin tot mai interzise. Prăpastia

enormă dintre politicienii europeni (evrei ori slugi ale acestora) și popoarele europene, a devenit evidentă cu ocazia ratificării Constituției europene: în țările în care aceasta a fost votată în parlamentele naționale, s-a obținut unanimitate sau majoritate zdrobitoare; în țările în care a fost supusă referendumului, popoarele au respins-o. În Uniunea Europeană, eu nu văd altceva decât modul perfect prin care evreii conduc din umbră întregul continent, trec banii din buzunarele cetățenilor europeni în conturile băncilor și societăților lor și ale acoliților lor și lovesc creștinismul. În aceste zile, în a doua jumătate a lunii martie 2007, Papa Benedict al XVI-lea a acuzat Uniunea Europeană de apostazie. Așa este. Declarația Vaticanului este un început, însă numai atîta nu este suficient.

Fascismul a devenit posibil datorită Ligii Națiunilor. Hitler a sfidat Liga Națiunilor, iar Liga Națiunilor s-a lăsat sfidată. Principalele puteri (SUA, Marea Britanie, Franța) s-au făcut că nu văd, au închis ochii și au permis declanșarea agresiunilor hitleriste.

Istoria se repetă, fără a trage învățăminte din greșelile trecutului. Astăzi, ONU face aceeași greșeală. După prăbușirea Cortinei de Fier, nici NATO și nici Tratatul de la Varșovia nu-și mai justificau existența. Tratatul de la Varșovia a fost desființat, dar NATO a rămas. A fost creat “pericolul terorist”, iar 6 armate din cadrul Tratatului de la Varșovia (de fapt 11, dacă luăm în calcul noile state independente Slovacia, Estonia, Letonia și Lituania, la care se adaugă și noua republică independentă, ex-iugoslavă, Slovenia, precum și armata fostului RDG, contopită în armata Germaniei unite) s-au grăbit să adere la NATO. Iar ONU și Consiliul de Securitate, orbi ca și Liga Națiunilor acum trei sferturi de veac, refuză să vadă că NATO nu este în prezent altceva decât o organizație teroristă de tip fascist.

Axa Răului: Phenian-Teheran-Bagdad; aceasta a fost afirmația lui George W. Bush. Nu știu câte țări ale lumii (în afara Israelului) se simțeau amenințate de vreuna din aceste trei țări (Coreea de Nord, Iran sau Irak). Dar tot mai multe țări se simt amenințate de SUA, Marea Britanie și Israel. Dacă este să vorbim despre adevărata axă a răului, aceasta este Washington-Londra-Ierusalim.

O lume întreagă este îndoctrinată astăzi în sensul că teroriștii reprezintă marea amenințare la adresa omenirii, la adresa civilizației moderne, la adresa democrației. Dar cine sînt numiți “teroriști”? Sînt patrioții care, cu armamentul rudimentar pe care îl au la dispoziție și așa cum pot, își apără țara invadată de armatele cotropitoare ale țărilor “democrate și civilizate”. În această interpretare “oficială”, însoțită și de autoritățile statului român, vom ajunge să credem că Decebal, Vlad Țepeș sau Mihai Viteazul de pildă, au fost și ei niște “teroriști”. Nu, adevărații teroriști sînt cei care invadează alte țări și le masacrează populația pentru a instala regimuri marionetă și a le jefui resursele naturale, pretinzînd că le aduc “democrație, libertate și progres”.

Poporul evreu – un popor prigonit pe nedrept în toate timpurile. Dar cei ce susțin asta, trec cu vederea istoria poporului evreu, o istorie plină de crime, masacre, genociduri, furturi și tîlhării care au fost continue pînă la distrugerea Ierusalimului de către Titus în anul 70 AD, tot după cum trec cu vederea crimele și masacrele continue pe care, de la reînființarea statului Israel, conducătorii acestuia le săvîrșesc neîncetat. O jumătate de adevăr, este în final tot o minciună.

Întotdeauna, binele învinge răul (mai ales în filmele de la Hollywood). Așa să fie? În viața de zi cu zi, răul învinge întotdeauna. Sau, dacă binele învinge întotdeauna, înseamnă că „răul” s-a substituit „binelui”.

Iar exemplele, pot continua la nesfîrșit.

Am constatat că trăim într-o imensă minciună, cultivată de conducătorii și autoritățile statelor creștine.

Și la un moment dat m-am gândit: dar dacă nu Dumnezeu i-a ajutat pe evrei la săvârșirea crimelor lor? Dar dacă aceasta este de fapt cea mai mare minciună a omenirii? Dacă de fapt, pe evrei i-a ajutat celălalt?

Dumnezeu mi-a deschis ochii și recitind Biblia, am văzut-o într-o nouă perspectivă: peste tot, îmi săreau în evidență renunțările la credință, crimele, minciunile, toate fărădelegile.

O religie interpretată de unii adepți, importanți și influenți, în sensul că doar ei sînt copiii lui Dumnezeu, că doar lor le-a dat Dumnezeu întregul pămînt, că doar viața lor are valoare, în timp ce toți ceilalți pot fi uciși oricînd sau ținuți într-o sclavie perpetuă, devine o mare problemă pentru întreaga omenire, mai ales cînd este sprijinită, apărută și încurajată de cei mai importanți conducători ai lumii creștine, de organizațiile mondiale care teoretic ar fi trebuit să privească și să apere în mod egal toate statele membre, toți cetățenii planetei.

Am scris această carte în speranța că ea va deschide și ochii altor oameni. Să mă ajute Dumnezeu! Și să-i ajute pe oameni, dacă nu este prea tîrziu!

București,

31 martie 2007

în Ajunul Sfintei Duminici a Floriilor

PRECIZĂRI

Cui a avut răbdarea de a ajunge pînă aici nu îi mai cer atenție decît încă puține minute, pentru niște precizări, lămuriri sau pur și simplu gînduri, adăugate în decursul timpului - poate utile, sau poate nu:

1. Nu mi-a fost greu să scriu această carte, fiindcă mîna mi-a fost condusă de Dumnezeu. Mi-a fost însă extraordinar de greu să o public, într-o țară în care eu mi-am petrecut cîteva nopți sub gloanțe pentru ca toți românii să aibă dreptul, dar mai ales curajul de a spune adevărul, pentru ca libertatea de opinie și libertatea de exprimare să fie garantate tuturor, pentru a nu mai exista subiecte tabu, despre care să nu ai voie să vorbești.

Dacă nu am putut să o public în primăvara anului 2007, cînd a fost terminată, am profitat de trecerea timpului pentru a o completa cu noile evenimente petrecute în lume și cu noi note de subsol bazate pe informații preluate de pe Internet sau din cărți pe care le-am obținut între timp. Am filtrat multe dintre aceste informații și am renunțat să le preiau pe cele care nu îmi păreau credibile – dacă unele dintre informațiile preluate sunt totuși eronate, nu este vina mea, nu eu am inventat nici Internetul și nici Wikipedia.

Nu pot trece peste amărăciunea de a constata, pe măsură ce trece timpul, că am avut dreptate – lucruri pe care eu le-am scris în manuscrisul acestei cărți în anul 2006, se adevăresc tot mai mult, de la o zi la alta, ca o campanie bine orchestrată desfășurată împotriva creștinismului și, în final, împotriva întregii omeniri.

Rîndurile de mai sus au fost scrise pentru prima ediție a cărții.

Dar, așa cum spuneau mai mulți dintre cititorii manuscrisului, o astfel de carte nu poate fi niciodată terminată. Evenimentele produse de evrei în ultimele luni au condus la cea de a treia ediție. Iar între penultima ediție și cea de față (n.a.: a treia), învățăturile lui Lucifer adresate discipolilor săi își găsesc împlinirea în viața de zi cu zi tot mai des – din păcate, în primul rînd în România. Am marcat prin note de subsol împlinirea acestor profeții și sînt hotărît ca aceasta să fie ultima ediție. Amin!

Dar nu a fost să fie așa! A urmat ediția a IV-a, postată pe internet, iar acum, cu ultimele puteri, fac efortul să adaug informațiile strînse în ultimii 6 ani pentru cea de a V-a și cu adevărat ultima ediție.

Nu sînt mulțumit de ea, dar mai mult nu mai sînt în stare. Făcusem lista cu toții evreii din administrația centrală americană în timpul ultimilor patru președinți, din 1990 încoace. Făcusem lista cu miliardarii evrei britanici care au contribuit cu sume enorme la campania electorală a lui Tony Blair, cumpărîndu-și astfel ilegal titlul de lord. Făcusem o lista completă cu evreii de pe lista criminalității “gulerelor albe”. Făcusem și alte liste, dar nu am reușit să le mai găsesc.

Nu am putut să țin pasul cu toate schimbările. Statistica privind premiile Nobel s-a oprit la nivelul anului 2006, clasamentul Forbes la nivelul anului 2009. Unii dintre cei nominalizați și-au pierdut între timp funcțiile, alții au și murit, fără să reușesc să mai actualizez. În locul lor au venit alți evrei, dar nu i-am mai căutat.

Și încă o precizare. În a patra ediție a cărții, cea postată pe internet, la cap. XIX apare o notă de subsol cu nr. 36 unde se menționează doar NN. În intenția mea era ca în această notă să trec în revistă „contribuția” evreilor la distrugerea, după 1990, a

economiei naționale. Dar aceasta nu era o temă ușoară, așa că dorind să posteze cartea cât mai repede am trecut doar NN cu gândul că voi completa la următoarea ediție. După care am renunțat, această notă de subsol ar fi trebuit să fie cât întreaga carte! Despre jefuirea României noi de către evrei am scris în zeci de articole, iar un tablou complet îl găsiți în multele cărți semnate de Cornel-Dan Niculae.

2. Previziunile menționate în carte se opresc la 30 sept. 2009. Desigur, între momentul terminării acelei ediții și cel al tipăririi, multe s-au mai întâmplat parcă vrînd să confirme sfaturile pe care Lucifer le-a dat în paginile precedente supușilor săi. Nu le-am evidențiat separat, au format subiectul unui articol.

3. Versetele citate în cuprinsul acestei cărți sînt conform ediției din 1938 a Bibliei, în traducerea lui Vasile Radu și Gala Galaction. Nota de subsol 64 de la cap. XVI este prezentată atît în varianta acestei ediții, cît și în varianta (mult mai explicită) cuprinsă de Biblia Ortodoxă online. Versetul 3.2 din epistola Sf. Apostol Pavel către Filipeni este redată, din același motiv, conform Bibliei Ortodoxe online.

4. Trăim timpuri în care puțini mai citesc iar tinerilor, noua Inchiziție europeană le impune ce să creadă, ce este adevărat și ce nu, ce este bine și ce este rău. Dacă vreți să știți adevărul, trebuie să citiți. Să citiți sau să recitiți Noul Testament. Dacă vreți să știți adevărul despre răul făcut de evrei poporului român, citiți din gîndirea politică a lui Mihail Eminescu, citiți cărțile lui Nicolae Paulescu, Ioan Ianolide, Paul Goma; dacă vreți să învățați patriotismul, citiți zecile de cărți scrise de Radu Theodoru; citiți-l și pe ieromonahul Savatie Baștovoi – romanele sale de natură fantastică "Audiență la un demon mut" și „Diavolul este politic corect” au sîmburi de adevăr și, precum romanele lui George Orwell, ne descriu un viitor cutremurător, ale cărui semne ne arată tot mai clar că ne pîndește. Citiți-l și pe George Orwell. Dacă vreți

să aflați multe adevăruri ascunse, citiți cărțile lui Radu Mihai Crișan. Dacă vreți să aflați cum s-au îmbogățit o mulțime de evrei jefuind și distrugând economia națională a României, citiți cărțile semnate de Cornel Dan Niculae. Dacă vreți să aflați despre starea jalnică din fruntea bisericii noastre, citiți-l pe preotul prof. Ion Buga ("Rugați-vă pentru fratele Teoctist"). Dacă vreți să aflați despre mizeria din fruntea politicii noastre, citiți cărțile lui Claudiu Iordache. Dacă vreți să știți mai mult despre controlul evreilor asupra Statelor Unite, citiți-l pe David Duke. Dacă vreți să aflați cât mai mult despre pericolul cutremurător pe care îl reprezintă iudaismul și sionismul, citiți-l pe Roger Garaudy – dar citiți și cărțile evreilor Israel Shahak, Noam Chomsky și Norman Gary Finkelstein. Și dacă mai vreți în plus, căutați pe internet – veți găsi multe, foarte multe. Din fericire, internetul nu îi ajută doar pe ei; deocamdată, ne ajută și pe noi, chiar dacă nu asta le-a fost intenția.

5. Una dintre trăsăturile fundamentale ale creștinismului este smerenia – smerenia nu înseamnă numai supunerea în fața lui Dumnezeu, ascultarea poruncilor Lui, buna cuviință, dar și modestia – modestia în toate: în ce privește îmbrăcămintea, în ce privește casa, în ce privește purtarea în lume. Nu degeaba Iisus Hristos, când și-a rânduit apostolii și i-a trimis în lume, le-a spus: "Să nu aveți nici aur, nici argint, nici aramă în cingătorile voastre. Nici traistă de drum, nici două cămăși, nici încălțăminte, nici toiag; că vrednic este lucrătorul de hrana sa." (Matei 10.9-10), și nu degeaba a spus „Iată, cei ce poartă haine moi sînt în casele împărătești.” (Matei 11.8) – adică, pe cei îmbrăcați în haine scumpe îi găsești acolo unde nu este credință.

Arhieriei s-au considerat întotdeauna urmașii Apostolilor – priviți patriarhii și papii, mitropoliții și cardinalii, arhiepiscopii și episcopii, priviți multele lor rînduri de veșminte scumpe, țesute cu fir de aur, priviți mitrele lor bătute cu pietre prețioase. Seamănă ei

cu Apostolii a căror descendență o revendică? Ei pretind ca în această calitate, de „moștenitori”, au primit și harul cu care Iisus Hristos îi înzestraseră pe Apostoli – doar că Mîntuitorul, trimițându-și ucenicii în lume, le-a spus: „Tămăduiți pe cei neputincioși, înviați pe cei morți, curățați pe cei leproși, pe demoni scoateți-i afară; în dar ați luat, în dar să dați (n.a.: adică gratuit, fără plată)”. I-ați văzut pe Daniel ori pe vlădicii securității vindecînd bolnavii ori înviind morții? I-ați văzut făcînd ceva gratis? Ce har au primit?

Cînd mama fraților Zevedeu (Ioan și Iacov) a venit la Iisus însoțită de fiii săi cerîndu-i ca pe aceștia să-i ia unul de-a dreapta și unul de-a stînga Sa, Iisus a spus fraților: „Și care între voi va vrea să fie întîiul să fie sluga voastră” (Matei 20.27). Respectă vorbele lui Iisus arhieriei care întind mîna în stînga și în dreapta să le fie sărutată de cei cărora ar trebui să le fie slugă? Știu ei ce înseamnă smerenia?

Catedralele catolice sînt superbe, îți încîntă ochiul – dar nu și sufletul; ele nu sînt simboluri ale credinței, ci ale trufiei regilor și împăraților catolici, risipă de aur și de bogății. Creștinismul, religie născută din sacrificiul de sine al Mîntuitorului și răspîndită prin sacrificiul de sine al martirilor (primii dintre aceștia fiind apostolii), predică virtutea - iar printre virtuți, la rang de cinste, pune smerenia și modestia. Singurele locuri în care am simțit Dumnezeuirea sînt de o modestie, sărăcie și simplitate extreme: Sf. Schit Ovidenie din peștera Sf. Grigore Decapolitul din spatele Sf. Mănăstiri Bistrița; Sf. Mănăstire Corbii de Piatră; Sf. Mănăstire Surpatele; Sf. Mănăstire Arnota; biserița de lemn de la Sf. Mănăstire Dintr-un lemn. Importantă nu este bogăția unei biserici ori mănăstiri, ci credința cîtorilor, a slujitorilor Domnului și a enoriașilor. Aceasta asigură sfințenia unui lăcaș de cult.

Astăzi, cînd de cîțiva ani buni mai-marii bisericii ortodoxe române se străduie să zidească din sărăcia noastră o trufașă

Catedrală a Neamului, viitor mormînt al ortodoxiei române, mă îngrozesc. Și îmi aduc aminte de cutremurătoarea prorocie a Sfîntului Lavrentie de la Cernigov (1868-1950): „va veni vremea cînd bisericile închise vor fi restaurate, împodobite nu numai în exterior, ci și în interior. Atît cupolele bisericilor, cît și ale clopotnițelor vor fi poleite cu aur. Iar cînd lucrările vor lua sfîrșit, va sosi vremea instaurării lui antihrist. ...Vedeți cu cîtă viclenie se pregătește totul? Toate bisericile, ca niciodată, vor fi într-o splendoare deosebită, dar în ele nu vei mai putea să intri. Încoronarea lui antihrist ca împărat se va face în maiestuosul templu din Ierusalim, cu participarea clerului și a Patriarhului.” Și îmi mai aduc aminte de vorbele de o uluitoare simplitate ale Cuviosului Paisie Aghioritul (1924-1994): „Sîntem prea bogați ca să ne mai numim și creștini”.

Neobosita și nemărginita rîvnă întru trufie a noului patriarh Daniel, mult dornic de onoruri și omagii pămîntene, nu aduce nimic bun – dimpotrivă, ajută și ea la instaurarea lui antihrist.

Mă înfior cînd văd atîtea biserici ortodoxe românești arborînd noul simbol al satanei – drapelul Uniunii Europene. Mă înfior cînd văd cum politicienii-slugi ale satanei, sînt invitați în primele rînduri la praznice de către vlădici-slugi ale satanei, iar din cauza acestor politicieni și a SPP-iștilor lor, drept-credincioșii nu mai au loc în biserici - lupi în blană de miel și diavoli în straie arhieresti! Mă înfior cînd văd preoții recomandînd enoriașilor să voteze un primar corupt, fiindcă acela a promis că va arunca fărîme din pradă și bisericii; și mă înfior după aceea și mai mult, văzînd cum primarii, pentru a primi finanțări de la bugetul de stat, intră în biserică pentru a le cere enoriașilor să voteze slugile satanei în parlament sau la președenția țării.

Întreb din nou: ce har Dumnezeuiesc poate împărtăși viitorului preot, cu ocazia hirotoniei, un arhieru securist sau

mason care nu a avut niciodată acest har și care se închină satanei?

De altfel, chiar Sf. Pavel arată că harul dat de Mîntuitor Apostolilor nu putea fi transmis de aceștia mai departe: “Dar El, fiindcă rămîne în veac, are o preoție care nu poate trece de la unul la altul.” (Epistola către Evrei 7.24) – nu este de mirare ca în prezent biserica se pregătește să declare că această epistola este falsă.

Iar obiceiul, care nu știu cînd a apărut, de a vinde ca la licitație bisericile mănoase preoților care mituiesc mai gras (păcatul simoniei) ori a le oferi țițurilor arhierilor, transformă biserica noastră, aidoma templului din Ierusalim, într-o peșteră de tîlhari.

6. Am început această carte cu ideea scrierii unui scurt roman, care necesita în unele cazuri explicații trecute în note de subsol. Am publicat apoi ediția a doua, considerînd că gravele acuzații aduse evreilor sioniști necesită sprijinirea cu cît mai multe fapte concrete – astfel, s-a ajuns ca notele de subsol să reprezinte o treime din carte. Apoi, s-a întîmplat, pe de-o parte, ca unii cititori ai cărții (preoți ori călugări) să-mi recomande cărți de care nici nu auzisem iar, pe de-altă parte, să văd că sfaturile pe care în cartea mea Lucifer le dă slugilor sale, se împlinesc de la o zi la alta – astfel, a treia ediție a ajuns să reprezinte jumătate roman, jumătate note de subsol. A ajuns la cu totul altceva decît ideea de la care am plecat, dar este mai bine așa: este mai elocvent și mai convingător.

Această muncă suplimentară a avut totuși efecte benefice: pe de-o parte completări cu date și informații pe care le consider importante și convingătoare, pe de-altă parte a corectat unele erori involuntare. De pildă, faptul că dacă în edițiile II și III am menționat numărul de 52 de miliardari în primii 300 de bogătași ai planetei în anul 2005, în această ultimă ediție (este vorba de ed.

IV) am majorat numărul lor la 54. Aceasta s-a datorat faptului ca inițial, nu m-am gândit să-i verific și pe cei din Asia. Verificarea completă, a tuturor, a condus la noua cifră, de 54, mai mult de o șesime din totalul lor.

Știu că este mai greu de citit, dar dacă cineva este interesat și de argumentele care susțin afirmațiile mele, atunci trebuie să citească și notele de subsol. Iar celor care au citit primele două ediții, pentru a nu se plictisi, le-am recomandat să citească doar noile note de subsol – acolo găsesc în principal noutățile.

7. Au fost unele cuvinte care în mod fals i-au fost atribuite lui Iisus Hristos: "Crede și nu cerceta". Azi, când aruncăm toate relele în spinarea bolșevismului, se susține că această denaturare aparține bolșevismului. În realitate, cuvintele aparțin filozofului grec Celsus (sec. II d.C.), opozant al creștinismului, și au mai fost folosite și de catolicism, în special în vremea Inchiziției. Oricum, nu acestea au fost vorbele lui Iisus – El a spus „Fericiți cei ce n’au văzut și au crezut” (Ioan 20.29).

Nefericita lume în care sîntem nevoiți să trăim astăzi, Noua Ordine Mondială condusă de sioniști, aplică sub sancțiunea închisorii același principiu necreștin. Pentru prima dată în istoria omenirii, oamenii nu mai au dreptul de a gândi – trebuie să accepte ceea ce li se impune ca fiind un adevăr imuabil.

Gîndiți-vă că printre cei care votează legile europene pe care sîntem obligați să le respectăm se numără de pildă și Elena „Eba” Băsescu – fiți convinși că mai sînt și alții în Parlamentul European cu același coeficient de inteligență și același grad de pregătire, din toate țările. Tot după cum fiți convinși că și în alte guverne europene, mai puteți întîlni „ministrese” gen Elena Udrea, fără vreo experiență, cu competență și inteligență îndoielnice, cu moralitate dubioasă - trăim timpuri în care fustele scurte și excesul de silicon, botox ori collagen compensează lipsa calităților necesare unui ministru sau oricărui alt demnitar.

Trăim într-o Europă pretins creștină, printre ale cărei valori se află teoretic și libertatea de credință - dar încetul cu încetul, această Europă „creștină” ne interzice să mai fim creștini: ne cere să uităm vina majoră a evreilor în uciderea lui Iisus; să acceptăm homosexualitatea și holocaustul; să scoatem icoanele și crucifixe din școli; ne impune porunci și principii europene care încalcă poruncile și principiile creștine; ne interzice să ne bocim morții și ne obligă să-i îmbrăcam în haine biodegradabile; și mai ales, să ne fie frică să mărturisim adevărul. Dar cel mai pervers și mai fariseic îmi pare faptul că, în timp ce tinerii soldați pe care Europa îi trimite în țările Islamului, îi schingiuesc și îi omoară cu cruzime pe musulmani, cetățenii UE sînt obligați să „asomeze” porcii, ca să nu sufere la sacrificare, în cadrul tradițiilor de Crăciun, sau, și mai rău, pot fi condamnați la închisoare dacă chinuie pisicile trăgîndu-le de coadă.

Minciuna în care trăim este poate cel mai bine exemplificată de niște detalii mărunte ale vieții materiale de azi: șnițele din soia și brînză din soia; bere dezalcoolizată și șampanie dezalcoolizată; cafea decofeinizată și țigări denicotinizate, femei gonflabile și vibratoare.

8. În mai puțin de 20 de ani, s-a reușit distrugerea nu numai a României, dar și a șansei unui viitor pentru această țară; distrugerea nu numai a moralei creștine, dar însăși a ființei naționale; distrugerea nu numai a solidarității, dar și a omeniei. Am ajuns să trăim într-o țară condusă de trădători, în care slugi ale satanei au ajuns arhieriei ai bisericii strămoșești, în care magistrații se află în solda mafiei, profesorii nu știu cu mult mai mult decît cei pe care trebuie să îi învețe, doctorilor nu le pasă de viața pacienților. O țară în care instituțiile statului s-au transformat în bordeluri în care cîteodată se plătește, alteori nu – iar cînd se plătește, se plătește de la bugetul statului.

9. Pentru liniștea sufletului meu, îmi îndeplinesc prin aceste rînduri și o datorie de onoare, făcînd următoarele precizări în legătură cu macedonenii (sau macedo-românii, sau aromânii). Voi folosi termenul de macedonean, termen cu care românii sînt mult mai familiarizați, decît cel corect, de aromân (armân).

Din păcate, printr-o condamabilă lipsă de informare, pentru majoritatea românilor, macedonenii sînt un neam de ciobani, al căror exponent este clanul Becali.

Prima afirmație este corectă: răsîndiți în întreaga peninsulă balcanică, dar în special în zonele de munte, în mod firesc, macedonenii au avut ca ocupație principală oieritul. Viața grea, de munte, le-a format și caracterul: oameni dîrji, rezistenți, încăpățînați, curajoși, drepți și mai ales foarte buni creștini. Este cunoscut faptul că în deceniile III și IV ale secolului trecut aproape toți tinerii macedoneni din România făceau parte din mișcarea legionară - din lipsă de informații, unii consideră așa ceva condamabil. În realitate, este un merit incontestabil, apartenența lor la mișcare provenind din înseși trăsăturile de caracter ale neamului: tînjind secole întregi să trăiască în aceeași țară cu frații lor români, macedonenii din Grecia, Macedonia, Bulgaria și Albania care au colonizat după războiul balcanic Cadrilaterul, și-au văzut visul împlinit. Din păcate însă, în scurt timp au trăit sub ochii lor momentul în care o clasă politică nevolnică aidoma celei de azi predă România în mîna evreilor - patriotismul, credința ortodoxă puternică și curajul care îi caracteriza i-a făcut să se strîngă în jurul singurului lider naționalist-creștin român, Corneliu Zelea Codreanu.

A doua părere însă este absolut eronată: nu Gigi Becali ori verii lui sînt arhetipul macedonenilor. Macedonenii fanfaroni sînt probabil nefericitul altoi plămădit de intersecția bolșevismului cu capitalismul de codru. În ultimul mileniu însă, istoria a consemnat mari macedoneni, a căror origine rămîne din păcate necunoscută

pentru marea majoritate a românilor: întemeietori de țară sau conducători de stat; sfinți creștini sau înalți arhierei; mari filantropi, filozofi, scriitori, savanți; mari artiști ori sportivi. Este bine să fie cunoscute o serie de nume de macedoneni, fie că se trag din ambii părinți macedoneni, fie dintr-unul singur.

Au fost macedoneni Petru, Asan și Caloian, întemeietorii țaratului vlaho-bulgar; Mihai Viteazul, primul domnitor care a unificat cele trei țări române, și unchiul său, Iane din Epir, banul Craiovei; Vasile Lupu, domnitorul Moldovei; familia Ghica, cea care a dat Țării Românești - 9 domnitori, Moldovei - 6 domnitori iar României - 2 prim-miniștri sau caimacamul Moldovei, Anastasie Panu, unul dintre artizanii Unirii din 1859; Ioannis Kolletis, primul ministru al Greciei, cu un rol de prim rang în dobândirea și recunoașterea independenței țării sale; familia de politicieni greci Caramanlis; fostul președinte al Greciei, Karolos Papoulias; Fatos Nani, fost prim-ministru al Albaniei.

În afară de tronul Țărilor Române, aromânii au dobândit și titluri boierești ori funcții. De pildă, vornicul Constantin Sămurcaș (ctitorul mînăstirii Sămurcășești din Ciorogîrla), căminarul Mihail Darvari (ctitorul schitului Darvari din București).

Au fost macedoneni ortodocși Sf. Nicodim de la Tismana, cel care a pus bazele monahismului în Țara Românească, Sf. Iosif cel Nou de la Partoș, mitropolitul Banatului, Sf. Dosoftei, mitropolitul Moldovei și Sf. Antonie de la Iezeru; Sfinții martiri Nicolae din Mețovo, Gheorghe din Ianina și Dimitrie din Samarina Pindului (din păcate, nerecunoscuți de biserica ortodoxă romană); Macarie, mitropolitul Țării Românești, Dositei Filitti, mitropolitul Ungrovlahiei, Nifon Rusăilă, mitropolitul primat al României, Vasile Moga, ultimul episcop al Ardealului, dar și Sf. Andrei Șaguna, primul mitropolit al Ardealului, au fost macedoneni. Ioachim al III-lea și Athenagoras I, patriarhii

Constantinopolului; au fost macedoneni părintele Arsenie Papacioc, unul din ultimii mari duhovnici ai României și teologul arhimandrit Andrei Scrima. Deși caracteristic macedonenilor este ortodoxia, în unele situații au fost și cazuri de convertire la catolicism, sfințenia lor remarcându-se și la Vatican: Sf. Tereza și monseniorul Vladimir Ghica, în prezent în curs de beatificare, au fost și ei macedoneni. Tot macedonean este mitropolitul grec Hierotheos Vlachos.

Au fost macedoneni marii filantropi Emanuel Gojdu, Vanghelie și Constantin Zappa, George Averoff, George și Simon Sina, Barbu Bellu, Jean Mihail și mulți alții, pînă în zilele noastre, cînd merită menționat și Gheorghe Becali.

Încă de la înființarea sa, Academia Română a avut membri fondatori macedoneni (Ion Heliade Rădulescu, primul președinte al Academiei, Ioan D. Caragiani, Dimitrie Cozacovici și Andrei Mocioni), după care alegerea macedonenilor în acest for a fost continuă: membri de onoare ai Academiei, precum Andrei Șaguna, Thoma Ionescu, Ion Pacea și Ioan Jak Rene Juvara; membri titulari precum Ion Ghica (în 4 rînduri președinte al instituției), Athanasie Joja (fost și el președinte), Alexandru Odobescu, Nicolae Iorga, Pericle Papahagi, Theodor Capidan, Sextil Pușcariu, Gala Galaction, Dumitru Caracostea, Camil Ressu, Octavian Goga, Dumitru Panaitescu-Perpessicius, Lucian Blaga, Alexandru Ghika, Marius Nasta, Victor Eftimiu, Anton Naum, Ovid Densusianu sau Elie Carafoli; membri corespondenți precum Apostol Mărgărit, Ștefan Minovici, George Murnu, Orest Tafrali, Marcu Beza, Anastasie Simu, Dimitrie Gerota, Mircea Djuvara, Ioan C. Filitti, Constantin Esarcu, Cezar Papacostea, Ștefan Bezdechi, Matilda Caragiu Marioțeanu, Șerban Papacostea și Nicolae Saramandu; membri post-mortem precum Theodor Aman, Ion Luca Caragiale, Alexandru Macedonski sau Constantin Noica.

După Unirea din 1859, mulți aromâni au ajuns înalți demnitari: Take Ionescu – fost prim-ministru și în repetate rânduri ministru (externe, interne, finanțe, culte și instrucțiunea publică), Ion și Dimitrie Ghica (de asemenea prim-miniștri), Gheorghe Costa-Foru, Constantin Esarcu, Alexandru și Mircea Djuvara, Barbu Bellu, Mihail Pherekide, Dimitrie I. Ghica (miniștri), Iuliu Valaori a fost secretar de stat la instrucție.

Aromâni au ajuns în fruntea țării și după 1990, dar pe aceștia îmi este jenă să îi amintesc.

În afară de sfinți și mari clerici, mari conducători de stat, mari filantropi și mulțime de academicieni sau oameni politici, macedonenii au dat și mari oameni de cultură, artă și știință.

Aromânul Meletie Macedoneanul, numit de Matei Basarab egumen al Mănăstirii Govora, tipărește aici, în 1640, împreună cu un alt aromân, Ștefan din Ohrid, “Pravila de la Govora”, cea mai veche culegere de legi bisericești și laice din Țara Românească, prima lucrare tipărită în limba română. Aromânul Dimitrie Eustațievici a scris între 1755-1757 prima gramatica românească.

Capitala de suflet a aromânilor, Moscopole, a dat în perioada sa de glorie mari învățați, mari bancheri europeni, înalte fețe bisericești. O să menționez doar câțiva din prima categorie. La sfârșitul sec. XVIII apar în scurt timp, după prima și mai ales a doua distrugere a orașului de către musulmanii albanezi și turci lucrările a trei mari erudiți moscopoliteni: Teodor Anastasie Cavalioti – preot și profesor care tipărește în 1770 la Veneția cartea „Prima învățătură”, Daniel Moscopoleanul care în 1794 tipărește „Învățătura introducătoare” și Constantin Ucuța – protopop și erudit care tipărește în 1797 la Viena cartea „Noua pedagogie” (în cuprinsul căreia apare și prima traducere în aromână a rugăciunii “Tatăl nostru”). La începutul sec. XIX

Mihai Boiagi (1813) publică la Viena cartea „Gramatica română sau makedonovlahă”.

Au fost macedoneni mari scriitori și mari filozofi: Anton Pann, Ion Heliade Rădulescu, Dimitrie Bolintineanu, Ion Luca Caragiale, Alexandru Odobescu, Alexandru Macedonski, Gala Galaction, Ștefan Octavian Iosif, Octavian Goga, Victor Eftimiu, Andrei Naum și fiul său Gellu Naum, Lucian Blaga, Nida Boga, Constantin Noica, Zaharia (Zahu) Pană, Mihail Drumeș, Dimitrie Anghel, Atanasie Nasta, Teohar Mihadaș, Radu Theodoru, Constantin Țoiu, Paul Goma, Ioan Petru Culianu. Cel mai mare dramaturg sârb, Branislav Nusic a fost și el macedonean, ca și predecesorul său, Jovan Sterija Popovici.

Aromânii au avut o contribuție importantă și în domeniul sănătății. Primul medic aromân sosit pe pământ românesc a fost, la 1719, Ion Procopie Pamperi (originar din Moscopole). În 1735 la inițiativa medicului aromân Dimitrie Caracaș se înființează spitalul Pantelimon, pe care îl va conduce iar în 1801 fiul său, medicul Constantin Caracaș, va înființa spitalul Filantropia. În anul 1804 în București existau trei medici comunali, toți trei aromâni: Constantin Caracaș, Constantin Darvari și Silvestru Filitti. La intersecția sec. XIX-XX îi menționez pe chirurgul și anatomistul Thoma Ionescu (fratele lui Take Ionescu), întemeietorul școlii românești de anatomie și de chirurgie, rector al Universității București, membru de onoare al Academiei Române și Leonte Anastasievici, medicul șef al spitalului Brîncovenesc, iar în prima parte a sec. XX se remarcă medicii aromâni Ion Ghiulamila (primul chirurg otoped român), chirurgul Petre Topa (primul director al spitalului Floreasca), ultimii trei fiind foști președinți ai Societății de Cultură Macedo-Română, Ernest Juvara, inovator în tehnica instrumentală și chirurgicală, Dimitrie Gerota, primul radiolog român, urolog, membru corespondent al Academiei Române, cel care în anul 1907 a

înființat spitalul-sanatoriu care îi poartă numele (trecut după moartea sa sub tăcere întrucât a fost legionar), chirurgul Traian Nasta profesor universitar, fiziologul Marius Nasta, membru titular al Academiei Române care în 1949 a înființat în vechiul spital Filaret institutul de fiziologie, pe care l-a condus ca prim director (în prezent, institutul îi poartă numele) – în 1959 i s-a înscenat un proces fiind temporar demis din toate funcțiile și alungat de la catedra. La mijloc de sec. XX trebuie pomenit chirurgul Ioan Jak Rene Juvara, membru de onoare al Academiei Române. După război, medicul Teja Papahagi va înființa (inclusiv cu fonduri proprii) spitalul din Domnești - Argeș (care și acesta poartă numele ctitorului) pe care l-a condus, spital desființat de Emil Boc, în prezent mai avînd doar un serviciu de primiri urgențe – provine dintr-o importantă familie aromână care a dat mulți intelectuali de marcă, inclusiv tatăl său, academicianul Pericle Papahagi și ai cărei membri, prin căsătorie, s-au înrudit cu alte familii aromâne importante (Ciumetti, Caragiani, Magiari). Menționez și doi aromâni care s-au împărțit între profesie și literatură: medicii scriitori Ionel Zeană (închis sub regele Carol al II-lea și sub bolșevici întrucât a fost legionar) și Corneliu Zeană (fiul chirurgului Dumitru Zeană, decedat în temniță la Aiud). La cei trei foarte importanți frați aromâni Minovici m-am mai referit în aceste rînduri (Mina – care a înființat în 1892 Institutul Medico-Legal fiind numit directorul pe viață al acestuia, Nicolae - profesor de medicină legală, cel care a înființat Muzeul de Artă Națională cunoscut în prezent purtînd numele său și Ștefan – chimist, membru corespondent al Academiei Române).

Multe dintre clădirile simbol ale Bucureștiului sau din alte mari orașe ale țării au fost creația arhitecților macedoneni (Dimitrie Maimarolu, Arghir Culina, Constantin Ioțu, Gheorghe Simota, Constantin Joja, Duiliu Marcu și alții).

În domeniul artei îi invoc pe pictorii Theodor Aman, Camil Ressu, Ion Pacea, Gheorghe Naum, Arthur Verona, Pericle Capidan, Kimon Loghi și Ary Murnu; sculptorii Gheorghe Anghel, Boris Caragea, Dimitrie Dimu și Dumitru Pasima precum și sculptorița Geta Caragiu; artista plastică și folclorista Lena Constante; mari actori (George Vraca, Toma Caragiu, Ion Caramitru, Nicu Constantin) și mari regizori (regizorii de film Stere Gulea, Dan Pița, Constantin Vaeni iar în prezent Toma Enache, autorul primului film vorbit în aromână și regizorii de teatru Constantin Dinischiotu și Cristian-Valeriu Hadji Culea); mari balerini ca Floria Capsali, care a înființat școala românească de balet și Ion Tugearu.

Tot macedoneni au fost (unii) sau încă sînt (alții) scriitorul Nicolae Batzaria (celebrul Moș Nae), fost deputat în Parlamentul turc unde își reprezenta minoritatea, mort în temniță, marele inginer Sterie Ciumetti și fiica sa Florica Bagdasar, prima femeie ministru din România (a cărei fiică Alexandra a fost căsătorită cu laureatul premiului Nobel Saul Below), criticul și scriitorul Hristu Cîndroveanu, cei 3 Radu Portocală (bunicul – fost deputat și ministru, mort în temniță, fiul – medic și nepotul – scriitor), Eugeniu Carada, cel care a pus bazele presei și economiei românești, organizator al Băncii Naționale, Jean Mihail, cel care primind două moșteniri imense, a devenit binefăcătorul orașului Craiova, industriașul Nicolae Malaxa, marii comercianți Iorgu Steriu și familia Dinischiotu (tatăl Thoma și fiii Nicolae și Anastase), folcloristul, istoricul și criticul literar Dumitru Caracostea, istoricul Victor Papacostea (fost deținut politic), eseistul, literatul și folcloristul Ovidiu Papadima (fost deținut politic), astronomii Nicolae Coculescu și Victor Daimaca, filologul și scriitorul Atanasie Nasta, filologul și istoricul Nicolae Șerban Tanașoca, istoricul Neagu Djuvara, Emil Ioti Ghizari (fost prim vice-guvernator al BNR), Dan Drosu Șaguna (fost

președinte al Curții de Conturi), Stere Farmache (fost director general al Bursei de Valori București). O menționez și pe poeta contemporană Kira Iorgoveanu-Manțu, autoare de poezii în dialect.

Am avut (și mai avem) și mari sportivi. Încep cu primul campion mondial la bob, românul Alexandru Papană (fiul generalului Ion Papană, director al armamentului în ministerul de război și membru în consiliul general interbelic al SCMR), aviator, împreună cu colegul său Dumitru Hubert, câștiga medalia de aur la bob două persoane la campionatul mondial din 1933 și pe cea de bronz în 1934. Apoi Cristian Gațu – cel mai bun handbalist român dar și internaționalul de handbal Marius Stavrositu, fotbalistii Emanuel Hașoti, Dan Coe, Gheorghe Hagi – cel mai bun fotbalist român și fiul său Ianis (proaspăt internațional), Ianis Zicu, Hristu Chiacu, dar și Hristo Stoicicov – cel mai bun fotbalist bulgar, Dinu Piștalu, multiplu campion și recordman național precum și multiplu campion balcanic la săritura cu prăjina dar și fostul recordman mondial la săritura cu prăjina, atletul grec Hristo Papanicolau, gimnasta Simona Amînar, multiplă campioană olimpică, mondială și europeană, jucătoarea de tenis de masă Elisabeta Samara, cvadruplă campioană europeană, iar în ultimii ani tenismena Simona Halep. Peste ocean, a performat o gimnastă cu aceleași origini, Dominique Helena Moceanu.

Trebuie amintit faptul că dacă nu ar fi existat aromânii, nu știu cînd (și dacă) ar fi apărut Jocurile Olimpice moderne. Aromânii Vanghelie Zappa și vărul lui Constantin au reînființat și subvenționat noile jocuri olimpice panelenice, iar Vanghelie Zappa vroia să le universalizeze, dar a murit. Ideea lui a fost preluată și dusă la îndeplinire de Pierre de Coubertin. Stadionul olimpic din Atena pe care s-a desfășurat prima ediție a JO

olimpice în 1896 a fost construit, la rugămintea prințului Constantin, de filantropul aromân George Averoff.

Aromânii s-au remarcat și în muzică deși în afară de Nicu Alifantis, Gabriel Cotabiță, Vali Sterian, Elena Gheorghe și Diana Bișinicu (soliști) iar dintre membrii formațiilor de muzică ușoară Filip Merca, vărul său Iuliu Merca și Marius Bațu, ceilalți sînt necunoscuți întrucît au rămas la muzica tradițională: Gică Coadă, Stelu Enache, Cristian Ionescu, Hrista Lupci, Sirma Guci, Sirma Granzulea, etc. Trebuie menționat și Vasile Anastase Topa cu grupul său “Boatsea Pindului”. În Macedonia, printre cei mai celebri cîntăreți au fost și aromânii Todor (Tose) Proeski și Kaliopi Bukle.

În afara țării îi mai găsim pe dirijorul austriac Herbert von Karajan, pe politicianul american Michael Stanley Dukakis, longevivul guvernator de Massachusetts (timp de 12 ani, în două perioade) și mulți, prea mulți alții.

Nume celebre de macedoneni (chiar dacă unele le repet) sînt frații Capșa (care au deschis celebra cofetărie), frații Minovici (Mina – care a înființat Institutul de Medicină Legală, Nicolae – de la care ne-a rămas Muzeul Minovici și chimistul Ștefan), frații Manakia (Ianaki și Milton, pionierii fotografiei și cinematografiei în Balcani), familiile Juvara (cei din Moldova) și Djuvara (cei din Muntenia), Nacu, Scrima, Barba, Belimace (Constantin, cel mai mare poet al neamului, autorul versurilor imnului Dimăndarea părintească și nicadorul Doru), Cavalioti, Diamandi, Boiagi, Papanace, Tulliu, Vulcan, Darvari, Bellu, Mocioni, Caranica, Paligora și atîția și atîția alții.

Dar acest neam, iubitor de libertate și luptător pentru aceasta, a stropit cu singele său toată Peninsula Balcanică. Numai pentru aceștia ar merita scrisă o adevărată enciclopedie. Au murit luptînd pentru propria independență (ca Pitu Guli din Crușova)

sau pentru independența Greciei (ca Rigas Feraios sau Rigas Felestin, generalul Marcu Boțari și mulți alții). Au murit în România, ca legionari, luptând împotriva unui regim corupt și trădător, după care au murit ca luptători împotriva bolșevicilor fie în munți, fie în Dobrogea (ca Gogu Puiu - șeful Haiducilor Dobrogei).

Și tot aromân a fost și un alt mare patriot român, victimă a istoriei, Mareșalul Ion Antonescu, cel care într-o ședință de Consiliu (adică de guvern) a declarat că rădăcinile sale se trag din Boboștița. Împreună cu el, a fost împușcat și aromânul Gheorghe Alexianu, fostul guvernator al Transnistriei.

Dintre aromânii aruncați nevinovați în temniță timp de peste două decenii doar pentru faptul că au fost membrii ai "Frățiilor de Cruce" îl amintesc doar pe Ioan Ianolide, denumit astăzi "Deținutul profet".

Marii macedoneni merită o atenție mult mai mare și poate că, după terminarea cărții de față, să mă ajute Dumnezeu să scriu o monografie cât mai completă despre aceștia.

Am ales aceste nume întrucât am gasit argument suficiente care să ateste, măcar în parte, singele lor aromânesc. Nu am luat în considerație o serie de nume importante în cazul cărora nu am fost convins.

Dacă vorbind despre aromâni am amintit și despre Mișcarea Legionară, o să îmi permit ca, în puține cuvinte, să îmi exprim un punct de vedere personal cu privire la acuzele aduse acesteia.

Istoria scrisă a ultimilor ani asociază în general Mișcarea Legionară cu fascismul și crima – istoricii care acreditează această idee sînt tributari fie partidelor istorice, adesea trădătoare de țară în acei ani, fie sionismului, fie doctrinei oficiale a perioadei bolșevice. Este adevărat că în anii '30 membri ai Mișcării au săvîrșit atentate (I. Gh. Duca, Mihai Stelescu, Armand Călinescu),

iar în noaptea de 26/27 nov. 1940 au fost împușcați cei vinovați de asasinarea mișelească a Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor, dar și de celelalte asasinate nejustificate din decursul deceniului, culminând cu masacrele din sept. 1939 (despre uciderea în ianuarie 1941 a unor evrei, a apărut în ultimii ani varianta că aceasta a fost săvârșită de serviciile secrete pentru a fi aruncată în sarcina legionarilor, astfel încât este greu de comentat). Dar macedoneanul Constantin Papanace (1904-1985), fruntaș al Mișcării Legionare și ministru subsecretar de stat la ministerul finanțelor în timpul guvernării legionare, în cartea sa „Mișcarea legionară și macedo-românii” explică în mod magistral aceste situații de excepție: „Au fost situații cruciale pregătite diabolic de adversari când Mișcarea a fost constrânsă ca între moartea neamului și aceea a asuprașitorilor săi, să aleagă pe aceea a asuprașitorilor.”

Iar cuvintele lui Corneliu Zelea Codreanu („Iertați pe cei care vă lovesc cu palma din pricini personale. Pe cei care vă chinuie pentru credința voastră în neamul românesc nu-i veți ierta”) îmbină preceptele creștine și dragostea de țară (Dumnezeu și Patria erau valorile supreme ale Mișcării legionare).

Să răspundă fiecare după propria conștiință: viața unui trădător de țară este mai importantă decât țara pe care vrea să o distrugă? Ce poți face într-o țară pe care conducătorii (indigeni sau alogeni) o vînd străinilor, nenorocind un întreg popor, în care patrioții sînt uciși de autorități iar justiția mușamalizează crimele, fiindcă au fost săvârșite la ordinul unui rege sau alt fel de conducător corupt, vîndut unor puteri străine?

Iisus ne-a învățat iertarea, dar ne-a învățat și să ne înarmăm pentru a ne apăra.

„Salus patriae suprema lex” („Salvarea patriei este legea supremă”) - acest precept are peste 2000 de ani; azi oare nu mai este valabil decât pentru a justifica crimele evreilor?

10. Dumnezeu mi-a arătat CALEA de urmat, mi-a deschis ochii să văd ADEVĂRUL, mi-a explicat ce nu înțelesesem din VIAȚA mea.

Ani de zile nu am fost altceva decît ceea ce eu azi numesc un „creștin de recensămînt”. Nu am fost niciodată un sfînt, așa cum nu sînt nici acum (de altfel și sfinții au avut păcatele lor, fiind și ei tot oameni – doar Iisus a fost fără de păcat). Pînă la vîrsta de 50 de ani am trăit prelungind în timp păcatele obișnuite ale tinereții, multe, dar mici, spun eu (alții, poate ar spune că mici, dar multe). Și apoi, fără să îmi dau seama, am avut și eu parte de „drumul Damascului”. Pentru mine, drumul Damascului a fost parcurs în perioada în care mi-am schimbat locuința, mutîndu-mă la doar cîteva sute de metri distanță. În acele cîteva luni am început cîrarea mobilei și cărților fiind un anumit om; transportînd cărțile, am pus deoparte Biblia și am început să o recitesc; la terminarea mutatului, am ajuns în noua casă fiind un alt om - un creștin adevărat, convins că în aceste zile este nevoie de noi mucenicii. Fără să-mi dau seama cum și cînd, s-a redeșteptat în mine creștinismul care îmi fusese insuflat în copilărie de părinți și de bunici.

Aprofundarea Evangheliilor m-a făcut să le văd altfel, să le înțeleg; am găsit explicațiile pentru ce s-a întîmplat în viața mea timp de jumătate de secol, pentru evenimente pentru care nu înțelegeam pînă atunci **de ce** s-au întîmplat.

Am privit în urmă și am înțeles că timp de 50 de ani, Dumnezeu a fost tot timpul alături de mine, m-a apărut și m-a ajutat. M-a ajutat să scap cu viață din nenumăratele nebunii ale tinereții numite astăzi „consum de adrenalină”, dar m-a ajutat să scap și de gloanțele din decembrie 1989 și din 13 iunie 1990; m-a ajutat înainte de 1989 dar și după 1990, cînd mai marii timpurilor, pentru a-mi închiide gura, încercau să îmi însceneze dosare ca să mă poată aresta; m-a ajutat atunci cînd mi s-a răpit posibilitatea de

a-mi mai exercita profesia. Atunci, Dumnezeu m-a mai supus la o încercare, pe care se pare că am trecut-o cu bine: deși rămas fără vreo sursă de venituri, în loc să mă preocup de multiplele mele probleme, mi-am folosit tot timpul pentru a iniția felurite acțiuni, inclusiv în justiție, în interesul celor mulți și sărăciți. Și, exact ca în Sfânta Scriptură („Deci, nu duceți grijă spunând: ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom înveșmînta? Că după toate acestea se străduiesc păgînii; știe doar Tatăl vostru cel ceresc că aveți nevoie de ele.” – Matei 6. 31-32), Dumnezeu mi-a trimis sub o formă sau alta cele de trebuință pentru a mânca, a bea și a mă îmbrăca. Apoi, au început adevărate minuni: avînd atît timp liber, mare parte din el l-am folosit ca să mă aplec asupra Bibliei, să citesc, să gîndesc, să scriu. Iar Dumnezeu a început să-mi trimită și bani. Poate că m-a pus din nou, la încă o încercare, iar faptul că din primii bani primiți, primul lucru, la inițiativa tatălui meu, a fost să facem porți sculptate la biserica Sf. Ioan Botezătorul din Vaideeni, probabil că a însemnat trecerea cu bine și a acestei încercări. Astfel încît în anii următori, banii au început să curgă, tot mai mulți (faptul că acești bani mi-au parvenit din moșteniri, din despăgubiri de la diferite ministere sau dintr-o indemnizie acordată de stat, nu a reprezentat decît voința Domnului). Din ei, am putut să trăiesc fără griji (modest, dar oricum luxul, opulența și risipa le respingeam instinctiv), am putut să public edițiile acestei cărți și mai ales am putut să contribui la acoperirea nevoilor unor mănăstiri și biserici dragi mie. Nici măcar nu am considerat că aceștia sînt banii mei, m-am considerat doar un administrator al lor.

De ce m-a ajutat Dumnezeu? Probabil întrucît zeci de ani de păcate mici au fost în același timp zeci de ani în care viața mea a respectat marile principii creștine – nu din conștiință creștină, ci pentru că așa simțeam că trebuie: nu am vrut averi; nu am scos niciodată primul sabia; nu am aruncat niciodată cu piatra în cel cu

păcate pe care le avusesem și eu; am avut și eu (sînt sigur că mai am și acum) momente de trufie, dar am refuzat în nenumărate rînduri mărirea cu prețul încălcării proprii mele conștiințe și am refuzat compromisul; dar, cel mai important lucru, de peste 45 de ani, asumîndu-mi conștient și voluntar riscurile și consecințele ușor previzibile, am spus în mod public și în cadru oficial acele mari adevăruri pe care în imensa lor majoritate ceilalți oameni nu aveau curajul să le spună. Iar dacă Dumnezeu m-a ales să scriu această carte (așa cum pe alții i-a ales pentru a scrie alte cărți ori pentru altfel de inițiative), fără îndoială că m-a ales pentru nebunia mea de a spune adevărul. Pe cei care mă privesc cu neîncredere cînd spun că Dumnezeu mi-a condus mîna la scrierea cărții, îi întreb doar atît: cum să fi prevăzut eu altfel petrecerea nefericitelor evenimente care au avut loc după ce am terminat cartea?

Dumnezeu m-a pedepsit pentru păcatele mele și m-a răsplătit pentru faptele bune.

Îmi pare rău că doar atît de tîrziu L-am simțit pe Dumnezeu (mai bine mai tîrziu decît niciodată, dar totuși preferabil cît mai devreme) și sper că prin această carte tinerii Îl vor simți mult mai din timp – cu condiția să nesocotească ce vrea Europa să le impună. Doamne ajută!

Nu cer nimănui să creadă ce am scris eu, dar pentru viitorul vostru și al urmașilor voștri, vă cer un singur lucru – gîndiți-vă: dacă ce am scris este adevărat? Dacă am dreptate? Dacă acesta este adevărul?

Pun acest ultim punct astăzi, 18 aprilie 2020, în ajunul Sfintei Învieri a Domnului, în vremea coronavirusului.

CUPRINS

Decalogul	5
Cuvînt înainte	7
Cap. 1. Aron	13
Cap. 2. Iosua	18
Cap. 3. Gideon	24
Cap. 4. Samson	31
Cap. 5. David	33
Cap. 6. Iehu	38
Cap. 7. Isaia	44
Cap. 8. Estera	48
Cap. 9. Iisus	55
Cap. 10. Anul 70 AD	64
Cap. 11. Anul 320 AD	67
Cap. 12. Masoneria	74
Cap. 13. Înțelepții Sionului	76
Cap. 14. Bolșevismul	83
Cap. 15. Heidrich	93
Cap. 16. Anul 1990 AD	96
Cap. 17. Copilul	215
Cap. 18. Un tînăr beat	217
Cap. 19. Anul 2007 AD	241
Cap. 20. Epilog	307
Cuvînt de încheiere	309
Precizări	315
Cuprins	338